1. 23

Racc. Villarosa A. 17.

PAVLI MOCCIAE

In Regio Neapolitano Ephebeo
Eloqventiae Professoris

PROSODIA
GRAECA

ACCESSIT TRACTATVS

De Poeſi Graecorum

AVCTORE CL. THOMA MORELL.

NEAPOLI CIƆIƆCCLXVII.
VINCENTIVS MAZZOLA-VOCOLA EXCVDIT.

AVCTORITATE PVBLICA.

Digitized by Google

Digitized by Google

FERDINANDO IV

VTRIVSQVE SICIL. ET HIEROSOLYMORVM REGI

PIO FELICI AVGVSTO

QVOD FELIX BONVM FAVSTVMQVE SIT

AD POPVLOS SIBI SVBIECTOS

BONIS OMNIGENIS CVMVLANDOS

LITTERASQVE INCLYTI PARENTIS NVMINE

IAM AB INTERITV VINDICATAS

BARBARIE PRORSVS OMNI DEPVLSA

MAIORE IN LVMINE COLLOCANDAS

INCITATO GRADV STVDIOQVE IMPENSO

CONTENDENTI

PROSODIACVM HOC OPVS

REGIO IN EPHEBEO ABSOLVTVM

IN EQVITVM ADOLESCENTIVM COMMODVM

QVI REGALI MVNIFICENTIA

DOCTRINIS OMNIBVS EXPOLIVNTVR

PAVLVS MOCCIA ELOQVENTIAE PROFESSOR

NVMINI MAIESTATIQVE EIVS DEVOTISSIMVS

D D D

Digitized by Google

Digitized by Google

LECTORI
BENEVOLO

HAC in Prosodia concinnanda nihil omnino aliud a principio imbibi, quam ut juventuti Graecarum litterarum ſtudioſae pro virili inſervirem. Hinc ea omnia in illam congerenda exiſtimavi, non ſine virorum Graece ſcientiſſimorum conſilio, quae propoſiti rationem argumenti pro dignitate, quoad fieri poterat, tuerentur. Non parcâ proinde manu, ea, pro re nata, interſperſi, quae ſive ad impeditos Grammaticae canones, ſive ad Mythologiam, aut ad elimatam ſcribendi rationem, accuratamque orthographiam pertinere videbantur. Permulta admenſus ſum vocabula, quae adhuc ignota fuerant, ut-

pote

Digitized by Google

pote temporis injuriâ, antiquorum ſcriptorum monumentis deperditis, in tenebris delitefcentia: eaque ex πολυθρυλλήτου Alexii Symmachi Mazochii Operibus excerpſi, ac praeſertim ex operoſiſſimo juxta atque utiliſſimo in Tabulas Heracleenſes Commentario, quem vere dixeris omnigenae eruditionis promptuarium. Non pauca delibavi ex aliis noſtrae aetatis claris Auctoribus, quorum omnium locos accuratiſſime laudavi. Vno verbo: quantum quantum ex aliis profeci, ubique me illis acceptum referre tantum non juratus teſtatus ſum. Praeterea, ut melius juventuti φιλέλληνι conſuleretur, ancipitibus cujuſque dictionis vocalibus ea ſigna impoſui, quibus earum vis ac quantitas (prout Latinis in more eſt) prima fronte internoſceretur. Communibus vero ſyllabis nullam affixi notam, cum ſigna, quae hîc incidenda curavi, minime e ſententia ſucceſſiſſent. Quare, ne longiores necterem moras, feſtinantibus praeſertim typographicis operis, illas (cum res poſtulabat) proprio nomine ſignificavi. Neque illud te celatum volo, nimirum quod vix primae hujuſce PROSODIAE paginae typis compactae fuerant, cum me amici monuerunt, ex Anglia huc jam allata fuiſſe duo ſpiſſa volumina, quibus univerſum

Pro-

Proſodiacum opus abunde peragebatur. Vt verum ingenue fatear, id me ſtatim a propoſito deterruit. Hinc nulla interpoſita mora operas conſiſtere juſſi. Amicum autem adii, apud quem illa reſidere inaudivi. Perbenigne exceptus, librum vidi, frontem legi, ac deinceps illum, uti fit, ſaltuatim percurri. Revixi equidem, ubi φιλοπόνῳ aeque atque pererudito Auctori aliud omnino conſilium fuiſſe propoſitum animadverti. Ille enim ἀδιακρίτως univerſas Graecas voces quaſcumque Graeci Poetae uſurpaſſent colligere atque in unum cogere penſi habuit; ego vero (qui hoc idem opus jam abhinc XXIV. annis inchoaveram, & tantum non abſolveram) illa omnia vocabula corradenda duxi, quae dubiis vocalibus continerentur; poſthabitis iis, quae naturâ brevibus, aut longis coaleſcerent. Haud enim mihi Lexicon Poeticum, ſed Proſodiacum ſyllabum (non jejunum omnino) condendum propoſueram. Quorſum iſthaec oratio? ut te non fugeret, me neque alienis vigiliis inhiaſſe; neque haec ſcripſiſſe, ut tanti hominis, tamque inſigniter de Graecis litteris meriti famae quidquam detraherem. Quin imo tam opportunam occaſionem haud e manibus elabi paſſus ſum. Quem enim Cl. Auctor tam erudito Operi

ri praefixit de *Poeſi Graecorum* Tractatum, illum ipſum , utpote Graece diſcere , & ſcribere *ἐμμέτρως* cupientibus maximo uſui futurum , paene *αὐτολεξὶ* huic meae Proſodiae adjeci . Benevole Lector, haec te , brevitate qua fieri potuit maxima , monitum volebam . De dignitate Operis, atque utilitate, tuum judicium eſto . De me vero illud tibi praeſto , me meâ qualicumque operâ Reipublicae conſulere voluiſſe ; quod ſi tibi (uti ſpero) probabitur, haud mei me laboris , induſtriaeque poenitebit . Vale .

Αᾱᾰ-

Digitized by Google

S. R. M.

SIGNORE.

VIncenzo Mazzola-Vocola ſupplicando eſpone a V. M. di dare alla Stampa un Libro intitolato *Proſodia Greca del R. Sac. D. Paolo Moccia* Maeſtro di Eloquenza nella Real Paggeria. Per tanto ſupplica a V. M. commetterne la reviſione a chi meglio parerà, e l' avrà a grazia ut Deus.

Adm. Reverendus D. Antonius Genoveſe in hac Regia Studiorum Univerſitate Profeſſor Primarius revideat, & in ſcriptis referat. Datum Neapoli die 30. Menſis Januarii 1767.

Nicolaus de Roſa Ep. Put. Cap. Major.

S. R. M.

SIGNORE.

L' Opera, *Proſodia Græca Pauli Mocciæ in Regio Neapolitano Ephebeo Eloquentiæ Profeſſoris*, uomo già cognito nel Mondo Letterario per altre molte dotte ed erudite produzioni del ſuo bello ingegno, ha due grandiſſimi pregi, e per ogni parte commendevoli. Il primo de' quali è il facilitare la Greca Poeſia ai giovanetti: la quale eſſendo come la madre e nutrice della Latina, e dell' Italiana, merita tutto l' amore e riſpetto de' ſuoi nipoti, e la cura, e l' aura vitale della Politica, non eſſendo facile che gli uomini, naturalmente fieri e diſdegnoſetti, anzi che no, vengano ad ammanſirſi ſenza le belle arti, capo delle quali, è, e ſarà ſempre la Poetica e la Muſica: ond' è che Platone, il più gran Maeſtro di Filoſofia civile, mette la Poeſia e la Muſica tra i primi fondamenti d' una ben ordinata Repubblica. Il ſecondo pregio della medeſima Operetta è quello di averla l' indefatigabile Autore adornata qua, e là, in diverſi

ſi articoli, di ſcelte e curioſe antiche tradizioni, che conducono come per mano il leggitore ne' più aſtruſi penetrali delle antichità, e di certe origini delle coſe e arti umane, che non ſolo diletta il riſaperle; ma concerne di molto il preſente ſtato degli uomini, eredi, ancorchè ignorinlo, come della prima natura de' fondatori de' popoli, così di molte loro opinioni e ſtatuti. Le vecchie parole ſono come le antiche urne ſepolcrali, ove ſon racchiuſe le venerande ceneri delle prime coſe di queſto Mondo. Il che eſſendo a queſto modo, ch' è detto, e non avendovi rinvenuto nulla, che poſſa offendere i dritti di Maeſtà, o il riſpetto dovuto alla comunità, e le regole del coſtume, il mio parere è, che ſi poſſa, e anzi ſi abbia a deſiderare, che venga preſto alla luce, dove non paja altrimenti alla purgatiſſima ragione della M. V.. E proſtrato a piedi del V. Regio Trono, ſono

Di V. M.

Caſa 15. Feb. 1767.

Umiliſſimo Vaſſallo e Regio Cattedratico.
Antonio Genoveſi.

Die 23. Menſis Martii 1767. Neapoli.

Viſo Reſcripto Suæ Regalis Majeſtatis ſub die 1. currentis Menſis, & Anni, ac relatione Adm. Rev. D. Antonii Genoveſe, de commiſſione Rev. Regii Cappellani Majoris, ordine præfatæ Regalis Majeſtatis.

Regalis Camera Sanctæ Claræ providet, decernit, atque mandat, quod imprimatur cum inſerta forma præſentis ſupplicis libelli, ac approbationis dicti Reviſoris; verum in publicatione ſervetur Regia Pragmatica. Hoc ſuum.

GAETA. PERRELLI.
DE FIORI. VARGAS MACCIUCCA.

Ill. Marchio Citus P. S. R. C. tempore ſubſcriptionis impeditus.

Reg. fol. 128.
Carulli.

Athanaſius.
EMIN.

EMIN. SIGNORE.

VIncenzo Mazzola-Vocola ſupplicando eſpone a V. E. di voler dare alle ſtampe un Libro intitolato *Proſodia Greca del Rev. Sac. D. Paolo Moccia*, Maeſtro di Eloquenza nella Real Paggeria. Pertanto ſupplica l'E.V. a volerne commettere la reviſione, e l'avrà a grazia ut Deus.

Reverendiſſimus Dominus Can. D. Alexander Caleſati S. Th. Profeſſor revideat, & in ſcriptis referat. Datum die 18. *Jan.* 1767.

PH. EPISC. ALLIFANUS VIC. GEN.

Joſeph Sparanus Can. Dep.

PRINCEPS EMINENTISS.

QUam diu antea exſpectabat *Graecam Proſodiam* Reſpublica Litteraria, en tandem Vir Clariſſimus Paullus Moccia ſingulari brevitate, diligentiaque quanta maxima concinnatam, adhaec eruditiſſimis floſculis refertam ipſe primus (quum non ſatis juvenibus apta methodo unus vel alter fuerint uſi) nobis offert. Hinc & ipſi

Digitized by Google

ipſi gratias agendas, quod adeo negotii plenum opus egregie perfecerit, & opus ipſum magno uſui futurum quantocyus edendum cenſeo, quoniam nihil Sacroſanctæ Chriſtianæ Religioni, nihil bonis moribus adverſatur. Datum Neap. Kal. Febr. cIↃIↃccLxvII.

Addictiſſimus
Alexander Maria Kalaephatus
S. Primat. Barienſ. Eccleſ. Canonicus.

PH. EPISC. ALLIFANUS VIC. GEN.

Joſeph Sparanus Can. Dep.

Digitized by Google

A

Ἀάατος, ου, (ὁ καὶ ἡ), idem atque, ἀβλαβὴς, *innoxius, illæſus, inviolabilis*. Iliad. ζ. v. 271.

Ἄγρει νῦν μοι ὄμοσσον ἀάατον Στυγὸς ὕδωρ.

Age nunc mihi jura inviolabilem Stygis aquam.

Et quandoque perinde valet atque, πολυβλαβὴς, *valde noxius*. Odyſſ. φ. v. 91.

Μνηστήρεσσιν ἄεθλον ἀάατον· οὐ γὰρ ὀΐω.

Procis certamen difficile: non enim puto.

Hîc penult. corripitur. Th. ἄτη, *culpa, noxa*.

Ἀαγὴς, έος, (ὁ καὶ ἡ), *infragilis, robuſtus, frangi difficilis*. Odyſs. λ. v. 574.

Χερσὶν ἔχων ῥόπαλον παγχάλκεον, αἰὲν ἀαγές.

Manibus habens clavam totam ferream, ſemper infragilem.

Ἀαδὴς, έος, (ὁ καὶ ἡ), *injucundus*, Dorice, pro ἀηδὴς.

Ἀάσκω, *noceo, pecco*. Unde a. 1. ἄασα, med. ἀασάμην. paſs. ἀάσθην, Jonico & poetico more ſine augmento. Iliad. ι. v. 116.

Ἀασάμην, οὐδ' αὐτὸς ἀναίνομαι..

Peccavi, neque ipſe nego...

Ἄασεν, *læſit*. Odyſs. φ. v. 296.

Ἄασεν ἐν μεγάρῳ μεγαθύμου Πειριθόοιο.

Læſit in domo magnanimi Pirithoi. Verum ἀάσθη, a. 1. paſſ. *damno affectus eſt*, corripitur in antepenult. Iliad. π. v. 685.

Τρῶας, καὶ Λυκίους μετεκίαθε, καὶ μέγ' ἀάσθη.

Trojanos & Lycios inſequebatur, & valde læſus eſt.

& pariter ἀᾶται, *noxa afficit*, Iliad. τ. v. 91.

Πρέσβα Διὸς θυγάτηρ Ἄτη, ἣ πάντας ἀᾶται.

Veneranda Jovis filia Ate, quæ omnes lædit.

Ἄατος, ου, [ὁ], *innocens, ſine nocumento*, ἄνευ ἄτης: vel κατ' ἐπίτασιν ipſius ἀ, *vehementer nocens*: utroque enim modo accipi poteſt, videlicet aut privative, aut intenſive, ut Apoll. Argon. α. v. 459.

Τερπνῶς ἑψιόωνται, ὅτ' ἄατος ὕβρις ἀπείη.

Suaviter nugabantur, cum odioſa injuria abfuerit.

Ἀβρίθης, έος, (ὁ καὶ ἡ), *levis*, Eurip.

Ἀβρύνομαι, *inſoleſco, mihi placeo*. Invenitur etiam Ἀβρύνω,

Digitized by Google

τω, auctore Gaza lib. 3. Gram. *Orno*, idem quod, λαμπρύνω.

Ἄβυδος, *Abydus*, nomen urbis Aſiæ, cui Seſtus in Europa opponitur: Iliad. β. v. 836.

Καὶ Σηστὸν καὶ Ἄβυδον ἔχον, καὶ δῖαν Ἀρίσβην.

Et Seſtum & Abydum tenebant, & diam Ariſbem.

Ἀβυδόθι, *Abydi*, *in Abydo*. Muſæus v. 28.

. . Λείανδρος Ἀβυδόθι δώματα ναίων.

. . *Leander Abidi domos habitans.*

Ἀβυδοκόμαι, (οἱ), *Sycophantæ*, velut, κομῶντες, ideſt, *ſe efferentes*. Hoc nomine male audiebant Abydeni, quod inſignes artifices eſſent calumniarum, atque ſibi hoc nomine placerent. Atque hinc ortum duxit proverbium: Ἀβυδηνὸν ἐπιφόνημα: *acclamatio Abydena*, quod ii hoſpites calumniari & irridere conſueviſſent. Heſych.

Ἀγαθύνω, *benefacio*, *ſtudioſe*, *vel benigne ago*.

Ἀγακλυτὸς, ȣ, (ὁ), *valde nobilis*, *inclytus*, *celebris*, poeticum. Heſiod.

. . Τυρσηνοῖσιν ἀγακλυτοῖσιν ἄνασσεν.

. . *Tyrrhenis præclaris imperabat.* Sed corripitur Iliad. ζ. v. 436.

Ἀμφὶ Αἴαντε δύω, καὶ ἀγακλυτὸν Ἰδομενῆα.

Ajaces duo, & percelebris Idomeneus.

Ἀγέλαος, *Agelaus*, nomen propr. Iliad. λ. v. 302.

Καὶ Δόλοπα Κλυτίδην, καὶ Ὀφέλτιον, ἠδ' Ἀγέλαον.

Et Dolopem Clytidem, & Opheltium, & Agelaum.

Ἀγεσίλαος, ȣ, ὁ, cognomen Plutonis. Callimachus: φοιτῶσιν μεγάλῳ Ἀγεσιλάῳ, h. e. *ad magnum tendunt Ageſilaum*, ideſt, *Orcum*. Eſt enim ἐπώνυμον τȣ ᾅδȣ. Quem locum exponens Methodius, εἴρηται δὲ (inquit) παρὰ τὸ ἄγειν τὰς λαȣ́ς, ἄρχει γὰρ τῶν θανόντων. Eſt & proprium nomen Regis Lacedæmoniorum apud Xenoph. Dicitur & Ἀγεσίλας pro Ἀγεσίλαος, quæ terminatio magis convenit linguæ Doricæ. Hinc πολυμαθεστάτη Anna Fabri hic legendum putat:

Φοιτασεῖ μεγάλῳ τίμιος Ἀγεσίλᾳ.

Verſabitur, magno honoratus Plutoni.

Ἄγη, ης, [ἡ], accentu in priore ſyllaba: *admiratio*, *terror*. Iliad. φ. v. 221.

Ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ ἔασσον· ἄγη μ' ἔχει . .

Quin agedum & deſiſte: ſtupor me habet . . Verum Ἀγὴ, ῆς, [ἡ], *fractura*, *contuſio*: item *litus*, producitur apud Apoll. Argon. α. v. 544.

. . πο-

. . πολιῇ δ' ἐπὶ κύματος ἀγῇ.
. . *canoque fluctus in litore.*

Ἀγινέσκω, & ἀγινέω, *affero*, *duco*, *offero*. Odyſſ. ξ.
. . ἕκαςος ἐπ' ἤματι μῆλον ἀγινεῖ.
. . *quiſque quotidie ovem offert*. Et, ἀγινεῦσιν ἑκατόμβας, *ſacra faciunt centum bobus*: Ut hymn. in Apoll. v. 366.

Ἔνθάδ' ἀγινήσουσι τεληέσσας ἑκατόμβας.
Hic ſacrificabunt perfectas hecatombas. Dicitur & ἀγίνω. Aratus: νῆας ἀγίνειν, *naves dirigere*. Et Hom. Iliad. υ. v. 213.

Τὰς δ' ἄλλοι με κέλονται ἀγινέμεναι σφίσιν αὐτοῖς.
Has autem alii me jubent ducere ſibi ipſis.

Ἀγκλίνω, *inclino*, pro ἀνακλίνω. Iliad. δ. v. 113.
Ἀγκλίνας, πρόσθεν δὲ σάκεα . .
Inclinans, *ante autem ſcuta* . .

Ἄγκυρα, ας, [ἡ], *Ancyra*, nomen urbis Galatiæ.

Ἄγκυρα, ας, [ἡ], *anchora*, *uncus*. Latini in hac dictione κ tenuem in ſuam aſpiratam mutantes, *anchoram* vocant: licet apud majores ſine aſpiratione, *ancora*, proferretur, teſte Servio Grammatico. Leonidas Epigrammatarius ſecundam hujuſce vocis ſyllabam produxit, quod & fecit Theognid. v. 459.
Οὐδ' ἄγκυραν ἔχουσιν . .
Neque anchoram habent . .

Ἀγλαόθυμος, ου, (ὁ), *honorandus*. Orph. hymn. in Cerer.
Αὐξιθαλὴς, βρομίοισι συνέστιος, ἀγλαόθυμος.
Viriditatem augens, *Dionyſiacis convictrix*, *honoranda*.

Ἁγνίτης, ου, (ὁ), *purus*, *ſanctus*. Hinc ἁγνίτης ἅλς, *divinum ſal*, apud Lycophr. Ἀγνίτης vero ſpiritu tenui, Æſculapii cognomen eſt apud Spartanos, quod ejus ſimulacrum ex *agno*, quæ planta eſt, eſſet exciſum, conformatumque. Cæl. l. 10. c. 5.

Ἄγριος, ου, (ὁ), *immitis*, *ferox*, *agreſtis*. Iliad. ζ. v. 97.
Ἄγριον αἰχμητὴν, κρατερὸν μήστωρα φόβοιο.
Ferocem bellatorem, *violentum artificem timoris*. Et Iliad. γ. v. 24.
Εὑρὼν ἢ ἔλαφον κεραὸν, ἢ ἄγριον αἶγα.
Nactus aut cervum cornutum, *aut agreſtem capram*.

Ἀγριόθυμος, ου, (ὁ), *ferox*, *animo efferus*. Orph. hymn. in Hercul.
Ἄῤῥητ', ἀγριόθυμε, πολύλλιτε, παντοδυνάστα.

Digitized by Google

Ineffabilis, ferox, multis precibus orande, omnia potens.
Verum Iliad. χ. v. 313. producitur Ἀγρῖας;
. . μένεος δ' ἐμπλήσατο θυμὸν
Ἀγρίυ· πρόσθεν δὲ . . .
. . *ſibique ira animum implevit atroci*. Et Ἀγριώ-
της, *agricola*, apud Theocr. Idyll. κε. v. 23.
Εὐθὺς δὲ σαθμοὶ περιμήκεες ἀγριώταις.
Mox & ſtabula valde ſpatioſa agricolis. Quod inde
fit, quod poetæ, pro re nata, ſyncopen, vel craſin
uſurpant. Scribitur enim ἄγριος, & ἄγρειος: ἀγριώτης,
& ἀγροιώτης.
Ἀδακρυτὶ, *ſine lacrymis*.
Ἀδάκρυτος, ου, [ὁ καὶ ἡ], *indefletus, indeploratus*. Iliad. α.
v. 415.
Αἴθ' ὄφελες παρὰ νηυσὶν ἀδάκρυτος. .
O utinam apud naves ſine lacrymis. .
Ἀδάλεος, ου, [ὁ], *aridus, ſiccus*. Smyrn. α. v. 208.
. . ἥτ' ἐπὶ θάμνοις
Μαίνεται ἀδαλέοισιν, ἐπειγομένη ἀνέμοιο.
. . *quæ in virgultis*
Aridis, vento concitante, bacchatur.
Ἀδρηςίνη, ης, *Adraſti filia*. Iliad. ε. v. 412.
Μὴ δὴν Αἰγιάλεια, περίφρων Ἀδρηςίνη.
Ne continuo Ægialea, cordata Adraſti filia.
Ἀδριανὸς, ου, [ὁ], *Hadrianus*, nomen propr. Cæſaris Hadriani,
qui ab Hadria Picente ſuam originem arceſſit, atque ab
ea nomen mari Hadriatico, quod *Hadrianum* Horatius
appellat, quæſitum fuiſſe autumat Cl. Alexius Symma-
chus Mazochius in Collect. VII. p. 530.
Ἀδριανὸς, ου, [ὁ], adject. *Hadrianus, Hadriaticus*, & *Hadrienſis*:
ut Ἀδριανὴ θάλασσα, *Hadrianum mare*. Ἀδριανὸς οἶνος,
vinum Hadrianum, Dioſc. lib. 5. Ἀδριαναὶ ἀλεκτορίδες.
Hadrianæ gallinæ, Ariſtot. lib. 6. de nat. Animal. cap.
1. Stephanus de Urbibus ita dictas putat ab Hadria,
quod in eo tractu bis in ſingulos dies pariant.
Ἀδριμὺς, εος, (ὁ καὶ ἡ), *minime acerbus, ferus*. A nomi-
ne δριμὺς, mutato accentu, ut ἄηδυς, ab ἡδὺς, ποδώ-
κυς, ab ὠκὺς.
Ἀδρύνω, *craſſum reddo, augeo*. ut ἀδρύνειν τὸν καρπὸν
apud Theophraſt. lib. 2. hiſt. plant. cap. 3. quod Gaza
male tranſtulit, *compilare*. Vide ad hanc vocem Ro-
bert. Conſtantin. Ἀδρύνομαι, *turgeſco, grandeſco*.
Ἀδὺ, *ſuaviter*, vel *ſuave*, pro ἡδὺ. Theocr.

Ἀδυ-

Ἀδύγλωσσος βοὰ κήρυκος, Pind. Ὀλυμ. ιγ. de jucundo præconio victoriæ: *ſuavis clamor præconis.*

Ἀδυεπὴς λύρα. Pind. *Suavis.*

Ἀδύθεμον, ου, [τὸ], *acetum.* Forſan quia eo conditi cibi ſunt ſuaviores: unde & ἥδος nominatur, & ἄδος; forſan etiam ſcribendum ἀδύθυμον, quaſi animo aliquid afferat jucunditatis.

Ἀδύπνοος, ου, [ὁ], *ſuave ſpirans.*

Ἀείδω, *cano.* Odyſſ. α. v. 1.

Μῆνιν ἄειδε θεὰ πηληϊάδεω Ἀχιλῆος.
Iram cane Dea Pelidæ Achillis. Et Iliad. ι. v. 189.
Τῇ ὅγε θυμὸν ἔτερπεν, ἄειδε δ' ἄρα κλέα ἀνδρῶν.
Hac is animum demulcebat, canebatq. inclyta facta virorum.

Sed producitur hymn. in Dianam:

Ἄρτεμιν ἀείδω χρυσηλάκατον, κελαδεινήν.
Dianam cano aureum colum habentem, ſonoram.

Ἀείρω *attollo, erigo, affero.* Iliad. ζ. v. 265.

Μή μοι οἶνον ἄειρε μελίφρονα, πότνια μῆτερ.
Ne mihi vinum afferas mellitum, veneranda mater.

Et Iliad. τ. Unde Iliad. γ. v. 317. & ψ. v. 475. ἀερσίποδες ἵπποι, *equi alte tollentes pedes.* Sed producitur apud Opp. κυνηγ. δ. v. 209.

Αἰνὸν κεῖνο πέλωρον ἅτε κτίλον ἀείρουσιν.
Horrendum illud monſtrum quaſi arietem attollunt.

Ἀέναος, ου, (ὁ), *perennis.* Heſiod. ἐν ἔργ. v. 593.

Κρήνης τ' ἀενάου καὶ ἀποῤῥύτου, ἥτ' ἀθόλωτος.
Fontiſque perennis ac diflui, quiq; ſit illimis. Et v. 735.
Μηδέ ποτ' ἀενάων ποταμῶν καλλίῤῥοον ὕδωρ.
Nec umquam perennium fluviorum limpida aqua.

Ἀενάων, οντος, ut ἀενάοντα ὕδατα, *aquæ perennes,* Odyſs. α.

Ἀενάως, *jugiter, in perpetuum.*

Ἀήρ, ἔρος, ὁ, dicitur &, ἡ ἀήρ, Æolice. Nonn. ς. v. ult.

Ὀρνίθων πτερύγεσσιν ἐρετμώθη πάλιν ἀήρ.
Avium alis remigabatur rurſus aer. & Iliad. ε.
. . ἐκ νεφέων ἐρεβεννὴ φαίνετο ἀήρ. Verum corripitur a Phocylid. v. 102.
Σῶμα γὰρ ἐκ γαίης ἔχομεν, καὶ πάντες ἐς αὐτὴν
Λυόμενοι κόνις ἐσμέν, ἀὴρ δ' ἀνὰ πνεῦμα δέδεκται.
Corpus enim habemus ex terra, & omnes in eam
Reſoluti pulvis ſumus, cælum vero ſpiritum recipit.

Ἀερία, ας, ἡ, *caligo.* Vocata eſt Ægyptus ἀερία ἀπὸ τοῦ ἀέρος, *ab aere:* unde & ἀεροέσσα dicta eſt, h. e. *aeria,* cu-

cujus incolæ ἀέριοι, & ἀερῆται.

ˉἈέριος, ου, (ὁ), *aerius*. Orph. hymn. in Pan.

Ἀέριόν τε μέρισμα, τροφῆς ζώοισιν ἔναυσμα.

Aereaq. pars, nutrimenti vivis fomes.

ˉἈεροβατῶ, *per aerem incedo*.

ˉἈεροειδής, έος, (ὁ καὶ ἡ), *aerius*. Orph. hymn. in Salios.

Πνοιαὶ ἀέναοι, ψυχοτρόφοι, ἀεροειδεῖς.

Auræ perennes, animas nutrientes, aereæ.

ˉἈερόεις, εντος, (ὁ), *aerius, caliginoſus*.

ˉἈερομετρῶ, *aerem metior*.

ˉἈερόμορφος, ου, (ὁ), *aeris formam habens*. Orph. hymn. in Rheam.

Καὶ πόντος, πνοιαί τε, φιλόδρομε, ἀερόμορφε.

Et pontus, ventiq., curſum amans, aeris formam habens.

ˉἈερονηχής, έος, (ὁ καὶ ἡ), *per aerem tranans*.

ˉἈεροπετής, οῦ, (ὁ), *ex aere delapſus*.

ˉἈεροπόρος, ου, (ὁ), *aerivagus*.

ˉἈεροφεγγής, έος, (ὁ καὶ ἡ), *in aere ſplendens*. Orph. hymn. in Jovem.

Αἔριον, φλογόεντα, πυρίδρομον, ἀεροφεγγῆ.

Aereum, ardentem, in igne currentem, in aere micantem.

Ἀζυμίτης, ου, (ὁ), *infermentatus*, ut ἀζυμίτης ἄρτος, *panis azymus, ſine fermento*. th. ζύμη.

Ἄζυμος, ου, (ὁ), *azymus, ſine fermento*. De penultima hujus vocis controverſia eſt, brevis ne, an longa ſit. Prudent. in Apotheoſi v. 421. corripuit, quod & videre eſt in hymno Dominic. in Albis:

Sinceritatis azyma. Verum Græci poetæ produxere. Conſtat enim ex α privat. & ζύμη, *fermentum*, unde & ζύμωμα fluxit. Hinc Nic. in Alexiph. v. 521.

Μὴ μὲν δὴ ζύμωμα κακὸν χθονὸς ἀνέρα κήδοι.

Ne mala te vexent terræ fermenta, caveto.

ˉἈήσυλος, ου, (ὁ), *iniquus, injuſtus*. Iliad. ε. v. 876.

. . . ᾗτ' αἰὲν ἀήσυλα ἔργα μέμηλεν.

. . . *cui ſemper iniqua opera curæ ſunt.*

ˉἈθάνατος, (ὁ καὶ ἡ), *immortalis, ſempiternus, æternus*. Hujus dictionis prima producitur, ſecunda & tertia corripiuntur: prima, inquam, producitur gratia metri, licet ἀ privativa ſit brevis, ut docet Gaza lib. 3. Gramm. Hinc apud Hom. Iliad. α. Ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι. & Iliad. β. ἀθάνατον αἰγίδα, *æternam Ægida*. Et Odyſs. β.

Οὔτοι ἐγὼ θεός εἰμι, τί μ' ἀθανάτοισιν ἐίσκεις;

Nullum ego ſum numen, quid me immortalibus æquas?

Plu-

Digitized by Google

Plutarchus monet, ut hoc Homericum carmen ſemper habeamus in promptu, tamquam pharmacum adverſus venenum adulationis. Uſurpatur a Luciano in Icaromenippo.

Ἀθέατος, ου, (ὁ), *non viſus*, *quique videri*, *ſpectarique nequit*. Phocyl. v. 9.

Μὴ τύμβον φθιμένων ἀνορύξῃς, μηδ᾽ ἀθέατα.

Ne tumulum mortuorum refodias, neq.non aſpectanda &c.

Ἀθυμέω, *exanimor*, *dolore conficior*, *langueo*.

Ἀθυμία, ας, (ἡ), *exanimatio*, *triſtitia*, *ægritudo*.

Ἄθυμος, (ὁ καὶ ἡ), *triſtis*, *mollis*, *ignavus*. Odyſs. κ. v. 463.

Ἀθύμως, *ſine animo*, *animo dejecto*, *anxie*.

Ἀθύρω, *ludo*, *cano*. Iliad. ο. v. 364.

Ἂψ αὖτις συνέχευε ποσὶν καὶ χερσὶν, ἀθύρων.

Poſt iterum confudit pedibus & manibus, *luſitans*. Et Opp. κυνηγ. β. v. 410.

Ὄμβριμ᾽ ἔρως, πόσος ἐσσὶ, πόση σέθεν ἄπλετος ἀλκή.

Πόσσα νοεῖς, πόσα κοιρανέεις, πόσα, δαῖμον, ἀθύρεις.

Valide amor, *quantus es! quanta tua infinita poteſtas!*

Quanta cogitas, *quantum imperitas*, *quanta*, *dive*, *ludis!*

Ἀθυρόνομος, ου, (ὁ), *qui leges ludos facit*.

Ἄθυτος, (ὁ καὶ ἡ), *profanus*; unde proverbialiter dicitur: ἱερὰ ἄθυτα, quod Latine hoc pacto effertur: *hereditas ſine ſacris*.

Αἴγινα, ης, (ἡ), *Ægina inſula*, *una ex Cycladibus*. Unde Αἰγιναῖος ὀβολὸς, *Æginenſis obolus*, *ſeu Ægineus*, apud Thucyd. lib. 5. Αἰγιναία δραχμὴ, ibidem. Præterea vocabant Αἴγιναν χυτροπώλιν, quod ibi ollæ vendebantur, Pollux lib. 8. Nic. Alexiph. Dionyſ. Perieg. v. 512.

Φαίνονται Σαλαμίς τε καὶ Αἰγίνης πτολίεθρον.

Apparentq. Salamiſque & Æginæ oppidum.

Αἰγινεύς, Αἰγινίτης, & Αἰγιναῖος, dicitur, *qui ex Ægina oriundus eſt*, *vel in ea habitat*.

Αἰγιναῖα, τὰ, *grandia rerum venalium onera*. Deductum putant ab Attico talento, quod in Ægina Inſula maximum erat.

Αἰγιναιοπῶλαι, [οἱ], *mercium maximi pretii venditores*.

Αἰγινήτης, ου, (ὁ), *Ægineta*, *qui Æginam incolit*: unde αἰγινητικοὶ μέδιμνοι, *Æginetici modii*. Lucian. in Timon.

Αἰητίνη, *Æetine*, Æetæ Regis Colchorum filia. Dionyſ. Perieg. v. 490.

Ἴχνια μαςεύοντες ἀλήμονος Αἰητίνης.
Veſtigia indagantes vagæ Æetines.

Αἱματίτης, *Hæmatites*, lapidis nomen, a ſanguinis colore, vel virtute atque effectu, nimirum quod ſanguinem reprimat, Plin. lib. 36. cap. 20.

Ἄϊξ, ἴκος, (ἡ), *impetus*, unde πολυάϊξ, *impetuoſus*.

Ἀΐξαντες, *irruentes*.

Ἀΐξασα, *irruens*.

Ἀΐξω, *impello*, pro ἀΐσσω.

Αἰολόφυλος, ου, [ὁ], *varii generis*. Opp. Hal. α. v. 419.
. . μοῦνοι δὲ μετ' ἰχθύσι αἰολοφύλοις.
. . *ſoli autem in piſcibus variorum generum*.

Ἀΐσσω, *impello*, *irruo*. Iliad. ο. φασγάνῳ ἀΐξας, *enſe inſurgens*. Heſiod. in Theog.
. . . χεῖρες ἀπ' ὤμῳ ἀΐσσοντο . .
. . . *manus ab humeris prodibant* . . Et Apoll. Argon. v. 757.
Ὠκείῃ ςροφάλιγγι τινάσσεται ἀΐσσουσα.
Celeri converſione movetur impulſa.

Αἰσυητὴρ, ῆρος, (ὁ), *rex*, *honoratus*, *qui æquitatem ſervat*. Iliad. ω. v. 347.
Βῆ δ' ἰέναι κούρῳ αἰσυητῆρι ἐοικώς.
Perrexit ire, *juveni regio ſimilis*.

Αἰσχύνη, ης, (ἡ), *pudor*, *verecundia*, proprie ob ſcelus aliquod, ut inquit Ariſtoxenes. Item αἰσχύνη, *dedecus*, *probrum*.

Αἰσχίνης, ου, *Æſchines*, nomen propr. licet corripiatur a Theocrito Idyll. ιε.

Αἰσχύνομαι, *pudefio*, *ſuffundor pudore*, *erubeſco*.

Αἰσχύνω, *confundo*, *dehoneſto*, *polluo*. Iliad. ε. v. 24.
. . χαρίεν δ' ᾔσχυνε πρόσωπον.
. . *venuſtamque deturpabat faciem*. Item αἰσχύνειν εὐνὴν, *polluere*, *contemerare cubile*. Nam ut αἰσχύνη, *ſtuprum*, ita αἰσχύνειν, *vitium offerre*, ſignificat. Tryphiod. v. 635.
Κασσάνδρην δ' ᾔσχυνεν Οἰλῆος ταχὺς Αἴας.
Caſſandram vitiavit Oïleus fortis Aiax.

Ἀΐς, ἄϊδος, *orcus*, *Pluto*. Iliad. λ. v. 263.
. . ἔδυν δόμον ἄϊδος εἴσω.
. . *deſcenderunt in domum orci*. & lib. ξ. v. 458.
Αὐτῷ σκηπτόμενον κατίμεν δόμον ἄϊδος εἴσω.
Ei innitentem deſcenſurum ad domum Plutonis. Corripitur vero Iliad. α. v. 3.

..Ἰφ-

. . ψυχὰς ἄϊδι προΐαψε.

. . *animas orco præmiſit.*

Αἰσᾶπος, ȣ, pro Αἴσηπος, *Æſepus*, Lyciæ fluvius, vel Troadis apud Theocritum.

Ἀΐτης, ȣ, (ὁ), *amicus*, *ſodalis*, Theocr. Idyll. ιβ. v. 20.

Ἡ σὴ νῦν φιλότης κ̓ τᾶ χαρίεντος ἀΐτεω.

Tuus nunc amor, & venuſti tui amati.

Ἀΐω, imperfectum ἄϊον ſine augmento, ne coincidat cum ἤϊον, *ibam*: *audio*, *ſentio*, *ſpiro*, habet antepenult. & penult. breves. Iliad. λ. v. 463.

Τρὶς δ' ἄϊεν ἰάχοντος Ἀρηίφιλος Μενέλαος.

Ter autem audiit clamantem bellicoſus Menelaus. Verum producitur Iliad. ο. v. 252.

. . ἐπεὶ φίλον ἄϊον ἦτορ.

. . *meam enim exſpirabam animam.* Et apud Apoll. Argon. β. v. 1260.

. . πολύστονον ἄϊον αὐδήν.

. . *miſerabilem audierunt vocem.*

Ἀκάμᾶτος, ȣ, (ὁ κ̓ ἡ), *infatigabilis*, *indefeſſus*. Iliad. ε. v. 4.

. . κ̓ ἀσπίδος ἀκάματον πῦρ.

. . *et clypei indefeſſum ignem*. & lib. ο. v. 598.

Ἀκᾶμᾶτόπȣς, οδος, (ὁ), apud Pindarum, *indefeſſo pede currens*.

Ἀκᾶμάτως, *indefeſſe*, *infatigabiliter*.

Ἀκαματοχάρμης, & ἀκαματοχάρμας, & in vocat. Ἀκαματοχάρμαν αἶαν, *pugna indefeſſe Ajax*, Pind. pro ἀκαματοχάρμα.

Ἀκῖκυς, υος, (ὁ), *impotens*, *imbecillis*. Theocr. Epigr. 12. v. 6.

Καί περ ἄκικυς ἐών . . .

Licet nil virium habens . . & Odyſſ. ί.

. . ὀλίγος τε κ̓ ὀυτιδανὸς κ̓ ἄκικυς.

Ἀκῑδάλιος, ȣ, (ὁ), *Acidalius*, ad Venerem pertinens, quæ *Acidalia* dicitur.

Ἀκῑνάκης, ȣ, (ὁ), *acinaces* Bud. *acinacis* Eraſmus: gladius eſt Perſicus. Scythis etiam id genus gladii peculiare fuit. Hinc Lucianus in *Scytha* illos per *Acinacem* & *Zamolxida* jurare ſignificat.

Ἀκινδῡνὶ, *citra periculum*.

Ἀκινδῡνος, (ὁ κ̓ ἡ), *periculo carens*, *a periculo vacuus*, *tutus*.

Ἀκιν-

Ἀκινδύνως, *tuto, procul omni periculo.*
Ἀκινησία, ας, (ἡ), *immobilitas, quies.*
Ἀκινητεὶ, idem quod ἀκινήτως.
Ἀκίνητος, ȣ, (ὁ ϗ ἡ), *immotus, immobilis, ratus.* Nonn.
Ἀκιος, ȣ, [ὁ], prima & ſecunda brevibus, *incorruptus*, ἄσηπτος. Heſiod.
Δάφνης, ἢ πτελέης ἀκιώτατοι ἱςοβοῆες.
Ex lauro, aut ulmo duriſſimi temones.
Ἄκις, ιδος, (ὁ), *Acis*, fluvius Siciliæ. Theocr. Idyll. α. v. 69.
Οὐδ᾽ αἴτνας σκοπιὰν, ȣδ᾽ Ἄκιδος ἱερὸν ὕδωρ.
Neque Ætnæ ſpeculam, neque Acidis ſacram aquam.
Ἀκλινεὴς, (ὁ ϗ ἡ), *immotus, ſtabilis.* Nonn. λε. v. 566.
Ἀκλινέες νεύοντες ἐπὶ χθονὸς . . .
Immoti nutantes in terram . .
Ἀκόνιτον, ȣ, (τὸ), *aconitum*, herba venenata, de qua Dioſc. lib. 4. & lib. 6.
Ἀκόνιτος, (ὁ ϗ ἡ), proprie, *quod ſine pulvere fit, citra pulverem, & laborem.* Smyrn. δ. v. 319.
. . ἔλαβον δ᾽ ἀκόνιτος ἄεθλον.
. . *præmium citra pulverem accepi.*
Ἀκονίατος, ȣ, (ὁ), *non illitus calce, ſine tectorio & albario, non picatus.* Hinc, ἀκονίατον ἀγγεῖον, *vas fictile non picatum.*
Ἀκονιτὶ, *ſine pulvere, ſine labore, ſine pugna.* Horatius: *Cui ſit conditio dulcis ſine pulvere palmæ:* Ἀκονιτὶ, ideſt, *facile, citra negotium.*
Ἀκοντίσας, *jaculans*, ἀπὸ τȣ ἀκοντίζειν. Iliad. δ. v. 498.
Ἀνδρὸς ἀκοντίσαντος . .
Viro jaculante . . At corripitur Iliad. υ. v. 183.
Ἕκτωρ δ᾽ ὁρμηθέντος ἀκόντισε δȣρὶ φαεινῷ.
Hector vero in accurrentem jaculatus eſt haſta fulgenti.
Ἀκράαντος, (ὁ), *irritus, imperfectus.* Odyſs. β. v. 202.
Μῦθεαι ἀκράαντον . . *loqueris irritum. . .*
Ἀκραὴς, ἑος, (ὁ ϗ ἡ), *purus, bonus, temperatus*, Odyſſ. ξ. v. 253.
Ἐπλέομεν βορέῃ ἀνέμῳ ἀκραέϊ, καλῷ.
Navigavimus Borea vento temperato, bono. corripitur Heſiod. ἐν ἔργοις.
Ἀντίον ἀκραέος ἀνέμȣ &c.
Ἀκρασία, ας, [ἡ], *intemperies*: εὐκρασία, *temperies.* Th. κρᾶσις, *temperamentum ſive temperatio* Ciceroni, *tempera-*

ratura Varroni. At vero ἀκρᾶσία, a κρατέω, ripi-
tur.

Ἄκρατος, ου, (ὁ καὶ ἡ), *purus*, *ſimplex*, *merus*, *purus* *t*-*tus*, *non dilutus*. Theocrit. Idyll. β. v. 152.

. . . . αἰὲν ἔρωτος
Ἀκράτῳ ἐπεχεῖτο . . . . . .

Semper amoris vino infundebat. Hinc ἄκρατος οἶνος, *vinum merum*; & apud Antipatrum in Epigr. ἄκρατον ὕδωρ.

Ἀκρατοφόρον, ου, (τὸ), *urceus*, *ſeu urceolus*, *quaſi merum ferens*. Ἀκρατοφόρου Διονύσου, Sacellum fuiſſe apud Phigalenſes in Arcadia, Pauſan. tradit, Cæl. lib. 15. cap. 6.

Ἀκρατοπότης, ου, (ὁ), *mero deditus*, *vinolentus*, *meri intemperans*. Thracum, & Scytharum epitheton.

Ἀκρατοποτῶ, *merum bibo*.

Ἀκριβὴς, έος, (ὁ καὶ ἡ), *diligens*, *curioſus*, *elegans*, *ſedulus*. Eurip.

Ἀκρίβεια, ας, (ἡ), *diligentia*, *ſedulitas*, *ſollertia*.

Ἀκριβοδίκαιον, τὸ, *ſummum jus*. Hinc ἀκριβοδίκαιοι, *prꝍduri interpretes juris*.

Ἀκριβολόγος, ου, (ὁ), *qui accurate exprimit*.

Ἀκριβόω, *exprimo accurate*, *perſequor*, *probe calleo*.

Ἀκριβῶς, *abſolute*, *accurate*, *diligenter*, *prorſus*, *comperte*, *pro comperto*.

Ἀκρόαμα, τος, (τὸ), *acroama*, *auditio*, *auditus*, & *narratio*: unde illud Themiſtoclis, se nullum acroama libentius audire, quam vocem ejus, a quo ſua virtus optime prædicaretur.

Ἀκρόασις, εως, (ἡ), *auditio*, *auditus*, *narratio*.

Ἀκροατήριον, ου, (τὸ), *ſuggeſtus*, *pulpitum*, *auditorium*.

Ἀκροατὴς, ου, (ὁ), *auditor*.

Ἀκροθίνιον, ου, (τὸ), & frequentius in plurali, ἀκροθίνια, τὰ, *primitiæ*, *quaſi*, τὰ ἄκρα θινὸς, *ſummitates acervi*: proprie autem, *primitiæ frugum*, *quæ diis offerebantur*.

Ἀκροθινιάζειν, *ſumma quæque delibare*.

Ἀκριτόμυθος, ου, (ὁ), *qui inconſiderate loquitur*. Odyſſ. τ. v. 560.

Ξεῖν', ἤτοι μὲν ὄνειροι ἀμήχανοι ἀκριτόμυθοι.
Hoſpes, *certe quidem ſomnia imprudentia ſunt*, *& diſcerni nequeunt*.

Ἀκροῤῥίνιον, ου, (τὸ), *tota naſi ſummitas*, *totus naſi ambitus*. Poll. l. 2. apud quem ſcribitur unico ρ ἀκρορίνιον.

Ἀκροῤ-

Ακροῤῥύμιον, ȣ, (τὸ), *extrema pars temonis*, Pollux.

Ακροφύσιον, ȣ, (τὸ), *follium pars illa extrema quæ fornacis* vel *fuſorii infundibuli ori immittitur: roſtrum ad inſufflandum.*

Ακροχειρο̃ίτης, ȣ, [ὁ], luctator ſummis manibus conſertis & implexis. Fuit autem ſic appellatus pancratiaſta quidam Sicyonius ex eo quod ἄκρας χεῖρας adverſarii comprehendere ſoleret, nec prius dimittere, quam illum viribus defici ſentiret. Pauſan. lib. 2.

Ακρόψιλον, (τὸ), *in ſummo nudum.*

Ακτὶν, ῖνος, (ἡ), *radius*, *coruſcatio*. Legitur etiam Ακτὶς, ῖνος, pro eodem. Servius in 1. Georg. Virgilii: Græci, inquit, actin, & actis, dicunt, Delphin, & Delphis, Eleuſin, & Eleuſis: ſed verius in n deſinunt, quod in obliquis habent, ut actinos, Delphinos, Eleuſinos. Iliad. κ. v. 547.

Αινῶς ἀκτίνεσσιν ἐοικότες ἠελίοιο.

Per quam radiis ſimiles ſolis.

Ακτίνη, ης, (ἡ), *bunium herba*, *napi genus*. Dioſc.

Ακτινοβολῶ, ȣ, (ὁ), *radios jacio.*

Ακτινοβόλος, ȣ, (ὁ), *radios jaciens.*

Ακτινοβολία, ας, (ἡ), *radiorum coruſcatio.*

Ακτινοειδὴς, έος, (ὁ καὶ ἡ), *in ſpeciem radiorum formatus*, *radiatus* Cic. & Colum.

Ακτινωτὸς, ȣ̃, (ὁ), *radiatus*, *coruſcans.*

Ακτίτης, ȣ, [ὁ], *piſcator ſtans in litore*, *litoralis*, ut in Epigr.

Ακτίτα καλαμευτὰ ποτὶ ξέρον ἔλθ' ὑπὸ πέτρης.

Ακυθος, ȣ, [ὁ], *ſterilis*. Callimach. κῦθος enim ſemen eſt.

Ακυθήριον, ȣ, [τὸ], medicamentum impediens conceptus.

Ακύμαντος, (ὁ καὶ ἡ), *placidus*, *tranquillus*, *pacatus*. Julianus in Epigr. τέκμαρ ἀκυμάντȣ ζεῦ πάτερ εὐπλοΐης. Ἀκύμαντος λιμὴν. & in epigr. Ἀκυμάντοις ψαμάθοις.

Ακυμάντως, *tranquille*, *placide*, *pacate*.

Ακύμων, ονος, (ὁ καὶ ἡ), *placidus*, *nullis objectus fluctibus*, *ſecurus.*

Ακυρος, (ὁ καὶ ἡ), *abrogatus*, *irritus*, *antiquatus*. Hinc ἄκυρος καδίσκος, amphora in quam calculi abſolutionis mittebantur. Nam Ariſtophanis interpres tradit olim duas fuiſse judicibus amphoras ſeu cadiſcos: in alteram calculos abſolutionis jaciebantur, atque hanc ἄκυρον καδίσκον fuiſse appellatam: in alteram calculi condemna-

tio-

tionis conjiciebantur, & *καδίσκοι κύριος* dicebatur. Th. *κῦρος*.

Ἀκυρόεις, εντος, *improprius*, *inconcinnus*.

Ἀκυρολογῶ, *inconcinne loquor*.

Ἀκυρόω, *antiquo*, *detraho auctoritatem*.

Ἄκων, οντος, pro ἀέκων, *invitus*, *imprudens*, *inſciens*, *ut* ἑκὼν, *conſultus*, *prudens*. Iliad. λ. v. 281.

. . . τὼ δ' ὐκ ἄκοντε πετέσθην : *ii igitur non inviti volabant*. & Odyſs. γ. v. 484.

Ἀλαβαστρίτης, ου, (ὁ), *Alabaſtrites lapis*, marmoris genus, candidi coloris, quod etiam ὀνυχίτης dicitur vel ὄνυξ, quod humani unguis candorem refert. Sic etiam dictus, quod ex eo maxime *alabaſtra* h. e. unguentorum vaſa conficerentur. Atque huc quidem certe facit illud apud Matthæum cap. 26. *Acceſſit ad eum mulier habens alabaſtrum unguenti pretioſi*, *ideſt*, *pixidem unguentariam ex alabaſtro lapide*, in quo ob frigiditatem odores diutiſſime ſervantur. Et Martial. lib. 11.

Quod Coſmi redolent alabaſtra focique Deorum, *ideſt*, *lapideæ pixides*.

Ἀλανοι, οἱ, *Alani*, ſeu *Alaunii*, Scythica gens Sarmatiam Europæam incolens. Dionyſ. Perieg. v. 305.

Δακῶν τ' ἄσπετος αἶα, καὶ ἀλκήεντες Ἀλανοί.

Et Dacorum immenſa tellus, *& Strenui Alani*.

Ἀλάομαι, *vagor*, *erro*, Opp. κυνηγ. δ. v. 371.

Ἀλᾶται δ' ἀκόρητος, ἀναψαμένη δὲ κάρηνον.

Errat inexplebilis ac revinciens caput. At vero corripitur prima Iliad. κ. v. 141.

Τίφθ' οὕτω κατὰ νῆας ἀνὰ στρατὸν οἶοι ἀλᾶσθε;

Cur ſic propter naves per caſtra ſoli erratis?

Ἀλάριχος, ου, [ὁ], *Alaricus*, nomen Gothorum Regis, qui Romam obſedit, delevitque. Fuit & alter Alaricus, Gothorum rex quartus, qui etiam Romam cepit : ſed poſtmodum per fraudem in die Paſchatis occiſi ſunt Gothi. Claud. de bello Getico :

Rumpe omnes, *Alarice*, *moras : hoc impiger anno*
Alpibus Italiæ *ruptis penetrabis ad Urbem*.

Ἀλβανὶς λίμνη, *lacus Albanus*, *palus Albana*, in Italia non procul a Veiis.

Ἀλβανοὶ, οἱ, *Albani*, *populi Italiæ*, Plutarch. in Rom.

Ἀλβανὸς οἶνος, *vinum Albanum*. Dioſc. lib. 5. cap. 11. de vinis Italiæ.

Ἀλβανία, ας, [ἡ], *Albania*, regio in Oriente, a colore po-

populi ita appellata, quod albo crine naſcantur. Gell. lib. 9. c. 4. & Solinus cap. 25.

Ἀλβανοὶ, [οἱ], *Albaniæ incolæ*, quorum pars hodie in Peloponneſo, pars in Macedonia ſedet, juxta Dyrrachium, quorum dux fuit Georgius Scanderbech, Caſtriotæ gentis, Chriſtianique nominis ornamentum ſingulare.

Ἀλγύνω, *dolore afficio*. Ἀλγύνομαι, *moereo*, *triſtor*.

Ἀλεγύνω, *curo*, *apparo*. Odyſſ. α. v. 374.

. . ἄλλας δ' ἀλεγύνετε δαῖτας.

. . *alias apparate dapes*. & Apollon. τοῖς μετὰ δαῖτ' ἀλέγυνε, *his convivium curabat*.

Ἄληκτος, ε, [ὁ καὶ ἡ], *numquam ceſſans*, *perpetuus*. Smyrn. α. v. 155.

Ηὲ πολυῤῥίζων ἀνέμων ἄληκτον ἰωὴν.

Aut horriſonorum ventorum continuum fragorem. Et Hom. Iliad. β. v. 452.

Ἀληκτὼ, ἐς, [ἡ], *Alecto*, una ex furiis: quaſi irrequieta, & non deſinens.

Ἀλήκτως, *indeſinenter*, in Epigr.

Ἀληφάτιτης ἄρτος, *panis cum adipe commiſtus*, de quo Athen. lib. 3.

Ἀλητὴρ, ῆρος, (ὁ), *propulſator*. Smyrn. η. v. 263.

. . Τρωσὶν οἴομαι ἄλλον ἴκεσθαι

Ἀλητῆρα . . .

Trojanis exiſtimo alium affore propulſatorem.

Ἀλμυρήεις, εντος, *in mare cum ſonitu fluens*. Iliad. φ. v. 190.

Τῷ κρείσσων μὲν Ζεὺς ποταμῶν ἁλιμυρηέντων.

Quare præſtantior quidem Jupiter fluviis in mare fluentibus, &c.

Ἁλιμυρὴς, έος, (ὁ καὶ ἡ), *ſalſus*, *a mari aſperſus*: Apollon. Arg. α.

Λῦσεν ὑπ' ἐκ πέτρης ἁλιμυρέος.

Ἁλιδινὴς, έος, (ὁ καὶ ἡ), *marivagus*. Dionyſ. Perieg. v. 908.

Πρῶτοι δ' ἐμπορίης ἁλιδινέος ἐμνήσαντο.

Primi mercaturam marivagam excogitarunt.

Ἀλίτυρος, ε, [ὁ], *caſeus ſale aſperſus*, in Epigr.

Ἁλιτρύτος, ε, [ὁ], *marinus*. Theocr. Idyll. α. v. 45.

Sed proprie, *in mari conſumptus*.

Τυτθὸν δ' ὅσσον ἄπωθεν ἁλιτρύτοιο γέροντος.

Paullulum quantum longe a mari exeſo ſene. Præterea ἁλίτρυτος κύμβη, in Epigr. *cymba mari vexata*. Ἁλιτρύ-

τρύτῃσι χερσὶ, *manibus in mari laborantibus*, Nonnus de piſcatoribus.

Αλκμὰν, ἀλκμᾶνος, *Alcman*, poeta Lyricus Laconicus ſive Meſſenius, inventor amatorii carminis fuit, ſcripſitque lingua Dorica, Suid.

Αλλόφῦλος, ȣ, (ὁ ϗ ἡ), *alienigena*, *alterius generis*.

Αλμῦρίζω, *ſalis ſaporem refero*, *ſalſus ſum*.

Αλμῦρίδες, *litora*. Et Attici territorii locus magis ſemotus, quo utebantur pro cadaverum conditorio & ſepulcro. Heſych.

Αδμῦρὶς, ίδος, *ſalſugo*.

Αλμῦρὸς, ȣ, (ὁ), *ſalſus*, *ſalitus*, Odyſſ. ο. & Heſiod. in Scuto Hercul. v. 346.

. . . ὃς θ' ἁλμυρὸς ἔτρεφε πόντος.

. . . *quos ſalſus nutrivit pontus*. & alibi:

. . θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ. Hinc manaſſe videntur in neotericis linguis voces illæ, quibus θαλασσίαρχος indigitatur, *Almirante*, *Ammiraglio*.

Αλύω, *æſtuo*. Opp. Hal. γ. v. 108.

Ὡς δ' ὅτε τὶς νούσῳ πολυκηδέϊ θυμὸν ἀλύων.

Ut cum quis morbo luctuoſo animum deſpondens. Hic vero advertendum eſt, hoc verbum ſecundum Didymum & tenui, & denſo ſpiritu ſcribi poſſe, ac proinde duas contrarias ſignificationes habere. Si non aſperatur, ſignificat, *gaudere*, *exſultare*, *ſuperbire*: uti apud Hom. Odyſſ. υ. & producitur in penult. & antepenult.

Ἀλύεις ὅτι Ἶρον ἐνίκησας τὸν ἀλήτην.

Gaudes quod mendicum Irum viciſti. At cum δασείας nota innititur, ſignificat, *animum deſpondere*, *triſtari*, *mœrere*, quod videre eſt in priore exemplo.

Αλφιτοσιτεῖν, *pulte pro pane veſci*, *cibari farina*, Bud.

Αλιάης, ἐος, (ὁ ϗ ἡ), *in mari flans ventus*. Odyſſ. ο.

Αλκμάων, ονος, nomen propr. viri, Odyſs. ο. v. 248.

Αλλύω, *reſolvo*. Odyſs. β. v. 105.

Νύκτας δ' ἀλλύεσκεν . . . .

Noctu vero diſſolvebat. . . & lib. τ. v. 150.

Νύκτας δ' ἀλλύεσκον, ἐπὴν δαΐδας παραθείμην.

Noctes autem reſolvebam, poſtquam lampades appoſueram.

Αλοφος, ȣ, (ὁ ϗ ἡ), *cono carens*. λόφος proprie dicitur galeæ vertex. Iliad. κ. v. 258.

. . . ἀμφὶ δὲ οἱ κυνέην κεφαλῆφιν ἔθηκε

Ταυρείην, ἄφαλόν τε, ϗ ἄλοφον

. . . *illiq. galeam capiti impoſuit*

Tau-

Taurinam, *nec clavis inſignem*, *nec criſta*.. Atque hic notandum eſt, in ἄλοφος primam haud natura ſua longam eſſe, ſed tantum per ectaſin ſeu diaſtolen produci, uti videre eſt in Σικελικῇ, ἰόνιος, ἀκάματος. A enim privativum ſemper corripitur, niſi neceſſitas obſtet.

Ἀμάζονες, αἱ, *Amazones*, mulieres ſatis notæ. Servius ita dictas tradit quaſi ἁμαζῶσαι, *quod ſimul cum viris viverent*. Dicuntur potius [ut alias opiniones miſſas faciamus] ab ἀ & μαζὸς, quaſi *ſine mamma*, quod eſſent μονόμαζοι. Mos enim fuit Amazonibus, interfectis maribus, quos genuiſſent, ſervare feminas, earumque infantium mammas dextras inurere, ne impedimento eſſent ad pugnandum, & ne ſagittarum jactus impediretur. Hinc Homerus illas ἀντιανείρας merito appellavit Iliad. γ. v. 189.

. . ὅτε ἦλθον Ἀμάζονες ἀντιάνειραι.

. . *quando venerunt Amazones viragines*. Et Virgilius illius interpres:

. . *audetque viris concurrere virgo*. Sed prima hujus vocis producitur ab Apoll. Argon. β. v. 997.

Ἔνθα Θεμισκύρειαι Ἀμάζονες ὡπλίζοντο.

Ubi Themiſcyriæ Amazones armabantur. Et apud Dionyſ. Perieg. v. 773.

Ἔνθ' Ἀμαζονίδεσσιν ἀπ' ὄρεος Ἀρμενίοιο.

Ubi Amazonibus e monte Armenio.

Ἀμαθύνω, *in pulverem redigo*, *attenuo*. Theocr. Idyll. β. v. 26.

Οὕτω τοι καὶ Δέλφις ἐνὶ φλογὶ σάρκ' ἀμαθύνοι.

Ita & Delphidos in flamma carnes frientur. Et Smyrn. η. v. 19.

. . δέος δὲ βίην ἀμαθύνει.

. . *ſed timor vires attenuat*.

Ἀμαλδύνω, *conſumo*, *demolior*. Iliad. μ. v. 18.

Τεῖχος ἀμαλδῦναι . . *murum delere*. & Theocr. Id. ιϛ. v. 59.

Χρήματα δὲ ζώοντες ἀμαλδύνουσι θανόντων.

Fortunas autem mortuorum conſumunt viventes.

Ἀμάρακος, ὁ, [ὁ], *amaracus*, herba odoratiſſima, quam nos vulgo *majoranam* vocamus. Dicitur & *ſampſucum*. Virgil. I. Æneid. v. 693.

Idaliæ lucos, *ubi mollis amaracus illum*, &c. & Nicand. in Theriac.

Ἀμά-

Ἀμᾰρᾰκῖνὸς, ȣ̃, [ὁ], *amaracinus* ſive *ſampſucinus*. Hinc ἀμαρακινὸν μῦρον, *amaracinum unguentum*. Lucret. lib. 6. v. 973.

. . . poſteſque ſuperbos

Ungit amaracino . . Hujus unguenti nobiliſſimus odor locum fecit proverbio: *Nihil cum amaracino ſui*: quod *Aul. Gel.* eleganter torquet in quoſdam ingenio pinguiore homines, & a Muſarum ſacris alienos, qui elegantiores literas, quas non aſſequuntur, miro ſupercilio aſpernantur.

Ἀμᾰρῡγὴ, ῆς, (ἡ), *micans fulgor*. Hom. in Mercur. v. 45.

Αἵ δ' ὅτε δινηθῶσιν ἀπ' ὀφθαλμῶν ἀμαρυγαί.

Quæ quando volverentur ab oculis flammæ. Et Apoll. Argon. lib. β.

Ἀμαςίγωτος, ȣ, (ὁ), *non flagellatus*, *flagris non cæſus*.

Ἀμάω, *meto*. Odyſs. φ. v. 301.

Ῥῖνάς τ' ἀμήσαντες . . .

Nareſque demetentes . . & Nonn. κε. v. 164.

Βόϛρυχον ἀμήσασα πολυσσȣ́χοιο καρήνȣ.

Capillum demetens civitatum gubernatoris capitis. Verum prima corripitur apud Heſiod. ἐν ἡμέρ. v. 11.

. . . . ἄμφω γε μὲν ἐσθλαί,

Ἡ μὲν ὄϊς πείκειν, ἣδ' εὔφρονα καρπὸν ἀμᾶσθαι.

. . . ambæ quidem bonæ,

Hæc quidem ovibus tondendis, illa lætis ſegetibus metendis.

Ἀμβλῡ́νω, *hebeto*, *obtundo*. Opp. Hal. α. v. 300.

Πήματος ἀμβλύνων μολερὸν ϛένος . . .

Noxæ obtundens validum robur . . .

Ἀμβλῡ́ω, *idem*.

Ἀμητὴρ, ῆρος, (ὁ), *meſſor*. Nonn. κζ. v. 142.

Ἀμητὴρ πτολέμοιο . . *Meſſor belli*.

Ἀμητὸς, ȣ, (ὁ), *meſſis*. Heſiod. ἄρχεσθ' ἀμήτȣ. Et Iliad. τ. v. 223.

Ἄμητος δ' ὀλίγιϛος . .

Meſſis autem perexigua . . At vero Ἀμητὸς, ſignificat tempus ipſum meſſis.

Ἀμῑθάων, ονος, nomen propr.

Ἀμῑμητόβιος, ȣ, (ὁ), *vita inimitabilis*.

Ἀμῑ́μητος, ȣ, (ὁ καὶ ἡ), *inimitabilis*.

Ἀμμελῖτις γῆ, quæ & φαρμακῖτις dicitur, terra quæ in Seleucia Syriæ provenit: laudatiſſima nigra, piceæ carbonibus quam ſimillima, modice aſſuloſa, æquabili ſplen-

dore, quæ trita accepto oleo ſtatim liqueſcit.

Ἀμμίτης λίθος, *Ammites lapis*, ovis piſcium ſimilis, Plin. teſte.

Ἀμόγητος, ου, [ὁ], *indefeſſus*. Hom. hym. in Mart.

Ἀμογητὶ, *ſine labore*. Iliad. λ. v. 636.

Νέστωρ δ' ὁ γέρων ἀμογητὶ ἄειρεν.

Neſtor vero ſenex ſine labore tollebat.

Ἀμοιβαδὶς, & ἀμοιβηδὶς, *alternatim*. Iliad. ς. v. 506.

ἔπειτ' ἤϊσσον, ἀμοιβηδὶς δ' ἐδίκαζον.

deinde exſurgebant, & per vices ſententias ferebant.

Ἀμολγεὺς, έος, [ὁ], *mulctra*, & in Epigr. ἀμολγεὺς.

Ἀμολγὸς, οῦ, [ὁ], *nox intempeſta*, proprie, tempus quo mulgentur pecora. Iliad. λ. v. 173.

μολὼν ἐν νυκτὸς ἀμολγῷ.

aggreſſus nocte intempeſta.

Ἄμοτον, *adverb. perpetuo*. Iliad. ν. v. 40.

Ἕκτορι Πριαμίδῃ ἄμοτον μεμαῶτες ἕποντο.

Hectorem Priamidem inexpleto ardore ſequebantur.

Ἄμοτος, ου, [ὁ], *inexpletus*, *inſatiabilis*. Iliad. τ. v. 300.

Ἀμπελοφύτωρ, ορος, [ὁ], *vitiſator*. Ἀμπελοφύτορι βάκχῳ, in Epigramm.

Ἀμπνύω, *reſpiro*, idem quod, *ἀμπνέω*, ſive *ἀναπνέω*. Iliad. χ. v. 475.

Ἡ δ' ἐπεὶ οὖν ἄμπνυτο, καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη.

Ea ut ad ſe rediit, animumque recepit. Et Iliad. λ. v. 359. Corripitur vero Iliad. χ. v. 222.

Ἀμύελος, ου, [ὁ], *vacans medullâ*. Th. μυελὸς, *medulla*.

Ἀμύητος, ου, (ἡ), *expers*, *profanus*. Opp. κυνηγ. α. v. 34.

Ἐκλύομέν σε, μάκαιρα, γάμων ἀμύητον ἐοῦσαν.

Audivimus te, Diva, nuptiarum expertem eſſe.

Ἀμύθητος, ου, [ὁ], *dictu perdifficilis*, *ineffabilis*.

Ἄμυθος, ου, [ὁ], *non fabuloſus*, *nihil habens figmenti*, *ſine fabula*.

Ἀμύκητος, *ſine mugitu*, in Epigramm.

Ἄμυλον, ου, (τὸ), *non molitum*. Amylum, quid ſignificet, vide Catonem cap. 86. ubi fuſe docet, quo modo fiat. Amylum igitur hinc appellatur, quod ſine mola fiat. Siquidem μύλη Latinis mola eſt. Hodie in officinis, mutata littera, *Amydon* vocatur. Ruell. lib. 2. cap. 31. Hujuſce nominis penultimam produximus auctoritatem H. Stephani ſecuti. Nam μύλη ſemper corripitur, ut ſuo loco dicetur.

Ἀμύμων, ονος, (ὁ καὶ ἡ), *laudabilis*, *inculpatus*, *integer*, qui

qui nihil umquam riſu dignum admiſit. Iliad. α. v. 92.
. . *κ) ηύδα μάντις ἀμύμων.*
. . *et dixit vates inculpatus* . . & Odyſs. ξ. *αἶνος ἀμύμων*, *narratio irreprehenſa* . . & Odyſs. ο. *Θεῶν ἀμύμονι πομπῇ*, *Deorum auſpiciis*, *bono ductu*. Ἀμύμων, pro *pulcro* & *præclaro* apud Dionyſ. de ſitu Orbis.

Ἀμυμώνη, ης, (ἡ), *inculpata*. Item Amymone una ex quinquaginta filiabus Danai. Apoll. Argon. α. v. 137.
Πρὶν ποτ' Ἀμυμώνη Δαναΐς τέκεν εὐνηθεῖσα.
Ante aliquanto Amymone Danais peperit miſta.

Ἀμυνάθω, pro ἀμύνω, βοηθῶ, *auxilior*. Bud. Comment. Ariſtoph. ἐν νεφ. ἀμυνάθετέ μοι τυπτομένῳ: *opem ferte mihi vapulanti.*

Ἀμύνη, ης, (ἡ), *ultio*, *defenſio*, *propugnatio*. Phocylid. v. 73.
Μὴ μιμοῦ κακότητα, δίκῃ δ' ἀπάλειψον ἄμυναν.
Ne ſectare malignitatem, ſed jure abole vindictam.

Ἀμυνίας, ου, [ὁ], nomen propr. fœneratoris cujuſdam, Ariſtoph. Significat etiam *ultorem*. Ariſtoph. ἀμυνίας θυμὸς, *animus ad ulciſcendum paratus*.

Ἀμύνομαι, *ulciſcor*, *injurias perſequor*, *me defendo*, *dimico*. Iliad. μ.
. . . ἀμύνασθαι περὶ πάτρης . . *defendere patriam.*

Ἀμύνω, *ſuccurro*, *arceo*, *defendo*. Iliad. α. v. 67.
Βούλεται ἀντιάσας ἡμῖν ἀπὸ λοιγὸν ἀμῦναι.
Vult aſſecutus a nobis peſtem depellere.

Ἄμυος, ου, (ὁ κ) ἡ), *muſculis carens*, *aut in quo muſculi non apparent*. Th. μυών.

Ἀμύω, *inclino*, *cado*. Apoll. Argon. lib. β.
Ἤμυσαν λοξοῖσι καρήασι, ideſt, ἔκλιναν κεφαλάς,
Capita inflexerunt . . .

Ἀμφαγαπάζω, pro ἀμφαγαπάω, *deamo*. Poeticum eſt. Iliad. π. v. 192.
Ἀμφαγαπαζόμενος, ὡσεὶ θ' ἑὸν υἱὸν ἐόντα.
Deamans, *tamquam ipſius filius foret.*

Ἀμφιαρᾶος, ου, [ὁ], *Amphiaraus*, *Oiclei filius*.

Ἀμφιαράϊδης, ου, filius Amphiarai.

Ἀμφιγυήεις, εντος, [ὁ], *utroque pede claudus*, epitheton Vulcani. Iliad. α. v. 607.
Ἧχι ἑκάστῳ δῶμα περικλυτὸς ἀμφιγυήεις
Ἥφαιστος ποίησε . . .
Ubi ſingulis domum inclytus utroque pede claudus Vulcanus fecerat . . .

Ἀμφίγυος, ου, [ὁ], *utrinque acutus*. Iliad. ο. v. 386.

. . ἐπὶ πρύμνῃσι μάχοντο

Ἔγχεσιν ἀμφιγύοις αὐτοσχεδὸν . .

Ad puppes pugnabant haſtis utrinque acutis cominus.

Ἀμφιδρυφὴς, έος, (ὁ καὶ ἡ), *undique laceratus*. Iliad. β. v. 700.

Τοῦδε καὶ ἀμφιδρυφὴς ἄλοχος . .

Hujus ambas-lacerata genas uxor. . .

Ἀμφίδρυφος, ου, (ὁ), idem. Iliad. λ. v. 293.

Ἀμφιζάνω, ab ἰζάνω, *neutr. ſignif. adhæreo, circumſedeo*. Iliad. σ. v. 25.

Νεκταρέῳ δὲ χιτῶνι μέλαιν᾽ ἀμφίζανε τέφρη.

Divinæ etiam tunicæ niger adhæſit cinis.

Ἀμφιθαλὴς, έος, (ὁ καὶ ἡ), *circumfloridus, & patrimus, & matrimus*. Iliad. χ. v. 496.

Τὸν δὲ καὶ ἀμφιθαλὴς ἐκ δαιτύος ἐστυφέλιξε.

Hunc quis patrimus matrimuſque e convivio pellit.

Ἀμφιθάλαττος, , ου, (ὁ καὶ ἡ), ut ἀμφιθάλαττος πόλις, *urbs quæ mari circumluitur* Livio: *mari circumflua*, ut Corinthus.

Ἀμφικάρης ἔος, (ὁ καὶ ἡ), *utrinque capitatus*. Vide Euſtath. in Hom. Odyſſ. Apud Nicand. *Biceps*.

Ἀμφικάρηνος, ου, (ὁ), Idem.

Ἀμφικινύρομαι, *circumlamentor, paſſim conqueror*, Apoll. in Arg.

Ἀμφικίων, ονος, [ὁ καὶ ἡ], *undique columnis fultus*, ut ἀμφικίονες ναοὶ, apud Sophocl.

Ἀμφίλαλος, ου, (ὁ), *inepte loquax*, Ariſtoph.

Ἀμφιλαφὴς, έος, (ὁ καὶ ἡ), *copioſus, magnus, opacus, denſus*. Dionyſius Poeta: ὕλῃ δ᾽ ἀμφιλαφὴς, *nemoribus undique cincta, nemoroſa*: ἀμφιλαφής τε κόμη, *denſa coma*, Philoſtr. in Heroic. & in Epigr. ἀμφιλαφὴς πλάτανος, *platanus opaca, vel excelſa*.

Ἀμφιπαλύνω, *obungo*. Apoll. Argon. γ. v. 1245.

Φάρμακα μυδήνας, μὴ μὲν σάκος ἀμφεπάλυνεν.

Pharmacis liquefactis, non quidem ſcutum obunxit.

Ἀμφίπυλον, ου, (τὸ), *veſtibulum, ſeu locus duas habens portas*. Euripides.

Ἀμφίπυρος, ου, (ὁ), *utrinque ardens, ignivomus*. Eurip. & apud Sophocl. Ἀμφίπυρος τρίπους, *tripes utrinque ignem capiens*.

Ἀμφιτρίτη, *Oceani filia, Neptuni uxor*. *Salacia* Gellio, *Tritonis Mater*; ut ſcribit Heſiodus. Ponitur pro ipſo Ocea-

Oceano, ἀπὸ τοῦ ἀμφιτρίβειν, a *circumterendo*, quod terram undique terat ac lancinet. Odyſſ. μ. v. 60.

Κῦμα μέγα ῥοχθεῖ κυανώπιδος ἀμφιτρίτης.

Fluctus ingens reſonat cærulei maris. & Theocrit. Idyll. κα. v. 14.

Ἀμφιτρυωνιάδης, ου, [ὁ], *Amphitryoniades*, Hercules dictus ab Amphitryone filio Alcæi, marito Alcmenes matris ejus: & in Epigramm. Ἀμφιτρυωνιάδης φίλιππος, rex Macedonum dictus eſt, quia ab Hercule originem duxit. Et Heſiod. in ſcuto Hercul. v. 433.

Τοῖος ἄρ' Ἀμφιτρυωνιάδης ἀκόρητος ἀϋτῆς.

Talis utiq. Amphitryoniades inſatiabilis clamoris.

Ἀμφιφαείνω, *circumluceo*. Hom. hymn. in Apoll.

Ἀμφιφαὴς, έος, (ὁ καὶ ἡ), *circumquaque lucens*.

Ἀμφίφαλος, ου, (ὁ καὶ ἡ), epitheton eſt galeæ quod clavis undique ſit ornata: nam φάλοι dicuntur, ἧλοι, *clavi*, Heſych. Hom. Iliad. ε. v. 744.

Κρατὶ δ' ἐπ' ἀμφίφαλον κυνέην θέτο τετραφάληρον.

Capiti impoſuit galeam clavis & quatuor conis ornatam.

Ἀμφίχυτος, ου, (ὁ καὶ ἡ), *terra aggeſta undique munitus*. Iliad. υ. v. 145.

Τεῖχος ἐς ἀμφίχυτον Ἡρακλῆος θείοιο.

Ad murum aggere factum Herculis divini.

Ἀμφυτὰ, τὰ, *plantæ*. Th. ἀμφύω, Æolice, pro ἀναφύω. Iliad. φ. v. 258.

Ἀμφυτὰ καὶ κήπους ὕδατος ῥόον ἡγεμονεύει.

Per plantas & hortos aquæ rivum deducit.

Ἀμφίων, ονος, veteris muſicæ repertor: filius fuit Jovis & Antiopes, Plut. de muſica. Iliad. ν. v. 692.

Φυλείδης τε Μέγης, Ἀμφίων τε, Δρακίος τε,

Phylideſque Meges, Amphionque, Draciuſque.

Ἀμφιόνιος, ου, [ὁ], *Amphionius*.

Ἀμφρυσσὸς, ου, (ὁ), *Amphryſus*, *Theſſaliæ fluvius*, ad quem Apollo exul pavit oves Admeti Regis.

Ἀμφρύσιος, ου, [ὁ], *Amphryſius*.

Ἀναβλύω, *ſcateo*. Apoll. Arg. γ. v. 223.

καὶ ῥ' ἡ μὲν ἀναβλύεσκε γάλακτι.

atque hæc quidem ſcatebat lacte.

Ἀναβρυχάομαι, *infremo*, *rugitus edo*.

Ἀναβρύχω, idem quod ἀναβλύω, *ſcaturio*.

Ἀναδινέω, *retraho*. Opp. Hal. α. v. 300.

Ἀναθυάω, *laſcivio*.

Ἀναβύω, *repueraſco*.

Ἀναΐσσω, *incitor*, *ſurgo*. Iliad. ο. v. 80.

Ὡς δ' ὅτ' ἀναΐξῃ νόος ἀνέρος . .

Ut cum proſilit mens viri . . Et Iliad. χ. v. 148. ſed corripitur Odyſſ. ν. ἔστη δ' ἀναΐξας, *ſtetit arrectus*.

Ἀνακλίνομαι, *diſcumbo*, & *recumbo*. Hinc ἀνακλιντήριον, τὸ, *accubitum*, *lectulus ſuper quo quieſcimus interdiu*, qualia celebrantur Florentiæ *Tuſcanica*, & apud Lampridium in Heliog. *Accuba*: ab aliis *Stibadia* dicuntur, & *Accubita*. Spartianus in Commodo: *nam lectum eminentibus quatuor anaclinteriis fecerat minuto reticulo undique incluſum*.

Ἀνακλίνω, *reclino*, *reſupino*, *me ſubmitto*. Odyſſ. α. Et Iliad. ε. v. 751.

Ἀναδύομαι, *refugio*, *reſpuo*, *ejuro*, ideſt, quod vulgo dicimus, *renuntio*, ἐξομνύω, *retracto* & *muto quod pactum eſt*. Item *emergo*, *exſiſto*, quo ſenſu eſt Iliad. α. v. 496.

. . ἀλλ' ἥγ' ἀνεδύσατο κῦμα θαλάσσης.

. . *ſed emerſit ex unda maris*. . . ἀναδύομαι κρήνης, *emergo e fonte*, Apoll.

Ἀναδυομένη, ης, [ἡ], ſic dicta eſt Venus e mari emergens, quam Apelles depinxit. Plinius lib. 31. cap. 10. *Sunt qui Venerem Anadyomenen illo pictam exemplari putant*. Et ibidem. *Venerem exeuntem e mari Divus Auguſtus dicavit in delubro patris Cæſaris, quæ Anadyomene vocatur*.

Ἀνακωκύω, *deploro*, *defleo*.

Ἀνακωλύω, *arceo*.

Ἀναλύω, *reſolvo*, *diluo*, *redeo*. Odyſſ. ο. ἀναλύω οἴκαδε, *domum redeo*.

Ἀναμορμύρω, *remurmuro*. Odyſſ. μ. v. 238.

Πᾶσ' ἀναμορμύρεσκε κυκωμένη . .

Tota immurmurabat conturbata . .

Ἀνάνυτος, ου, [ὁ], pro ἀνήνυτος, *ſine fine*, *immenſus*. Theocr. ἀνάνυτα κωτίλλοισαι, *immenſa garrientes*.

Ἀναξυρὶς, ίδος, [ἡ], *braca ſeu bracca*, *feminale*, *femorale*, *ſubligaculum*, *interdum calceamenti genus*. Item herba notiſſima, quam & Oxalidem Græci, & Latini Rumicem appellant. Ita dicta, quod folia ejus calcearum ſoleas imitentur, quæ & ἀναξυρίδες quandoque a Græcis appellantur.

Ἀναξύω, *abrado*.

Ἀναπίνω, *imbibo*, *haurio*.

Ἄναπος, ου, (ὁ), *Anapus*, fluvius Siciliæ. Theocr. Idyll. ζ. v. 151.

Ἀπι

Ἀρά γε πα τῆνον τὸν ποιμένα τόν ποκ' Ἄναπον;
Numquid illum paſtorem olim ad Anapum?

Ἀναπτύω, *exſpuo.*

Ἀνάριστος, ου, [ὁ καὶ ἡ], &, ἀνάριστητος, *impranſus*: Ariſtoph.

Διὰ τῆς ἀγορᾶς τρέχω ἀνάριστητος.
Per forum curro impranſus.

Ἀναρίτης, ου, (ὁ), piſcis de genere concharum, & oſtreorum, qui delicatius exſiſtit, ſcopulis adhæreſcit, nec ut neritæ innatat; unde & nomen nactus eſt. Th. *νηρίτης.*

Ἀνάῤῥινον, ου, [τὸ], *Anarrhinum, quod & Antirrhinum*, herba eſt Anagallidi ſimilis, radice nulla, aut perexigua, ſemine vitulinas nares imitante; unde & nomen habet. Galenus Βουκράνιον appellat: Galli *oculum cati*: Vide Plinium lib. 25. cap. 10.

Ἀναγχίτης, gemma de qua Plinius lib. 37. v. 11. Ananchitide in hydromantia dicunt evocari imagines Deorum. *Anancitis* ſcribi debere cenſet Turnebus, nomenque eſſe adeptam a neceſſitate, quod Deos cogebat, eorumq. evocabat imagines; ut Συνοχίτις a continendo, quia ea evocatæ inferorum tenebantur umbræ.

Ἀναῤῥιπίζω, *flatu accendo, excito.* Th. *ῥιπή.*

Ἀναρτύω, *molior.*

Ἀνάσιμος, ου, (ὁ), *reſimus, ſive ſimus, deformis.* Ariſtoph.

Ἀνασιμόω, *nares ad olfactum contraho, ſubolfacio*; quod animalia catulientia & in venerem ruentia facere ſolent, ut catulitionis tempore canes ſuas feminas olfactant, & ejecta lingua delambunt. Significat etiam, odoris cujusvis faſtidio nares corrugare. Id expreſſit Horatius inquiens:

. . . ne ſordida mappa
Corruget nares . . .

Ἀνασύρομαι, *retrahor*, unde ἀνάσυρμα, quo nomine Eubulus Comicus ridicule vocavit furtivum conceptum: παρθένου ἀνάσυρμα. Pollux lib. 3.

Ἀνασύρω, *revelo, retego.* Hinc ἀνασεσυρμένη apud Athen. lib. 12. dicitur mulier quæ retegit veſte adducta & ſublata quæ tegenda ſunt: & Syneſius Κωμῳδίαν ἀνασεσυρμένην dixit, propudioſam nec a verbis prætextatis & nuptis abſtinentem. Conſule Bud. Th. Σύρω.

Ἀναϋτέω, *voco, reſono, proloquor*: Coluth. v. 129.
Τοῖον ἀνηΰτησεν: *tale prolocutus eſt.* Et v. 143.

Ἀνᾰφῡομαι, *renaſcor, orior, germino.*

Ἀνᾰφῡράω, *macero, ſubigo, permiſceo.*

Ἀνᾰφῡσάω, *inflo.*

Ἀνᾰφῡρω, *miſceo, ſubigo.*

Ἀνᾰφῡσημα, τος, (τὸ), *evaporatio, ſeu efflatus terræ.*

Ἀνᾰφῡσησις, εος, [ἡ], *ſpiraculum terræ, ex quo ignis, vel ventus erumpat.*

Ἀνᾰφῡσιάω, *efflo.* Apoll. Argon. lib. β.

Ἀσπετὸν ἐκ καμάτοιο ἄσμ' ἀναφυσιόων . . . *anhelitum ducens.*

Ἀνᾰφῡω, *repullulo*, Plin. *repullulaſco*, Columell. *fruticor*, Cicer. *produco* Apoll. Arg. β. v. 1113.

Ἀναψῡχὴ, ῆς, (ἡ), *refrigeratio*, Cic. *recreatio, reſpiratio, quies.*

Ἀναψῡχω, *refrigero, recreo.* Iliad. ε. v. 795.

Ἕλκος ἀναψύχοντα . . .

Vulnus refrigerantem.

Ἀνδάνω, *placeo.* Iliad. α. v. 24.

Ἀλλ' οὐκ Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι ἥνδανε θυμῷ.

At non Atridæ Agamemnoni placuit animo.

Ἀνερῑναστος, *non caprificatus:* proprie de ficu, cui non adhibiti ſunt ἐρῖνοὶ, hoc eſt, caprifici fructus, ut ad maturitatem perveniat. Theophraſt. lib. 2. cap. 13. de cauſſis plantarum, ἀνερῑναστα σῦκα, *ficus non caprificatæ*; quod proverbio dici ſolet in inutilem, & a quo nihil frugis exſpectandum ſit: de quo Eraſmus.

Ἀνευθῡνία, ας, [ἡ], *immunitas a reddenda ratione.*

Ἀνεύθῡνος, (ὁ καὶ ἡ), *ſine poena, crimine carens, ſeu qui reddendis rationibus haud eſt obnoxius*, quod proprium erat Cenſorum apud Romanos.

Ἀνευθύνως, *impune.*

Ἀνευρῡνω, *dilato, amplio.* Nonn. γ. v. 394.

Κόλπον ἀνευρύνουσα βαθυνομένοιο χιτῶνος.

Sinum dilatans diffuſæ tunicæ.

Ἀνὴρ, έρος, (καὶ ἀνδρὸς), *vir*, ſive ſexum ſpectes, ſive *maritum*, ſicut Latini. Item *maſculus*: nam de tauro etiam dicitur in Epigramm. Nunc priori longa, ut Iliad. θ. v. 174.

Ἀνέρες ἐστὲ, φίλοι, μνήσασθαι δὲ θούριδος ἀλκῆς.

Viri eſtote, amici, mementote & impetuoſæ fortitudinis.

Et Iliad. ε. v. 529. Nunc brevi, ut Iliad. λ. v. 288.

Οἴχετ' ἀνὴρ ὤριστος . . .

Abiit vir ille fortiſſimus . . . Et Phocyl. v. 143.

Πᾶς

Πᾶς γὰρ ἀεργὸς ἀνὴρ ζώει κλοπίμων ἀπὸ χειρῶν.
Omnis homo fugitans opus vivit furtive.

˘Ανῑα, ας, [ἡ], *triſtitia, moleſtia, mœror*. Odyſſ. ο. Et Apoll. Arg. γ. v. 763.
Ἔνθ' ἀλεγεινότατον δύνει ἄχος, ὁππότ' ἀνίας
Ἀκάματοι πραπίδεσσιν ἐνισκήψωσιν Ἔρωτες.
Tunc graviſſimus ſubit cruciatus, cum dolores
Irrequieti cupidines mentibus inſeruerint. Et Smyrn. α. v. 241. At corripitur apud Theogn. v. 76.
Μὴ πότ' ἀνήκεστον Κύρνε λάβῃς ἀνίην.
Ne umquam triſtitiam immedicabilem aſſumas.

˘Ανιάζω, *mœſtus ſum*. Iliad. φ. v. 270.
Θυμῷ ἀνιάζων : : *animo mœſtus*. & Aratus :
. . φαίης κεν ἀνιάζειν ἐπὶ παιδί. Corripitur Iliad. ν. v. 300.

˘Ανῑάομαι, *angor, triſtitia afficior, diſcrucior*. Iliad. β. v. 291.
Η μὴν καὶ πόνος ἐστὶν ἀνιηθέντα νέεσθαι.
Et tamen certe durum eſt afflictum redire.

˘Ανῑαρὸς, ὃ, [ὁ], *moleſtus, triſtis, acerbus, ſævus*. Sed corripitur Theogn. 276.
Παῖδας ἐπεὶ θρέψαιο, καὶ ἄρμενα πάντα παράσχοις,
Χρήματα δ' ἐγκαταθῇς, πολλ' ἀνιαρὰ παθών.
Liberos ubi educaveris, & neceſſaria omnia dederis,
Pecuniamque repoſueris, multa moleſta paſſus.

˘Ανῑηρὸς, ὃ, [ὁ], idem. Odyſſ. β. v. 190. Et Theognides v. 210.
Αὐτῷ μὲν οἱ πρῶτον ἀνιηρέστερον ἔσται.
Illi quidem ipſi prima pernicioſius erit. corripuit vero v. 124.
Καὶ γνῶναι πάντων τοῦτ' ἀνιηρότατον.
Et cognitu omnium hoc difficillimum.

˘Ανῑατος, ὃ, (ὁ καὶ ἡ), *inſanabilis*.

˘Ανῑαχρὸς, ὃ, (ὁ), *reſonans, ſtreperus, tumultuoſus*. apud Hom. Il. ν.

˘Ανῑάχω, *reſono, clamo, reſpondeo*. Tryphiod. v. 363.
Κοπτομένη καὶ στέρνον ἀνίαχε μαινάδι φωνῇ.
Lanians & pectus exclamavit furioſa voce.

˘Ανῑάω, *triſtitiam affero, diſcrucio, ango*. Odyſſ. ο.

˘Ανίεμαι, *permittor, diſſolvor, morior, excorio*. Odyſſ. ω.
Αἶγας ἀνιεμένους σιάλους . . .

˘Ανῑερος, ὃ, (ὁ καὶ ἡ), *profanus, pollutus*.

˘Ανῑε-

Ἀντιερόω, *ſacrum facio, conſecro*. quandoque corripitur, ſicut fit etiam in ἱερὸς.

Ἀντίκα, Dorice, pro ἡνίκα, *quando*.

Ἀνίκητος, ȣ, (ὁ), *inſuperabilis*, *invictus*. Heſiod. ἐςὶ ἀνίκητος καὶ ἀνηδής.

Ἀνίλεως, ω, (ὁ καὶ ἡ), *immiſericors*.

Ἀνισάζω, *compenſo*, *adæquo*, antepenult. communi: eadem quantitate fruuntur & ſequentia.

Ἄνισον, ȣ, [τὸ], *inæquale*.

Ἀνισότιμος, ȣ, [ὁ], *inæqualis dignitatis*.

Ἀνισοφυής, έος, (ὁ καὶ ἡ), *diſſimilis*.

Ἀνισόω, *adæquo*.

Ἀνισίτης οἶνος, *vinum ex aniſo conſectum*.

Ἄνυβις, [ὁ], *Anubis*, Deus Agyptiorum, quia canino capite pingitur, Virgil. Æneid. 8. v. 698.

Omnigenumque Deum monſtra, & latrator Anubis.

Ἀνταχάτης, gemma ex Achatæ generibus, myrrham redolens cum uritur. Plin. l. 37. c. 10.

Ἀντακίτης, ȣ, (ὁ), *Antacites*, amnis, Aſiæ latere, ad Tyrambem oppidum: Plin. lib. 6. c. 7.

Ἀντεπιθυμῶ, *contra cupio*, *æmulor*.

Ἀντοπιθυμῶν, *æmulus*, *rivalis*.

Ἀντικλίνω, *ex adverſo moveo*, Muſæus.

Ἀντικρῦ, *ex adverſo*. Iliad. δ. v. 481.

.. Ἀντικρὺ δὲ δι᾽ ὤμȣ χάλκεον ἔγχος
ἦλθεν.

Ex adverſo autem per humerum ærea haſta
Ivit. at Iliad. ε. v. 130. corripitur.
Μήτι σύγ᾽ ἀθανάτοισι θεοῖς ἀντικρὺ μάχεσθαι:
Nequaquam tu immortales Deos contra pugna.

Ἀντικυμαίνομαι, *undabundus iactor*, Bud.

Ἀντιλυπέω, *viciſſim moleſtiam exhibeo*.

Ἀντιμιμός, ȣ, (ὁ), *æmulus*.

Ἀντιμίμων, ονος, (ὁ), *contra effingens*.

Ἀντίπυγος, ȣ, [ὁ], *averſas clunes habens*.

Ἀντίῤῥινον, vide ἀνάῤῥινον.

Ἀντιτιμάω, *contra honoro*.

Ἀντιτίμημα, τος, (τὸ), *elevatio pœnæ*.

Ἀντιτίω, *ſolvo*, *luo*, *rependo*.

Ἀντίτιτος, *vindicatus*, *repenſus*.

Ἀντίψυχος, ȣ, [ὁ], *devotus* (ut illi Soldurii apud Cæſarem & Athen.) qui pro altero se devovet, & mori cupit: ut Decii apud Romanos.

Ἀνυ-

Ἀνύμαι, idem quod, ἀνύομαι, *perficior*, *abſolvor*. Smyrn. α. v. 118.

Δύσατ' ἐς ὠκεανοῖο βαθὺν ῥόον· ἄνυτο δ' ἠώς.

Profundum Oceani fluxum ſubiit: exactaq. dies erat.

Ἀνυπεύθυνος, ου, (ὁ καὶ ἡ), *innoxius*, *non multandus*, *immunis a dicenda cauſſa*, *legibus ſolutus*, *reddendis rationibus non obnoxius*.

Ἀνυποτίμητος, ου, [ὁ], *non cenſus*, *non æſtimatus*, & præſertim cui lis æſtimata non eſt.

Ἀνώδινα, τὰ, proprie, *ſine dolore*, & peculiariter in partu. Th. ὠδὶς, ινος.

Ἀνωδινία, *indolentia*.

Ἀνώδινος, ου, (ὁ καὶ ἡ), *doloris expers*, *moleſtia carens*.

Ἀνωδυνία, ας, (ἡ), *doloris carentia*. Th. ὀδύνη.

Ἀνώδυνος, ο, (ὁ καὶ ἡ), *dolorem nullum ſentiens*.

Ἀνώδυνον φάρμακον, *quod dolorem delinit*.

Ἀναφύω, *regermino*.

Ἀξινάριον, ου, [τὸ], *parva dolabra*, *dolabella*. Colum. *aſciola*.

Ἀξίνη, ης, [ἡ], *aſcia*, *ſecuris*, *bipennis*. Iliad. ν. v. 612.

Ἀξίνην εὔχαλκον, ἐλαΐνῳ ἀμφὶ πελέκῳ.

Securim ex ære ſcite factam, oleagino manubrio. Et Iliad. ο. v. 711.

Ὀξέσι δὴ πελέκεσσι καὶ ἀξίνῃσι μάχοντο.

Pugnabant acribuſque bipennibus atq. dolabris. Quid vero ἀξίνην inter ac πέλεκυν diſcriminis intercedat, præter Euſthat. & H. Stephanum in Theſ. vide quæ ſapientiſſime adnotavit Cl. Alex. Symmach. Mazoch. in aureo Opuſculo de dedicatione ſub Aſcia p. 165. & ſeqq.

Ἀξινίδιον, ὑποκοριστικῶς, Æmilius Portus, non *ſecurim*, ſed *dolabram*, *dolabellam*, *aſciam* & *aſciolam* vertit, & Kuſterus aſciæ, & aſciæ parvæ nomine uſus eſt.

Ἀξινομαντία, ας, [ἡ], *per dolabras divinatio*. Plin. lib. 36. cap. 19.

Ἀξιοθέατος, ου, [ὁ], *ſpectatu dignus*, *aſpectabilis*, Cicer. *ſpectandus*.

Ἀξιομίσητος, ου, [ὁ], *dignus odio*, Plutar. περὶ φθόνου.

Ἀξιονίκος, ου, [ὁ], *dignus victoria*.

Ἄξυλος, *Axylus*, nomen propr. Iliad. ζ. v. 12.

Ἄξυλον δ' ἄρ' ἔπεφνε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης.

Axylum etiam interfecit pugna ſtrenuus Diomedes.

Ἀολλίσας, *congregans*, ab ἀολλίζω. Iliad. ζ. v. 270.

Ερχεο συν θυέεσσιν, ἀολλίσασα γεραιάς.
Vade cum ſuffimentis, congregatis matronis.

Αόνιος, ε, [ὁ], *Aonius*. Dionyſ. Perieg. 477.
Αονίῳ τμηθεῖσα πολυγλώχινι σιδήρῳ.
Aonio ſciſſum multas cuſpides habente ferro.

Αορ, ορος, *enſis*, priori ſyllaba communi. Hinc Iliad. λ. v. 265. producitur:
Εγχει τ' ἄορίτε, μεγάλοισι τε χερμαδίοισιν.
Haſtaque, enſeque, magniſque ſaxis. Corripitur vero Il. ξ. v. 385.
Δεινὸν ἄορ τανύηκες ἔχων ἐν χειρὶ παχείῃ.
Horrendum enſem longum habens in manu robuſta.
Hinc Ἆορ etiam legitur.

Ἀπᾰγῑνέω, *affero, veho*.

Ἀπᾰίσσω, *irruo, impetum facio*, Iliad φ. v. 224.
Κρημνὲ ἀπαΐξας . . . *a crepidine impetu facto* . .

Ἀπᾰλαμνος, pro ἀπάλαμος, *conſilii expers*. Iliad. ε. v. 597.
Ως δ' ὅτ' ἀνὴρ ἀπάλαμνος . . .
Ut cum homo rerum imperitus . .

Ἀπᾰλὸς, ε, [ὁ], *tener, mollis, delicatus*. Iliad. σ. v. 123.
Αμφοτέρῃσιν χερσὶ παρειάων ἀπαλάων.
Ambabus manibus genis a teneris &c.

Ἀπᾰλοτρεφὴς, έος, [ὁ ᾗ ἡ], *delicate nutritus*. Iliad. φ. v. 363.
Κνίσσην μελδόμενος ἀπαλοτρεφέος σιάλοιο.
Adipem liquefaciens bene ſaginati porci.

Ἀπᾰλόψῡχος, ε, [ὁ], *effeminatus, puſillanimis.*

Ἀπᾰλῡνω, *mollio, molliter & delicate attingo*. Anacr. Ode λζ.
Ιδε, πῶς κῦμα θαλάσσης
Απαλύνεται γαλήνῃ.
Aſpice, ut fluctus æquoris
Molliatur ſerenitate.

Ἀπᾰμαλδῡνω, *deleo, oblitero*.

Ἀπαμβλῡνομαι, *animo concido, elangueſco*.

Ἀπαμβλῡνω, *obtundo, hebeto*.

Ἀπᾰμῡνομαι, *propulſo, tueor, arceo* cum Accuſat. Iliad. ο. v. 738.

Ἀπᾰμῡνω, *depello, averto*. Iliad. α. ἡμῖν ἀπὸ λοιγὸν ἀμῦναι: *a nobis depellere exitium.*

Ἀπαν, αντος, [τὸ], *omne*, ὅλον, *totum, univerſum*. Jones corripiunt primam, Attici producunt.

Ἀπᾱ

Ἀπαναισχύνομαι, *impudenter me gero*.

Ἀπάνευθε, *ſeorſum*. Iliad. α. v. 35.

Πολλὰ δ' ἔπειτ' ἀπάνευθε κιὼν . .

Et multum deinde ſeorſum iens . .

Ἀπαντάω, *occurro*, *officii cauſſa obviam procedo*: unde ἀπαντῶντες δοῦλοι, ſervi ſunt quos Donatus *adverſitores* vocat; in illud Terentii in Adelph. Act. 1. Scen. 1. v. 2.

Neque ſervulorum quiſquam, qui adverſum ierant.

Apud Ariſtoph, idem valet atque μάχομαι, *pugno*.

Ἀπαραμύθητος, *inconſolabilis*, Ovid. Unde ἀπαραμυθήτως, *inſolabiliter*, Horat.

Ἀπαρίνη, ης, [ἡ], herba, cui flos albus, ſemen durum, rotundum, concavum, album, umbilici figura, aſperitate veſtium tenaci. Ea alio nomine φιλάνθρωπος dicitur. Dioſc. lib. 3. cap. 92.

Ἄπαστος, ου, [ὁ καὶ ἡ], *qui non guſtavit*, *jejunus*. Iliad. τ. v. 346.

ὁ δ' ἄκμηνος καὶ ἄπαστος.

is vero impaſtus & jejunus.

Ἀπατάω, *a recta via abduco*, & Metaphor. *fallo*, *decipio*.

Ἀπάτερθε, & ἀπάτερθεν, *ſeparatim*. Iliad. β. v. 587.

Ἀπάτη, ης, [ἡ], *fraus*, *fallacia*. Iliad. β. v. 114.

Νῦν δὲ κακὴν ἀπάτην βουλεύσατο . .

Nunc vero malam fraudem ſtruxit . .

Ἀπατηλὸς, οῦ, [ὁ], *fallax*. Iliad. α. v. 526.

Ἀπάφω, & ἀπαφῶ, & ἀπαφίσκω, *fallo*, *decipio*. Poet. idem quod ἀπατάω. Euſtathius vult ἀπάφεσθαι proprie eſſe δι' ἀφῆς ἀπατάσθαι, *ſenſu decipi*. Ἐξαπαφάω, idem. Iliad. ι. v. 376.

Ἀπαχλύω, *tenebras diſpello*. Smyrn. α. v. 78.

Ὄμματ' ἀπαχλύσαντος . .

Caliginem ab oculis diſcutiente . .

Ἀπέδιλος, ου, (ὁ), *excalceatus*.

Ἀπειλέω, *minor*, & aliquando, *glorior*. Iliad. α. v. 16.

Ἀπειλητὴρ, ῆρος, [ὁ], *minax*, *jactator*. Iliad. η. v. 96.

Ὤμοι, ἀπειλητῆρες, Ἀχαιΐδες, οὐκέτ' Ἀχαιοί.

Me miſerum! jactatores, *Achivæ*, *non amplius Achivi*.

Ἄπειρος, ου, [ἡ], Dorice, pro ἤπειρος, *Continens*, ideſt, *terra firma*, *pars Orbis*, *regio mediterranea*.

Ἄπειρος, ου, [ὁ], *inſcius*, *imperitus*.

Ἀπείρων, ονος, [ὁ καὶ ἡ], *magnus*, *immenſus*, *fine carens*. Apoll. Arg. β.

. . ἀπείρονα μῆλ' ἐφόβησαν.

. . *infinitas pecudes terruerunt.* Et Heſiod.

Λαὸς ἀπείρων . . . *populus innumerus*.

Ἀπεννῖνος, ου, [ὁ], ut Ἀπέννινον ὄρος, mons eſt qui ab Alpibus proficiſcens, univerſam Italiam dividit, & uſque ad extremos Sallentinos & Brutios extenditur; continuo jugo. Apud Hirpinos in duo cornua dividitur, quorum alterum definit ad Acram Japygiam in Sallentinis, alterum in Brutiis ad Leucopetram promont. Atque hinc primitus Italiæ, a Magnis Græcis frequentatæ nomen fuiſſe autumat ὁ πάνυ Mazochius: nimirum non tam a taurorum in ea parte multitudine (Ἰταλὸς enim *taurum* ſignificat) quam quod ea pars Italiæ, quæ prima omnium Italia vocata fuit, (ante ſcil. quam Magna Græcia diceretur) ea, inquam, dimidiati tauri imaginem exhiberet, quippe binis cornibus, uno ad extremos Sallentinos, altero ad Brutios uſque procurrentibus, prædita. Videſis Diatrib. 1. de Magna Græcia cap. 5. pag. 21. n. 31. Dionyſ. Perieg. v. 343. corripuit primam & penult. licet alii legant Ἀπέννιον.

Ἀπεννινιγενής, έος, [ὁ καὶ ἡ], *qui Apenninum inhabitat*, *aut in Apennino verſatur*, ut Ἀπεννινιγενέες ποιμένες, *Apenninigenæ paſtores*.

Ἀπεννινίων, [ὁ], *Apenninicola*.

Ἀπερύκω, *arceo*, *prohibeo*. Iliad. δ. v. 542.

. . αὐτὰρ βελέων ἀπερύκοι ἐρωήν.

. . *ac telorum averteret impetum*.

Ἀπερύω, *abſtraho*, *detraho*.

Ἀπευθύνω, *do judicium cum pœna*, *adæquo*, *dirigo*, *diſpono*.

Ἀπέφυγον, *effugi*, ab ἀποφεύγω. Βατραχ. v. 42.

Οὐδέ ποτ' ἐκ πολέμοιο κακὴν ἀπέφυγον ἀϋτήν.

Numquam ex bello effugi malum clamorem.

Ἀπηκριβωμένως, *bona fide*, *citra ullum figmentum*. Bud.

Ἀπηκριβωμένον, ου, [τὸ], *exquiſite compoſitum*, *adamuſſim factum*.

Ἀπηλεγής, έος, [ὁ καὶ ἡ], *atrox*, *ſævus*, *nullius curam gerens*.

Ἀπηλεγέως, *atrociter*, *ſæve*, & quandoque, *aperte*, *intrepide*, quia, quos nullius cura tangit, illi non trepidant. Iliad. ι. v. 309.

Χρὴ μὲν δὴ τὸν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποειπεῖν,
Oportet ſane hanc orationem aperte dicere.

Ἀπήμων, ονος, [ὁ ϰ ἡ], *illæſus*, Iliad. μ. v. 80.
ἅδε δ' Ἕκτορι μῦθος ἀπήμων.
placebatque Hectori conſilium tutum.

Ἀπήνη, ης, [ἡ], *currus, vehiculum mulare*. Iliad. ω. v. 275.
Ἐκ θαλάμε δὲ φέροντες ἐΰξεσε ἐπ' ἀπήνης.
Ex thalamo ferentes in currum eleganter politum. Vide omnino quæ de hac voce ſcripſit Cl. Mazoch. pag. 365. Comment. in Tabb. Heracleens.

Ἀπηνής, ἐος, [ὁ ϰ ἡ], *crudelis, illaudandus*. Iliad. α. v.340.
Καὶ πρὸς τε βασιλῆος ἀπηνέος . . .
Et coram Rege immiti . .

Ἀπλᾶτος, ε, [ὁ ϰ ἡ], *immenſus, vaſtus*. Opp. Hal. ε. v. 98.
Ἀπλάτων μελέων ὀλίγον προτιβάλλεται ἰχθύν.
Vaſtis membris parvum præmittit, piſcem.

Ἀπλυτος, ε, [ὁ], *illotus, inelùibilis*, Lactant. Inſt. lib. ult. cap. 20.

Ἀποδακρύω, *illacrymo*.

Ἀποδακρυτικά, τά, medicamenta quæ cient lacrymas, faciuntque ad delacrymationes, ut loquitur Plin. lib. 34. cap. 11.

Ἀποδινέω, *devolvo*.

Ἀποδύρομαι, *deploro, lamentor*.

Ἀποδύομαι, *exſuo, ſpolio*. Iliad. β. Et Muſæus v. 251.
Ὡς εἰπὼν, μελέων ἐρατῶν ἀπεδύσατο πέπλον.
Sic fatus, amabilia membra veſte exſuit.

Ἀποθλίβω, *affligo, elido, exprimo*.

Ἀποθυμῶ, pro ἀτυμῶ, *exanimor, langueo, animis cado*. Bud.

Ἀποθύμιος, ε, [ὁ], *triſtis, odioſus, moleſtus*. Iliad. ξ. v. 261.
Ἅζετο γὰρ, μὴ Νυκτὶ θοῇ ἀποθύμια ἕρδοι.
Verebatur enim, ne Nocti celeri ingrata faceret.

Ἀποθυσάνιον, ε, [τὸ], apud Athen. lib. 10. in cenſu poculorum enumeratur. Videtur autem ita dictum, quod aliquem uſum haberet in ſacrificiis.

Ἀποθύω, *immolo, polluceo, dico, conſecro*.

Ἀποκλίνω, *declino, deflecto, retro ago*.

Ἀποκρίθύνω, *excerno*.

Ἀποκρίνομαι, *reſpondeo*.

Ἀπο-

Ἀποκρίνω, *reprobo*, *rejicio*, *ſeligo*, *deligo*. Sophocl.

Δυοῖν ἀποκρίνας κακοῖν. *duorum alterum deligens malorum*. Et Iliad. ε. v. 12.

Ἀπολαμπρύνω, *illuſtro*, *illuſtrem facio*.

Ἀπολίτευτος, ου, [ὁ], *non urbanus*, *civilem inſtitutionem non recipiens*.

Ἀπολίτης, pro ἄπολις, *extorris*, *patria orbatus*.

Ἀπόλλων, ωνος, *Apollo*, *Iovis & Latonæ filius*, *Dianæ frater*, prima ſyllaba communi. ut apud Apoll. Argon. β. v. 702.

ἐπικλείοντες ἑώϊον Ἀπόλλωνα.

celebrantes Eoum Apollinem. ſed corripitur Iliad. α. φοῖβος Ἀπόλλων, & alibi.

Ἀπολύματα, τὰ, *excrementa*, *purgamenta*. Liv. *ſordes*. Nicand. in Theriac.

πάροιθ' ἀπολύματα κόψας.

Ἀπολυμαίνομαι, *purgor*. Iliad. α. v. 313.

Λαοὺς δ' Ἀτρείδης ἀπολυμαίνεσθαι ἄνωγεν.

Atrides juſſit purgari populos.

Ἀπολυμαντὴρ, ῆρος, [ὁ], *corruptor*. Odyſſ. ρ. δαιτῶν ἀπολυμαντῆρα.

Ἀπολύομαι, *abſolvor*, *refuto crimina*, & *diluo*: tandem Ἀπολύομαι eſt *redimo*, *luo*, λυτροῦμαι. Iliad. χ.

Χαλκοῦ τε χρυσοῦ τ' ἀπολυσόμεθ', ἔστι γὰρ ἔνδον.

Et ære & auro redimemur &c.

Ἀπολύω, *dimitto*, *ablego*, *abſolvo*, *relino*. Theocr. Idyl. ζ. v. 146.

Τετράενες δὲ πίθων ἀπολύετο κρατὸς ἄλειφαρ.

Quadrimum autem a doliorum orificio relinebatur vinum.

Ἀπομηκύνω, *produco*, *protendo*.

Ἀπομιμοῦμαι, *imitor*, *exprimo*.

Ἀπομίμησις, εως, [ἡ], *imitatio*.

Ἀπομυθοῦμαι, *denego*, *prohibeo*. Iliad. ι. v. 109.

Πόλλ' ἀπομυθεόμην. *multis diſſuadebam*.

Ἀπόμυιος, ου, [ὁ], Jovis cognomen. Tradunt enim Herculem in Olympia rem divinam facientem, cum muſcarum multitudine infeſtaretur, Jovi ſacrificaſſe ἀπομυίῳ, protinuſque ultra Alpheum eſſe muſcas abactas. Euſtathius ad Homer. Iliad. α. docet & Apollinem *Parnopium* dictum fuiſſe & *Smintheum* Cretenſi lingua, quod πάρνοπας, ideſt, *culices*, & σμίνθας, ideſt, *mures*, a Cretenſium finibus arcuiſſet. Videſis quæ ad hanc vocem doctiſſime chartis illevit Cl. Ignatius Calcius Exercit. 1. de Diis pag. 17.

Ἀπο-

˙Ἀπομυκάομαι, *mugio*, in epigr.
˙Ἀποξύνω, *acidum reddo*.
˙Ἀποξυράω, *novacula abrado*.
˙Ἀποξύρω, *abrado*, *abſtergo*.
˙Ἀποξύω, *depecto*, *abſtergo*, *derado*. Iliad. ι. v. 446.

. . οὐδ' εἴκεν μοὶ ὑποςαίη θεὸς αὐτὸς,
Γῆρας ἀποξύσας, θήσειν νέον ἡβώοντα.
. . *nec etiam ſi mihi promitteret Deus ipſe,*
Senectute abraſa, facturum me juvenem.

˙Ἀποπλύνω, *abluo*, *eluo*: hinc ἀπόπλυμα, τος, τὸ, *purgatio*, *eluvies* Cic.
˙Ἀποπτύω, *exſpuo*. Iliad. ψ. v. 781.

Στῆ δὲ κέρας μετὰ χερσὶν ἔχων βοὸς ἀγραύλοιο
Ονθον ἀποπτύων . . .
Stetit itaque cornu manibus tenens bovis agreſtis
Stercus exſpuens. & Nonn. λς. v. 169.

˙Ἀποπυρίας, ου, [ὁ], panis ſpecies apud Athenienſes : vocatur etiam ζυμίτης, Athen. lib. 3.
˙Ἀπορνίθωσις, εως, [ἡ], *in avem mutatio*.
˙Ἀπομηνίω, *iram depono*: vel præpoſitione abundante, *iraſcor*. Iliad. β. v. 279.

. . κεῖτ' ἀπομηνίσας Ἀγαμέμνων.
. . *jacebat iratus Agamemnon*.

˙Ἀποῤῥαθυμῶ, *pigreſco*, *deſideo*.
˙Ἀποῤῥιγέω, *exhorreſco*.
˙Ἀποσιμόω, *ſimum*, *vel pandum reddo*.
˙Ἀποσιτέω, *a cibis abſtineo*, Suid.
˙Ἀποσιτικὸν, [τὸ], *quod nauſeam & faſtidium ciborum inducit*.
˙Ἀπόσιτος, ου, [ὁ], *jejunus*.
˙Ἀποσιτία, ας, [ἡ], *ciborum faſtidium*.
˙Ἀποσμικρύνομαι, *imminuor*.
˙Ἀποσμιλέω, *ſcalpello abrado*.
˙Ἀποσμιλεύματα, τὰ, *purgamenta & ramenta ſcalpello deraſa*.
˙Ἀποσμύχω, *exuro*, *cremo*.
˙Ἀποςαδὸν, *eminus*. Iliad. ο. v. 556.

. . οὐ γάρ ἔτ' ἐςὶν ἀποςαδὸν Ἀργείοισι
Μάρνασθαι . .
Non amplius licet eminus cum Argivis pugnare.

˙Ἀποσυκάζω, *ficus edo*, *ficus maturas decerpo*, *vel ſurripio*, & quia premendo maturitatem exploramus, *pro* δοκιμάζω etiam ſumitur. Item pro *calumnior*. Ariſtoph. in equis.

῞Αποσυλάω, *deprædor, diſpolio*.

῞Αποσυρίζω, *ſibilo, exſibilo, vel fiſtula ſibilo*. Hom. εἰς ἑρμῆν v. 280.

Μάκρ' ἀποσυρίζων . . *longe fiſtula ſibilans*.

῞Αποσύρω, *detraho*.

῞Αποσυσσιτῶ, *abſum a convivio*.

῞Αποσφραγίζω, *ſigno, obſigno*.

῞Αποσφράγισμα, τος, [τὸ], *ſignum, annulus ſignatorius*.

῞Αποτιμῶμαι, *æſtimatum accipio*.

῞Αποτιμάω, *æſtimatum do, æſtimo, licitor*.

῞Αποτίμημα, τος, [τὸ], *pretium, pignus quod accipiebatur a ſponſo, ut de dote perdenda non eſſet periculum*.

῞Αποτιμηταὶ, οἱ, *æſtimatores*.

῞Απότιμος, ȣ, [ὁ], *inglorius*.

῞Αποτίνω, *rependo, ulciſcor*. Iliad. γ. τιμὴν δ' Ἀργείοις ἀποτίνεμεν . . .

῞Αποτίω, *reddo, compenſo, pœnam pendo*. Iliad. α. v. 128.

Τριπλῇ τετραπλῇ τ' ἀποτίσομεν . . .

Tripliciter quadrupliciterque compenſabimus . . .

῞Αποτρίβομαι, *exprimo, excutio*.

῞Αποτρίβω, *abſtergo, extrudo*.

῞Αποτρύχω, *domo, attero*.

῞Αποφθίνω, *perdo, interficio*.

῞Αποφθινύθω, *morior, pereo*. Iliad. ε. v. 643.

Σοὶ δὲ κακὸς μὲν θυμὸς, ἀποφθινύθȣσι δὲ λαοί.

Tibi quidem ignavus animus, intereunt vero copiæ.

῞Αποφθίω, *perdo*. Sophocl. in Aja. Et Odyſſ. κ. v. 51.

῞Αποφυσάω, *perflo, flatu disjicio*, ut ventus nubes.

῞Αποφύω, *ſurculum emitto*.

῞Αποψύχω, *frigeo, areſco, exſpiro, refrigero*. Iliad. χ. v. 2.

Ἱδρῶ ἀπεψύχοντο . .

A ſudore ſe refrigerabant . .

Απρόθυμος, ȣ, [ὁ ϰ ἡ], *ſupinus, tardus, remiſſus*.

Απροθύμως, *non libenter, ſegniter*.

Απροσδιονῦσα λέγειν, *abſurda loqui, & nihil ad rem facientia*. Quidam volunt ab Epigene hoc proverbium, ȣδὲν πρὸς Διόνυσον, manaſſe. Nam cum is Tragœdiam Bacchi ſcripſiſſet, quæ Deo parum viſa fuerit convenire, indignaque Deo eſſe, tum e ſpectatoribus quidam acclamare coeperunt: ȣδὲν πρὸς Διόνυσον.

Απροσόρατος, ȣ, [ὁ], *non prius viſus*. Orph. hymn. in Corybant.

Κύρβαντ' ὀλβιόμοιρον, 'Αρήϊον, ἀπροσόρατον.
Corybantem fortunatum, Martium, non antea viſum.

Ἀπροτίμαςος, ου, [ὁ], *intactus*. Iliad. τ. v. 263.
Ἀλλ' ἔμειν' ἀπροτίμαςος ἐνὶ κλισίῃσιν ἐμῇσιν.
Sed manſit intacta in tentoriis meis.

Ἀπροφάτος, ου, [ὁ], *improviſus*, *repentinus*. Apoll. Arg. 2. de Harpyis:
Ἀπρόφατοι νεφέων ἐξάλμεναι ἐσσεύοντο.

Ἀπροφάτως, *raptim*, *repente*. Apoll. eod. lib.

Ἀπύλωτος, ου, [ὁ], *ſine foribus*, *nulla porta obſtructus*. Ariſtoph. in Ran. ἀπύλωτον ςόμα, os *effrenatum*: de homine futili & effrenatæ loquacitatis.

Ἄπυρος, ου, [ὁ], *ignem nondum expertus* Celſo, *frigidus*, *igni non admotus*. Iliad. ι. v. 122.
. . περικλυτὰ δῶρ' ὀνομήνω
Ἑπτ' ἀπύρους τρίποδας . .
Inclyta dona dicam ſeptem tripodas igni non admotos.
Sane quidem τρίποδες ἄπυροι, & ἀναθηματικοὶ, ii dicebantur, qui in ædibus, vel in templis ad ornamentum ſuſpendebantur, numquam miniſterio culinæ addicendi.

Ἀπύρωτος, ου, [ὁ καὶ ἡ], *idem*. Iliad. ψ. v. 270.
. . φιάλην ἀπύρωτον ἔθηκε.
. . *phialam ignem haud expertam poſuit.*

Ἀπύω, *clamo*, *vociferor*. Heſiod.
Κύκνοι ἀερσιπόται μεγάλ' ἤπυον . .

Ἄρα, *paroxitonon*, ἀντὶ τοῦ δή, *itaque*, *igitur*, *profecto*, *utique*. Iliad. α. v. 308. & v. 330. & quandoque expletivum eſt. Apud Poetas dicitur ἄρ' & ῥα, ablato α in fine, vel in principio.

Ἆρα, properiſpomenon, dubitativa conjunctio eſt, & valet, *an*, *num*, *numquid*. Ariſtophan. νεφ.
Ἆραγε ταῦτ' ἐγὼ ποτ' ὄψομαι;
Num ego hæc ſum viſurus aliquando?

Ἀρά, ᾶς, [ἡ], *nocumentum*, *imprecatio*, *devotio*, *votum*. Iliad. ψ. v. 199.
Ἀράων ἀΐουσα μετάγγελος ἦλθ' ἀνέμοισιν.
Exaudiens vota internuncia venit ad ventos.
Quandoque ſumitur pro *prece*. Heſiod.
. . Ἀρὰν ἐποιήσαντο οἱ παῖδα γένεσθαι.
. . *Vota fecerunt ut ei filius naſceretur.* Gaza lib. 3. Grammat. docet Ἀρα, ſi habet accentum in fine, ultimam producere, ſi vero in penultima, vel acutum, vel circumflexum, eandem corripere. Illud extra con-

Digitized by Google

troverſiam eſt, Ἀρὰν, ſeu Ἀρὴν, cum *damnum*, *malum*, *nocumentum* ſignificat, fere ſemper primam corripere: uti videre eſt. Iliad. μ. v. 334. π. v.512. & ω. v. 489.

*Ἀραβέω, *reſono*. Iliad. δ. v. 504.

. . ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.

. . *ſonum dedere arma ſuper ipſum*.

*Ἄραβος, ου, [ὁ], *ſtrepitus*. Iliad. κ. v.375.

Βαμβαίνων ἄραβος δὲ διὰ ϛόμα γίνετ' ὀδόντων.

Crepitans ſtridor per os fiebat dentium.

*Ἀραγμὸς, οῦ, [ὁ], *ſtrepitus*, *colliſio*. Ἀραγμὸς δεσμῶν, *fragor vinculorum*. Eurip.

*Ἄραδος, ου, [ὁ], *cordis pulſus poſt vehemens exercitium*. Nicand. in Theriac. Ἄραδος, ου, *Aradus*, parva inſula, juxta Phœnicen. Dionyſ. Perieg. v. 509.

*Ἀραιὸς, οῦ, [ὁ], *tenuis*, *rarus*, *laxus*. Iliad. σ. v. 411.

. . ὑπὸ δὲ κνῆμαι ῥώοντο ἀραιαί.

. . *ſubtus tibiæ cum impetu ferebantur tenues*. Et Iliad. ε. v. 425.

. . καταμύξατο χεῖρα ἀραιήν.

. . *perſtrinxit manum mollem*. Chryſoloras docet ſcribendum eſſe cum denſo ſpiritu.

*Ἀρῶμαι, *precor*, *vota*, & *preces facio*. Iliad. γ. v. 286.

Ἀρᾶται δὲ τάχιϛα μιγήμεναι ἐν δαὶ λυγρῇ.

Optat quam citiſſime miſceri in gravi prœlio. Et Iliad. ψ. v. 209. Significat etiam, *imprecor*, *maledico*. Iliad. α.

*Ἀρᾶρα, *placui*, *me accommodavi*, Præt. Med. verbi ἄρω, pro ἥρα. Hinc ἀραρὼς, & ἀραρῦα. Iliad. γ. v. 331.

*Ἀράσσω, *tundo*, *pulſo*, *confringo*. Iliad. ψ. v. 674.

. . σύν τ' ὀϛέ' ἀράξω.

. . *Oſſaque confringam*.

*Ἄρατος, *Aratus*, nomen poetæ, de quo Theocr. meminit Idyll. ϛ. v. 2. is qui carmine φαινόμενα aſtra ſcripſit.

Τὰν ἀγέλαν ποχ', Ἄρατε, συνάγαγον.

Gregem quondam, *Arate*, *compulerunt*. Fuit & alius Aratus, de quo Plutarch. in Polit.

Ἀργαλέος, ου, [ὁ], *moleſtus*, *difficilis*, *gravis*. Iliad. ζ. v. 107.

Ἐκ χόλου ἀργαλέοιο . . *Ex ira gravi* . .

Ἄργιλος, ου, [ὁ καὶ ἡ], *alba terra*, *argilla*, Ariſtoph.

Ἀργιλώδης, εος, [ὁ καὶ ἡ], *argilloſus*, *argillaceus*.

Ἀργινόεις, εντος, [ὁ], *albus*, *ſplendidus*. Iliad. β. v.647.

Ἀρ-

Ἀργιόδους, οντος, [ὁ], *albus dentes :* Epith. ſuum apud Hom. Odyſſ. ξ. & Iliad. ι. v. 535.

˙ Ὦρσεν ἐπὶ χλούνην σῦν ἄγριον, ἀργιόδοντα.

Immiſit ſylveſtrem aprum ferum, albis dentibus. Invenitur pro eodem ἀργιόδων, apud Apollon. 2. Argon. κάπριος ἀργιόδων.

Ἀργιόπους Macedonibus, ὁ ἀετὸς, *Aquila*, teſte Heſychio, proprie *celeripes*.

Ἀργίπους, οδος, [ὁ], *albipes; celer*. Iliad. ω. v. 211.

Ἀργύρεος, ου, [ὁ], *argenteus*. Iliad. α. v. 219.

Ἀργυροδίνης, ου, [ὁ], *argenteos vertices habens*. Iliad. β. v. 753.

Οὐδ' ὅγε Πηνειῷ συμμίσγεται ἀργυροδίνῃ.

Nec ille Peneo commiſcetur argenteos vortices habenti.

Ἀργυρόηλος, ου, [ὁ καὶ ἡ], *argenteis clavis diſtinctus*. Iliad. β. v. 45.

Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον.

Circumque humeros poſuit enſem argenteis clavis.

Ἀργυρόπεζος, ου, [ὁ], *argenteos habens pedes*, adeoque, *formoſos, candidos*. Iliad. α. v. 538.

Ἀργυρόπεζα Θέτις . .

Argenteos pedes habens Thetis . .

Ἄργυρος, ου, [ὁ], *argentum*, materiam ſignificat: ἀργύριον vero, nummum, ſeu pecuniam. Et tamen id non ſemper ita ſe habere ex Tabulis Heracleenſibus didicimus. Nam v. 75. partis 2. prior. tabulæ locus eſt, in quo Ἀργύριον (aut fortaſſis nova maſculini generis vox Ἀργύριος, quæ quidem æque nova ac Ἀχύριος eſſet) pro argenti Metallo accipitur. Vide Cl. Mazoch. Comment. p. 217. n. 14.

Ἀργυρότοξος, ου, [ὁ], *arcum argenteum habens*, Apollinis Sagittarii epitheton. Iliad. α. v. 36.

Ἀργύφεος, ου, [ὁ], *ſplendidus, albus*. Iliad. σ. v. 50. & Heſiod. ἀργυφέη ἐσθῆτι, *candida veſte*.

Ἄργυφος, ου, [ὁ], *idem*, epith. ovium apud eundem.

Ἀρέθουσα, ης, [ἡ], *Arethuſa*, fons Ithacæ, aut Siciliæ, & Nympha Alphei amica.

Ἀρεοπαγῖται, *judices quidam erant Athenis ſumma integritate, qui in vico Martio de capitalibus rebus judicabant*. Hos Solon inſtituit. *Areopagita taciturnior*, proverbium.

Ἀρειόπαγος, ου, [ὁ], locus in quo Areopagitæ judicabant, quaſi Martis vicus, a templo Martis ſic dictus. Heſych. In his prima eſt communis.

'Αρεῖος, ου, [ὁ], prima communi, *Martius*, ab ἄρης, *Mars*.
Αρείτολμος, ου, (ὁ), *Martius*, *bellicoſus*, in Epigramm.
Αρείφατος, ου, [ὁ], *fortis*. Item *Marte peremptus*. Eurip. ἀρείφατοι φόνοι, *cædes Martiæ*, *quaſi a Marte editæ*.
Αρης, ηος, vel εος, & ητος, *Mars.* dicitur & ἄρης, ἄρης: prima eſt communis. Iliad. ν. v. 521.

. . Βριήπυος ὄβριμος Ἄρης.
. . *Clamoſus impetuoſus Mars*. At Iliad. ν. v. 528. corripitur:
. . Μηριόνης δὲ θοῷ ἀτάλαντος Ἄρηϊ.
. . *Meriones vero veloci par Marti*. quod videre eſt in uno eodemque verſiculo Iliad. ε. v. 31.
Αρες, Ἄρες, Βροτολοιγὲ, μιαιφόνε, τειχεσιπλῆτα.
Mars, *Mars*, *pernicies hominum*, *inquinate-cæde*, *murorum everſor*.

Αρηΐθοος, ου, [ὁ], *bellicoſus*. Iliad. δ. v. 280.
Αρηΐφατος, ου, [ὁ], idem quod 'Αρείφατος, *in prælio occiſus*. Iliad. τ. v. 31.

. . φῶτας ἀρηϊφάτους κατέδουσιν.
. . *viros pugna interfectos comedunt*.

Αρηΐφιλος, ου, [ὁ], *Marti carus*. Iliad. γ. v. 778. Hîc adverte nomen Ἄρης, ubi adjectivi naturam induit, primam plerumque corripere.
Ἀρήνη, ης, [ἡ], *Arene*, nomen Urbis in Peloponneſo. Iliad. β. v. 591.

Οἳ δὲ Πύλον τ' ἐνέμοντο, καὶ 'Αρήνην ἐρατεινήν.
Quique Pylumque colebant, & *Arenen amabilem*.

Ἀρητὴρ, ῆρος, [ὁ], *ſacerdos*. Iliad. α. v. 11.

Οὕνεκα τὸν Χρύσην ἠτίμησ' ἀρητῆρα.
Quoniam Chryſem contumelia affecerat ſacerdotem.

Ἀρήτειρα, ας, [ἡ], *ſacerdos femina*, Muſæus.
Ἀρητὸς, οῦ, [ὁ], *precibus expetitus*: item *funeſtus*, *diris devotus*, *pernicioſus*. Iliad. ρ. v. 37.

Αρητὸν δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔθηκας.
Immenſumque parentibus luctum & *dolorem peperiſti*.

Ἀρήτη, ης, [ἡ], nomen propr. mulier. Odyſſ. η. v. 233.

Τοῖσιν δ' Ἀρήτη λευκώλενος ἤρχετο μύθων.
His autem Arete albis ulnis incæpit verba.

Ἀριδάκρυτος, *multum lacrymabilis*.
Ἀρικύμων, ονος, *impleta* & *gravida facta*.
Ἄριμα, ης, [ἡ], & Ἄριμοι, τῶν Ἀρίμων, antiquum Pithecuſarum nomen, ſicuti illam Inſulam appellavit Hom. Iliad. β. v. 783.

Εἰν

Εἰν Ἀρίμοις, ὅθι φασὶ Τυφωέος ἔμμεναι εὐνάς.

In Arimis, ubi dicunt eſſe cubile Typhoëi. Quoniam igitur Homerus propoſitionem præfixerat, dicens, Εἰν Ἀρίμοις; hinc ex ejus celeberrimi verſiculi initio conjunctim pronuntiato evenit, ut ea Inſula vulgo *Inarime* vocaretur. Nec aliter Virgilius, Ovidius, & alii appellarunt; id quod & Plinio impoſuit ſcribenti lib. 3. cap. 6. *Homero Inarime dicta*. Vide Cl. Mazoch. Tom. I. Spicileg. Bibl. pag. 34.

Ἀριακύδης, εος, [ὁ καὶ ἡ], *valde indignus*.

Ἄριστον, ου, [τό], *prandium*, ſic dictum quaſi ἄόριστον: unde videtur prima produci per συνίζησιν. Quare Iliad. ω. v. 124. corripitur.

. . καὶ ἐντύνοντο ἄριστον.

. . *& parabant prandium*. Dictum vero ita fuit, vel quod ad bellum proficiſcentibus apparari ſoleret, ideſt, πρὸς τὸν ἄρεα; vel a precibus, quæ a Græcis ἀραὶ dicuntur: Veteres numquam pranſum ibant niſi Deos precati. Neque ἄριστον confundendum eſt cum ἀκράτισμα: hoc enim ſignificabat cibum qui mane ſumebatur, ſive *jentaculum*; ſicut δεῖπνον vocabant cibum, qui paullo poſt meridiem, & δόρπον, illum, qui veſpertino tempore capiebatur, quem nos *cœnam* appellamus: Quater enim in die edebant, ſed intemperantiores tantum. Hæc ex Cl. Franciſco Porto.

Ἄριστον, prima brevi, adjectivum eſt ſuperlativi gradus, generis neutrius, ab ἀγαθός, ſignificatque, *optimum*, *præſtantiſſimum*, *bellicoſiſſimum*, ut Iliad. α. v. 244. & Iliad. μ. v. 344.

Ἀριστόνοος, ου, [ὁ], *qui mente eſt optima*.

Ἀριστοπόνος, ου, [ὁ], *optime laborans*: epitheton apis apud Phocylid.

Ἀριστονικος, ου, (ὁ), *Ariſtonicus*, Grammaticus Alexandrinus. Scripſit librum in Theogoniam Heſiodi, & De nominibus ſive conſtructione apud Homerum, Suid.

Ἀριστώδινες Ἀθῆναι, quæ pariunt ſtrenuos filios, in Epigr.

Ἀρκεσίλαος, *Arceſilaus*, filius Batti, tyrannus Cyrenæorum, qui interfectus eſt a Laarcho. Plut. de virtut. Mulier. item hujus nominis philoſophus, princeps mediæ Academiæ, qui nihil ſcripſit, ut tradit Plut. de fort. Alexand.

Ἀρίων, ονος, (ὁ), *Arion*, Methymnæus Citharœdus & poeta Lyricus. Virg. Eclog. VIII.

Orpheus in ſylvis, inter Delphinas Arion. & Iliad. ψ. v. 348.

˘Αρίων, ονος, (ὁ), *equus Herculis*. Heſiod. in Scuto Hercul. v. 120.

Ὡς κ᾽ νῦν μέγαν ἵππον Ἀρίονα κυανοχαίτην.

Sic & nunc magnum equum Arionem nigris ſetis.

Ἁρματοπηγὸς, ȣ, (ὁ), *qui currum fabricatur*. Iliad. δ. v. 385.

˘Αροσις, εως, (ἡ), *aratio*, & aliquando, *ager frumentarius*. Iliad. ι. v. 576.

*Αροτρον, ȣ, (τὸ), *aratrum*. Iliad. κ. v. 353.

Ἀρπῖνον, ȣ, (τὸ), *Arpinum*, oppidum Volſcorum in Latio, M. Tullii Ciceronis, & C. Marii natalibus clariſſimum: ex quo Arpinates hodie ob honorem tanti municipis tres literas, M. T. C. pro ſigno publico conſcribunt.

Ἀρπινάτης, ȣ, (ὁ), *Arpinas*. Cic.de Lege Agraria: *Meus paternus avituſque fundus Arpinas.*

*Ἄρȣρα, ας, (ἡ), *arvum*, *tellus*, *campus*, *ager*, *terra*, proprie tamen culta, & ad ſationem idonea. Iliad. β. v. 548.

*Ἀρȣραῖος, ȣ, (ὁ), *agreſtis*, *ruſticus*. Hinc ἀρȣραῖα θεὸς *Dea agreſtis*: Ariſtophanes ſic irridens vocat matrem Euripidis, quod olera venderet.

˘Αρȣροπόνος, ȣ, (ὁ), *agricola*, in Epigr.

Ἄῤῥιγητος, ȣ, (ὁ), *impavidus*. Ἀῤῥίγητος θὴρ, *fera impavida*, in Epigr.

Ἄῤῥιγος, ȣ, (ὁ), *non frigens*, *non obnoxius frigori*.

Ἀρσάκης, ȣ, (ὁ), *Arſaces*, fuit poſtremus Perſarum ex Parthis rex, a quo omnes Perſidis reges poſtea *Arſacidæ* dicti ſunt. Nam (ut ait Servius in 6. Æneid.) omnes reges Albani ab Sylvio filio Æneæ, & Laviniæ, *Sylvii* ſunt dicti: ſicut Romani Imperatores, *Auguſti* vocantur: Ægyptii, *Ptolemæi*: Perſæ, *Arſacidæ*. Hactenus Servius.

Ἀρτιγάμος, ȣ, (ὁ), *qui modo uxorem duxit*.

Ἀρτιγένειος, ȣ, (ὁ), *nuper factus*. Ἀρτιγένειος χνόος *barba recens pubeſcens*, in Epigramm.

Ἀρτίδακρυς, υος, (ὁ), *qui recens lacrymavit*, Eurip.

Ἀρτιέπεια, ας, (ἡ), *juſta & recta dicens*. Heſiodus in Theogon. de Muſis:

. . κȣ̃ραι μεγάλȣ Διὸς ἀρτιέπειαι.

. . *filiæ magni Jovis diſerte loquentes*;

Αρτ

Ἀρτιεπὴς, ἐος, (ὁ ϰ̀ ἡ), *articulate dicens*. Iliad. χ. v. 280.

Ἀρτιθαλὴς, ἐος, (ὁ ϰ̀ ἡ), *recens florens*.

Ἀρτιθανὴς, ἐος, (ὁ ϰ̀ ἡ), *recens mortuus*, Nonn.

Ἀρτιλόχευτος, ου, (ὁ), *nuper editus*, in Epigr.

Ἀρτίπος, ου, [ὁ ϰ̀ ἡ], *integer pedes*, *& valens pedibus*. Odyſſ. θ.

Οὕνεχ' ὁ μὲν καλός τε ϰ̀ ἀρτίπος . .

Ἀρτιφαὴς, ἐος, (ὁ ϰ̀ ἡ), *qui viſam nuper recepit*, Nonn.

Ἀρτιφανὴς, ἐος, (ὁ ϰ̀ ἡ), *nuper apparens*, *aut recens editus*, in Epigr.

Ἀρτίχυτος, ου, (ὁ), *nuper fuſus*, Nonn.

Ἀρτύνω, *apto*, *paro*, *condio*. Odyſſ. δ. v. 782.

Ηρτύναντο δ' ἐρετμὰ τροποῖς ἐν δερματίνοισι.

Aptabant vero remos vertebris coriaceis. corripitur vero v. 771.

Ἀρτύνει, οὐδέ τι οἶδεν ὅ οἱ φόνος υἱῖ τέτυκται.

Apparat,neq; ullo pacto novit quod ſuo cædes filio ſubornatur.

Ἄρτυμα, τος, [τὸ], *condimentum*. Βατραχ. v. 41.

Κοσμοῦντες χύτρας ἀρτύμασι παντοδαποῖσιν.

Ornantes ollas condimentis variis.

Ἀρτυτὸς, οῦ, [ὁ], *condimentarius*.

Ἀρτύω, idem quod ἀρτύνω, apud Homerum eſt, *paro*, *inſtruo*; ac nonniſi de rebus incorporalibus [puta inſidiis, nece, pugna, conſiliis] uſurpatur. At apud alios Ἀρτύω eſt *Condio*, eſtque coquinarium verbum. Ex quo haud dubie manavit proverbium: μάγειρος πονήρως ἀρτύων, *coquus male condiens*, quod dicitur in hominem eruditum, ſed inſcite & perperam pronuntiantem, quod Cappadocibus familiare fuit. Eraſm. p. 21. Ἀρτύειν, in Tabb. Heracleenſibus idem eſt *ac terram ſive aratro, ſive ſarculo exercere*. Quod quidem apud Italos dicitur, *Apparecchiar la terra*. Atque hoc ſenſu coquis quoque uſurpatur, quod idem verbum, ut ſupra dictum eſt, culinæ peculio ceſſit. Vide Cl. Mazoch. Comment. in Tabb. Heracl. p. 211.

Ἀρύομαι, *tollor*. Aratus v. 746.

Ἠὲ τέων ἄλλων οἵτ' ὠκεανοῦ ἀρύονται.

Vel quarundam aliarum quæ ex Oceano tolluntur. Loquitur de ſtellis quæ videntur emergere. Comment. ἀνατέλλουσι.

Ἀρχέκακος, ου, [ὁ], *auctor malignus mali*. Iliad. ε. v. 63.

Ἀρχέλαος, *Archelaus*, Mileſius, Anaxagoræ diſcipulus, &

SO-

Socratis præceptor. Cic. lib. 5. Tuſcul. Fuerunt præterea plures eodem nomine.

Ἀρχίας, ου, *Archias*, poeta Antiochenus, Ciceroni in primis familiaris fuit.

Ἀρχίατρος, ου, [ὁ], *Archiāter*, vel *Archiātrus*. Th. ἰατρὸς, quod habet penult. naturâ longam, uti ſuo loco exemplis oſtendetur. Hinc male in Theſauro linguæ Latinæ corripitur.

Ἀρχιμανδρίτας, ου, [ὁ], *Archimandrita*, ſignificat id quod dicimus *Abbatem*. Priſci enim illi monachi eremos colentes, ἐν ταῖς μάνδραις, ideſt, in ſpeluncis & cavis montium habitabant. Alciatus. Utitur Sidonius Apollinaris hac voce.

Ἀρχίμιμος, *Mimorum ſeu hiſtrionum princeps*. Sueton.

Ἀρχιπειράτης, ου, (ὁ), *prædonum dux*.

Ἀρχίτας, ου, [ὁ], *Architas*, Tarentinus philoſophus. Ἀρχίτου πλαταγή: *Architæ crepitaculum*: Proverbium. Siquidem Architas crepitaculi genus æreum excogitavit, quod pueris luſitantibus daretur, ne quid interim ex vaſis domeſticis contingerent. Proverbialiter dicitur in eos, quos Græci, λάλους, ἀμετροεπεῖς, ἀκριτομύθους, & πολυμύθους appellant: Latini, *garrulos*, *locutuleios*, *rabulas*, *blaterones*, & *linguaces*: in quos ſcite Epicharmus:

Οὐ λέγειν δεινὸς, ἀλλὰ σιγᾷν ἀδύνατος.
Nihil valebat eloquendi viribus,
Verum ſilendi habebat impotentiam. Eraſm.

Ἀρχισιτοποιὸς, οῦ, [ὁ], *princeps piſtorum*.

Ἀρχιτρίκλινος, ου, (ὁ), *Architriclinus*, quod tricliniis præeſſet, quem vulgo vocamus *Magiſtrum domus*, Gallice, Maître d'Hôtel.

Ἀρωγὴ, ῆς, [ἡ], *auxilium*. Iliad. δ. v. 235.

Ἀρωγὸς, οῦ, [ὁ], *auxiliator*, *vindex*, *defenſor*. Iliad. δ. v. 408. Et in Epigr. ἀρωγὸς βροχετῶν, *arcens pluvias*. Apud Sophocl. ναὸς ἀρωγοὶ, h. e. *Dii navis curatores*.

Ἀρωγόναυται δαίμονες, *Dii propitii nautis*, in Epigr.

Ἀρωματίτης, ου, [ὁ], *Aromatites*, gemma quæ in Arabia gignitur: ita dicta quod myrrhæ odorem habeat. Plin. lib. 37. cap. 10.

Ἀρωματίτης οἶνος, *Aromatites vinum*, h. e. confectum ex odoramentis. Dioſc. lib. 5. cap. 56.

Ἀσαλαμίνιος, ου, [ὁ], *expers rei nauticæ*, a triremi quadam miræ velocitatis apud Athenienſes, quæ *Salaminia* dicebatur. Ariſtoph. in Ranis.

ʹἈσάμινθος, ου, [ὁ], *ſolium balneatorium, labrum*. Iliad. κ. v. 576.

Ἐς ῥ' ἀσαμίνθους βάντες . .

In ſolia balneatoria ingreſſi . .

Ἀσβεστινὸν, [τὸ], *Asbeſtinum*, genus eſt lini quod ignibus non abſumitur. Plin. lib. 19. cap. 1. *Vivum id vocant, ardenteſque in focis conviviorum ex eo vidimus mappas ſordibus exuſtis ſplendeſcentes igni magis, quam poſſent aquis. Vocatur autem a Græcis Asbeſtinum ex argumento naturæ.*

ʹἈσήμαντος, ου, (ὁ καὶ ἡ), *rectore carens, incuſtoditus, non ſignatus*. Iliad. κ. v. 485.

Ὡς δὲ λέων μήλοισιν ἀσημάντοισιν ἐπελθών.

Velut leo pecudibus incuſtoditis ſuperveniens.

ʹἈσὶς, ἴδος, *Aſia*. Dionyſ. Perieg. v. 662.

. . ἐς δ' αὐγὰς, Ἀσίδα γαῖαν.

. . *ad ortum autem, Aſiam terram*. Quod nomen primo Mæoniæ ſoli juxta Cayſtrum fluvium conveniſſe indicat Strabo lib. 2. Ubi *Aſia palus*, Virgil. Æneid. lib. 7. & *Aſius Campus*, de quo Homerus Iliad. β.

Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι, Καΰστρίου ἀμφὶ ῥέεθρα. Sed quæ nomina particularibus regionibus indita primo fuere, poſtea a Græcis ad vicina poſtmodum detecta extenſa videntur; quod videre eſt in nominibus Libyæ, Europæ, & Aſiæ.

ʹἈσίγητος, *non tacens*, ut ἀσίγητος θάλασσα, *mare non tacens*. Nonnus. Ἀσίγητοι βίβλοι, *libri non muti, ſed ſonori, & diſerti* apud eundem. Ἀσίγητος ἑορτή: *dies celebris*.

ʹἈσινὴς, έος, (ὁ καὶ ἡ), *innocuus, non nocens, ſine noxa*. Item *illæſus, integer, inoffenſus, incolumis*. Ἀσινὴς βίος, in Epigr. Th. σίνω, *noceo*.

ʹἈσινῶς, *innoxie, ſine noxa*.

ʹἌσιος, ου, [ὁ], *limoſus, cænoſus*. Iliad. β. v. 461.

Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι, Καΰστρίου ἀμφὶ ῥέεθρα.

Limoſo in prato, Cayſtri *juxta fluenta*.

ʹἈσιτέω, *cibo abſtineo*.

ʹἈσιτεία, ας, [ἡ], *jejunium, inedia, eſuries*.

ʹἌσιτος, ου, (ὁ καὶ ἡ), *jejunus, inedia laborans, impaſtus*. Sophocl. ἄσιτος ἀνὴρ καὶ ἄποτος.

Ἀστάχυς, ύος, [ὁ], *ſpica, ariſta*. Iliad. β. v. 148.

Ἀστράγαλος, ου, [ὁ], *vertebra, oſſiculum tali*. Iliad. ξ. v. 466.

Ἀστύοχος, ου, [ὁ καὶ ἡ], *qui urbem tuetur*, in Epigr.

Ἀστυ-

Ἀσύφηλος, ȣ, [ὁ κ̀ ἡ], *non ſalebroſus*, in Epigr.
Ἀσυλάρχης, ȣ, [ὁ], *inviolabilis*, & *ſacer magiſtratus*, quales erant Tribuni, Dionyſ. Halicarn. lib. 7.
Ἀσύλει, adverbium, *tuto*, *unde quis auferri nequeat*.
Ἀσύλητος, ȣ, [ὁ], *inviolatus*, Nonn.
Ἀσυλία, ας, [ἡ], *ſanctitas loci*.
Ἄσυλον, ȣ, [τὸ], *Aſylum*. Unde ἄσυλος τόπος, *locus tutus*: ἄσυλος ἀνδριάς, ſtatua ad quam confugientibus jus erat Aſyliæ, cujuſmodi ſtatuam Tiberii fuiſſe ſcribit Philoſtratus. Dicuntur item ἄσυλοι, homines a violentia tuti, ut ſunt *Sacroſancti*, quos attingere ſine periculo non licet: quales *Tribuni* plebis erant apud Romanos, & *Caduceatores*.
Ἀσύμφυλος, ȣ, [ὁ], *a cognatione alienus*.
Ἀσύφηλος, ȣ, [ὁ], *ſtolidus*, *nullius frugis*. Iliad. ι. v. 643.
Ἀσφαλής, έος, [ὁ κ̀ ἡ], *tutus*, *ſtabilis*, *certus*. Iliad. ν. v. 141.
Ἀσφαλέως, *perpetuo*, *tuto*, *certe*. Iliad. ψ. v. 325.
Ἀσφαλτῖτις, *lacus ubi naſcitur bitumen*. Ἀσφαλτῖτις λίμνη a Græcis (ait Hieronymus) dicitur, quod vulgo *Mare mortuum* appellatur, ex eo quod in ejus aquis nihil poſſit vivere.
Ἀσφάραγος, ȣ, [ὁ], *guttur*. Iliad. χ. v. 328.
Ἀσωπὸς, ȣ, [ὁ], *Aſopus*, Bœotiæ fluvius prope Thebas. Iliad. κ. v. 287.
Ἀτάλαντος, ȣ, [ὁ κ̀ ἡ], *par*, idem quod, ἀντιτάλαντος. Iliad. ε. v. 576. & Iliad. ρ. v. 72.
Ἀταλάφρων, ονος, [ὁ], *infans*, *tener*, *ſapiens puerilia*. Iliad. ζ. v. 400.
Ἀταλὸς, ȣ, [ὁ], *tener*, *juvenilis*. Iliad. υ. v. 222.
Ἀτάλλω, *delicate nutrio*, *creſco*, *adoleſco*, *exulto*, *luſito*. Iliad. ν. v. 27.
Ἀτὰρ, *ſed*, *verum*, *ceterum*, pro quo aliquando, αὐτάρ. Iliad. α. v. 166. & β. v. 214.
Ἀταρβὴς, έος, (ὁ κ̀ ἡ), *impavidus*. Iliad. ν. v. 299.
Ἀτάρβητα, *intrepide*. Sophocl. in Ajace.
Ἀτάρβητος, ȣ, [ὁ], *imperterritus*. Iliad. γ. v. 63.
Ἀτάρμυκτος, ȣ, (ὁ), *intrepidus*, *ſecurus*. Nic. in Alexiph.
Ἀταρπὸς, ȣ, [ἡ], *via trita*, & *non habens diverticula*. Iliad. ρ. v. 742.
Ἀταρτηρὸς, ȣ, (ὁ κ̀ ἡ), *contumelioſus*, *aſper*, *durus*. Iliad. α. v. 223.

˜Ἀτασθαλέω, *petulanter ago*, *pecco*. Nonnus.
˜Ἀτασθαλία, ας, [ἡ], *improbitas*, *ſtoliditas*, *flagitium*. Heſiod.
˜Ἀτάσθαλος, ȣ, (ὁ ϰ̇ ἡ), *improbus*, *impius*, *ſceleſtus*. Iliad. λ. v. 694. & Iliad. δ. v. 409.
˜Ἀτε, *quaſi*, *tamquam*, *ceu*. Iliad. χ. v. 137.
˜Ἀτειρὴς, έος, [ὁ ϰ̇ ἡ], *indomitus*. Iliad. γ. v. 60.

Αἰεί τοι κραδίη, πέλεκυς ὥς, ἐςὶν ἀτειρής.
Semper tibi cor, ſicut ſecuris, eſt indomitum.

˜Ἀτέλεςος, ȣ, (ὁ ϰ̇ ἡ), *irritus*, *imperfectus*. Iliad. δ. v. 168.
˜Ἀτελεύτητος, ȣ, (ὁ ϰ̇ ἡ), *idem*. Iliad. α. v. 527.
˜Ἀτέλλα, ης, (ἡ), *Atella*, Urbs Campaniæ, apud Clanium fl. & Averſam urbem, quam Oſci primum inſederunt. Hinc Stephanus: Ἀτέλλα πόλις Ὀπικῶν Ιταλίας μεταξὺ Καπύης ϰ̇ Νεαπόλεως: *Atella Urbs Opicorum* (quos eoſdem atque Oſcos, quaſi Opſcos ſuiſſe viri docti demonſtrarunt) *Italiæ Capuam inter & Neapolim*. Vide Cl. Mazoch. in Amphith. Campano pag. 159. Scribitur & Ἀττέλλα: ſed in emendatioribus Codicibus per ſimplex τ invenitur.
˜Ἀτελλανὸς, ȣ, [ὁ], *Atellanus*. Hinc Ἀτελλανοὶ μῦθοι, *fabulæ Atellanæ*, quæ extra argumentum adhibebantur, Exodii loco, ut apud Græcos *Satyræ*, & apud Italos *gl' intermedj*. Juvenalis Satyr. 5.

Urbicus exodio riſum movet Atellano.

˜Ἀτέμβιος, ȣ, [ὁ], *miſer*, *querulus*.
˜Ἀτέμβομαι, *inique fero*, *queror*. Apoll. 2. Argon.
˜Ἀτέμβω, *triſtitia afficio*, *affligo*. Iliad. λ. v. 704.
˜Ἀτενὴς, έος, [ὁ ϰ̇ ἡ], *fixus*, *rigidus*, *conſtans*. Heſiod.
˜Ἀτερ, *ſine*, *abſque*, *ſeorſum*. Iliad. α. v. 498.
˜Ἀτερθε, ἄτερθεν, *idem*.
˜Ἀτερπὴς, έος, [ὁ ϰ̇ ἡ], *moleſtus*, *injucundus*. Iliad. τ. v. 354.
˜Ἀτερπος, ȣ, [ὁ], *idem*. Iliad. ζ. v. 285.
˜Ἀτη, ης, [ἡ], *nocumentum*, *detrimentum*, *noxa*. Iliad. β. v. 111.

Ζεύς με μέγα Κρονίδης ἄτῃ ἐνέδησε βαρείῃ.
Jupiter Saturnius me noxa valde irretivit gravi. Et Odyſſ. ο.

˜Ἀτηρὴς, έος, [ὁ ϰ̇ ἡ], & ˜Ἀτηρὸς, ȣ, [ὁ], *nocuus*, *perniciofus*, *durus*. Theogn. v. 433.

Ἰᾶσθαι κακότητα καὶ ἀτηρὰς φρένας ἀνδρῶν.
Sanare malitiam & perverſas mentes virorum.

Ἀτιμάζω, *honori non habeo, contumelia afficio.* Odiſſ. ξ.
Ἐνθάδ' ἀτιμάζει ἄλοχον . . *contemnit* . . .

Ἀτιμασμὸς, οῦ, [ὁ], *ignominia.*

Ἀτιμάω, *pro nihilo duco, contemno, floccifacio.* Odyſſ. ξ.
ξεῖνον ἀτιμῆσαι . . *flocciſeciſſe* . . . Sophocl.
μὴ νῦν ἀτίμα θεοὺς, *noli nunc Deos aſpernari.*

Ἀτίμητος, ου, [ὁ], *contemptus, infamis.* Odyſſ. α.
. . ὡσεί τιν' ἀτίμητον μετανάστην.

Ἀτιμία, ας, [ἡ], *ignominia, ludibrium, infamia, dedecus.* Quidam etiam ad capitis diminutionem deducunt, cujus tria genera fuere, maxima ſcilicet, media, minima; eo quod turpi judicio damnati in perpetuum omni honore ac dignitate privarentur.

Ἄτιμος, ου, (ὁ καὶ ἡ), *inhonoratus* Cic. *inhonorus* Plin. cui opponitur ἔντιμος. Eſt etiam quem impune occidere licet, ſeu is cujus caput Sacrum erat. Hinc *Sacer* & *inteſtabilis* Latine dici poteſt. Horat. *Sacer & inteſtabilis eſto.*

Ἀτιμόω, *vitupero, infamia noto.*

Ἀτιμωρητὶ, *impune.*

Ἀτιμώρητος, ου, (ὁ καὶ ἡ), *impunitus, inultus.*

Ἀτιμωρήτως, *impune.*

Ἀτίμως, *ignominioſe, fœde.* Hinc ἀτίμως ἀφεθεὶς, *ignominioſe dimiſſus.*

Ἀτισανδρέω, *virum deſpicor, faſtidio.* Heſych.

Ἀτιτάλλω, *alo, curioſe nutrio & curo.* Iliad. ε. v. 271.
. . αὐτὸς ἔχων ἀτίταλλ' ἐπὶ φάτνῃ.
. . *ipſe retinens ſaginavit ad præſepe.*

Ἀτιτέω, *iniquus ſum.*

Ἀτιτὴς, έος, [ὁ καὶ ἡ], *iniquus.*

Ἄτιτος, ου, (ὁ καὶ ἡ), *inhonoratus, impunitus, immunis.* Phocyl.

Ἆτος, ου, (ὁ), *inſatiabilis, inexplebilis*, per craſin, pro ἄατος. Heſiod.
. . Ἄρην ἄτον πολέμοιο: *bello inexplebilem* . . . .

Ἀτρύγετος, ου, (ὁ καὶ ἡ), *infructuoſus, ſterilis.* Iliad. α. v. 316.
. . παρὰ θῖν' ἁλὸς ἀτρυγέτοιο.
. . *juxta litus maris infructuoſi.*

Ἀτρυγὴς, έος, [ὁ καὶ ἡ], *ineptus vindemiæ*, in Epigr.

Ἀτρύμων, ονος, [ὁ], *qui nullis malis frangi poteſt.*

Ἄτρυτος, ου, (ὁ καὶ ἡ), *indomitus*, *immenſus*; ut ἄτρυτος πόνος, Pocylid.

Ἀτρυτον, (τὸ), *defatigationis vacuitas*, *tranquillitas*.

Ἀτρυτώνη, ης, (ἡ), *indomita*, Minervæ epitheton, quod bellicis laboribus non defatigatur. Iliad. β. v. 157.

* Ὦ πόποι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος Ἀτρυτώνη.
Papæ, *Ægiochi jovis filia indomita*.

Ἀτύζηλος, ου, (ὁ), *horribilis*, *terribilis*. Apoll. 2. Argon.

Ἀτύζομαι, *timeo*, *paveſco*, *trepido*. Apoll. 2. Argon. & Iliad. ζ. v. 468.

Ἀτύζω, *domo*, *turbo*, *pavefacio*. Nic. in Alexiph.

Ἄτυκτος, ου, (ὁ), *non factus*, *infectus*. Phocylid.

Ἀϋτμή, ῆς, (ἡ), *clamor*, *halitus*; *ſpiritus*. Iliad. ι. v. 605.

Ἀϋτμήν, ένος, (ἡ], *idem*. Iliad. ψ. v. 765.

Αὐτόγυον, ου, (τὸ), *ſuapte natura compactum*, *ex ſolido factum*. Heſiodus loquens de aratro ex uno eodem ligno dentale habente.

Αὐτοδαής, έος, (ὁ καὶ ἡ), *naturâ*, *non literis doctus*, h. e. *qui per ſe didicit*. Sophocl. in Ajace.

Αὐτοδάϊκτος, ου, (ὁ καὶ ἡ), *ſibi manum afferens*, *Suicida*.

Αὐτοδίδακτος, ου, (ὁ καὶ ἡ], *per ſe doctus*, cujuſmodi fuiſſe dicitur Heraclitus Epheſius.

Αὐτοδιδάκτως, *ſua ſponte*, *naturæ inſtinctu*.

Αὐτοκασίγνητος, *frater germanus*. Iliad. β. v. 706.

Αὐτόματος, ου, (ὁ), *voluntarius*, *ſponte ſua aliquid faciens*. Iliad. β. v. 408.

Αὐτομάτως, *ſponte*, *temere*, *fortuito*.

Αὐτοντιμωρούμενος, ου, [ὁ], *ſeipſum puniens*, nomen fabulæ Menandri apud Athen. quam imitatus eſt Terentius.

Αὐτόπυρος, epitheton panis cui nihil furfuris ademptum eſt, inquit Celſus lib. 2. cap. 18. Plin. lib. 22. cap. ult. *fermentatum vertit*. Cicero *cibarium panem*, & Apulejus 6. de Aſino aur. *cibarium & ſordidum* vocat.

Αὐτόσιτος, ου, [ὁ], *ſeipſum nutriens*, vel etiam, *qui ad alterum cœnaturus ſuam fert cœnam*.

Αὐτοφυής, έος, (ὁ καὶ ἡ), *ſua ſponte natus*, *nativus*, *genuinus*. Heſiod. & in Epigramm. αὐτοφυέστατον κάλλος, eſt, *pulcritudo nativa*, & *non adſcititia*.

Αὐτόφυτος, ου, (ὁ καὶ ἡ), *innatus*. Hinc αὐτόφυτος νάπη, *nemus ſponte conſitum*, in Epigr.

Αὐτόχυτος, ου, (ὁ καὶ ἡ), *per ſe fuſus*, *ſponte fuſus*. Unde Phocylides, αὐτόχυτα κέρατα, *cornua ſua ſponte nata*.

Ἀϋτὴ

*Ἀϋτὴ, ῆς, (ἡ), clamor, tumultus. Iliad. α. v. 492.
. . ποθέεσκε δ' ἀϋτήν τε πτόλεμόν τε.
. . deſiderabat autem clamoremq; pugnamque.
*Ἀΰω, clamo, inclamo. Odyſſ. ζ. v. 117.
Αἱ δ' ἐπὶ μακρὸν ἄϋσαν . . .
Illæ vero alte clamarunt . . .
*Ἀφάλος, ου, (ὁ καὶ ἡ),] ſine cono, aut criſta. Iliad. κ. v. 258.
*Ἀφαμαρτάνω, aberro, in errorem labor. Iliad. λ. v. 350.
*Ἀφαμαρτοεπὴς, έος, (ὁ καὶ ἡ), errans in verbis, futilis. Iliad. γ. v. 215.
*Ἀφαντος, ου, (ὁ καὶ ἡ), non apparens, funditus extinctus, & qui cum ſtirpe periit. Iliad. β. v. 60.
*Ἀφαρ, ſtatim, continuo. Iliad. κ. v. 537.
*Ἀφάσσω, tango, palpo. Apoll. 2. Argon.
*Ἀφατος, ου, (ὁ καὶ ἡ), inenarrabilis, immenſus, in Epigr.
*Ἀφάτως, inenarrabiliter, Liv.
*Ἀφαυρὸς, οῦ, (ὁ), vilis, debilis, exilis. Apoll. 2. Argon. & Iliad. η. v. 235.
*Ἀφάω, palpo, contrecto. Iliad. β. v. 324.
*Ἀφελγύνω, lædo, malum importo, Heſych.
*Ἀφενος, ου, (ὁ), & τὸ ἄφενος (utroque enim modo uſurpatur) divitiæ: ſed proprie cenſus, vel reditus unius anni: quaſi ἀπὸ ἑνὸς. Iliad. α. v. 170.
*Ἀφήτωρ, ορος, (ὁ), quaſi emiſſor, epitheton Apollinis, qui ſic dicebatur ab edendis oraculis. Iliad. ι. v. 404.
*Ἀφιδρύνω, colloco.
*Ἀφίδρυμα, τος, (τὸ), ſtatua, ſimulacrum, ædificium, Suid. ἀφιδρύματα, τὰ τῶν θεῶν ἀγάλματα.
*Ἀφικάνω, advenio, venio. Dionyſ. Perieg. v. 484.
Ἔνθ' ἥρως ἀφίκανε . .
Quo Heros venit . .
*Ἀφίκετο, rediit, ab ἀφικνέομαι. Iliad. ν. v. 645.
. . οὐδ' αὖτις ἀφίκετο πατρίδα γαῖαν. Sed non rediit in patriam terram.
*Ἀφιεὶς, έντος, emittens. Iliad. α. v. 51.
Αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτοῖσι βέλος ἐχεπευκὲς ἀφιεὶς.
Sed poſtea in ipſos ſagittam mortiferam immittens.
Ἀφθιτος, ου, (ὁ καὶ ἡ), incorruptus, perennis, æternus. Iliad. β. v. 46.
Εἵλετο δὲ σκῆπτρον πατρώϊον ἄφθιτον αἰεὶ.
Accepit ſceptrum paternum incorruptum ſemper.
Ἀφραδέω, ſtulte ago, inconſiderate loquor. Iliad. ι. v. 32.

Ἀφραδὴς, έος, [ὁ καὶ ἡ], *ſtultus*, *temerarius*, *inconſultus*.

Ἀφραδία, ας, [ἡ], *ſtoliditas*, *temeritas*, *ſtultitia*. Iliad. κ. v. 122.

Ἀφρίλογος, (ὁ καὶ ἡ), *ſpumilegus*, in Epigr.

Ἀφρόεις, εντος, [ὁ], *ſpumoſus*, idem quod ἀφρώδης.

Ἀφροδίσιον, (τὸ), *ſtatua*, ſeu *ſignum Veneris*, & *ſacrificium Veneris*.

Ἀφροδίσιος ὅρκος οὐκ ἐμποίνιμος: proverbium: cui illud reſpondet: *Juppiter ex alto perjuria ridet amantum*. Et Horatius in Barinen perjuram:

Ridet hoc, inquam, Venus ipſa; rident
Simplices Nymphæ. . . .

Ἀφροδίτη, ης, (ἡ), *Venus*, ita dicta, quod e maris ſpuma, quæ ἀφρὸς dicitur, ſit enata. Iliad. β. v. 327. & Odyſſ. γ. v. 14. & Iliad. γ.

. . Διὸς θυγάτηρ ἀφροδίτη. Quo alluſit Ovidius:
Spuma fui, gratumque manet mihi nomen ab illa.
Hinc Procl. in hymn. illam ἀφρογένειαν; Horatius *Marinam*, & Martian. Capel. *Spumigenam* appellavit. Et apud Thomam Reineſium legitur: *Veneri Pelagiæ*.

Ἀφροφυὴς, έος, (ὁ καὶ ἡ), *habens ſpumam ingenitam*. Hinc in Epigramm. ἀφροφυῆ πέταλα, dicuntur lactucarum folia, quæ videntur habere innatam ſibi ſpumam.

Ἀφύη, ης, [ἡ], & in Genitivo plurali ἀφύων, accentu in penultima, teſte Gaza lib. 3. Grammat. qui Latine *Apuam* vertit: Eſt autem, uti ſcribit interpres Ariſtophan. in Equitibus, piſciculus admodum minutus, qui ex limo concreſcit, coquiturque celerrime: unde & parœmia: ἀφύα ἐς πῦρ: *apua in ignem*; h. e. *citius quam aſparagi coquuntur*. Vide quæ adnotavit Emmanuel Campolongus in ſua cedro linenda Mergilline, pag. 165. n. 17.

Ἄφυκος, ου, [ὁ], *non fucatus*.

Ἄφυκτος, ου, (ὁ καὶ ἡ), *inevitabilis*. Ariſtoph. in Nebul.

Ἀφύλακτος, ου, (ὁ καὶ ἡ), *incautus*, *improvidus*. Nonn.

Ἀφυσγετὸς, οῦ, [ὁ], *hauſtus*, *depromptus*, & quandoque idem atque ἰλυώδης h. e. *limoſus*, ut vult Euſtathius Iliad. λ. v. 496.

Ἄφυσος, ου, (ὁ), *flatus expers*, *non inflans*.

Ἀχαιΐδες, αἱ, *Græculæ*, h. e. *effeminati*. Hoc convicio Homerus ſubinde exprobrat Græcis eorum inertiam. Iliad. β. v. 235.

Ὦ πέπονες, κάκ᾽ ἐλέγχε᾽, Ἀχαιΐδες, οὐκ ἔτ᾽ Ἀχαιοί.
O imbelles, ignava probra, Achæides, non amplius Achivi.

Digitized by Google

Ἀχαΐα, ας, [ἡ], *Achaia*, parva primum Peloponneſi regio; deinde ob celebrem Achæorum famam ad totam Græciam proprie dictam ſignificandam protenſa fuit; quod & in *Helladis* nomine prius factitatum fuerat. Utrumque enim mare, Jonium ſcilicet & Ægæum, & Iſthmum Corinthiacum Ἑλλάδος nomine contineri cœpit, quod primo aliquam tantum Theſſaliæ partem complectebatur, teſte Strabone lib. 9.

Ἀχαΐναι ἔλαφοι, *Achainæ cervæ*; ſic dictæ, quod circa Achainam urbem ſint genera cervorum magnorum: in cauda fel habere creduntur, Ariſtot. l. 2. Animal.

Ἀχάλινος, ου, (ὁ καὶ ἡ), *effrenis*, *liber*, *infrenis*, *effrenus*, Nonn. λδ. v. 200.

Κυδιόων δ' ἀχάλινον ἀπερρίβδησεν ἰωνήν.

Exſultans effrenem eructavit vocem.

Ἀχαλίνωτος, ου, (ὁ καὶ ἡ), *idem*.

Ἀχάτης, ου, [ὁ], *Achates*, gemmæ nomen, vide Plin. Dionyſius Perieg. v. 1075.

Τοῦ δ' ἂν ἐπὶ πλευρῇσιν ἴδοις εὐωπὸν Ἀχάτην.

Hujus autem in lateribus cernas pulcrum aſpectu Achaten.

Quo in loco delirat Euſtathius, dum Achaten pro fluvii nomine accipit. Eſt quidem Achates Siciliæ fluvius a quo lapidi nomen; ſed hic non de fluvio, ſed de lapide ſermo eſt. Vide Solinum cap. 11. Dicitur & *Coaſpites* eo quod in ripis etiam fluminis *Coaſpis* reperitur. Eſt quoque nomen proprium Æneæ Socii.

Ἀχελώας, ου, [ὁ], & Ἀχελῷος, *Achelous*, Epiri fluvius, a Pindo monte fluens, qui Acarnaniam ab Ætolia dividit. Dionyſ. Perieg. v. 434.

ἄγων Ἀχελῷος ἀργυροδίνης.

agens Achelous argenteos vortices habens.

Ἀχελωΐδες, αἱ, *Acheloides*, ideſt, *Sirenes Acheloi filiæ*, Ovid. 4. Metamorph.

Ἀχερωΐς, ἴδος, [ἡ], *populus alba*, aut potius Epitheton populi albæ. Arbor enim inferna credebatur, & (ut ait Harpocration) juxta ripas Acherontis enata, eoque ab Homero Ἀχερωΐδα appellari putant. Iliad. ν. v. 389.

ὡς ὅτε τὶς δρῦς ἤριπεν, ἢ ἀχερωΐς.

ſicut quando aliqua quercus cecidit, vel populus alba.

Ἀχέρων, οντος, [ὁ], *Acheron*, variorum fluminum nomen, ex quorum ſimilitudine, poetæ finxere fluvium, ſeu paludem apud Inferos. Dictus vero ita fuit, quasi ἄχεος ῥόος, ideſt, *doloris fluxus*.

Ἀχε-

˚Ἀχεροντία, ας, [ἡ], *Acherontia*, antiqua urbs fuit apud Acherontem amnem in Bruttiis, cujus & nummi exſtant; de qua omnino loquitur Plin. lib. 3. c. 4. p. 109. *Fluvius Acheron, a quo Oppidani Acherontini.* Fuit & *Acherontia* in Mediterraneis Lucaniæ (hodie *Acerenza*) quam utpote in ſummo monte ſitam, *nidum* appellavit Horat. Carm. lib. 2. Od. 3.

Quicumque celſæ nidum Acherontiæ. Videſis Cl. Mazoch. pag. 43. comment. in Tabb. Heracl. n. 71.

˘Ἀχέται, αἱ, Cicadarum ſpecies, a ſono arguto ſic dictarum. Ariſtoph. in Pace. Apud Heſiodum vero, & in Epigramm. dicuntur ἠχέται.

˘Ἀχεύω, *doleo, mœreo*. Odyſſ. ζ., & Iliad. β. v. 694.

˘Ἀχέω, *idem*. Iliad. ι. v. 564.

˘Ἀχιλλεὺς, έως, [ὁ], *Achilles*, Pelei filius & Thetydis nymphæ. Aliquando per unicum λ ſcribitur, ſecunda correpta, uti paſſim apud Homerum.

˘Ἄχιλος, ε, [ὁ], *ſine ſucco & nutrimento.*

Ἀχλυόεις, εντος, (ὁ), *tenebroſus, cæcus.*

Ἀχλὺς, ὕος, (ἡ), *tenebræ, caligo, nubes*, Heſiod.

Ἀχλυώδης, εος, (ὁ καὶ ἡ), *tenebricoſus, caliginoſus.*

˘Ἄχος, εος, (τὸ), *dolor, mœror, triſtitia*. Proprie dicitur dolor qui obſtupefacit, ſuique ſenſum adimit homini. Iliad. ρ. v. 591. & Odyſſ. η. Ab hoc nomine, ait Servius, dictus eſt Achates, quod ſollicitudo ſemper regum ſit comes.

Ἀχραὴς, & ἀχραής ἔος, (ὁ καὶ ἡ), *purus, incontaminatus.* Nic. in Alexiph.

Ἀχραὶς τ' ἀδίαντον.

Ἀχρύσος, ε, [ὁ], *auri expers.*

˚Ἀχύριος, ε, [ὁ], idem ac ἀχυρὼν, ῶνος, *palearium*. Hæc vox nova, prorſus debetur Tabulis Heracleenſibus.

˘Ἀχυρμιά, ᾶς, [ἡ], *acervus palearum*. Iliad. ε. v. 502.

Ἄψιλος, ε, [ὁ], *implumis.*

Ἀψὶς, ῖδος, [ἡ], *teſtudo, fornix, arcus, arcuata figura.* Hinc ἀψὶς τροπαιοφόρος, *arcus triumphalis*, qui Imperatoribus poni conſueverat; qui honos conceſſus eſt etiam Liviæ Auguſti uxori, & antea nulli feminæ, licet extructus non fuerit, Dion. Item *curvatura rotæ*, ſeu *ligneus rotæ circulus*, ἀπὸ τῦ ἅπτεσθαι, ideſt, *a tangendo*; quod videlicet rotæ, cum volvuntur, terram contingant. Dicuntur etiam ἀψῖδες, *circuli in ſtellis*, teſte Plin. l. 2. cap. 15. & apud Homer. ἀψῖδες λίνε, per

Digitized by Google

periphraſin, *retia, plagæ*. Iliad. ι. v. 457.

. . ὡς ἀψῖσι λίνου ἁλόντε πανάγρου.

. . *ne forte nexibus lini capti omnia trahentis*.

Αψυχεῖν, *linqui animo, exanimari*.

Αψυχία, ας, (ἡ), *timiditas, ignavia*. Eurip. *animi defectio, infractio animi* Cic.

Αψῦχος, ου, (ὁ καὶ ἡ), *inanimus*, vel *inanimatus*. Cic. *exanimus, exanimatus, timidus*. Apoll. Argon. δ.

Οἷον δ' ἀψύχοισιν ἐοικότες εἰδώλοισι.

Quaſique mortuis ſimiles ſpectris.

Αψυχόπαιος, ου, (ὁ), *cor adimens, exanimans*.

Αω, Dorice, *aurora*.

Αῶθεν, Dorice, *mane*.

Αῶον, Theocr. ποτ' ἀῶον, *ad auroram, ad Orientem*.

Αωρ, ορος, *enſis*, alii legunt ἄορ, vide ſuo loco.

Αωτος, ου, [ὁ], *flos cujuſque rei*. Hinc Theocritus vocavit Herculem: ἄωτον ἡρώων, ideſt, *florem Herοum*. Eodem pacto Pindarus Athletam quemdam, ἄωτον, ideſt, *ſuæ patriæ florem*, appellavit.

Αωτος, ου, (ὁ), *auribus carens*: item *lana ovis*, aut *lineum linteum*. Iliad. ι. v. 657.

. . λίνοιό τε λεπτὸν ἄωτον.

. . *linique ſubtilem florem*. Et Iliad. ν. v. 599.

. . ξυνέδησεν ἐϋστρέφῳ οἰὸς ἀώτῳ.

. . *colligavit ſcite circumvoluta ovis lana*.

B

Βάδην, *gradatim*, *pedetentim*, *lento gradu*. Iliad. ν. v. 516.
Τ8 δὲ βάδην ἀπιόντος . . .

Βαδίζω, *vado*, *eo*, *ambulo*. Ariſtoph.

Βάδισις, εως, (ἡ), *ambulatio*, *inceſſus*. Ariſtoph. in Pluto.

Βαδιστὴς, ȣ, (ὁ), *curſor*. Eurip.

Βαθυδίνης, ȣ, (ὁ), *vortices profundos habens*. Iliad. ϕ. v. 516.
. . τῇ γάρ ῥα μίγη ποταμοῖς βαθυδίνης.
Huic autem miſtus eſt fluvius verticibus profundus.

Βαθυδινήεις, εντος, [ὁ], *idem*. Iliad. φ. v. 15.
. . Ξάνθȣ βαθυδινήεντος.
. . *Xanthi verticibus profundi*.

Βαθύζωνος, ȣ, (ὁ καὶ ἡ), *alte*, vel *profunde cinctus*: item *formoſus*, *pulcher*. Iliad. ι. v. 590.

Βαθύκολπος, ȣ, (ὁ), *magnum ſinum habens*. Iliad. σ. v. 339.
. . Δαρδανίδες βαθύκολποι.

Βαθυκρηπὶς, ῖδος, *habens fundamentum profundum*. Hinc βαθυκρηπῖδος Ἀβύδȣ, *profunde fundatæ Abydi*, apud Muſæum.

Βαθυκτέανος, ȣ, (ὁ καὶ ἡ), *locuples*, *opulentus*, in Epigr.

Βαθυλείμων, καὶ βαθύλειμος, *læta habens paſcua*. Iliad. ι. v. 151.

Βαθυλήϊος, ȣ, [ὁ καὶ ἡ], *ferax*, *fertilis*. Iliad. σ. v. 550.

Βαθύνω, *excavo*. Anacr. ode ιζ.
Ποτήριον δὲ κοῖλον,
ὅσον δύνῃ, βάθυνον.
Poculum vero cavum,
quantum potes, *in altum cude*.

Βαθυπλοκάμος, ȣ, (ὁ καὶ ἡ), *denſis cincinnis religatus*. Theocr. Idyll. ιθ.

Βαθύποτμος, ȣ, [ὁ], *infelix*, in Epigr.

Βαθυῤῥείτης, ȣ, [ὁ], *profunde fluens*, epitheton Oceani apud Heſiod. in Theogon. & Iliad. φ. v. 195.

Βαθυῤῥείων, οντος, [ὁ], *idem*. Apollon.

Βαθύστερνος, ου, (ὁ καὶ ἡ), *profundum habens pectus*, & metaph. *cui ſunt profundi receſſus*, epitheton terræ.

Βαθύσχοινος, ου, [ὁ καὶ ἡ], *profundus in juncis*. Iliad. δ. v. 383.

Βαλανίτης, ου, [ὁ], gemma ſubviridis, & Corinthio ſimilis æri, de qua Plin. lib. 37. cap. 10.

Βαλανῖτις, ιδος, (ἡ), genus caſtaneæ, a rotunda glandis effigie ita appellatum: Plin. lib. 5. cap. 23.

Βαλβὶς, ῖδος, [ἡ], *repagulum*, h. e. illud unde in certamine equorum fit initium curſus. Latinis *carceres* dicuntur: quemadmodum τέρμα, ubi ſiſtitur, Latine *meta*. In Nominativo corripitur, & in obliquis producitur. Gaza Grammat. lib. 3. Nonn. pro *limite*. Item apud eundem pro *initio*. Βαλβῖδες, Euſtathio ſunt *inciſuræ*, & *eminentiæ per quas in puteos deſcenditur*. Apoll. Argon. γ. v. 1270.

Ὅσσον τ' ἐκ βαλβῖδος ἐπήβολος ἅρματι νύσσα.

Quantum a carceribus propoſita currui meta.

Βαρδῖνης, Suidæ ποταμὸς dictus quaſi Βαρυδῖνης.

Βάρῖνος, *piſcis genus*. Ariſtot. lib. 4. anim.

Βαρύβρομος, ου, [ὁ καὶ ἡ], *graviter ſonans*. Hinc πόντος Βαρύβρομος, *mare horriſonum*, Ariſtoph.

Βαρυδαίμων, ονος, (ὁ καὶ ἡ), *infelix*, *adverſa fortuna laborans*. Βαρυδαίμων ψυχὴ, *infelix anima*, in Epigr.

Βαρύδακρυς, υος, (ὁ καὶ ἡ), *graviter lacrymans*.

Βαρύδουπος, & per epentheſin τοῦ γ metri gratia, βαρύγδουπος, *graviſonus*, *fremens*, Muſæus.

Βαρυηχὴς, έος, (ὁ καὶ ἡ), idem quod βαρύβρομος, μεγαλόψοφος, βαρύκτυπος, *horriſonus*, Ariſtoph. in Nubib.

Βαρυθυμέω, *iraſcor*, *excandeſco*.

Βαρυθυμία, ας, (ἡ), *acerbitas animi*.

Βαρύθυμος, ου, (ὁ καὶ ἡ), *gravis animo*, *animo ferox*.

Βαρύμηνις, ιδος, (ὁ καὶ ἡ), *iracundus*, *gravis*, *infeſtus*. Hinc ἥλιος βαρύμηνις, in Epigr.

Βαρύμοχθος, ου, [ὁ], *laborioſus*, in Epigr.

Βαρύνομαι, *gravor*, *laboro*, *premor*, *graviter fero*. Sophocl. χόλῳ βαρυνθεὶς, *ira preſſus*.

Βαρύνω, *gravo*, *premo*, *offendo*. Iliad. ε. v. 664.

. . . βάρυνε δὲ μιν δόρυ μακρόν.

. . . *gravi eum dolore afficiebat haſta longa*.

Βαρυόργητος, ου, (ὁ καὶ ἡ), *gravis iræ*, in Epigr.

Βαρυπειθὴς, έος, (ὁ καὶ ἡ), *tardus ad parendum*, Nonn.

Βαρυπενθὴς, έος, (ὁ καὶ ἡ), *luctuoſus*, in Epigr.

Βᾰρυϛενάχω, *graviter gemo*. Iliad. α. v. 363.

Βᾰρύϛονος, ȣ, (ὁ κ̓ ἡ), *graviter ſuſpirans*, *luctuoſus*, *infelix*, in Epigr.

Βᾰρῦτῑμος, ȣ, (ὁ), *pretioſus*, *quaſi gravis pretii*, quod olim appenderetur æs, non numeraretur.

Βᾰρύφθογγος, ȣ, (ὁ κ̓ ἡ), *grave ſonans*, *rugiens*: epith. Leonis.

Βᾰρύψῡχος, ȣ, (ὁ κ̓ ἡ), *gravis animo*, *ærumnoſus*. Sophocles in Ajace.

Βᾰρῠώδῑνος, ȣ, [ὁ κ̓ ἡ], cujus partus gravis eſt; ſed penultima corripitur apud Nonnum.

Βᾰσᾰνίτης, ȣ, [ὁ], *Baſanites*, lapis ex quo fiunt cotes. Dictus eſt *βασανίτης*, *ἀπὸ τȣ̃ βασανίζειν*, quod eſt *explorare*. Unde & *βάσανον* dicunt Græci, pro *indice*, cujus attritu exploratur aurum.

Βᾰσῐλεὺς, έως, [ὁ], *rex*, *princeps*. Iliad. α. v. 231.

Βᾰσῐλέυω, *regno*, *impero*. Iliad. ι. v. 612.

Βέβρῡκες, *Bebryces*, populi Aſiæ juxta Pontum. Dionyſ. Perieg. v. 805.

Βέβρυκες δ' ἐπὶ τοῖσι, κ̓ ȣ̃ρεα Μυσίδος αἴης.

Bebryces autem poſt hos, & montes Myſiæ terræ.

Βεβρῡ́κιος, ȣ, (ὁ κ̓ ἡ), adject. *ut fretum Bebrycium* apud Valer. Argon. lib. 4.

Βέβρυξ, ῡκος, nomen proprium, pariter υ longum habet, ſed apud Homer. corripitur.

Βεβρῑθὸς, ȣ̃, [ὁ], *onuſtus*, *gravatus*. Dionyſ. Perieg. v. 357.

Αγνῆς παρθενόπης, ϛαχύων βεβριθὲς ἀμάλλαις.

Caſtæ Parthenopes, ſpicarum onuſtum manipulis &c.

Caſtam hic vocat Parthenopen Poeta, fortaſſe quod Sirenes cantui deditæ (quas Voſſius haud fabuloſa marina monſtra; ſed Pſaltrias muſica & cantu hoſpites afficientes fuiſſe autumat) muſis ſimilem vitam traduxerint, quæ perpetuam caſtitatem ſervaſſe perhibentur. Neque præterea huic Urbi ab Auguſto Cæſare *Neapolis* nomen inditum fuit, ut ſenſit Solinus cap. 8. cum Lycophron, qui tot ante Auguſtum ſæculis floruit, Νεάπολιν appellarit; ſed a Cumæis conditam fuiſſe; deinde a Chalcidenſibus inſtauratam, & colonis auctam, hoc nomen accepiſſe, verius refert Strabo lib. 5.

Βελενίτης, ȣ, [ὁ], lapis qui ſagittæ effigiem repræſentat, ex ampla radice deſinens in tenuiſſimam aciem.

Βέμβιξ, ῑκος, [ὁ], *turbo venti*. Item *ῥόμβος ξύλινος*, *ϛρόμβος*, *turbo* ſcilicet, quem pueri ſe exercentes torquent:

quent: utrinque eſt cuneata forma. Ariſtoph. in Veſpis, & Nicand. in Theriac.

Οἷα πὲρ ἐκ βέμβικος ὀρεςέρου, ἠὲ μελίσσης.

Βερενίκη, ης, [ἡ], *Berenice*, uxor Ptolemæi Lagi, de qua apud Theocritum. Fuere & aliæ complures illuſtres feminæ eodem nomine.

Βερενίκη, Βερονίκη, & Βερονικὶς, ίδος, *Berenice*, *Beronice*, & *Berenicis*, *idis*, civitas eſt Africæ prope Syrtes, juxta lacum Tritonidem; hinc *undoſa* vocatur Silio lib. 3. Præterea aliæ cognomines urbes recenſentur a Geographis, quos vide.

Βερενικίδες, Heſychio teſte, genus calceamenti muliebris.

Βήρυτος, ου, *Berytus*, civitas Phœniciæ clariſſima, quam hodie *Barutum* vocant. Nonn. μα. v. 367.

Βήρυτον καλέουσι . . . Berytum appellant. Et Dionyſ. Perieg. v. 911.

Καὶ Τύρον ὠγυγίην, Βηρύτου τ' αἶαν ἐραννήν.

Et Tyrum venuſtam, Berytique terram amœnam.

Βηλίδης, ου, [ὁ], *filius Beli*; de quo Virgil. 2. Æneid.

Βηνάκος, ου, [ὁ], *Benacus*, lacus eſt Venetiæ, a quo fluvius naſcitur Mincius. Virgil. 10. Æneid.

Βία, vel Βίη, [ἡ], *vis*, *virtus*, *robur*, quandoque producitur. Smyrnæus lib: η. v. 461. & v. 703.

Ἀμφὶ Νεοπτολέμου βίῃ κεχάροντο μολόντι.

Ob virtutem Neoptolemi percelluntur gaudio advenientis.

Βίβλινος, ου, (ὁ), *Biblinus*. Hinc βίβλινος οἶνος, *Biblinum vinum*. Heſiod. ἐν ἔργ. v. 589.

Εἴη πετραίη τε σκιὴ καὶ βίβλινος οἶνος.

Sint & umbroſa antra, & Biblinum vinum. Et Theocr. Idyll. XIV. v. 15.

. . . ἀνῷξα δὲ βίβλινον οἶνον

Θυώδη, τετόρων ἐτέων, σχεδὸν ὡς ἀπὸ λανῶ.

. . . relevi autem biblinum vinum

Odoriferum, quadrimum, & quaſi tum primum torculari hauſtum . . . Scribitur & βύβλινος juxta Phavorinum, qui in βίβλινος ita ſcripſit: βίβλινον καὶ βύβλινον διχῶς οἱ παλαιοὶ γράφουσιν: *duplicitet hoc veteres ſcriptitant, per I, ac per Y*. Itaque ſcribitur in priore tabula Heracl. tum v. 10. tum v. 44. Quare non recte Holſtenius Proclum & Euſtathium caſtigavit, quod hanc eamdem ſcripturam ſecuti ſint. Unde autem hocce vinum id nominis nactum ſit, videſis apud Cl. Mazoch. Comment. in Tabb. Heracl. p. 200. n. 43.

Βι-

Βιθυνία, ας, [ἡ], *Bithynia*, quæ primum Bebrycia, poſtea Mygdonia, deinde a Bithyno Bithynia dicta fuit. Claud. lib. 2.

Thryni Thraces erant, quæ nunc Bithynia fertur.

Βιθυνοὶ, *Bithyni*, populi qui incolunt Bithyniam. Dionyſ. Perieg. v. 793.

Ἀγχι δὲ Βιθυνοὶ λιπαρὴν χθόνα ναιετάουσι.

Prope autem Bithyni pinguem terram incolunt.

Βιθυνικὸς, ῦ, [ὁ καὶ ἡ], *Bithynicus*. Hinc Pompejus Bithynicus eſt dictus, quod Bithynia devicta ex ea ſupellectilem Regis Nicomedis deportarit, ut auctor eſt Feſtus.

Βιόδωρος, ου, [ὁ καὶ ἡ], & Βιοδώρα, ἡ, *victum largiens*, *altrix*, terræ epitheton.

Βιοδώτωρ, ορος, [ὁ], *vitæ dator*. Nonnus. Et dicitur etiam Βιοδώτης, in Epigramm.

Βιοθάλμιος, ου, [ὁ], *diuturnæ vitæ vir*, *longævus*. Hinc Βιοθάλμιος ἀνὴρ, apud Homer. in Hymn.

Βιοθρέμμων, ονος, [ὁ], *homines nutriens*, *almus*, epitheton Ætheris apud Ariſtoph. in Nubibus.

Βιοπλανὴς, έος, (ὁ καὶ ἡ), *mendicus*, *victum quæritans*, Nonnus.

Βισάλται, Macedoniæ gens libera, intra Strymonem, & Edonicum ſinum. Vide Plin. lib. 4. cap. 10.

Βισαλτὶς, ίδος, *Biſaltis*, nomen eſt puellæ, de qua Ovid. lib. 6. Metamorph.

. . . *tu viſus Enipeus*

Gignis & Aloidas, aries Biſaltida fallis. De hac etiam Boccatius lib. 11. cap. 11. Vocatur quoque *Biſalpis*.

Βλέφαρον, ου, [τὸ], *palpebra*, *gena*, & quandoque, *oculus*. Iliad. κ. v. 187. & Odyſſ. ο.

. . Βλεφάρων ἀπὸ δάκρυα πίπτει.

Βλοσυρὸς, ῦ, [ὁ], *rigidus*, *gravis*, *torvus*. Iliad. η. v. 212.

Βλοσυρωπὸς, ῦ, (ὁ), *torvus oculus*, *torvè aſpiciens*, in Epigramm.

Βόλιτος, ου, (ὁ), & Βόλβιτος, & Βόλβιτον, *ſtercus*, maxime aſinorum & boum: unde *imbulbitare* dictum putat Feſtus, pro eo quod eſt, *puerili ſtercore inquinare*. Apud Pollucem enim lætamen fimuſque bubulus βόλιτος dicitur καὶ ὄνθος apud Homerum; equinum vero ſtercus vocant κόπρον: aſininum ὀνίδα: ovium οἴπτωτον: caprarum σπυράδα καὶ σπυραθίαν καὶ σπύρατον, ut & murium

Digitized by Google

rium μυσκίλενδραν: Humanum porro oletum, κόπρον, καὶ ἀφόδευμα; unde ἀφοδευτήριον, *ſeceſſus*, *ſive receſſus*, in quem quiſque, alvo ſtimulante, ſe abdit. In priore tabula Heracleenſi pene novo vocabulo : μυχὸς appellatur. Videſis, quæ ibi eruditiſſime adnotavit Cl. Mazochius pag. 238. col. 2.

Βομβύκια, [τὰ], *Bombycina*, h. e. *veſtes ex bombyce confectæ*. Martialis:

Femineum lucet ſic per bombycina corpus.

Βόμβυξ, ῦκος, (ὁ), *bombyx*, inſecti genus.

Βοτρύδιον, ου, [τὸ], *genus ornamenti muliebris*. Item *parvus racemus*.

Βοτρυδὸν, *racematim*, *botri in morem*, ideſt, *confertim*. Hoc adverbio utitur Homerus in apibus, cum conferto examine alicubi pendent. Iliad. β. v. 89.

Βοτρυδὸν δὲ πέτονται ἐπ' ἄνθεσιν εἰαρινοῖσιν.

Racematim volant ſuper floribus vernis.

Βοτρυμὸς, οῦ, (ὁ), *gemma*, de qua Plin. lib. 37. cap. 10.

Βοτρυόδωρος, ου, (ὁ καὶ ἡ), *racemos elargiens*, *dans uvas*. Ariſtophanes, ὦ πότνια Βοτρυόδωρε.

Βοτρυόεις, εντος, (ὁ), *racemi in modum collectus & intortus*. Apoll. 2. Argon.

Βοτρυοςέφανος, ου, [ὁ καὶ ἡ], *racemorum ſertis redimitus*: epitheton Bacchi in Epigramm.

Βοτρυοχαίτης, ου, [ὁ], *idem*. Th. Βότρυς, ύος.

Βοτρυΐτης, ου, [ὁ], & Βοτρυῗτις, ιδος, [ἡ], *botrytes*, & *botryitis*, ut βοτρυΐτης λίθος, *botrytes gemma*.

Βοτρῦτις, *Botrytis Cadmiæ ſpecies*, quæ teſtudini ærariarum fabricarum uvæ modo adhæret, unde & nomen habet. Plin. l. 34. c. 10.

Βουθύσια, τὰ, *magnum ſacrificium & ſollemne*, qualis eſt Hecatombe, Suet. in Nerone.

Βουθυτέω, *bovem immolo*. Ariſtoph. in Pluto.

Βουθύτης, ου, [ὁ], *bovicida*, *bovis mactator*.

Βουλιμία, ας, [ἡ], *magna fames*, *eſuritio & anxia edendi cupiditas*. Quidam caninum appetitum interpretantur.

Βουλιμιάζω, &

Βουλιάω, *valde eſurio*, *fame premor*. Ariſtoph. in Pluto.

Βούλιμος, ου, [ὁ], idem quod βουλιμία.

Βουλυτὸς, οῦ, (ὁ), *tempus quo ſolvendi ſunt boves*, *veſpera*. Odyſſ. ι. v. 58.

Ημος

Ημος δ' ἠέλιος μετενίσσετο βουλυτόν δε.
Quando vero ſol ibat ad veſperam. & Aratus.
Βουλυτῷ δ' ἐπέχει πλεῖον δίχα νυκτὸς ἰούσης. Et Horat. lib. 3. Ode 6.

. . *ſol ubi montium*
Mutaret umbras, & juga demeret
Bubus fatigatis . . Virgil.
Et jam tempus equis fumantia ſolvere colla.

Βυμῦκαι, *mugitus*, Heſych.

Βύμυχοι, οἱ, *voces quædam mugitum taurorum imitantes.*

Βυγάϊος, ου, (ὁ), *jactator*. Iliad. lib. ν. v. 824.

Αἶαν ἁμαρτοεπὲς, βυγάϊε, ποῖον ἔειπες;
Ajax inſulſe, jactator magne, quid dixiſti?

Βύῤῥινα, ης, [ἡ], *Burrhina*, Euſtathius in Commentar. in Dionyſ. ſcribit fontem fuiſſe in Inſula Co, qui e petra quadam fluebat, longe ſpectantibus narem bovis præferentem. Hujus fontis Chalco fuit inventor; ideo veteres ſtatuam ipſius exeuderunt altero genu flexo, ex cujus pede fiſtula quædam fontis exibat. Theocr. ζ. v. 6.

Χαῶν τῶν ἔτ' ἄνωθεν ἀπὸ Κλυτίας τε καὶ αὐτῶ
Χάλκωνος, Βύῤῥιναν ὃς ἐκ ποδὸς ἄνυε κράναν
Εὖ γ' ἐνερεισάμενος πέτρᾳ γόνυ.
A generoſis illis nobilibus, a Clytia, & ab ipſo
Chalcone, Burrhinam qui ex pede perfecit fontem
Bene adnixus ad petram genu.

Βυσέλινον, ου, (τὸ), *buſelinum*, herba eſt ſativo apio ſimilis. Plin. l. 20. c. 12.

Βύσιρις, ιος, & Βύσιρις, ιδος, *Buſiris*, Neptuni filius ex Libya Epaphi filia ſuſceptus, Virgil. 3. Georg.

. . *quis aut Euryſthea durum,*
Aut illaudati neſcit Buſiridis aras?

Βύσυκα, τὰ, Heſych. τὰ μεγάλα σῦκα, *magnæ ficus.*

Βυτύρινος, ου, [ὁ], *Butyrinus*, ex butyro factus. Βυτύρινον μύρον, *Butyrinum unguentum*, quod olei vice interdum adjici ſolet. Dioſc. lib. 1. cap. 66.

Βύτυρον, ου, [τὸ], *Butyrum*. Quid ſit declarat Plin. lib. 28. cap. 9. Sidonius ad Catulinum:

Infundens acido comam butyro. Egnatius.
. . *molliqu̇e ſubacta Butyro.* Valgius vero corripuit:
Ac niveum Butyrumque novum cum lacte comedit.

Hunc ſecuti ſunt Macer, & Serenus. Th. τυρὸς, cujus penult. ſemper producitur, uti ſuo loco patebit.

Βρα-

Βραβευτὴς, ῦ, [ὁ], *præfectus ludis gymnicis*, *deſignator*, aut potius *diſſignator* Latine dicitur. Ab Homero Odyſſ. θ. Βραβευταὶ vocantur αἰσυμνῆται. Vide quæ de hac voce erudite ſcripſit Cl. Mazoch. pag. 416. & ſeq. Comment. in Tabb. Heracl.

Βρᾰδῠκίνητος, ῦ, *qui tarde & lente movetur*.

Βρᾰδῠδινὴς, έος, [ὁ ϗ ἡ], *tardus ad motum*, Nonn.

Βρᾰδῠνοια, ας, (ἡ), *mentis ſtupor*.

Βρᾰδῠνω, *tardo*, *moror*.

Βρᾰδῠπυς, οδος, [ὁ], *tardipes* Catull. *tardigradus*.

Βρᾰδῠσκελος, ῦ, (ὁ), *tarde incedens*. Βραδύσκελος Ἥφαιστος, in Epigramm. ut Catullo, *tardipes Vulcanus*.

Βρᾰχίων, ονος, *brachii lacertus*: *ulna*, *lacertus*. Iliad. μ. v. 389.

Ἡ ῥ' ἴδε γυμνωθέντα βραχίονα . . .

Qua vidit nudatum brachium . . . Βραχίονες etiam appellantur *pedes anteriores quadrupedum*, in Hippiat.

Βραχμᾶνες, *Brachmanes*: ſic dicuntur Sapientes Indorum, ut meminit Philoſtratus.

Βρᾰχῠμῦθία, ας, (ἡ), *breviloquentia*.

Βρενθύνομαι, *fremo*, *iraſcor*. Ariſtoph. ἐν νεφ.

Βρετᾰνὶς, ίδος, *Britannia*. Dionyſ. Perieg. v. 566.

Δισσαὶ νῆσοι ἔασι Βρετανίδες ἀντία Ῥήνυ.

Duæ Inſulæ ſunt Britannicæ contra Rhenum. Cur autem hæ Inſulæ Rheni oſtiis adverſæ Βρετανίδες, & Latinis *Britannicæ* dictæ fuerint, anxie a multis quæſitum eſt. Sed, ni fallor, veri ſimilior Camdeni eſt ſententia, qui a *Brith* (quod antiqua Britannorum lingua, eodem teſte, *pictos* notat) *Britonum* nomen; inde vero addita terminatione *tania*, regionibus uſitata, ut in *Mauritania*, *Luſitania*, *Aquitania*, Βρετανίας, ſeu *Britanniæ* nomen deducit. Britannos enim veteres corpora pinxiſſe e Cæſare in Comment. Mela lib. 3. cap. 6. & aliis notum. Unde Auſonius:

. . . *Caledoniis talis pictura Britannis*. Quin imo poſtquam Romanis armis ceſſerunt, *Pictorum* nomine communiter appellati ſunt, de quibus Claudian.

. . . *Nec falſo nomine Pictos*

Edomuit . . . .

Βρετᾰνὸς, ῦ, (ὁ), *Britannus*, Dionyſ. Perieg. v. 284.

. . . . ἔνθα Βρετανοὶ,

Λευκά τε φῦλα νέμονται ἀρειμανίων Γερμανῶν.

. . . *ubi*

. . . . . . *ubi Britanni*,
Albaque gentes habitant Martiorum Germanorum.
Βριάρεος, ου, (ὁ), & Βριάρεως, ω, Attic. *Briareus*, centimanus, ἑκατόγχειρος, nomen Gigantis. Iliad. v. 403.
Ὃν Βριάρεων καλέουσι Θεοὶ, ἄνδρες δέ τε πάντες
Αἰγαίων' . . .
Quem Briareum vocant Dii, homines omnes
Ægeonem . . .
Βριαρὸς, ῦ, (ὁ), *robuſtus*, *validus*. Iliad. π. v. 413.
Ἐν κόρυθι βριαρῇ . . *in caſſide gravi*.
Βριάω, *robuſtum reddo*, *extollo*: aliquando, *tumeſco*. Utroque modo uſurpavit Heſiodus:
Ῥέα μὲν γὰρ βριάει, ῥέα δὲ βριάοντα χαλέπτει.
Facile extollit, & *facile tumeſcentem reprimit*.
Idem in Theogon.
Ἐξ ὀλίγων βριάει, καὶ ἐκ πολλῶν μείονα θῆκε.
Ex paucis multiplicat, & *ex multis minora facit*.
Βριήπυος, ου, (ὁ), *late ſonans*, Martis epitheton. Iliad. ν. v. 521.
. . πέπυστο βριήπυος ὄβριμος Ἄρης.
. . *audierat clamoſus impetuoſus Mars*.
Βρίθομαι, *gravis ſum*, *ingraveſco*, *gravor*. Iliad. θ. v. 307.
Καρπῷ βριθομένη νοτίῃσί τε εἰαρινῇσιν.
Fructu gravatus humoreque verno.
Βρῖθος, εος, (τὸ), *pondus*, *gravitas*.
Βριθοσύνη, ης, (ἡ), *gravitas*. Iliad. ε. v. 839.
. . μέγα δ' ἔβραχε φήγινος ἄξων
Βριθοσύνῃ. *Valde gemuit faginus axis pondere*.
Βριθυκέρως, *cornutus*. Opp. Hal. α. v. 290.
Βριθυκέρως ἔλαφος ῥινήλατον ἴχνος ἀνευρε.
Cornutus cervus naribus indagatum veſtigium invenit.
Βριθύνοος Ἀπόλλων, in Epigr. *gravem mentem faciens* & *prudentem*.
Βριθὺς, ύος, (ὁ καὶ ἡ), *gravis*. Odyſſ. α. v. 100.
Βριθὺ, μέγα, στιβαρὸν, τῷ δάμνησι στίχας ἀνδρῶν.
Gravem, *magnum*, *validam*, *qua domat acies virorum*.
Βριθυσυνωπίτης, in Epigr. Βριθυσυνωπίτου Διογενέος ῥόπαλον, *Diogenis Synopenſis ſeveri Philoſophi baculus*.
Βρίθω, *onero*, *degravo*, *deorſum vergo*. Heſiod. Proprie de arboribus dicitur, quando fructibus gravantur. Item *Stipo*, *deprimor*. Odyſſ. ο.
. . οἴνου βεβρίθασι τράπεζαι.
Sunt refertæ & *onuſtæ vino menſæ*.

Βρ-

Βρῑμάζω, *rugio*, *leonis voce utor*.
Βρῑμαίνω, Βρῑμάω, &
Βρῑμέω, *mugio*, *minitor*, *infremo*, *frendeo*.
Βρῖμη, ης, [ἡ], *potentia*, *vis*. Apollon. in Argon.
. . . . Μηδείης πότε βρίμη
Φαρμάκου . . .
Βρῑμηδὸν, *cum fremitu*. Nonn.
. Αχνυμένης βιμηδὸν ἀπὸ φρενὸς . .
Βρῑμάομαι, *fremo ira*, *excandeſco*.
Βριμὸς, ȣ, [ὁ], *potens*.
Βρῑμὼ, όος, ȣ̃ς, [ἡ], unum eſt ex Hecates, ſeu Proſerpinæ nominibus ἀπὸ βριμᾶν, h. e. a *terrendo* impoſitum, eo quod nocturna terriculamenta ab ea immitti credebantur; ut ex Apollonii interpretibus adnotavit Cœlius Rhodiginus lib. 11. c. 16. Propert. lib. 2. Eleg. 2.
Virgineum Brimo compoſuiſſe latus.
Βρῖσαι, Nymphæ a quibus Διόνυσος dictus fuit Βρῖσαῖος, *Briſæus*.
Βρῑσηὶς, ίδος, *Briſeis*, Phrygia puella, forma nobilis, quæ capta ex Lyrneſſo regia Minetis, Achilli in ſortem ceſſerat. Iliad. α. v. 323.
Χειρὸς ἑλόντ' ἀγέμεν Βριβηίδα καλλιπάρῃον.
Manu prehenſam adducite Briſeida pulcris genis.
Βρισάρματος, ȣ, [ὁ], *degravans currus*. Hom. hym. in Mart. v. 1.
Αρες ὑπερμενέτα, βρισάρματε, χρυσεοπήληξ.
Mars pervalide, degravans currus, aurea galea.
Βριτόμαρτις, *Britomartis*, Dianæ epitheton: de hac voce ſic Heſychius: βριτόμαρτις, ἐν Κρήτῃ ἡ Αρτεμις: ideſt, *Britomartis Diana quæ in Creta colitur*. Quod vocabulum Solino *virginem dulcem* ſignificat. Componitur enim ex Βριτὺ, quod lingua Cretenſium *dulce* eſt, & *Marta*, quod apud Syros, *heram* h. e. *puellam* ſignificat. Vide Cl. Mazoch. p. 285. n. 20. tom. 1. Spicileg. Bibl.
Βρῡκάνος, vel βρυκεδανὸς, [ὁ], *vorax*.
Βρῡκάω, *edo*.
Βρῦκος, idem quod κήρυξ, *præco*.
Βρύκω, *ſtrideo*, *edo*, *mordeo*. Iliad. ν. v. 393.
Βεβρυχὼς, κόνιος δεδραγμένος αἱματοέσσης.
Dentibus frendens, pulvere manibus prehenſo ſanguinolento.
Et lib. π. v. 486.
Βρῡχάλεος, ȣ, [ὁ], *rugiens*.

Βρυ-

Βρῡχᾰ́ομαι, *rugio*, *fremo*, *infremo*. De tauro Sophocl. in Ajace:

Ὑπεστέναζε ταῦρος ὡς βρυχώμενος. De Leone in Epigr. Dicitur & βρῡχᾰνᾰ́ομαι. Nicand. in Alexiph.

Βρῡχετος, *febris*; nam febricitantes, Athenienſes βρῡχοντες vocant.

Βρῡχὴ, ῆς, [ἡ], *fremitus*, *ſtridor*; licet corripiatur apud Apollon. in Argon. lib. 2.

. . Βρυχὴ δ' ὑπετέλλετ' ὀδόντων.

Βρῡχηδὸν, *cum fremitu*. Apoll. Argon. lib. γ. v. 1373.

Ἀλλήλυ βρυχηδὸν ἐδηΐον . .

Invicem cum fremitu pugnabant . .

Βρῡχηθμὸς, ῦ, [ὁ], *rugitus*.

Βρῡχημα, τος, [τὸ], *rugitus*, *fremitus*.

Βρῡχομαι, *fremo*.

Βρῡχω, *fremo*, *frendo*, *mugio*. Apoll. 2. Argon.

Οὔτασε. βεβρυχὼς δὲ θοῷ περικάππεσε δυρί. Item Βρύχειν Athenienſes dicebant eos qui febricitabant.

Βρωτίμη, ης, (ἡ), *panis furfuraceus*, qui & πιτυρίτης dicitur.

Βωλᾱνὸς, *Bolanus*, nomen proprium viri, de quo Horat. Serm. 1. Satyr. 9.

. . *o te, Bolane, cerebri*

Felicem, ajebam tacitus . . .

Βωλίτης, ε, [ὁ], *boletus*, *fungus*.

Βωνίτης, ε, [ὁ], *bubulcus*, *ruſticus*.

Βωτιᾰ́νειρος, ε, [ὁ ϗ ἡ], *paſcens viros*, *hominum educator*, *vel educatrix*. Iliad. α.

. . ἐν Φθίῃ βωτιανείρῃ, *hominum altrice*.

Γά-

Γ

Γάγάτης, ȣ, [ὁ], *Gagates*, fluvius in Lycia, & nomen lapidis pretioſi in eo primum reperti. Plin. lib. 3. cap. 19. *Gagates lapis nomen habet loci & amnis Gagis Lyciæ*. Orpheus περὶ λίθων,

Φεύγει καὶ κνίσσῃσι Γαγάτην ὀρνυμένῃσι.

Fugit & nidoribus Gagaten incitatis.

Γάδειρα, τὰ, *Gades*, inſula ad fretum Herculeum. Dionyſ. Perieg. v. 65.

Ἔνθά τε καὶ στῆλαι περὶ τέρμασιν Ἡρακλῆος

Ἑστᾶσιν (μέγα θαῦμα) παρ' ἐσχατόωντα Γάδειρα.

Ubi etiam columnæ in finibus Herculis

Stant (ingens miraculum) ad extremas Gades. Ubi illud μέγα θαῦμα, vel montium altitudinem & formam mirabilem (quæ a Mela lib. 2. cap. 6. deſcribitur) vel fabuloſum miraculum de montibus his divulſis ab Hercule, & Oceano immiſſo, innuere videtur.

Γαδειρεὺς, Γαδειρανὸς, Γαδειρικὸς, [ὁ], *Gaditanus*.

Γαἀῖνος, ȣ, [ὁ], *Dorice* pro γήκινος, *qui terram quatit*, Neptuni epitheton.

Γάλα, κτος, [τὸ], *lac*. Iliad. δ. v. 434.

Γαλαθηνὸς, ȣ̃, [ὁ], *puer lacteus*: item *hinnulus*, *qui non ablactatur*. Odyſſ. δ. v. 336.

Γαλακτίτης, ȣ, [ὁ], *Galactites*, lapis pretioſus de quo Plin. lib. 37. cap. 10. Et Orpheus περὶ λίθων.

Γαλακτοπότης, ȣ, [ὁ], *qui lac potat*.

Γαλάτεια, ας, [ἡ], *Galatea*, Nympha, filia Nerei & Doridis. Ovid. lib. 13. Metamorph.

Γαλῆ, ῆς, [ἡ], *muſtela*: ab Homero in βατραχ. Accipitur pro *fele*. Quod Eraſmus imitatus eſt, qui adagium, γαλῆ Ταρτησσία, modo *feles Tarteſſia*, modo *muſtela*, vertit.

Γαληναῖος, ȣ, [ὁ], *tranquillus*. Aratus, γαληναίῃ ὑπὸ νυκτὶ, *ſerena ſub nocte*: γαληναίη θάλασσα, *tranquillum mare*.

Γαλήνη, ης, [ἡ], *tranquillitas maris*, *malacia*.

Γάλως, ωὸς, γάλως, ω, [ἡ], & γάλοος, ȣ, [ὁ], *glos*, *ſoror mariti*, vel *uxor fratris*. Iliad. γ. v. 122.

Ει-

Εἰδομένη γαλέῳ . . . *aſſimilata glori* .

Γαμίτης, ου, [ὁ], *maritus*.

Γαμετις, [ἡ], *uxor*, in Epigr.

Γαμέω, *uxorem duco*. Iliad. ι. v. 388.

Κούρην δ' ου γαμέω Ἀγαμέμνονος Ἀτρείδαο.

Filiam non ducam Agamemnonis Atridæ. Et v. 391. quandoque idem eſt ac *deſpondere*, uti eod. lib. v. 394.

Γαμήλιος, ου, [ὁ], *genialis*, *connubialis*, epith. Jovis, quod ei cura ſit nuptiarum.

Γαμοκλοπέω, *nuptias furor*, *ſum adulter*, Phocyl.

Γαμοκλόπος, ου, [ὁ], *prædo nuptiarum*, in Epigr.

Γάμος, ου, [ὁ], *nuptiæ*, *conjugium*. Iliad. ι. v. 429.

Γαμοστόλος, ου, [ὁ], *qui nuptias apparat*, *nuptiarum auſpex*. Γαμοστόλος νὺξ, *pronuba nox*, Muſæus.

Γάνος, εος, [τὸ], *lætitia*, *voluptas*, *ſplendor*, in Epigr.

Γανόω, *voluptate perfundo*, *illuſtro*. Iliad. ν. v. 265. & Iliad. τ. v. 365.

Γάνυμαι, *lætor*, *gaudeo*. Iliad. ν. v. 493.

Γανυμήδης, ου, [ὁ], *Ganymedes*, puer formoſiſſimus, Jovis pocillator. Iliad. υ. v. 236.

. . καὶ ἀντίθεος Γανυμήδης.

. . *& divinus Ganymedes*.

Γανδαρίδαι, οἱ, Indiæ populus, ſcribitur & Πανδαρίδαι, ideoque ab Hen. Stephano inter varias lectiones reponitur. Prior tamen ſcriptura arriſit Straboni, Diodoro, & Plutarcho. Sane quidem quid facilius fuit quam Γ in Π mutare? Dionyſ. Perieg. v. 1144.

Γανδαρίδαι ναίουσιν . . *Gandaridæ habitant*.

Γαράμαντες, οἱ, *Garamantes*, Libyæ interioris populus; Dionyſ. Perieg. v. 217.

Ναίουσιν Γαράμαντες ἀπείριτοι . . .

Habitant Garamantes innumeri . . .

Γάργανον, ου, [τὸ], *Garganus*, mons Apuliæ Dauniæ, inter Sipontum, & Hyrium. Horat. lib. 2. Od. 9.

Querceta Gargani laborant. Et Claudian.

Garganum Alpinis, *Apenninumque nivalem*.

Γάργαρον, ου, [τὸ], *Gargara*, *orum*, cacumen montis Idæ. Iliad. θ. v. 48.

Γαρύω, *cano*, *loquor*, *clamo*. Theocr. Idyll. α. v. 136.

Κὴξ ὀρέων τοὶ σκῶπες ἀηδόσι γαρύσαιντο.

Et ex montibus bubones cum luſciniis cantu certent.

Atque hinc deductum videtur verbum *garrire*.

Γελάσῖνος, ου, [ὁ], Democriti cognomen, a ridendo.

Γριπεὺς, έος, *piſcator*, *conſuens retia piſcatoria*. Theocr. Idyl. α. v. 39.

Τοῖς δε μέτα, γριπεύς τε γέρων, πέτρα τε τέτυκται.
His autem cum piſcatorque ſenex, petraq. fabrefacta eſt.

Γρῖπηὶς, ίδος, (ἡ), *piſcatio*, *ars piſcatoria*. In Epigr.

Ερμώναξ δ' ἐπίχανεν ὅτε γριπηίδι τέχνῃ.

Γριπίζω, *piſcor*.

Γρῖπος, εος, (τὸ), *rete*.

Γρίπων, ωνος, (ὁ), *piſcator*, in Epigr.

Γριφᾶσθαι. Heſych. idem quod γράφειν, *ſcribere*. Addit a Laconibus uſurpari pro ξύειν κ) ἀμύσσειν, *carpere & vellicare unguibus*.

Γριφεύω, *conjecto*, *ænigmata ſolvo*.

Γριφοειδὲς, (τὸ), *injucundum*.

Γρῖφον, (τὸ), vel γρῖφος, *rete*, *ſagena*. Item *griphus*, *ſermo implicitus*, *ænigma*, *argumentum nodoſum*. Lucian. *Griphus* etiam a Gellio dicitur. Inter convivales quæſtiones, quas Græci συμποσιακὰ ζητήματα vocant, *proponebantur ænigmata & gryphi*. Diſſolventibus honorarium erat carnium quædam diſtributio & viſceratio; ignorantibus vero pœna propoſita, *muriæ poculum*. Pollux lib. 6. Vide Athenæum lib. 1. Ariſtophan. in Veſpis, & ejus Comment. Heſych.

Γριφώδης, εος, (ὁ κ) ἡ), *intricatus*, *impeditus*.

Γρὺψ, ῦπὸς, (ὁ), *gryps*, ſeu *gryphus*, avis genus adunco roſtro, in modum aquilæ; de quo vide Herod. lib. 3. & Pauſan. in Atticis.

Γρύνειος, ου, [ὁ], *Gryneus*, & *Grynæus*, nomen Apollinis.

Γρῦπαὶ, *nidi vulturum*, Heſych.

Γρυπαίετος, *adunca aquila*, Ariſtoph. Quidam potius eſſe cenſent monſtroſam avem miſtam ex aquilarum & gryphum genere.

Γρυπὸς, οῦ, (ὁ), *habens naſum aduncum*, *aquilinus*, *unco naſo præditus*.

Γρυπόω, *aduncum reddo*.

Γρυπότης, ητος, (ἡ), *naſi aduncitas*.

Γρύπωσις, εως, (ἡ), *curvatio*.

Γύαλον, ου, [τὸ], *concavitas*, *medium thoracis*. Iliad. α. v. 9.

Θώρηκος γύαλον . . . *thoracis cavitatem* . .

Γύαρος, ου, [ὁ], *Gyarus*, vel *Gyara*, una e Cycladibus inſulis una cum oppido, in quod Romani noxios in exilium mittere ſolebant. Juvenal. Satyr. 1.

Aude

Aude aliquid brevibus Gyaris, & carcere dignum,
Si vis eſſe aliquid . . .

Γύγης, ου, [ὁ], *Gyges*, qui cæli & terræ filius fingitur, & frater Briarei, gigas maximus & centimanus. Ovid.

Centimanumque Gygen, ſemibovemq. virum.

Fuit alius Gyges, qui annulum præſtantiſſimum habuit, de quo Cic. lib. 3. de offic. unde fluxit proverbium: Γύγου δακτύλιος: *Gygis annulus.*

Γύης, ου, [ὁ], *dentale*, pars aratri. Heſiod. ἐν ἔργ. v. 334.

Δρυὸς ἔλυμα, πρίνου γύην, βόε δ' ἐνναετήρω
Αρσενε κεκτῆσθαι . . .
E quercu temonem, ex ilice dentale, boves duos
Novennes maſculos comparato . . .

Γυναικοθύμως, *muliebri animo, muliebriter.*

Γυναικομανής, έος, (ὁ καὶ ἡ), *inſano mulierum amore laborans.*

Γυναικομίμος, ου, (ὁ), *mulieres imitans*, Eurip. in Bacchid.

Γυναικόμορφος, ου, (ὁ), *muliebri forma præditus.*

Γυναιμανής, έος, (ὁ καὶ ἡ), pro γυναικομανής, *idem*, Iliad. γ. v. 39.

Δύσπαρι, εἶδος ἄριστε, γυναιμανὲς . . .
Infelix Pari, forma præſtantiſſime, mulieroſe . . .

Γυναικωνῖτις, ιδος, (ἡ), *gynæceum, mulierum conclave, ſacrarum virginum Domus.*

Γυνή, αικὸς, (ἡ), *uxor, mulier.* Iliad. μ. v. 433.

. . ὥστε . . . γυνὴ χερνῆτις ἀληθής.
. . *ut . . . mulier lanificio victum quærens juſta.* Et

Iliad. γ. v. 204. Producitur apud Theocr. Idyll. κβ. v. 2.

Γύνις, ιδος, (ὁ), *imbellis, mollis.* Theocr. Idyll. κβ. v. 69.

. . οὐ γύνις ἐὼν κεκλήσεθ' ὁ πύκτης.
. . *non effeminatus dicetur ille pugil.*

Γυραλέος, ου, [ὁ], *curvus.* Opp. κυνηγ. α. v. 56.

Γυραλέοις δονάκεσσι, καὶ ἀγκίστροισι δαφοινοῖς.
Curvis arundinibus, & hamis cruentis.

Γυραὶ, αἱ, *petræ ſunt prominentes in Ægæo ſinu.*

Γύρεια, ας, [ἡ], *ſcrobs, foſſio in vitibus, ambitus.*

Γυρεύω, *circumeo, ambio.*

Γυρήτομος, ου, [ὁ], *in orbem ſciſſus.* In Epigr. γυρήτομον αὔλακα, *ſulcum proſciſſum orbiculatim.* Aratrum enim in fine agri in orbem vertitur.

Βραβευτὴς, ῦ, [ὁ], *præfectus ludis gymnicis*, *deſignator*, aut potius *diſſignator* Latine dicitur. Ab Homero Odyſſ. θ. Βραβευταὶ vocantur *αἰσυμνῆται*. Vide quæ de hac voce erudite ſcripſit Cl. Mazoch. pag. 416. & ſeq. Comment. in Tabb. Heracl.

Βρᾰδῠκίνητος, ῦ, *qui tarde & lente movetur*.

Βρᾰδῠδίνης, ἑος, [ὁ κ᾽ ἡ], *tardus ad motum*, Nonn.

Βρᾰδῠνοια, ας, (ἡ), *mentis ſtupor*.

Βρᾰδῠνω, *tardo*, *moror*.

Βρᾰδῠπυς, οδος, [ὁ], *tardipes* Catull. *tardigradus*.

Βρᾰδῠσκελος, ῦ, (ὁ), *tarde incedens*. Βραδύσκελος Ἥφαιστος, in Epigramm. ut Catullo, *tardipes Vulcanus*.

Βρᾰχίων, ονος, *brachii lacertus: ulna*, *lacertus*. Iliad. μ. v. 389.

Ἧι ῥ᾽ ἴδε γυμνωθέντα βραχίονα . . .

Qua vidit nudatum brachium . . . Βραχίονες etiam appellantur *pedes anteriores quadrupedum*, in Hippiat.

Βραχμᾶνες, *Brachmanes*: ſic dicuntur Sapientes Indorum, ut meminit Philoſtratus.

Βρᾰχῠμῦθία, ας, (ἡ), *breviloquentia*.

Βρενθύνομαι, *fremo*, *iraſcor*. Ariſtoph. ἐν νεφ.

Βρετᾶνὶς, ἶδος, *Britannia*. Dionyſ. Perieg. v. 566.

Δισσαὶ νῆσοι ἔασι Βρετανίδες ἀντία Ῥήνυ.

Duæ Inſulæ ſunt Britannicæ contra Rhenum. Cur autem hæ Inſulæ Rheni oſtiis adverſæ Βρεταvίδες, & Latinis *Britannicæ* dictæ fuerint, anxie a multis quæſitum eſt. Sed, ni fallor, veri ſimilior Camdeni eſt ſententia, qui a *Brith* (quod antiqua Britannorum lingua, eodem teſte, *pictos* notat) *Britonum* nomen; inde vero addita terminatione *tania*, regionibus uſitata, ut in *Mauritania*, *Luſitania*, *Aquitania*, Βρετανίας, ſeu *Britanniæ* nomen deducit. Britannos enim veteres corpora pinxiſſe e Cæſare in Comment. Mela lib. 3. cap. 6. & aliis notum. Unde Auſonius:

. . *Caledoniis talis pictura Britannis*. Quin imo poſtquam Romanis armis ceſſerunt, *Pictorum* nomine communiter appellati ſunt, de quibus Claudian.

. . *Nec falſo nomine Pictos*

Edomuit . . .

Βρετᾶνὸς, ῦ, (ὁ), *Britannus*. Dionyſ. Perieg. v. 284.

. . . . . ἔνθα Βρετανοὶ,

Λευκά τε φῦλα νέμονται ἀρειμανέων Γερμανῶν.

. . . *ubi*

. . . . . . *ubi Britanni,*
Albaque gentes habitant Martiorum Germanorum.

Βριάρεως, ω, (ὁ), &, Βριάρεως, ω, Attic. *Briareus*, centimanus, ἑκατόγχειρος, nomen Gigantis. Iliad. v. 403.

Ὃν βριάρεων καλέουσι Θεοὶ, ἄνδρες δέ πάντες
Αἰγαίων' . . .
Quem Briareum vocant Dii, homines omnes
Ægæonem . . .

Βριαρὸς, ὁ, (ὁ), *robuſtus, validus*. Iliad. π. v. 413.

Ἐν κόρυθι βριαρῇ . . *in caſſide gravi*.

Βριάω, *robuſtum reddo, extollo*: aliquando, *tumeſco*. Utroque modo uſurpavit Heſiodus:

Ῥεῖα μὲν γὰρ βριάει, ῥεῖα δὲ βριάοντα χαλέπτει.
Facile extollit, & facile tumeſcentem reprimit.

Idem in Theogon.

Ἐξ ὀλίγων βριάει, καὶ ἐκ πολλῶν μείονα θῆκε.
Ex paucis multiplicat, & ex multis minora facit.

Βριήπυος, ου, (ὁ), *late ſonans*, Martis epitheton. Iliad. ν. v. 521.

. . πέπυστο βριήπυος ὄβριμος Ἄρης.
. . *audierat clamoſus impetuoſus Mars.*

Βρίθομαι, *gravis ſum, ingraveſco, gravor*. Iliad. θ. v. 307.

Καρπῷ βριθομένη νοτίῃσί τε εἰαρινῇσιν.
Fructu gravatus humoreque verno.

Βρῖθος, εος, (τὸ), *pondus, gravitas*.

Βριθοσύνη, ης, (ἡ), *gravitas*. Iliad. ε. v. 839.

. . μέγα δ' ἔβραχε φήγινος ἄξων
Βριθοσύνῃ. *Valde gemuit faginus axis pondere.*

Βριθυκέρως, *cornutus*. Opp. Hal. α. v. 290.

Βριθυκέρως ἔλαφος ῥινηλατον ἴχνος ἀνευρε.
Cornutus cervus naribus indagatum veſtigium invenit.

Βριθύνοος Ἀπόλλων, in Epigr. *gravem mentem faciens & prudentem.*

Βριθὺς, έος, (ὁ καὶ ἡ), *gravis*. Odyſſ. α. v. 100.

Βριθὺ, μέγα, στιβαρὸν, τῷ δάμνησι στίχας ἀνδρῶν.
Gravem, magnam, validam, qua domat acies virorum.

Βριθυσυνωπίτης, in Epigr. Βριθυσυνωπίτου Διογενέος ῥόπαλον, *Diogenis Synopenſis ſeveri Philoſophi baculus.*

Βρίθω, *oneror, degravo, deorſum vergo*. Heſiod. Proprie de arboribus dicitur, quando fructibus gravantur. Item *Stipo, deprimor*. Odyſſ. ο.

. . οἴνου βεβρίθασι τράπεζαι.
Sunt refertæ & onuſtæ vino menſæ.

Βρ-

Βριμάζω, *rugio, leonis voce utor.*
Βριμαίνω, Βριμάω, &
Βριμέω, *mugio, minitor, infremo, frendeo.*
Βρίμη, ης, [ἡ], *potentia, vis.* Apollon. in Argon.

. . . Μηδείης πότε βρίμη
Φαρμάκου . . .

Βριμηδὸν, *cum fremitu.* Nonn.

Αχνυμένης βιμηδὸν ἀπὸ φρενὸς .

Βριμάομαι, *fremo ira, excandeſco.*
Βριμὸς, οῦ, [ὁ], *potens.*
Βριμὼ, όος, οῦς, [ἡ], unum eſt ex Hecates, ſeu Proſerpinæ nominibus ἀπὸ βριμᾶν, h. e. a *terrendo* impoſitum, eo quod nocturna terriculamenta ab ea immitti credebantur; ut ex Apollonii interpretibus adnotavit Cœlius Rhodiginus lib. 11. c. 16. Propert. lib. 2. Eleg. 2.

Virgineum Brimo compoſuiſſe latus.

Βρισαι, Nymphæ a quibus Διόνυσος dictus fuit Βρισαῖος, *Briſæus.*
Βρισηὶς, ίδος, *Briſeis*, Phrygia puella, forma nobilis, quæ capta ex Lyrneſſo regia Minetis, Achilli in ſortem ceſſerat. Iliad. α. v. 323.

Χειρὸς ἑλόντ᾽ ἀγέμεν Βριβηίδα καλλιπάρηον.
Manu prehenſam adducite Briſeida pulcris genis.

Βρισάρματος, ου, [ὁ], *degravans currus.* Hom. hym. in Mart. v. 1.

Αρες ὑπερμενέτα, βρισάρματε, χρυσεοπήληξ.
Mars pervalide, degravans currus, aurea galea.

Βριτόμαρτις, *Britomartis*, Dianæ epitheton: de hac voce ſic Heſychius: βριτόμαρτις, ἐν Κρήτῃ ἡ Ἄρτεμις: ideſt, *Britomartis Diana quæ in Creta colitur.* Quod vocabulum Solino *virginem dulcem* ſignificat. Componitur enim ex Βριτὺ, quod lingua Cretenſium *dulce* eſt, & *Marta*, quod apud Syros, *heram* h. e. *puellam* ſignificat. Vide Cl. Mazoch. p. 285. n. 20. tom. 1. Spicileg. Bibl.
Βρύκανος, vel βρυκεδανὸς, [ὁ], *vorax.*
Βρυκάω, *edo.*
Βρῦκος, idem quod κήρυξ, *præco.*
Βρύκω, *ſtrideo, edo, mordeo.* Iliad. ν. v. 393.

Βεβρυχὼς, κόνιος δεδραγμένος αἱματοέσσης.
Dentibus frendens, pulvere manibus prehenſo ſanguinolento.

Et lib. π. v. 486.
Βρυχαλέος, ου, [ὁ], *rugiens.*

Βρυ-

Digitized by Google

Βρῡχᾶμαι, *rugio*, *fremo*, *infremo*. De tauro Sophocl. in Ajace:

Τετρίναζε ταῦρος ὡς βρυχώμενος. De Leone in Epigr. Dicitur & βρῡχάνάομαι. Nicand. in Alexiph.

Βρῡχετος, *febris*: nam febricitantes, Athenienſes βρῡχοντας vocant.

Βρῡχὴ, ῆς, [ἡ], *fremitus*, *ſtridor*; licet corripiatur apud Apollon. in Argon. lib. 2.

. . Βρυχὴ δ' ὑπετέλλετ' ὀδόντων.

Βρῡχηδὸν, *cum fremitu*. Apoll. Argon. lib. γ. v. 1373.

Ἀλλήλοις βρυχηδὸν ἐδήιον . .

Invicem cum fremitu pugnabant . .

Βρῡχηθμὸς, ȣ̃, [ὁ], *rugitus*.

Βρῡχημα, τος, [τὸ], *rugitus*, *fremitus*.

Βρῡχομαι, *fremo*.

Βρῡχω, *fremo*, *frendo*, *mugio*. Apoll. 2. Argon.

Οὕτως βεβρυχὼς δὲ βοῇ περικάππεσε δυρί . . Item Βρῡχειν Athenienſes dicebant eos qui febricitabant.

Βρωτίμη, ης, (ἡ), *panis furfuraceus*, qui & πιτυρίτης dicitur.

Βωλᾶνὸς, *Bolanus*, nomen proprium viri, de quo Horat. Serm. 1. Satyr. 9.

. . *o te*, *Bolane*, *cerebri*

Felicem, *ajebam tacitus* . .

Βωλίτης, ȣ, [ὁ], *boletus*, *fungus*.

Βωνίτης, ȣ, [ὁ], *bubulcus*, *ruſticus*.

Βωτιάνειρος, ȣ, [ὁ καὶ ἡ], *paſcens viros*, *hominum educator*, *vel educatrix*. Iliad. α.

. . ἐν Φθίῃ βωτιανείρῃ, *hominum altrice*.

Γ

Γάγάτης, ȣ, [ὁ], *Gagates*, fluvius in Lycia, & nomen lapidis pretioſi in eo primum reperti. Plin. lib. 3. cap. 19. *Gagates lapis nomen habet loci & amnis Gagis Lyciæ*. Orpheus περὶ λίθων,

Φεύγει κ̀ κνίσσησι Γαγάτην ὀρνυμένησι.

Fugit & nidoribus Gagaten incitatis.

Γάδειρα, τὰ, *Gades*, inſula ad fretum Herculeum. Dionyſ. Perieg. v. 65.

Ενθά τε κ̀ ϛῆλαι περὶ τέρμασιν Ἡρακλῆος

Εϛᾶσιν (μέγα θαῦμα) παρ' ἐσχατόωντα Γάδειρα.

Ubi etiam columnæ in finibus Herculis

Stant (ingens miraculum) ad extremas Gades. Ubi illud μέγα θαῦμα, vel montium altitudinem & formam mirabilem (quæ a Mela lib. 2. cap. 6. deſcribitur) vel fabuloſum miraculum de montibus his divulſis ab Hercule, & Oceano immiſſo, innuere videtur.

Γαδειρεὺς, Γαδειρᾶνὸς, Γαδειρικὸς, [ὁ], *Gaditanus*.

Γάκῖνος, ȣ, [ὁ], *Dorice* pro γήκινος, *qui terram quatit*, Neptuni epitheton.

Γάλα, κτος, [τὸ], *lac*. Iliad. δ. v. 434.

Γαλάθηνὸς, ȣ, [ὁ], *puer lacteus*: item *hinnulus*, *qui non ablactatur*. Odyſſ. δ. v. 336.

Γαλακτίτης, ȣ, [ὁ], *Galactites*, lapis pretioſus de quo Plin. lib. 37. cap. 10. Et Orpheus περὶ λίθων.

Γαλακτοπότης, ȣ, [ὁ], *qui lac potat*.

Γαλάτεια, ας, [ἡ], *Galatea*, Nympha, filia Nerei & Doridis. Ovid. lib. 13. Metamorph.

Γαλῆ, ῆς, [ἡ], *muſtela*: ab Homero in βατραχ. Accipitur pro *fele*. Quod Eraſmus imitatus eſt, qui adagium, γαλῆ Ταρτησσία, modo *feles Tarteſſia*, modo *muſtela*, vertit.

Γαληναῖος, ȣ, [ὁ], *tranquillus*. Aratus, γαληναίη ὑπὸ νυκτὶ, *ſerena ſub nocte*: γαληναίη θάλασσα, *tranquillum mare*.

Γαλήνη, ης, [ἡ], *tranquillitas maris*, *malacia*.

Γάλως, ωός, γάλως, ω, [ἡ], & γάλοος, ȣ, [ὁ], *glos*, *ſoror mariti*, vel *uxor fratris*. Iliad. . v. 122.

Ei-

Εἰδομένη γαλέῳ . . . aſſimilata glori.

Γαμέτης, ου, [ὁ], *maritus.*
Γαμετις, [ἡ], *uxor*, in Epigr.
Γαμέω, *uxorem duco*. Iliad. ι. v. 388.

Κούρην δ' οὐ γαμέω Ἀγαμέμνονος Ἀτρείδαο.
Filiam non ducam Agamemnonis Atridæ. Et v. 391.

quandoque idem eſt ac *deſpondere*, uti eod. lib. v. 394.
Γαμήλιος, ου, [ὁ], *genialis*, *connubialis*, epith. Jovis, quod ei cura ſit nuptiarum.
Γαμοκλοπέω, *nuptias furor*, *ſum adulter*, Phocyl.
Γαμοκλόπος, ου, [ὁ], *prædo nuptiarum*, in Epigr.
Γάμος, ου, [ὁ], *nuptiæ*, *conjugium*. Iliad. ι. v. 429.
Γαμοστόλος, ου, [ὁ], *qui nuptias apparat*, *nuptiarum auſpex*. Γαμοστόλος νύξ, *pronuba nox*, Muſæus.
Γάνος, εος, [τὸ], *lætitia*, *voluptas*, *ſplendor*, in Epigr.
Γανόω, *voluptate perfundo*, *illuſtro*. Iliad. ν. v. 265. & Iliad. τ. v. 365.
Γάνυμαι, *lætor*, *gaudeo*. Iliad. ν. v. 493.
Γανυμήδης, ου, [ὁ], *Ganymedes*, puer formoſiſſimus, Jovis pocillator. Iliad. υ. v. 236.

. . καὶ ἀντίθεος Γανυμήδης.
. . *& divinus Ganymedes.*

Γανδάριδαι, οἱ, Indiæ populus, ſcribitur & Πανδαρίδαι, ideoque ab Hen. Stephano inter varias lectiones reponitur. Prior tamen ſcriptura arriſit Straboni, Diodoro, & Plutarcho. Sane quidem quid facilius fuit quam Γ in Π mutare? Dionyſ. Perieg. v. 1144.

Γανδαρίδαι ναίουσι . . *Gandaridæ habitant.*

Γαράμαντες, οἱ, *Garamantes*, Libyæ interioris populus; Dionyſ. Perieg. v. 217.

Ναίουσι Γαράμαντες ἀπείριτοι . . .
Habitant Garamantes innumeri . . .

Γάργανον, ου, [τὸ], *Garganus*, mons Apuliæ Dauniæ, inter Sipontum, & Hyrium. Horat. lib. 2. Od. 9.

Querceta Gargani laborant. Et Claudian.
Garganum Alpinis, Apenninumque nivalem.

Γάργαρον, ου, [τὸ], *Gargara*, *orum*, cacumen montis Idæ, Iliad. θ. v. 48.
Γαρύω, *cano*, *loquor*, *clamo*. Theocr. Idyll. α. v. 136.

Κἠξ ὀρέων τοὶ σκῶπες ἀηδόσι γαρύσαιντο.
Et ex montibus bubones cum luſciniis cantu certent.

Atque hinc deductum videtur verbum *garrire*.
Γελάσινος, ου, [ὁ], Democriti cognomen, a ridendo.

Γελᾱσῖνοι, οἱ, *dentes anteriores*, quod riſu nudentur. Uſurpatur & a Martiale pro corrugatione illa ridendo circa os expreſſa, ſive pro linea in facie ridentis apparente:

Nec cibus ipſe juvat morſu fraudatus aceti:
Nec grata eſt facies, cui gelaſinus abeſt.

Γερᾰνος, ȣ, (ἡ), *grus, avis.* Ariſtoph. in Avib.

Γεραῖὸς, ȣ͂, (ὁ), *honorabilis, ſenex,* in Epigr.

Γεραρὸς, ȣ͂, (ὁ), *idem.* Iliad. γ. v. 170.

Γεφῦρα, ας, (ἡ), *pons.* Iliad. ε. v. 88.

. . *ὦκα ῥέων ἐκέδασσε γεφύρας.*
. . *velociter fluens diſſipat pontes.* Et v. 89.

Τόνδ᾽ ὔτ᾽ ἄρ τε γέφυραι ἐεργμέναι
Quem neque muniti pontes . . Et Iliad. λ. v. 160. & v. 427.

Γεφῡρόω, *pontem impono, pontem facio.* Iliad. ο. v. 358. & Iliad δ. v. 371.

Ες μέσσον κατέβαλλε, γεφύρωσεν δὲ κέλευθον.
In medium dejecit, muniitq. ponte facto viam.

Γεωργίτης, ȣ, (ὁ), *agricola, colonus.* Heſych.

Γήκινος, & Dorice Γάκινος, *qui terram quatit.*

Γηρῦων, ονος, (ὁ), dicitur & Γηρυόνης, & Γηρυονεὺς; *Geryon, Geryones, & Geryoneus,* Rex Hiſpaniæ, quem Poetæ finxere tricorporem, eo quod tribus Inſulis præfuerit, nimirum Balearicæ majori, & minori, & Ebuſæ. Virgil. 7. Æneidos:

. . *poſtquam Laurentia victor*
Geryone extincto . . .

Γῖγας, αντος, (ὁ), *gigas,* quaſi *γηγενὴς, terrigena,* a *γίνομαι, fio,* & Dorico *γᾶ* pro *γῆ, terra,* quod Gigantes e terra nati ſint. Βατρ. v. 7.

Γηγενέων ἀνδρῶν μιμούμενοι ἔργα γιγάντων.
Terrigenum virorum imitati opera gigantum. Et Orph. hymn. in Pallad.

Φλεγραίων ὀλέτειρα, γιγάντων ἱππελάτειρα.
Phlegræorum perditrix, gigantumq. equis perſecutrix.

Sed producitur apud eundem Arg. v. 18.

Βριμῦς τ᾽ εὐδυνάτοιο γονὰς, ἠδ᾽ ἔργα ἀΐδηλα
Γιγάντων, οἱ λυγρὸν ἀπ᾽ ὐρανῦ ἐστάξαντο.
Unde potens fluctu tellus, & bella gigantum
Impia, qui in ſuperos aciem ſtruxere nefandam.

De Gigantum autem hiſtoriæ veritate vide quæ eruditiſſime adnotavit Cl. Mazoch. tom. 1. Spicilegii Biblici p. 190., & ſeqq.

Γι-

Γινώσκω, *cognoſco*, *ſcio*, *delibero*. Iliad. ε. v. 223. & lib. ε. v. 128.

Ὄφρ' εὖ γινώσκῃς ἠμὲν θεὸν, ἠδὲ καὶ ἄνδρα.

Ut bene cognoſcas tum Deum, tum etiam hominem.

Γλάγος, τὸ, *lac*, pro γάλα. Iliad. β. v. 471.

. . ὅτε τε γλάγος ἄγγεα δεύει.

. . *quando lac vaſa rigat.*

Γλαγερὸς, ȣ, (ὁ), *lacteus*, in Epigr.

Γλαγόεις, εντος, (ὁ), *idem.*

Γλαμυρὸς, ȣ, (ὁ), *lippus*, *aquoſus*, *lacrymoſus*. Iliad. ψ.

Γλάμων, (ὁ), *lippus*, *qui vitiatis eſt oculis*. Ariſtoph.

Γλαφὶς, ίδος, (ἡ), inſtrumentum quo expoliuntur lapides; Latini dicunt *cælum*, ſeu *ſcalprum*. Callimach.

Γλαφυρὸς, ȣ, (ὁ), *concavus*, *profundus*: *ſcitus*, *elegans*, *concinnus*. Iliad. β. v. 88.

Πέτρης ἐκ γλαφυρῆς . . *e petra cava*. Hymn. in Merc. v. 64. φόρμιγγα γλαφυρήν.

Γλάφω, *ſcalpo*, *fodio*. Heſiod.

Γλυκυθυμία, ας, [ἡ], *cupido*, *voluptas*, *hilaritas*.

Γλυκύθυμος, ȣ, (ὁ), *vir mitis animo*. Iliad. υ. v. 467.

Οὐ γάρ τι γλυκύθυμος ἀνὴρ ἦν, ȣδ' ἀγανόφρων.

Haud enim animo vir mitis erat, neque lenis.

Γλυκύνω, *dulcis ſum*. Nonn. *edulco.*

Γλυκυῤῥιζίτης οἶνος, *vinum glycyrrhizites*. Columell. lib. 1. cap. 35.

Γλυκυσίδη, ης, (ἡ), *glycyſide*, herba quæ & *Pæonia* dicitur, Dioſc. lib. 3. cap. 157.

Γλυφανος, ȣ, (ὁ), *ſcalptura*, *cælatura*, in Epigr.

Γλυφεὺς, έως, (ὁ), *ſculptor.*

Γλυφεῖον, ȣ, (τὸ), *ſcalprum*, *cælum*, ſcalpendi inſtrumentum.

Γλυφὶς, ίδος, (ἡ), *ſcalptura*, & *concavitas ſagittæ*, *in quam nervus arcus immittitur*, *crena*. Iliad. δ. v. 122.

Ἕλκε δ' ὁμȣ̃ γλυφίδας τε λαβὼν καὶ νεῦρα βόεια.

Traxit ſimul crenas ſagittæ prehenſas & nervos bovinos.

Γλύφω, *ſcalpo*, *rado*, *polio*. Ariſtoph.

Γνάθος, ȣ, (ἡ), *maxilla*, *gena*, *mentum*. Hinc φυσιγνάθος, nomen ranæ *in* βατραχ.

Γόρτυν, υνος, (ἡ), *urbs in Creta*. Dionyſ. Perieg. v. 88.

Πὰρ δ' ἱερὴν Γόρτυνα, καὶ ἠπειρῶτιδα Φαιςόν.

Et juxta ſacram Gortynam, ac mediterraneam Phæſtum.

Γορτύνιος, ȣ, (ὁ), *Gortynius*, patrium nomen.

Γριπεὺς, έος, *piſcator*, *conſuens retia piſcatoria*. Theocr. Idyl. *α*. v. 39.

Τοῖς δὲ μέτα, γριπεύς τε γέρων, πέτρα τε τέτυκται.
His autem cum piſcatorque ſenex, petraq. fabrefacta eſt.

Γριπηὶς, ίδος, (ἡ), *piſcatio*, *ars piſcatoria*. In Epigr.
Ερμώναξ δ' ἐκίχανεν ὅτε γριπηΐδι τέχνῃ.

Γριπίζω, *piſcor*.

Γρίπος, εος, (τὸ), *rete*.

Γρίπων, ωνος, (ὁ), *piſcator*, in Epigr.

Γριφᾶσθαι. Heſych. idem quod γράφειν, *ſcribere*. Addit a Laconibus uſurpari pro ξύειν καὶ ἀμύσσειν, *carpere & vellicare unguibus*.

Γριφεύω, *conjecto*, *ænigmata ſolvo*.

Γριφοειδὲς, (τὸ), *injucundum*.

Γρῖφον, (τὸ), vel γρῖφος, *rete*, *ſagena*. Item *griphus*, *ſermo implicitus*, *ænigma*, *argumentum nodoſum*. Lucian. *Griphus* etiam a Gellio dicitur. Inter convivales quæſtiones, quas Græci συμποσιακὰ ζητήματα vocant, *proponebantur ænigmata & gryphi*. Diſſolventibus honorarium erat carnium quædam diſtributio & viſceratio; ignorantibus vero pœna propoſita, *muriæ poculum*. Pollux lib. 6. Vide Athenæum lib. 1. Ariſtophan. in Veſpis, & ejus Comment. Heſych.

Γριφώδης, εος, (ὁ καὶ ἡ), *intricatus*, *impeditus*.

Γρὺψ, ὑπὸς, (ὁ), *gryps*, ſeu *gryphus*, avis genus adunco roſtro, in modum aquilæ; de quo vide Herod. lib.3. & Pauſan. in Atticis.

Γρύνειος, ε, [ὁ], *Gryneus*, & *Grynæus*, nomen Apollinis.

Γρῦπαι, *nidi vulturum*, Heſych.

Γρυπαίετος, *adunca aquila*, Ariſtoph. Quidam potius eſſe cenſent monſtroſam avem miſtam ex aquilarum & gryphum genere.

Γρυπὸς, ε, (ὁ), *habens naſum aduncum*, *aquilinus*, *unco naſo præditus*.

Γρυπόω, *aduncum reddo*.

Γρυπότης, ητος, (ἡ), *naſi aduncitas*.

Γρύπωσις, εως, (ἡ), *curvatio*.

Γύαλον, ε, [τὸ], *concavitas*, *medium thoracis*. Iliad. ε. v. 9.

Θώρηκος γύαλον . . *thoracis cavitatem* . .

Γύαρος, ε, [ὁ], *Gyarus*, vel *Gyara*, una e Cycladibus inſulis una cum oppido, in quod Romani noxios in exilium mittere ſolebant. Juvenal. Satyr. 1.

Aude aliquid brevibus Gyaris, & carcere dignum,
Si vis eſſe aliquid . . .

Γύγης, ου, [ὁ], *Gyges*, qui cæli & terræ filius fingitur, & frater Briarei, gigas maximus & centimanus. Ovid.
Centimanumque Gygen, ſemibovemq. virum.
Fuit alius Gyges, qui annulum præſtantiſſimum habuit, de quo Cic. lib. 3. de offic. unde fluxit proverbium: Γύγου δακτύλιος: *Gygis annulus.*

Γύης, ου, [ὁ], *dentale*, pars aratri. Heſiod. ἐν ἔργ. v.334.
Δρυὸς ἔλυμα, πρίνου γύην, βόε δ' ἐνναετήρω
Ἄρσενε κεκτῆσθαι . . .
E quercu temonem, ex ilice dentale, boves duos
Novennes maſculos comparato . . .

Γυναικόθυμος, *muliebri animo, muliebriter.*

Γυναικομανής, έος, (ὁ καὶ ἡ), *inſano mulierum amore laborans.*

Γυναικόμιμος, ου, (ὁ), *mulieres imitans*, Eurip. in Bacchid.

Γυναικόμορφος, ου, (ὁ), *muliebri forma præditus.*

Γυναιμανής, έος, (ὁ καὶ ἡ), pro γυναικομανής, *idem*, Iliad. γ. v. 39.
Δύσπαρι, εἶδος ἄριστε, γυναιμανές . . .
Infelix Pari, forma præſtantiſſime, mulieroſe . . .

Γυναικωνῖτις, ιδος, (ἡ), *gynæceum, mulierum conclave, ſacrarum virginum Domus.*

Γυνή, αικός, (ἡ), *uxor, mulier.* Iliad. μ. v. 433.
. . ὥστε . . . γυνὴ χερνῆτις ἀληθής . .
. . *ut . . . mulier lanificio victum quærens juſta.* Et Iliad. γ. v. 204. Producitur apud Theocr. Idyll. κϛ. v. 2.

Γῦνις, ιδος, (ὁ), *imbellis, mollis.* Theocr. Idyll. κβ. v. 69.
. . . οὐ γύνις ἐὼν κεκλήσεθ' ὁ πύκτης.
. . *non effeminatus dicetur ille pugil.*

Γυραλέος, ου, [ὁ], *curvus.* Opp. κυνηγ. α. v. 56.
Γυραλέοις δονάκεσσι, καὶ ἀγκίστροισι δαφοινοῖς.
Curvis arundinibus, & hamis cruentis.

Γυραὶ, αἱ, *petræ ſunt prominentes in Ægæo ſinu.*

Γύρεια, ας, [ἡ], *ſcrobs, foſſio in vitibus, ambitus.*

Γυρεύω, *circumeo, ambio.*

Γυρίτομος, ου, [ὁ], *in orbem ſciſſus.* In Epigr. γυρίτομον αὔλακα, *ſulcum proſciſſum orbiculatim.* Aratrum enim in fine agri in orbem vertitur.

Digitized by Google

Γῦρῖνοι, *gyrini*, *ranæ minores & imperfectæ*, *pulli ranarum.* Horat. Aratus v. 947.

πατέρες βοόωσι γυρίνων, Theon exponit, *informes ranarum fœtus.*

Γῦρος, ου, [ὁ], *orbicularis & in gyrum ſe revolvens.*

Γῦρις, εως, [ἡ], *pollen*. Ita appellant in tritico, quod *florem* in ſiligine. *Pollen* autem dicitur γύρις, quia, ut quibuſdam placet, molæ gyro verſatur & excutitur.

Γυρόδρομος πέτρος, *lapis in orbem motus*, *ut mola*, in Epigram.

Γῦροειδῶς, *in orbem*, *per gyrum*.

Γῦρος, ου, [ὁ], *ambitus*, *orbis*, *circulus*, *gyrus*, *ſcrobs*.

Γῦρὸς, οῦ, [ὁ], *curvus*. Opp. κυνηγ. α. v. 473.

Γυρὸν, ἀσαρκότατον, λασιότριχον, ὄμμασι νωθές.
Curvum, *macilentum*, *hiſpidum*, *oculis pigrum*.

Γῦρόω, *incurvo*. Opp. Hal. α. v. 333.

Αὐχένα γυρώσασα χόλῳ μέγα παιφάσσουσα.
Cervicem incurvans, *bile valde tumultuans.*

Γῦρωμα, τος, [τὸ], *circulus*, *orbis*.

Γῦρωσις, εως, *circuitus*, *circumactio*.

Γὺψ, ῦπὸς, & γῦπὴ, ῆς, *vultur*. Opp. κυνηγ. δ. v. 390.

Γυπάων, πολιῶντε κύκνων, δολιχῶν τε πελαργῶν.
Vulturum, *canororumq. olorum*, *longarumq. ciconiarum.*

Γωρῦτὸς, οῦ, (ὁ), *corythus*, ideſt, *theca arcus*, *pharetra*. Odyſſ. φ.

Ενθεν ὀρεξαμένη ἀπὸ πασσάλου αἴνυτο τόξον
Αὐτῷ γωρυτῷ

Δ

Δάγὺς, ὔδος, cryſtallum, ornamentum muliebre, quod corollæ in modum caput ambit ſtringitque: alii vertunt, *diſcerniculum*, ſeu bracteam in pectus virginum pendulam. Theocr. Pharmac. v. 109.

Ἀλλ' ἐπάγην δαγῦδι καλὸν χρόα πάντοθεν ἶσα.

Sed congelata ſum diſcerniculo.

Δάεις, ἔντος, (ὁ), *addiſcens*, *edoctus*: δαέντες ἔργα, *opera edocti*, Theocr.

Δαείω, pro δαίω, *ſcio*, *intelligo*. Iliad. π. v. 423.

ὄφρα δαείω . . . *ut ſciam* . . .

Δαημοσύνη, ης, [ἡ], *ſcientia*, *ars*. Apoll. 2. Argon.

Δαήμων, ονος, [ὁ], *peritus*, *gnarus*. Iliad. ψ. v. 671.

Ἐν πάντεσσ' ἔργοισι δαήμονα φῶτα γενέσθαι.

In omnibus operibus peritum virum evadere.

Δαὴρ, ἐρος, vocat. ὦ δᾶερ, *levir*, viri frater. Iliad. γ. v. 180.

Δαὴρ αὖτ' ἐμὸς ἔσκε . . .

Levir item meus erat . . .

Δαιδάλεος, ε, [ὁ], *varius*, *artificioſus*, *Dædaleus*. Iliad. ι. v. 187.

Δαΐζομαι, *dividor*. Iliad. ξ. v. 20.

Ὡς ὁ γέρων ὥρμαινε δαϊζόμενος κατὰ θυμὸν.

Sic ſenex agitabat animo diviſus.

Δαΐζω, *divido*, *partior*, *dilanio*, producitur Iliad. λ. v. 497.

Δαΐζων ἵππους τε καὶ ἀνέρας . . .

Concidens equoſque & viros . . .

Δαΐς, ιδος, [ἡ], *fax*, *lumen*, *tæda*. Iliad. σ. v. 492.

Δαιτυμονεὺς, έος, [ὁ], *conviva*. Nonn.

Δαιτυμὼν, όνος, [ὁ], *idem*. Odyſſ. ο.

Δαΐφρων, ονος, [ὁ καὶ ἡ], *bellicoſus*, *in bello prudens*. Iliad. β. v. 23.

Δάϊος, pro δήϊος, *hoſtilis*, *rapax*, *rapidus*, *pugnax*. Item *bello captus*, *miſer*. Sophocl. In Epigramm. δάϊς τεχνῖτα, *perite artifex*. Δάϊοι πολέμιοισι, *formidoloſus hoſtibus*. Eurip.

Δακέθυμος, ε, [ὁ], *mordens animum*, *moleſtus*. Anacr. ode η.

Ἐπεχερτόμων δὲ παῖδες
Ἀπαλώτεροι λυαίου
Δακέθυμά μοι λέγοντες.
Cavillabantur autem pueri
Teneriores Lyæo
Scurrilia mihi dicentes.

Δᾶκοὶ, οἱ, Daci iidem atque Getæ juxta Stephanum ac Plinium: eos tamen diſtinguit Dionyſ. Perieg. v. 305.

. . Γέται θ' ἅμα, βαςάρναι τε,
Δακῶν τ' ἄσπετος αἶα, καὶ ἀλκήεντες Ἀλανοί.
. . *Getæque ſimul, Baſtarnæque,*
Et Dacorum immenſa tellus, & ſtrenui Alani. Quod & Strabo fecit lib. 7. Dacos præterea Δαύες veteribus Græcis dictos fuiſſe (quorum multos cum Græci pro mancipiis emerent, hinc factum eſt, ut apud Comicos frequens *Getæ* & *Davi* nomen fuerit, quod gentis appellatione ſervos vocarent) idem Strabo teſtatur.

Δάκρυ, υος, [τὸ], *lacryma*. Iliad. α. v. 413. & η. v. 426.

Δάκρυμα, τος, [τὸ], *idem*. Ex quo patet verbum *Lacrymor*, & nomen *Lacryma*, melius ſine aſpiratione ſcribi, quemadmodum vox Græca, a qua originem ducunt. Neque ab hoc nomine abhorruere ipſimet Latini: nam *Dacrymas* Livius Andronicus appellabat, quas nos *Lacrymas*, auctore Feſto.

Δακρύοεις, εντος, [ὁ], *lacrymans*, *lacrymoſus*. Heſiod.

Ἄλγεα δακρυόεντα, *dolores flebiles*. Et Homer. Iliad. ζ. v. 484.

Δακρυόεν γελάσασα . . Sicut *riſum lacrymoſum* dixit Statius lib. 6. Thebaid.

Δακρυοποιὸς, οῦ, [ὁ καὶ ἡ], *lacrymas ciens*, *lacrymoſus*.

Δακρυχέω, *fundo lacrymas*. Iliad. α. v. 357.

Δακρύω, *lacrymo*, *ploro*, *lacrymas fundo*. Iliad. α. v. 349.

. . αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Δακρύσας, ἑτάρων ἄφαρ ἕζετο νόσφι λιασθεὶς.
Sed Achilles lacrymans, a ſociis ſtatim ſeorſum ſedit ſeparatus.

Δαλὸς, οῦ, [ὁ], *lampas*, *torris*, *fulgor*, *titio*. Smyrn. ιγ. v. 148.

. . ὑπ' ἐσχαρεῶσι τυπέντες
Δαλοῖς . . *ardentibus percuſſi titionibus*. Et Tryphiod. v. 399.

Δαμάζω, *domo*. Iliad. σ. v. 113.

Δάμαλη, ης, [ἡ], *juvenca*, poeticum,

Δάμαλήβοτος, ου, [ὁ], *depaſtus a juvencis*, in Epigr.
Δαμαληφάγος, ου, [ὁ], epitheton Herculis, qui etiam ταυροφάγος dicitur, ibidem.
Δάμαλις, εως, [ἡ], *juvenca, bucula*.
Δάμαρ, vel Δάμαρς, τος, [ὁ], *uxor*. Iliad. γ. v. 122.
Δαμασίφρων, ονος, [ὁ], *fallax*. Sic Pindarus vocavit δαμασίφρονα χρυσὸν, *aurum fallax*.
Δαμώματα, τὰ, *carmina publice cantari ſolita*, vulgo *cantata*. Ariſtoph. in Pace.
Δαὸς, οῦ, [ὁ], & δάος, τὸ, *fax, lumen, lampas*. Iliad. ω. v. 647.

Αἱ δ' ἴσαν ἐκ μεγάροιο, δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι.
Illæ vero exierunt domo, facem in manibus tenentes.

Δανούβιος, *Danubius*, Germaniæ fluvius, quem Dionyſius in Perieg. v. 298. toto decurſu *Iſtrum* appellat, fortaſſe quod eo potiſſimum nomine Græcis notus eſſet; quibus propior ea pars inferior. Nam pars ſuperior proprie *Danubius* dicitur, inferior vero & Ponto Euxino propior *Iſter* vocatur.
Δάπεδον, ου, [τὸ], *ſolum, campus, area, locus, pavimentum*. Iliad. δ. v. 2.

Χρυσέῳ ἐν δαπέδῳ, *aureo in pavimento*. Camerarius putat dictum δάπεδον, ἀπὸ τοῦ δάπτω, *cædo*: ſicut pavimentum a *pavio*, h. e. *ferio*.

Δασύκερκος, ου, [ὁ], *habens denſam caudam pilis*: epith. vulpis apud Theocr.
Δασύνω, *aſpiro, notam aſpirationis ſcribo, frondibus opaco*.
Δασύνομαι, *hirſutus fio, pilos produco*. In Epigr. πνεῦμα δασυνόμενον, *irraucescens*; ut apud Dioſc. φωνὴ δασυνθεῖσα, *vox exaſperata*, lib. 3. cap. 94.
Δασύπους, οδος, [ὁ], *daſypus, lepus, cuniculus*, ab hirtis pedibus, Pollux.
Δασυπώγων, ωνος, [ὁ], *qui prolixam & hirſutam barbam habet*.
Δασυκνήμις, ιδος, *villoſas tibias habens*. Nonn. ιδ. v. 81.

Καὶ φόβος ὡμάρτησε δασυκνήμιδι Φιλάμνῳ.
Et metus comitabatur villoſas tibias habentem Philamnum.

Δασύσκιος, ου, [ὁ], *umbroſus, opacus*.
Δασύστερνος, ου, [ὁ], *habens pectus hirſutum*, Heſiod.
Δασύφλοιος, ου, [ὁ], *hiſpidum habens corticem*; epith. caſtaneæ apud Nicand.
Δατέομαι, *divido, partior*. Iliad. ψ. v. 121.

. . *κὴ δὲ χθόνα ποσσὶ δατεῦντο.*

. . *& terram pedibus dividebant.*

Δἄφοινεὸς, ȣ, [ὁ], *ruber*, *rubicundus*, *maculis rubris diſtinctus*. Iliad. σ. v. 538.

Εἶμα δ' ἔχ' ἀμφ' ὤμοισι δαφοινεὸν αἵματι φωτῶν.

Veſtemq. habebat circum humeros cruentam ſanguine humano.

Δἄφοινὸς, ȣ, [ὁ], *idem*. Iliad. β. v. 308.

Δεδῦκὼς, ότος, [ὁ], a δύω, *ſubmerſus*. Nonn. α. v. 279.

Αρκτος ἁμαξαίοιο δεδυκότος ἰσοβοῆος.

Urſa plauſtrali ſubmerſo temone.

Δελφὶν, & **Δελφὶς**, ῖνος, *Delphin*, *& Delphis*, *piſcis*, *& conſtellatio*. Opp. Hal. v. 673. Δελφῖνα νήχεσθαι διδάσκεις, adagium apud Suidam, cui reſpondet illud: *Sus Minervam*.

Δελφῖνιον, [τὸ], *arx in Chio*, *& templum Apollinis in Attica*. Pollux dicit forum eſſe judiciale Athenis, ab Ægeo conſtructum.

Δελφῖνίσκος, ȣ, [ὁ], *parvus delphinus*.

Δελφῖνοφόρος, ut δελφινοφόροι κεραῖαι: *antemnæ*, unde plumbei delphines ad demergendas ſubeuntes naves dependent, Thucyd. l. 7.

Δελφῦνη, ης, [ἡ], vel δελφύνης, ȣ, [ἡ], ut alii volunt, *ſerpens*, quem apud Delphos interfecit Apollo: Dionyſ. v. 442.

Δελφύνης τριπόδεσσι θεȣ̃ παρακέκλιται ὁλκός.

Delphynis tripodibus Dei adiacet ſpira.

Δηξίθῦμος, ȣ, [ὁ], *moleſtus*, *animum mordens*.

Δηρίνω, *contendo*. Apoll. lib. 2. Argon.

Δηθῦνω, *moror*. Iliad. α. v. 27.

Η νῦν δηθύνοντ', ἢ ὕςερον αὖτις ἰόντα.

Vel nunc commorantem, vel poſthac reverſum.

Δῖα γυναικῶν, Helena dicitur Odyſſ. ο. ut apud Virgil. *dia Camilla*. Et Ennius: *conſtitit inde loci propter dia Dearum*, ideſt, θαυμαςὴ, θεία, μεγάλη; & habet vim ſuperlativi, *egregia inter mulieres*. Iliad. ά. εἰς ἅλα δῖαν, *in mare ſacrum*. Δῖα δίκη, *divina ultio*. Quæ autem ſit *Dea Dia*, vide apud Strab. lib. 8. Et apud Cl. Emmanuelem Campolongum in ſua Polyphemeide Paraphr. 102.

Δῐᾰγῖνομαι, *perſevero*, *duro*.

Δῐᾰγῖνώσκω, *dignoſco*, *diſcerno*. Iliad ψ. v. 240.

Εὖ διαγιγνώσκοντες . . . . *Bene diſcernentes*.

Δῐᾰδῦομαι, *ſubeo*, *evado*, *tranſilio*.

Δῐᾰδύω, *idem.*
Δῐᾴσσω, *impellendo tranſeo, emico*: ut διαΐσσουσα ἀστραπὴ, h. e. *emicant fulgur.*
Δῐαισχύνομαι, *vereor, erubeſco.*
Δῐᾰκινδυνεύω, *periclitor, in periculum venio, periculum capeſſo.*
Δῐᾰκῑνέω, *permoveo, concutio.* Ariſtoph. νεφ. διακίνει τὸν νοῦν αὐτοῦ, *incita ejus mentem.*
Δῐᾱκονέω, *miniſtro,* licet plerumque corripiatur.
Δῐᾱκόσιοι, οἱ, *ducenti, duceni.*
Δῐακρῑβόω, *exacte diſcutio.*
Δῐακρῑνομαι, *dirimo, dijudico, diſcepto,* apud Heſiod.
. . διακρινώμεθα νεῖκος: *decidamus litem.*
Δῐακρῑνω, *ſeparo, ſecerno, diſcerno.* Iliad. ν. 387.
Εἰ μὴ νὺξ ἐλθοῦσα διακρινεῖ μένος ἀνδρῶν.
Niſi nox veniens diremerit ardorem virorum.
Δῐακρῑθεὶς, ἐντὸς, *ſelectus.* Apoll. Argon. ν. 856.
. . . παῦροί τε διακριθέντες ἑταίρων.
. . . *Pauci ſelecti ſocii.*
Δῐᾰκῡμαίνω, *undas concito, & fluctuabundum mare reddo.*
Δῐᾰμύθησις, εος, [ἡ], *deceptio.*
Δῐᾰμυθολογοῦμαι, *confabulor.*
Δῐᾰξύω, *penetro.* Nonn. κε. ν. 236.
Κεῖθι μελαμψήφιδι διαξύων ῥόον ὁπλῇ.
Ibi nigros calculos habente penetrans fluctum ungula.
Δῐαπτύω, *deſpuo, exſpuo, exſecror.*
Δῐᾰρύω, *pertraho, perduco.*
Δῐᾱσυρίζω, *ſibilum edo.*
Δῐᾱσύρω, *detraho, convitior.* Item *diſtraho.*
Δῐᾱτῑμάω, *æſtimo.* Æſchyl. 3.
Δῐᾱτίμησις, εος, *æſtimatio, ut litis.*
Δῐατρῑβω, *attero, cunctor, moror, moras traho.* Iliad. δ. ν. 42.
Μήτι διατρίβειν τὸν ἐμὸν χόλον, ἀλλά μ' ἐάσαι.
Ne moreris meam iram, ſed me ſinas. Et Odyſſ. β. ν. 204.
Δῐατρῑβομαι, *tempus tero.* Apoll. Argon. 2.
. . μήτι διατριβώμεθα πείρης: *ſupple*: ἕνεκα.
. . *ne tempus teramus in faciendo periculo.*
Δῐᾰφύομαι, *pullulo, erumpo.*
Διαφῡσάω, *perflo, flatu diſcindo.*
Δῐδῠμᾱτόκος, ου, [ἡ], *mater gemellorum, geminos enixa.* Theocr. Idyl. α. ν. 25.

Δι-

Αἰγά τί τοι δωσῶ διδυματόκον ἐς τρὶς ἀμέλξαι.

Capramque tibi dabo gemellos enixam, quam ter mulgeas.

Διδυματοκῶ, *pario geminos.*

Διδυμάων, ονος, [ὁ], *geminus.* Διδυμάονες, *gemini, ideſt, fratres uno partu & die editi.* Iliad. ι. υ. v. 548.

Ἐκ δὲ Διοκλῆος διδυμάονε παῖδε γενέσθην.

Ex Diocle item gemini filii nati ſunt. Capitur etiam pro *gemino & duplici*: unde Nonnus: διδυμάονες ἰχθύες, *duo piſces.*

Διδύμη, ης, [ἡ], *Didyme*, Inſula in mari Siculo una ex Æoliis. Pompon. lib. 2.

Διδυμαῖος, ου, [ὁ], *Didymeus*, ita Apollo dictus eſt, quod geminam ſui numinis ſpeciem præferat, illuminando, formandoque Lunam. Ex uno enim fonte lucis, gemino ſidere ſpatia diei & noctis illuſtrat: unde & Romani (ut inquit Macrobius 1. Saturn. cap. 17.) Solem *Didymei Apollinis* appellatione venerantur.

Δίδυμος, ου, [ὁ καὶ ἡ], *geminus, duplex.* Sophocl. Hinc Diana a Pindaro in Pythiis cognominata fuit διδύμα, nimirum quia cum Apolline ex Latona genita fuit.

Δίδυμος, ου, [ὁ], *Didymus*, nomen propr. viri.

Διεισδύνω, *ſubeo, intro.*

Διευθυμοῦμαι, *gaudeo, alacri ſum animo.*

Διευθύνω, *dirigo, guberno, corrigo.*

Διευκρινῶ, *explico, diſcutio, enucleo.*

Διευριπίζω, *huc & illuc vagor in modum Euripi.*

Διευρύνω, *dilato, inhio.*

Διθυμία, ας, [ἡ], *diſſidium, diſſenſio.*

Διθύραμβος, ου, [ὁ], *Dithyrambus*, verſus in honorem Bacchi, qui *Dithyrambus* dicitur, παρὰ τὸ δύο θύρας βῆναι, quod bis natus duas veluti januas penetrarit.

Διϊθύνω, *rego, guberno.*

Διϊπετὴς, έος, [ὁ καὶ ἡ], *a Jove delapſus, vel cælitus, fluens a Jove, vel ab imbre, turgidus, rapidus.* Odyſſ. lib. δ. v. 581.

Ἂψ δ' εἰς Αἰγύπτοιο διϊπετέος ποταμοῖο.

Rurſus ad Ægyptum a Jove cadentis fluminis. Et Nonn. ι. v. 226.

Ἀλλὰ διϊπετέων ἀνέμων.. *Sed pervolantium ventorum.*

Διϊπόλια, τὰ, *feſtum Athenis, priſcum, dictum quod in eo Jovi πολιεῖ* ſacrificaretur: eadem Διάσια dicuntur. Hinc Διϊπολιώδη apud Ariſtoph. νεφ. pro *priſcis & obſoletis.*

Διΐ, Jovi, a Ζεύς, Διός, Διΐ. Iliad. α. v. 86.

Οὐ

Οὐ μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα, Διὶ φίλον . . .
Non enim per Apollinem Jovi carum . . .

Δῖχα, *dupliciter*, *biſariam*. Odyſſ. ο.

Δίκαιος, ου, [ὁ], *juſtus*. Iliad. λ. v. 831.

Δικαίως, *juſte*, *jure*. Ariſtoph.

Δικασπολία, ας, [ἡ], *lis*, *controverſia*, in Epigr.

Δικασπόλος, ου, [ὁ], *judex*, *qui verſatur circa jus*. Iliad. α. v. 237.

Διχαστῆρες, οἱ, vocantur quatuor dentes anteriores in meditullio conſtituti, ſic dicti ἀπὸ τοῦ διχάζειν, quod cibum dividant comminuantque: unde & τομεῖς καὶ γελασινοὶ appellantur, Poll. lib. 2.

Δίκελλα, ης, [ἡ], *ligo bifidus*, *bidens*. Phocyl.

Δίκη, ης, [ἡ], *jus*, *juſtitia*, *ritus*, *mos*. Odyſſ. η. & Iliad. σ. v. 508. A Poetis Dea fingitur eſſe judiciorum, inde dicta, quod lites & contentiones dirimat. Hanc prætetea virginem credi ſcribit Proclus, quoniam Δικαστικὸν genus deceat eſſe καθαρὸν, ideſt, *integrum purumque*. Heſiod.

Η δέ τε παρθένος ἐστὶ δίκη Διὸς ἐκγεγαυῖα.
Virgo autem juſtitia eſt Jove prognata.

Δικάζω, *judicio perſequor*, *diſcepto*. Apoll. lib. 2. Argon.

. . *δίκας λαοῖσι δικάζει.*
. . *populorum lites diſceptat*. Et Homer. Iliad. α. v. 540. Quid vero ſibi vult δικάζεσθαι δίκην, & δικάζεσθαι δίκας τριακοσταίας, videſis apud Cl. Mazoch. Comment. in Tabb. Heracl. pag. 171. & ſeqq.

Δίκτυννα, ας, [ἡ], Dianæ cognomen: ἀπὸ τῶν δικτύων *a retibus*. Hoc item cognomine Βριτομάρτιν, Deam appellant Cretenſes, quod cum Minos ob amorem hanc inſequeretur, illa fugiens in retia capiendis demiſſa piſcibus se præcipitem dederit. Scribitur & Δίκτυννα.

Διμοιρῖται, *Milites*, a Vegetio lib. 2. *Duplares* dicuntur, quia duas conſequebantur annonas, ut *Simplares* unam.

Δινεύω, *verto*, *oberro*. Iliad. δ. v. 541.

Δινεύοι κατὰ μέσσον . . *verſaretur in medio.*

Δινέω, *circumago*, *volvo*. Ponitur aliquando abſolute pro *ire circumcirca*. Apollon. 2. Argon. ἀνὰ νῆσον ἐδίνεον, ideſt, *paſſim palabantur*.

Δίνη, ης, [ἡ], *aquarum vortex*, *aqua fluctuans*, *gurges*. Hinc ἀργυροδίνης, χρυσοδίνης, βαθυδίνης, fluminum epitheta. Iliad. φ. v. 11.

Ει.

Ἔννεον ἔνθα κὴ ἔνθα, ἑλισσόμενοι κατὰ δίνας.

Innatabant huc & illuc, agitati per vortices.

Δινήεις, ήεντος, [ὁ], *vorticibus plenus*, *vorticoſus*. Iliad. β. v. 384. & Iliad. ε.

Ξάνθῳ ἐπὶ δινήεντι. *vorticoſo.*

Δινηθμὸς, ȣ, [ὁ], *revolutio*, *miſtio*.

Δίνησις, εως, [ἡ], *vortex*.

Δῖνος, ȣ, [ὁ], *aeris turbo*; *vertigo capitis*; *ſaltationis quædam ſpecies*; *tornus*, *poculum*.

Δινοχλεῖν, *obturbare*, *moleſtum eſſe*.

Δινόω, & Δίνω, *revolvo*, *verſor*, *torno*. Heſiod.

Δινώδης, εος, (ὁ κὴ ἡ), *vorticoſus*.

Δίνων, *Dino*, nomen proprium Tarentini Ducis, ob cujus optimam ſententiam in conſeſſu recitatam, natum eſt proverbium: αὕτη κυρία, *Hæc præcipua*. Plutarch. in Probl.

Δινωτὸς, ȣ, (ὁ), *verſatilis*, *rotundus*, *tornatus*. Iliad. γ. v. 39.

Κεῖνος ὅγ' ἐν θαλάμῳ κὴ δινωτοῖσι λέχεσσι.

Ille ipſe in thalamo, & tornatis lectis.

Διογενὴς, έος, (ὁ κὴ ἡ), *generoſus*. Iliad. α. v. 337.

Ἀλλ' ἄγε, διογενὲς Πατρόκλεις, ἔξαγε κούρην.

Sed age, generoſe Patrocle, educ puellam.

Διογένης, ȣ, (ὁ), *Diogenes Cynicus*, *Synopenſis*. Item alius Stoicus, Babylonius.

Διονύσια, τὰ, *Bacchanalia*, quæ celebrabantur Athenis deſinente hieme, & vere ineunte, ut adnotat Ariſtophanis Interpres.

Διονυσιάζω, *Bacchanalia celebro*. Lucian.

Διονύσιον, τὸ, *ædes Bacchi*.

Διονυσίσκοι, οἱ, *oſſea tubera*, quæ circa tempora prominent, & κέρατα, ideſt, *cornua* dicuntur, metaphora a cornigeris animantibus.

Διόνυσος, ȣ, (ὁ), *Bacchus*. Heſiod. ἐν ἔργ. v. 612.

Διοπετὲς, έος, (τὸ), *cælo delapſum*, *a Jove delapſum*, *ſimulacrum Dianæ* dicitur, quod a Jove delapſum ſit, aut e cælo venerit. Olim enim opifices ſimulacrorum, quo major eſſet ſuperſtitio vulgi, fingebant ea cælitus delapſa, h. e. eſſe Διοπετῆ. Hinc Herodianus lib. 1. αὐτὸ μὲν ἄγαλμα διοπετὲς, ὡς λέγȣσιν. Et in Actis Apoſt. cap. 19. τῆς μεγάλης Ἀρτέμιδος, κὴ τȣ̃ διοπετȣ̃ς, ſupple, ἀγάλματος. Homerus hoc cognomen tribuit regibus, veluti a Jove profectis: ſic etiam apud Euripid.

Διο-

Διοπετὲς ἄγαλμα: *a Jove miſſum ſimulacrum.*

Διπνῖτις, ιδος, [ἡ], *Dipnitis*, nimirum cœnatoria veſtis, qua videlicet in cœnis utebantur veteres. Dion in Hadriano.

Δισμύριοι, *bis decies mille*: δισμύριοι ὁπλῖται: *viginti armatorum millia*: δισμύριοι πεζοὶ, *vicies mille pedites.*

Δισχῖλιὰς, άδος, *numerus bis mille continens.*

Δισχῖλιοι, *duo millia.*

Διϋλάζομαι, *in materiam abeo.*

Διϋλίζω, *defæco, excolo, percolo.*

Διϋλῖσις, εως, (ἡ), *percolatio.*

Διϋλιστὴρ, ῆρος, *colum*, idem atque ὑλιστὴρ.

Διφάω, *inquiro.* Heſiod.

Διφήτωρ, ορος, [ὁ], *indagator.*

Διφρηλάτης, ου, [ὁ], *auriga.* Sophocl. in Ajace.

Δίφυλλος, ου, [ὁ καὶ ἡ], *bina fronde præditus.*

Δίφωνος, ου, [ὁ καὶ ἡ], *bilinguis*, quo nomine Horatius vocat Canuſinos, eo quod Latino juxta cum vicinis Italiæ populis, ſimulque Græco ſermone, a ſuis majoribus ad ſe tranſmiſſo, uterentur. Vide Cl. Mazoch. pag. 36. n. 59. Comment. in Tabb. Heracl.

Δίχηλος, ου, [ὁ καὶ ἡ], *biſulcus, bifidus.*

Διχθάδιος, ου, [ὁ], *duplex, anceps.* Iliad. ι. v. 411.

Δίψυχος, ου, (ὁ καὶ ἡ), *duplicis animi homo.* Horat. lib. 1. ode v.

Nec curſus duplicis per mare Ulyſſei.

Διώκω, *fugo, abigo, perſequor.* Iliad. ε. v. 65.

Διώνυσος, ου, (ὁ), *Bacchus*, pro διόνυσος, Attice o in ω converſo. Heſiod. Δῶρα διωνύσου πολυγηθέος.

Διώρης, ου, (ὁ), nomen propr. viri. Iliad. lib. β. v. 139.

Δνοπαλίζω, *ferio, quatio, occido.* Iliad. δ. v. 472.

Δολιχαύχην, ενος, [ὁ], ut δολιχαύχην κύκνος, *cygnus porrecta cervice ſuperbiens*, Euripid.

Δολιχεγχὴς, έος, [ὁ καὶ ἡ], *habens longam haſtam.*

Δολιχὸς, οῦ, [ὁ], *prolixus, longus*, in Epigr. Et Iliad. κ. v. 52.

Δολιχόσκιος, ου, [ὁ], *habens longam umbram.* Iliad. γ. v. 346.

Δολοπίων, ονος, nomen proprium viri. Iliad. ε. v. 77.

Δρᾶμα, τος, (τὸ), *Drama, fabula, figmentum.*

Δραματικὸς, (ὁ), *Dramaticus, poeticus, fabuloſus.* δραματικὸς μῦθος, *poetica fabula.*

Δραματοποιῶ, *dramaticum opus ſcribo, doceo fabulam.* Cic.

Δρι-

Δριμὺς, έος, (ὁ), *acris*, *acutus*, *acerbus*. Iliad. λ. v. 270.
Ὡς δ' ὅταν ὠδίνουσαν ἔχῃ βέλος ὀξὺ γυναῖκα,
Δριμὺ, τό τε προϊεῖσι μογοστόκοι Εἰλείθυιαι.
Ut vero cum parturientem tenet telum acutum mulierem
Acerbum, quod immittunt partuum præſides Ilithyæ.

Δριμὺ, *acriter*, *torve*, *acutum*, ut δριμὺ βλέπων apud Ariſtophanem.

Δριμύλος, ου, (ὁ), *acris*, *acutus*. δριμύλα ὄμματα, in Epigramm. Ut Horat. *tam cernis acutum*.

Δριμέως, *acute*.

Δριμύσσω, *acri & mordaci humore afficio*.

Δριμύτερον, *acrius*, *vehementius*. Ariſtoph. in Pluto.

Δριμύτης, ητος, (ἡ), *acrimonia*, *acritudo*. Gell. Vitruv. *acor*. Quintil. *acritas*.

Δριμυφαγῶ, *acribus cibis veſcor*.

Δρυΐτης λίθος, *dryites lapis*, ſeu *gemma e truncis arborum ligni modo ardens*. Plin. lib. 37. cap. 11.

Δρυμὸν, ου, [τὸ], *ſylva condenſa*, *nemus*, *ſaltus*. Iliad. λ. v. 118.
Καρπαλίμως δ' ἤιξε διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην.
Confeſtim itaque ruit per querceta denſa & ſylvam.
Dicitur & δρυμός. Quid vero diſcriminis inter δρυμὸν, ac σκίρον, ſive σκεῖρον, intercedat, videſis apud Cl.Mazochium comment. in Tabulas Heracleenſ. pag. 233. §. 2. 3. & 4.

Δρυμώδης, εος, [ὁ καὶ ἡ], *nemoroſus*, *ſylvoſus*, *ſtirpibus & arboribus confertus locus*.

Δρυμὼν, ῶνος, *quercetum*.

Δρυοτόμος, ου, [ὁ], *lignator*, *lignarius Faber* Cic. *Materiarius* Plauto. Smyrn. α. v. 247.
Δρυοτόμοι τέμνουσιν ὑπείροχον
Lignatores cædunt eminentem.

Δρῦς, υὸς, [ἡ], *quercus*, *robur*. In obliquis quandoque producitur, ut apud Heſiod. δρυὸς ἔλυμα, in principio verſus. Sed plerumque corripitur. Ἀπὸ δρυὸς, h. e. *e robore*, nempe, *natus*, ut Dryades Nymphæ credebantur. Odyſſ. ο.
Οὐ γὰρ ἀπὸ δρυός ἐσι παλαιφάτου, οὐδ' ἀπὸ πέτρης. Ad quod alluſit Maro in Æneid.
Hæc nemora indigenæ Fauni Nymphæque tenebant:
Genſque virum truncis & duro robore nata.

Δρυτόμος, ου, [ὁ], *arborator* Plin. *putator* Virg. *materiarius* Plaut. *faber lignarius* Cic.

Δυ-

Δύναμαι, *poſſum*, producitur Odyſſ. α. v. 276.
- Ἀψ ἴτω ἐς μέγαρον πατρὸς μέγα δυναμένοιο.
Redeat domum patris multum potentis. Corripitur vero Iliad. lib. τ. v. 163. atque ita plerumque se habet.

Δύνω, *ſubeo*, *occido*, *condor*. Iliad. ρ. v. 392.
. . ἄφαρ δέ τε ἰκμὰς ἔβη, δύνει δέ τ' ἀλοιφή.
. . *ſtatimque humor exiit*, *ingrediturque adeps*. Item *induo*. Iliad. γ.
. . θώρηκα περὶ ϛήθεσσιν ἔδυνε.
. . *pectus lorica induit*. Et Odyſſ. ο. δῦνε χίτωνα, pro ἐνεδύσατο, *induit*. Quandoque corripitur.

Δύομαι, *ingredior*, *mergor*, *occido*, *induo*. Iliad. γ.
Ἀμφ' ὤμοισιν ἐδύσατο τεύχεα . . . .
Humeros armis induit . . . Δυόμενος ἥλιος: *ſol occidens*.

Δύρεσθαι, pro ὀδύρεσθαι, *lamentari*.

Δυσαὴς, έος, [ὁ ϗ ἡ], *graviter ſpirans*. Iliad. ε. v. 865.
Καύματος ἐξ ἀνέμοιο δυσαέος ὀρνυμένοιο.
Ab aeſtu vento graviter ſpirante excitato.

Δυσαλγὴς, έος, [ὁ ϗ ἡ], *aegre tolerabilis*. Iliad. υ. v. 154.

Δυσαλθὴς, έος, [ὁ ϗ ἡ], *incurabilis*. In Epigr.

Δυσάμμορος, ου, [ὁ], *infelix*. Iliad. χ. v. 428.

Δυσαριϛοτοκεία, ας, [ἡ], *quae optimam prolem peperit*, *ſed malo fato*. Iliad. σ. v. 54.

Δυσηχὴς, έος, [ὁ ϗ ἡ], *horriſonus*. Iliad. β. v. 686.

Δυσθυμεῖν, *animum deſpondere*. Δυσθυμοῦμαι, *animo ſum aegro*, Eurip.

Δυσθυμία, ας, [ἡ], *triſtitia*, *moeror animi*: cui opponitur εὐθυμία.

Δύσθυμος, ου, [ὁ], *triſtis*, *mali conſilii*.

Δυσθύμως, *languide*.

Δυσίμερος, ου, [ὁ ϗ ἡ], *ingratus*, *inſuavis*. Nonn. μυ. v. 672.
. . ὅτι Πᾶνα δυσίμερον ἔδρακε κούρη.
. . *quod Pana inſuavem vidit puella*.

Δυσκίνητος, ου, [ὁ ϗ ἡ], *difficilis motu*, *piger*, *torpens*, in Epigr.

Δυσπαράμυθητος, ου, [ὁ ϗ ἡ], *implacabilis*, *qui verbis flecti nequit*.

Δυσριγὴς, έος, [ὁ ϗ ἡ], *alſioſus*. Ariſtoph.

Δύσριγος, ου, [ὁ], *qui perpetuo friget*, *alſioſus*, *frigoris impatiens*.

Δυσώνυμος, ε, [ὁ ϰ ἡ], *inominatus*, *infauſtus*. Iliad. μ. v. 116.

Δύω, *ingredior*, *ſubeo*, *occido*, *induo*. Iliad. β. v. 261.

. . *ἀπὸ μὲν φίλα εἵματα δύσω*.

. . *tuas quidem veſtes exſuero*.

Δωτίνη, ης, [ἡ], *munus*, & proprie quod conſumitur, & non longo tempore ſervatur, ut vinum, veſtis. Iliad. ι. v. 297.

Οἵκε σὲ δωτίνῃσι, θεὸν ὥς, τιμήσεσι.

Qui te donis, *tamquam Deum*, *honorabunt*. & Odyſſ. lib. 1. v. 268.

Εἂ,

Digitized by Google

E

Eᾶ, pro ἔαε, a verbo ἐάω, *ſine*, *permitte*. Iliad. β. v. 165.

Μηδὲ ἔα νῆας ἅλαδ' ἑλκέμεν ἀμφιελίσσας.

Nec ſine naves in mare trahere &c.

Eὰ, ult. brevi, ἀγαθὰ, *bona*. Heſiod. in ſcuto Hercul. v. 131.

. . . θεοὶ δωτῆρες ἐάων. & Iliad. ω. v. 528. Hujus vocis nominativum ſingularem ſtatuunt Grammatici ἑὸν *ſuum*, quod ea quæ bona ſunt quilibet ſua facere, & ſibi aſciſcere conetur h. e. ἰδιοποιεῖσθαι, ut ipſi loquuntur, & ἑὰ, ideſt, *propria*, *& peculiaria*, *ſua*, *ſui ipſius*, τὰ ἑαυτοῦ.

Eᾶγε, pro ἦγε, ſive potius, ἔηγε, th. ἀγνῦμι, *frango*. Heſiod. ἐν ἔργ. v. 532.

Οὗ τ' ἐπὶ νῶτα ἔαγε, κάρη δ' εἰς οὖδας ὁρᾶται.

Cujus & humeri fracti ſunt, & caput ſolum ſpectat.

Eᾶγὸς, ότος, [τὸ], *fractum*, ab eodem them. Nonn. ιε. v. 15.

Πυθμένα κυφίζοντες ἐαγότος ἀμφιφορῆος.

Fundum evacuantes fractæ amphoræ.

Eᾶδὼς, ότος, [ὁ], pro ἡδὼς, th. ἅδω, *placeo*. Iliad. ι. v. 173.

. . πᾶσιν ἑαδότα μῦθον ἔειπεν.

. . *cunctis gratam ſententiam dixit.*

Eᾶνὸς, οῦ, [ὁ], *indutu pulcher*, *tenuis*, *ſubtilis*. Iliad. ε. v. 734.

Πέπλον μὲν κατέχευεν ἑανὸν πατρὸς ἐπ' οὔδει.

Peplum quidem defluere ſivit patris ſuper pavimento.

Et Iliad. σ. v. 613.

Τεῦξε δέ οἱ κνημῖδας ἑανοῦ κασσιτέροιο.

Fecit ei ocreas e ductili ſtanno. Atque hinc, nimirum ἀπὸ τοῦ ἑανοῦ κασσιτέρου, putant aliqui hanc vocem fuiſſe translatam ad veſtes ſignificandas: ut dicatur πέπλος ἑανὸς, ſive ἐανὸς (utroque enim modo ſcribitur) ideſt, *albus inſtar ſtanni*. Corripitur Iliad. γ. v. 385.

Eγγαστρίμυθος, ου, [ὁ], *ventriloquus*. Hoc nomine ſignificatur, qui e pelvi, vel ex alio genere vaſis vaticinia

capit. Γάςρη enim genus vaſis eſt; aut certe qui in ventre dæmonem habet reſponſa interrogantibus dantem, Cælius lib. 5. cap. 10.

Εγγυαλίζω, *trado*, *porrigo*. Iliad. α. v. 353.

Εγγύθεν, *prope*, *cominus*. Iliad. ι. v. 72.

Εγγύθι, *idem*. Iliad. η. v. 341.

Εγγύος, ȣ, [ὁ], *ſponſor*. Nonn. & in Epigramm. Quæ vox unde fluat, vide apud Cl. Mazoch. Comment. in Tabb. Heracl. pag. 248.

Εγκατα, [τὰ], *inteſtina*, *viſcera*. Heſiod.

Εγκέφαλος, ȣ, [ὁ], *cerebrum*. Iliad. γ. v. 300.

Εγκλίνω, *inclino*, *declino*.

Εγκρίνω, *probo*, *admitto*.

Εγκύμων, ονος, [ὁ κὴ ἡ], *gravidus*. Nonn. γ. v. 170.

Εγχεσίμωρος, ȣ, [ὁ], *bellicoſus*. Iliad. β. v. 692.

Εγχεσπάλος, ȣ, [ὁ], *qui haſtam vibrat*. Iliad. β. v. 131.

Ειλαπινάζω, *epulor*. Iliad. ξ. v. 241.

Ειλαπινας ὴς, ȣ, [ὁ], *paraſitus*. Iliad. ρ. v. 577.

Ειλαπίνη, ης, [ἡ], *epulum*. Iliad. κ. v. 217.

Ειλαρ, αρος, [τὸ], *propugnaculum*. Odyſſ. ο.

Ειλάτινος, ȣ, (ὁ), *abiegnus*. Iliad. ξ. v. 289.

Ειλίπȣς, οδος, [ὁ κὴ ἡ], *curvo gradu uens*, epith. *boum* apud Heſiod. & Iliad. ζ.

Ειλυμα, τος, [τὸ], *velamen*, *involucrum*. Odyſſ. ζ. v. 179.

Εἴθι πȣ εἴλυμα σπείρων ἔχεις ἐνθάδ᾽ ἰȣ̃σα.

Si quod forte velamen linearum veſtium habes huc profecta.

Ειλυφάζω, *contorqueo*, *mico*, *ſplendeo*. Iliad. γ. v. 492.

Πάντη τε κλονέων ἄνεμος φλόγα εἰλυφάζει.

Et quoquo verſus agitans ventus flammam torquet.

Et Heſiod. in ſcuto Herculis:

Τῆλε δ᾽ ἀπ᾽ αἰθομένων δαΐδων σέλας εἰλύφαζε.

Procul ab ardentibus facibus lumen ſplendebat.

Ειλύω, *tego*, *abſcondo*. Iliad. ι. v. 186.

. . νεφέλῃ εἰλύμενος ὤμȣς.

. . *nebula involutus humeros*. Et Horat. lib. 1. Ode 2.

Nube candentes humeros amictus. & Odyſſ. ξ.

ψαμάθῳ εἰλυμένα πολλῇ. Chryſoloras εἰλύω ſcribit cum denſo ſpiritu. εἰλύμενος κόπρῳ: *luto involutus*. Philoſtrat. in Heroicis.

Εινάετὲς, adverb. *novem annis*. Odyſſ. ξ.

Εινάκις, *novies*.

Εινά-

Εἰνάλιος, ȣ, [ὁ], *marinus*. Odyſſ. ο. & in epigramm.

Εἰνάλιφοιτος, ȣ, [ὁ], *per mare vagans*. Hinc εἰναλίφοιτα λῖνα, in epigramm.

Εἰνάνυχες, adverb. *per novem noctes*. Iliad. ι. v. 466.

Εἰνάνυχες δέ μοι ἀμφ᾽ αὐτῷ . . .

Per novem noctes me circa. . .

Εἰνάτηρ, ερος, (ἡ), *fratria*, ideſt, *uxor fratris* (*nam fratria eſt uxor fratris*, inquit Feſtus, *& Fratriæ*, inquit Nonnus, *vocantur fratrum inter ſe uxores*). Neque εἰνάτηρ confundi debet cum voce γάλως, cum pro diverſis accipiantur apud Homer. Iliad. χ. v. 473.

Αμφὶ δέ μιν γαλόῳ τὲ ϗ εἰνάτερες ἅλις ἔςαν.

Circum vero ipſum gloreſq. & fratriæ frequentes ſtabant.

Εἴνατος, ȣ, [ὁ], pro ἔννατος, *nonus*. Iliad. β. v. 295.

Εἰνόδιος, ȣ, [ὁ], *compitalis, in via poſitus, in via habitans*, epitheton Dianæ, quod viis præeſſet, vel in triviis coleretur, in Epigr.

Εἰνοσίγαιος, ȣ, [ὁ], *Ennoſigæus, movens terram*, epitheton Neptuni. Iliad. η. v. 455. Et Juvenal. Satyr. X. de Xerxe loquens:

Ipſum compedibus qui vinxerat Ennoſigæum.

Εἰνοσίφυλλος, ȣ, [ὁ ϗ ἡ], *conſitus arboribus, frondoſus*. Iliad. β. v. 633.

Εἰρύω, pro ἐρύω, poetice. Heſiod. ἐν ἀσπίδι:

Ητ᾽ εἴρυτο κάρη ἡρακλῆος θείοιο.

Quæ caput Herculis protegebat. Et Oppian. Κυνηγ. α. v. 51.

Εἰρύομαι, *cuſtodio*. Iliad. α. ἔπος εἰρύσασθαι: *verbum cuſtodire*, h. e. *parere, obtemperare*.

Εἰσαφικάνω, *adeo, accedo, redeo*. Heſiod.

. . δόμον εἰσαφίκανε: *domum ſe recepit*: εἰσαφίκανε πόλιν, *ad urbem acceſſit*.

Εἰσδύνω, & εἰσδύομαι, *ſubeo, ingredior, penetro*.

Εἶσος, *æqualis*. Iliad. β. v. 431.

. . ȣδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης.

. . *nec quicquam animus indiguit epuli æqualis.*

Εἰσπνῖλος, ȣ, *amator*, apud Lacedæmonios: ſicut apud Theſſalos ἀΐτης, *amaſius*. Theocr. Idyll. ιβ. v. 13.

. . ὁ μὲν ἦς εἴσπνιλος, φαίη χὠ᾽ μυκλαϊσδων.

. . *alter erat amans, ut Amyclæa lingua loquens, dixerit.*

Εκατηβελέτης, ȣ, (ὁ), *longe jaculans*, epith. Apollinis. Iliad. α. v. 75.

Εκατηβόλος, ȣ, (ὁ), *Idem*. Iliad. ο. v. 231.

Ἑκατόγχειρος, ου, (ὁ), *centimanus*, Briarei gigantis epith. Iliad. α. ν. 402. Hinc Horat. Carm. lib. 2.

Nec ſi reſurgat centimanus Gyges.

Ἑκατόνζυγος, ου, (ὁ), *centiremis*, *centum tranſtrorum*. Iliad. υ. v. 247.

Ἑκατόμπεδον, ου, (τὸ), *theatrum*, ita hoc nomen vertit Heſychius, præterea nemo. In tabulis vero Heracleenſibus cum maſculino, tum neutro genere pro templo Minervæ Athenis exſtructo uſurpatur. Dictum vero ita fuit potius ob operis elegantiam & concinnitatem, quam quod quaqua verſum centum pedes pateret: ſive propter numeri religionem; ſicuti & in Hecatombes vocabulo factum eſt, & in templis, altaribus aliiſque ædificiis pluribus non re, ſed nomine ἑκατομπέδοις. vide Cl. Mazoch. comment. in Tabb. Heracl. pag. 270. n. 13. 14. 15.

Ἑκατόμπολις, εως, (ἡ), *habens centum civitates*, Cretæ inſulæ epitheton. Iliad. β. v. 549.

Ἑκατόμπυλος, ου, (ὁ καὶ ἡ), *habens centum portas*, epith. Thebarum, in epigr.

Ἑκατος, ου, (ὁ), *Apollo*, a jaculando procul, ab ἕκαθεν. Ideoque ἑκάτη ponitur pro Diana, quaſi ſoror Ἑκάτου, ideſt, Apollinis: quemadmodum etiam dicitur Φοῖβος, & Φοίβη.

Ἐκβρυχάομαι, *rugio*.

Ἐκδύνω, ἐκδύω, & ἐκδύομαι, *emergo*. Opp. Hal. v. 119.

. . οὐδέ τι μῆχος

Ἐκδῦναι . . *neque ulla ratio emergendi*.

Ἔκθυμος, ου, [ὁ καὶ ἡ], *promptus*, *alacris*.

Ἐκθύμως, *acriter*, *prompte*, *avide*.

Ἐκθύω, *ſacrifico*.

Ἐκκυμαίνω, *exundo*.

Ἐκλαμπρύνομαι, *glorior*.

Ἐκλύω, *libero*, *verba facio*, *os aperio*. Sophocl.

Ἐκμηλίτης, ου, (ὁ), *maſtigia*, *verbero*. Apud Ariſtoph. in Ranis hoc epitheton Herculi tribuitur, pro ἀλεξίκακος. Nam in Melita ita indigetant Herculem.

Ἐκμηκύνω, *elongo*, *in longum extendo*.

Ἐκμηνίω, *indignor*.

Ἐκμηνύω, *indico*, *enuntio*.

Ἐκμιμέομαι, *imitor*, *exprimo*.

Ἐκνικάω, *evinco*, *obtineo*.

Ἐκπίνω, *ebibo*, *exhaurio*.

Εκπλημμυρέω, *æſtu exundo*, *reſtagno*.
Εκπλύνω, *eluo*, *abluo*, *elavo*, Plaut.
Εκπραΰνω, *manſuefacio*, *lenio*, *delinio*.
Εκῤινίζω, *irrideo*, *naſo ſuſpendo*.
Εκτιμᾶσθαι, *liceri*, ſed proprie, *magno*.
Εκτιμάω, *colo*, *exorno*.
Εκτίω, *reddo*, *perſolvo*.
Εκτρίβω, *extero*, *confrico*, *tundendo elicio*, ut ignem ex ſilice. ἐκτρίβειν πῦρ, *excutere ignem*.
Εκτρυπάω, *terebrando egero*.
Εκτρύπημα, τος, [τὸ], Gazæ, *ramenta quæ terebra educit*; Columella *ſcobem* appellat lib. 4. c. 3. Nam antiqua, inquit, terebra, quam ſolam veteres noverant agricolæ, *ſcobem* faciebat.
Εκτρυχόω, *extenuo*, *attero*.
Εκτρύχω, *extero*.
Εκτύφομαι, *in fumum evaneſco*.
Εκτυφόομαι, *idem*.
Εκυρὸς, ῦ, (ὁ), *ſocer*, mariti pater. Iliad. γ. v. 172.
Εκυρὰ, ᾶς, Jon. ἑκυρὴ, *ſocrus*, mariti mater. Iliad. χ. v. 451.

Αἰδοίης ἑκυρῆς ὀπὸς ἔκλυον . .
Venerandæ ſocrus vocem audivi . . Hoc nomine dicta eſt Comœdia Terentii.

Εκφερομυθῶ, *effero*, *prodo*, *pervulgo*.
Εκφῦλος, [ὁ καὶ ἡ], *diverſi generis*, *alienus*, *barbarus*.
Εκφύομαι, *enaſcor*, *pullulo*.
Εκφυσάω, *efflo*, *exſpiro*. Apud Ariſtoph. in Pace, *excito*. . . ἐξεφύσησε γὰρ τοσῦτον πόλεμον, pro ἐξεκίνησε, *excitavit*.
Εκφύω, *produco*, *germino*.
Ελαΐδες, αἱ, *oleæ arbores*, *olivæ*.
Ελαΐζειν, *oleas colere*.
Ελάϊνος, ε, (ὁ), *oleaginus*. Iliad. ν. v. 612.

Αξίνην εὔχαλκον, ἐλαΐνῳ ἀμφιπελέκκῳ.
Securim ex ære ſcite factam, *oleagino inſertam manubrio*. Cl. Mazochius in de Dedicatione ſub aſcia pag. 166. vertit *dolabram* ex modo longioris manubrii: nam ibi πέλεκκος μακρὸς dicitur.

Ελαΐς, ἴδος, *Elais*, *vicus Palæſtinæ prope Phœnicen*. Dionyſ. Perieg. v. 910.

Οἵτ' Ἰόπην, καὶ Γάζαν, Ἐλαΐδα τ' ἐνναίουσι.
Qui Jopen, *& Gazam*, *Elaidemque incolunt*.

Ελἄτὴρ, ῆρος, [ὁ], *agitator equi*, *eques*, *auriga*. Iliad. δ. v. 145.

Ελἄτη, ης, [ἡ], *abies*. Iliad. ε. v. 560. ἐυξέστῃσ' ἐλάτῃσι, *politis abjetibus*, h. e. *abiegnis remis*.

Ελἄτῑτης, ου, [ὁ] *elatites lapis*. Plin. lib. 36. cap. 20.

Ελἄτῐνον μῦρον, ἢ ἔλαιον, *elatinum unguentum*, *ſive oleum*, nimirum e palma, quam Elaten aut ſpathen aliqui vocant. Dioſcor. lib. 1. cap. 55.

Ελἄφηβόλος, ου, [ὁ], *venator cervorum*. Iliad. σ. v. 319.

Ελἄφος, ου, [ὁ καὶ ἡ], *cervus*, *cerva*. Iliad. α. v. 225.

Ελευσὶς, ῖνος, & Ἐλευσὶν, Civitas in Attica Provincia, non longe ab Athenis, in qua regnavit Eleuſius, quem Ceres docuit omnem agriculturam.

Ελευσῑνίακος, ου, [ὁ], *Eleuſinus*, ut Ἐλευσῑνίακος κόλπος apud Strabonem lib. 8. *Sinus Eleuſinus*.

Ελευσῖνιος, [ὁ], *Eleuſinius*: *οἱ* Ἐλευσίνιοι, ſic dicti ſunt verſus quidam, ſeu opus Æſchyli. Plut. in Theſeo.

Ελευσῖνια, [τὰ], Sacra Cereris quærentis filiam Proſerpinam, quæ Athenienſes magnis cæremoniis arcaniſque celebrabant.

Ελευσῖνοθεν, *ex Eleuſine*.

Ελῐκοβλέφἄρος, ου, (ὁ καὶ ἡ), *cui ſunt palpebræ volubiles*, *aut tortiles*, *aut nigræ*, epith. Veneris.

Ελῐκὼν, ῶνος, *Helicon*, mons Bœotiæ juxta Thebas, non procul a Parnaſo, qui & ipſe Apollini quoque ſacer, & Muſis eſt. Unde Muſæ Ελικωνιάδες appellatæ ſunt.

Ελῐκῶπες, (οἱ), *cui oculi ſunt verſatiles*, *vel nigri*. Hoc nomine & Græci appellabantur, quod (ut tradit Theon in Aratum) Helicen Urſam inter navigandum obſervarent; vel ἀπὸ ἑλίσσειν τὰς κῶπας, ideſt, a remis circumagendis. Iliad. α. v. 389.

Ελῐκωπις, ιδος, (ἡ), *ad ſeſe hominum oculos convertens*, *vel nigris oculis decora*. Iliad. α. v. 98.

Ελίχρῡσος, quod & ἑλίχρυσον ſcribitur. *Elichryſus*, & *Helichryſum*. Gaza hanc plantam transtulit *aureliam*, ſed male. Quid vero ſit, vide apud Plin. ex Theophraſto lib. 21. cap. 25. Theocr. Idyll. α. v. 30.

Κισσὸς ἑλιχρύσῳ κεκονισμένος . .

Hedera helichryſo ornata . . .

Ελκῡω, *traho*. Apollon. Argon. 2.

Ελκύσαντες λίθον εὐναίης . . .

Anchora lapidem trahentes . . .

Ελλαμπρῡνομαι, *clareo*, *ſplendeſco*.

Ελλ

Ελλεβορίτης οἶνος, *belleborites vinum*, ideſt, ex helleboro confectum.

Ελυμα, τος, [τὸ], medium aratri, ubi clavus craſſior dentale connectit cum temone: Heſiod. ἐν ἔργ. v. 428. *Buris* dicitur a Virgilio.

Ελίσσα, ης, [ἡ], *Eliſa*, nomen Didonis. Virgil. lib. 4. Æneidos:

. . *nec me meminiſſe pigebit Eliſæ*.

Ελύω, *involvo*, *implico*. Iliad. ω.

Εμμάπέως, *dicto citius*. Iliad. ε. v. 836.

Εμπίνω, *imbibo*, *ebibo*. Ariſtoph.

Εμπλύνω, *eluo*, *abluo*, *elavo*, Plaut.

Εμπρίω, *ſeco*, *infigo*. Opp. Hal. ε. v. 186.

Αφρῷ ὑπ' αἱματόεντι γένυν σκολιοῖσι χαλινοῖς,
Εμπρίει, θερμὸν δὲ . .
Spuma ſub cruenta maxillam curvis frenis infigit.

Εμπυριβήτης, ου, [ὁ], *igni aptus*. Iliad. ψ. v. 102.

Εμπυρος, ου, [ὁ καὶ ἡ], *ignitus*, & in Epigramm. ſumitur pro *aſſato*, *cocto*: ut ἰχθὺς ἔμπυρος.

Εμφύλιος, ου, [ὁ καὶ ἡ], *conſanguineus*, *contribulis*, *inteſtinus*. Hinc ἐμφύλιος πόλεμος, *civile bellum* & *inteſtinum*. Theocr. Idyll. κβ. v. 199.

Κεκλιμένος θεᾶτο μάχην ἐμφύλιον ἀνδρῶν.
Reclinatus ſpectat pugnam civilem virorum.

Εμφυλος, ου, [ὁ καὶ ἡ], *tribulis*, *civis*, *gentilis*. Odyſſ. ο. v. 273.

. . Ανδρα κατακτὰς
Εμφυλον . . . .

Εμφύομαι, *inhæreo*, *innaſcor*.

Εμφυσάω, *inſufflo*, *inſpiro*, *flatu impello*.

Εμφύσημα, τος, [τὸ], *inflatio*, *afflatus*, & *oculorum morbus*.

Εμφύσησις, εως, [ἡ], *inſufflatio*.

Εμφυσιόομαι, *inflor*, *tumeo*.

Εμφύω, *genero*, *produco*.

Εμψυχος, ου, [ὁ καὶ ἡ], *animatus*, *animæ compos*.

Εμψυχόω, *animo*, *vivifico*, in Epigr.

Εμψύχω, *refrigero*.

Εμψύχως, *animoſe*, & *ex animi ſententia*: ut ἐμψύχως λέγειν, *ex animi ſententia loqui*.

Εναίσιμος, ου, (ὁ καὶ ἡ), *fatalis*. Iliad. ζ. v. 521.

Εναλίγκιος, ου, (ὁ καὶ ἡ), *ſimilis*. Iliad. ε. v. 5.

Εναντίβιον, adverb. *adverſus*. Iliad. θ. v. 168.

Εν͂αρᾶ, *τᾶ*, *ſpolia*. Iliad. ζ. v. 69. ἔναρα βροτόεντα, *ſpolia cruenta*.
Εναρίζω, *interficio*, *ſpolio*. Iliad. α. v. 190.
Ενδῖνα, *τᾶ*, *inteſtina*, quod illinc ſint tormina ventris. Il. ψ. v. 806.
Ψαύσῃ δ' ἐνδίνων, διά τ' ἔντεα, καὶ μέλαν αἷμα.
Attigeritque intus membra, perq.arma et nigrum ſanguinem.
Ενδινέω, *inſtar verticis*, *aut turbinis circumago*.
Ενδύνω, *irrepo*, *induo*. Iliad. β. v. 42.
. . μαλακὸν δ' ἔνδυνε χιτῶνα.
. . *mollemque induit tunicam*.
Ενδύω, *idem*.
Ενθυμάζω, *incido*, *irruo*.
Ενθυμοῦμαι, *animadverto*, *intelligo*.
Ενθύμημα, *τος*, [*τὸ*], *inventum*, *cogitatio*, & *argutia*, *argumentum*, & *ſententia Oratoria*. Cic. in Topic.
Ενθύμιον, *ου*, [*τὸ*], *cogitatio*, *caute excogitatum*, *aſtutia*.
Ενθύμιος, *ου*, (*ὁ*), *qui curæ eſt*. Odyſſ. γ.
Μὴ δή τοι κεῖνός γε λίην ἐνθύμιος ἔστω.
Noli de illa nimium eſſe ſollicitus.
Ενθύμος, *ου*, (*ὁ*), *benevolus*. Odyſſ. ξ. v. 611.
Ενθύμως, *ſtatim*. Βατραχ. v. 159.
Ενιδρύω, *colloco*. ἐνίδρυμαι, *infixus ſum*, *inſideo*; & active *inſero*, *indo*, *infigo*.
Ενιπὴ, *ῆς*, [*ἡ*], *minæ*, *increpatio*. Iliad. δ. v. 402.
Αἰδεσθεὶς βασιλῆος ἐνιπὴν αἰδοίοιο.
Reveritus Regis increpationem venerandi.
Ενιπτύω, poetice, pro ἐμπτύω, *inſpuo*.
Ενίπτω, *increpo*, *maledictis laceſſo*.
Ενισάζω, *exæquo*. th. ἴσος, quod pro lubitu corripitur, & producitur.
Ενιπεὺς, *έος*, [*ὁ*], nomen fluvii.
Εννεάβοιος, *ου*, (*ὁ*), *novem boum pretii nummus*. Iliad. ζ. v. 237.
Εννεάχιλοι, *οἱ*, *novies mille*. Iliad. ε. v. 860.
Ὅσσον τ' ἐννεάχιλοι ἐπίαχον, ἢ δεκάχιλοι.
Quantum novies mille clamant, *vel decies mille*.
Ενομιλέω, *converſor*.
Εντῖμος, *ου*, [*ὁ καὶ ἡ*], *honorabilis*, *pretioſus*, *honeſtus*, *clarus*.
Εντίμως, *honorifice*.
Εντρίβομαι, *malum infero*, *plagas infigo*. Ariſtoph.
Εντρίβω, *frico*, *cædo*, *tero*, *abſumo*.

Εντύνω, *paro*, *adorno*, *diſpono*. Iliad. ι. v. 203.

Ζωρότερον δὲ κέραιρε, δέπας δ' ἔντυνον ἑκάςῳ.

Meraciuſque miſce, *poculumq. para unicuique*.

Ενυάλιος, ου, [ὁ], *Mars*, *bellicus*. Iliad. ν. v. 519.

. . ὁ δ' Ἀσκάλαφον βάλε δουρὶ

Υἱὸν Ἐνυαλίοιο . . *Aſcalaphum tamen percuſſit haſta filium Martis* . . Hic autem animadvertendum eſt hanc vocem Ἐνυάλιος non unius Martis fuiſſe cognomen, ſed bellicoſiſſimi cujuſque: unde id nomen Heſychio πολεμιςὴς & πολεμικὸς exponitur. Adhæc Plutarchus, quod Romani Romulum vocarint *Quirinum* (quod Sabinorum lingua *haſtatum* ſonat; quaſi ſi αἰχμητὴν dixeris, id quod & haſtatum & bellatorem deſignat) id Ἐνυάλιον Græcis ſonare teſtatur. Quod nedum in Martem, verum etiam in Bacchum, Herculem, & Quirinum quadrat. Quod ſi quando Ἐνευάλιος ſcriptum reperitur, quod in Maſtrilliano vaſe Junonem ab Enevalio h. e. Hercule ſauciatam exhibente videre eſt, id non errore, ſed conſilio factum exiſtimes velim. Nam ſicut Ἐνυάλιος ab *Enyo* belli Dea, ſive potius ab Ἐνύω (*occido*) deducitur; ita Ἐνευάλιος fiet ab Ἔνευ, cujus Suidas meminit his verbis: Ἔνευ, ἐπιφόνημα, *Eneu*, *eſt acclamatio*. Neque id novum eſt, quædam ſcilicet Deorum nomina ab acclamationibus fuiſſe petita. Bacchus enim ab acclamatione Εὐοῖ, *Evius* vocabatur, & ab altera Σαβοῖ, *Sabazius*. Vide Cl. Mazoch. comment. in Tabb. Heracl. pag. 137. & 138. n. 2. & 3.

Ενυὼ, οῦς, [ἡ], *Bellona*, ἡ πολεμικὴ θεός. Iliad. ε. v. 333.

Οὔτ' ἄρ' Ἀθηναίη, οὔτε πτολίπορθος Ἐνυώ.

Neque Minerva, *neq. urbium vaſtatrix Bellona*.

Εξαδρύνομαι, *ad perfectam venio maturitatem*.

Εξαθυμεῖν, *animo deficere*.

Εξακισμύριοι, *ſexagies mille*, *ſexaginta millia*.

Εξακισχίλιοι, *ſexies mille*.

Εξακριβόω, *exacte facio & abſolvo*.

Εξαλαπάζω, *diripio*. Iliad. α. v. 128.

Εξαμβλύνω, *hebeto*, *obtundo*.

Εξαμύνομαι, *tueor*, *defendo*, Eurip.

Εξαναδύομαι, & ἐξαναδύω, *fugio*, *detrecto*.

Εξαναψύχω, *refrigero*.

Εξαποδίω, *expello*, *exigo*. Iliad. ε. v. 763.

Λυγρῶς πεπληγυῖα μάχης ἐξαποδίωμαι;

Graviter percuſſum pugna exegerim? Ubi notandum

eſt

eſt α hic produci per Ectaſin, quod fit, cum tres breves in polyſyllaba dictione concurrunt; quod & in κυανὸς ejuſque compoſitis, & in aliis, ὅσα κόνις, contingit.

Ἐξαρτύομαι, & ἐξαρτύω, *condio, inſtruo, paro.*

Ἐξειρύω, pro ἐξερύω, *extraho.*

Ἐξερύω, *idem.*

Ἐξῑλάσκομαι, *propitio, placo, pacifico.*

Ἐξῑλασις, εως, [ἡ], *expiatio, pacificatio* Cic.

Ἐξῑλασμα, τος, [τὸ], *placatio, munus, reconciliatio.*

Ἐξῑλασμὸς, οῦ, [ὁ], *exoratio, expiatio.*

Ἐξυλάω, *concilio.*

Ἐξῑλεοῦμαι, *reconcilio.*

Ἐξῑσης, vel ἐξῑσου, *æqualiter, ex æquo.*

Ἐξομῑλῶ, *verſor.* Eurip.

Ἐξόμῑλος, ου, [ὁ ϰ̀ ἡ], *alienus, ſeu abhorrens a conſuetudine.* Sophocl.

Ἐξῑθύνω, *dirigo.* Iliad. ο. v. 410. Et Apoll. Argon. α. v. 562.

. . ὄφρ᾽ ἔμπεδον ἐξιθύνοι.

. , *ut tuto dirigeret.*

Ἐξοπῑθεν, *a tergo.* Iliad. π. v. 611.

Ἐξοροθύνω, *concito, incito.*

Ἐπᾱΐκω, *irruo.* Opp. Hal. α. v. 392.

Νῶτον ἐπαΐξας περιβάλλεται αἰόλα δεσμά.

Tergum irruens circumjicit varia vincula.

Ἐπᾱΐσσω, *incito, irruo.* Odyſſ. ξ. & Iliad. γ. ἔγχει ἐπαΐσσων, *haſta minitans*, vel, *in haſtam inſurgens*: ἐπαΐσσων ξίφος, *enſem incitans & movens.* Apollon.

Ἐπαισχῡνομαι, *erubeſco, revereor.*

Ἐπᾱμύνω, *auxilior, ulciſcor.* Iliad. ζ. v. 361.

Ἐπᾱρὰ, ᾶς, (ἡ), *imprecatio.* Iliad. ι. 456.

. . Θεοὶ δ᾽ ἐτέλειον ἐπαράς.

. . *Dii autem ratas fecerunt imprecationes.*

Ἐπᾱρᾱτος, ου, [ὁ ϰ̀ ἡ], *maledictus, exſecrandus.* Th. ἀρά.

Ἐπεντῡνομαι, *accingor, adornor.* Apoll. Arg. α. v. 720.

. . ϰ̀ δ᾽ αὐτοὶ ἐπεντύνοντο νέεσθαι.

. . *& illi adornabantur abire.*

Ἐπημύω, *flecto, inclino.* Opp. Κυνηγ. β. v. 290.

Ὠτειλαὶ δ᾽ ἑκάτερθεν ἐπημύουσιν ὀδόντων.

Vulnera utrinque connivent dentium. Et Hal. α. v. 228. Sed corripitur. Iliad. β. v. 148.

Λάβρος ἐπαιγίζων, ἐπί τ᾽ ἠμύει ἀσταχύεσσιν.

Rapidus ſuperne ingruens, & ſpicis incumbit.

Ἐπη-

Επητρίμος, ϐ, (ὁ ϰ̀ ἡ), *denſus*, *confertus*. Iliad. σ. v. 211.

Επιάλλω, *induco*. Odyſſ. χ. v. 49.

. . ὗτος γὰρ ἐπίηλεν τάδε ἔργα.

. . *Hic enim auctor fuit horum omnium.*

Επιάχω, *acclamo*. Iliad. ν. v. 835.

Αργεῖοι δ' ἑτέρωθεν ἐπίαχον . .

Argivi ab altera parte acclamabant . .

Επιβρίθω, *ingruo*. Iliad. ε. v. 91.

. . ὅτ' ἐπιβρίσῃ Διὸς ὄμβρος.

. . *quando ingruit Jovis imber.*

Επιδίνω, *contorqueo*. Iliad. γ. v. 378.

Ρίψ' ἐπιδινήσας . . *projecit contorquens.*

Επίηρος, ϐ, (ὁ), *gratus*. Iliad. υ. v. 571.

Επιθαρσύνω, *confirmo*, *animum addo*. Iliad. δ. v. 183.

Τόνδ' ἐπιθαρσύνων . . *Hunc confirmans* . .

Επιθλίβω, *premo*, *ſeco*. Aratus v. 84.

Επιθυμῶ, *concupiſco*. Anacr. ode λϛ.

Επιθυμία, ας, [ἡ], *cupiditas.*

Επιθυμοδείπνοι, οἱ, *conviviorum appetentes*. Hoc nomine Cæſar appellabat eos, qui cum tardius ad convivium veniſſent occupati negotiis, tamen ob cœnarum cupiditatem, non recuſarent iis, a quibus rogarentur.

Επιθύνω, *corrigo*. Iliad. ο. v. 410.

Επιθύω, *immolo*, *ſacrifico*, *irruo*. Iliad. σ. v. 175. Et Odyſſ. v. 297.

Επικηρυκεύομαι, *legatos mitto de fœdere*, *aut induciis acturos.*

Επικλίνομαι, *incumbo*, *inclino*. Apoll. 2. Argon.

Επικλίνω, *inclino*, *inflecto.*

Επικρίνω, *decerno.*

Επικυμαίνω, *fluctuando ingruo*, *irruo.*

Επιμυθοῦμαι, *inſuper dico*, *vel ſuadeo.*

Επιμυθεύω, *affabulor.*

Επιμύθιον, ϐ, [τὸ], *affabulatio*, quod fabulæ annectitur quaſi appendix (ut ἐφύμνιον, quod hymno ſuccinitur) quod expoſita fabula adjungitur, ut ejus uſus & accommodatio ad mores intelligatur.

Επιμύρομαι, *remurmuro*. Apoll. Arg. α. v. 938.

. . ὅσσον τ' ἐπιμύρεται ἰσθμός.

. . *quantumque remurmurat iſthmus.*

Επιμύω, *claudo*, *conniveo*, *nicto.*

Επινίκιος, ϐ, *victorioſus*, Gell. *triumphalis*. Hinc ἐπινίκιοι

κιοι πομπαὶ, ideſt, *triumphi*, Gaza. Ἐπινίκιος παιὰν, *victoriæ pæan.*

Επινίκιον, [τὸ], *Epinicia, orum, celebritas pro habita victoria, carmen ob partam victoriam*. Sueton. in Nerone. Item pro epulo victoriæ cauſſa dato. Lucian.

Επίξυνος, [ὁ ϗ ἡ], *communis*.

Επιξυνόω, *communico*. Apoll. Argon. γ. v. 1161.
Οἷον ἐῇ κακὸν ἔργον ἐπιξυνώσατο βυλῆ.
Quam ſuo malum officium communicaſſet conſilio.

Επιξύω, *erado*. Nonn. λη. v. 13.
Ιππείαις ἀχάρακτον ἐπιξύων ῥόον ὁπλαῖς.
Equinis non ſignatum eradens fluctum ungulis.

Επιμορμύρω, *murmuro*. Dionys. Perieg. v. 784.
Τῷ δ' ἐπιμορμύρυσι ῥοαὶ Ἅλυος ποταμοῖο.
Poſt hunc vero murmurant fluenta Alyis fluvii.

Επιπλημμύρω, *obruo*. Opp. Hal. α. v. 465.
Δυσμενέων πάγχαλκος ἐπεπλήμμυρε θύελλα.
Hoſtium tota ænea obruerat procella.

Επίρρινος, ῡ, [ὁ ϗ ἡ], *juſto naſo præditus*.

Επισινὴς, έος, [ὁ ϗ ἡ], *cui noceri poteſt*.

Επισίνομαι, *noceo*. Nic. Alexiph. v. 413.
. . βορὴ ἐπισίνατο κάμπη.

Επισίτια, [τὰ], *cibaria, ad cibum neceſſaria*.

Επισιτίζομαι, *cibum paro*.

Επισίτιος, &

Επίσιτος, *is cui pro opere cibus rependitur*.

Επισιτισμὸς, ῦ, [ὁ], *commeatus, viaticum navis*.

Επισκύνιον, ȣ, (τὸ), pellis ſupercilii quæ flectitur, ſupercilii prominentia, ſeu ſupercilium ipſum. Nam σκύνια ſunt ſummæ palpebræ, ideſt, *cilia*. Cilii vero quaſi projecta ἐπισκύνια dicuntur. Hom. Iliad. ρ. v. 136. de Leone exagitato:
Πᾶν δέ τ' ἐπισκύνιον κάτω ἕλκεται . .
Totumque ſupercilium deorſum trahit . . Et Opp. κυνηγ. α. v. 250.
Ομμα τορὸν, πυρσωπὸν, ἐπισκυνίοισι δαφοινὸν.
Oculus ei ſit torvus, flammeus, ſuperciliis truculentus.

Επιστροφάδην, *quaquaverſum*. Iliad. φ. v. 20.

Επισυρίττω, *clamo, more gruum vociferor, exſibilo*.

Επισύρω, *attrabo*.

Επισφραγίζω, *ſigno, obſigno*.

Επιτιμάω, *pretium augeo, increpo, intermінor*.

Επιτιμητὴρ, [ὁ], *reprehenſor, objurgator*. Oppian. Hal. α. v. 682.

Επι-

Επιτιμήτωρ, *vindex*, *adjutor*. Odyſſ. ι.

Ζεὺς δ' ἐπιτιμήτωρ . .

Επιτίμιον, ȣ, [τὸ], *ultio*, *multa*, *vindicta*.

Επίτιμος, ȣ, [ὁ], *dives*.

Επιτίμως, *honorifice*.

Επιτροχάδην, *breviter*, *ſtrictim*, *curſim*. Iliad. γ. v. 213.

Επιφαιδρύνω, *lavo*. Apoll. Argon. δ.

Εὗρον ἁλὸς νοτίδεσσι κάρη ἐπιφαιδρύνȣσαν.

Invenerunt maris humoribus caput lavantem.

Επιφύομαι, *accreſco*, *adnaſcor*.

Επιφυσάω, *intumeſco*, *inſlo*. Ariſtoph. in Pluto.

Επιχρίω, *inungo*.

Επίχρυσος, *aureus*, *inauratus*.

Επομφάλιος, ȣ, (ὁ), *umbo clypei*. Iliad. η. v. 266.

Εποτρύνω, *hortor*, *impello*. Iliad. ζ. v. 83.

Αὐτὰρ ἐπεί κε φάλαγγας ἐποτρύνητον ἁπάσας.

Verum poſtquam Phalanges hortati fueritis omnes.

Επτάβοιος, ȣ, (ὁ), epitheton clypei Ajacis, quem Homerus ita appellat, quod ſeptem boum tergoribus eſſet obductus, atque ob id impenetrabilis. Iliad. η. v. 222. Hinc Ovid.

. . *dominus clypei ſeptemplicis Ajax*. Et apud Eraſm. θυμὸς ἑπταβόειος, *animus heptaboeus*, *ſive ira heptaboea*, quod dicitur de forti magnoque & invicto.

Επτάπυλος, ȣ, (ὁ), ſeptem portas habens. Iliad. δ. v. 406.

Επωρύω, *fremo*, *ululo*, de cane, in epigr.

Ερητύω, *coerceo*. Nonn. κδ. v. 4.

Υσμίνην φλογόεσσαν ἐρητύων Διονύσȣ.

Pugnam flammeam coercens Bacchi. Et Iliad. α. v. 192.

Ηέ χόλον παύσειεν, ἐρητύσειέ τε θυμόν.

An iram ſedaret, *compeſceretque furorem*.

Ερίζω, *contendo*. Ἔρισα, *contendi*, & ἐρίσας, & ἐρίσειε, non raro ι producunt. Iliad. γ. v. 223.

Οὐκ ἂν ἔπειτ' Οδυσῆΐ γ' ἐρίσειε βροτὸς ἄλλος.

Non deinde cum Ulyſſe contendiſſet mortalis alius. Et Odyſſ. ο.

Δρηστοσύνῃ δ' ȣ̓κ ἄν μοι ἐρίσειεν βροτὸς ἄλλος.

Sedulitate nemo alius mecum certaverit.

Εριβρύχων, *ſonorus*, in Epigr. de tuba, ἐριβρύχων παυσαμένη κελάδων.

Εριβρύχης, ȣ, [ὁ], *valde mugiens*. Heſiod. in Theog.

Ἐριβώλαξ, ακος, (ὁ, ἡ, τὸ), *valde gleboſus*. Iliad. α. v. 154.

Ἔριθος, ου, [ὁ καὶ ἡ], proprie *lanarius*, *ſive lanificus*. Theocr. Idyl. ιε. v. 80.

Πότνι' Ἀθηναία, ποῖαί σφ' ἐπόνασαν ἔριθοι;

Veneranda Minerva, *quales illa elaborarunt lanificæ?*

Ἐρικυδὴς, έος, [ὁ καὶ ἡ], *valde glorioſus*. Iliad. ξ. v. 327.

Οὐδ' ὁπότε Λητοῦς ἐρικυδέος, οὐδὲ σεῦ αὐτῆς.

Nec quando Latonæ glorioſæ, *neque tui ipſius*.

Ἐρίμυκος, ου, [ὁ καὶ ἡ], *valde mugiens*. Iliad. ψ. v. 775.

Τῇ ῥα βοῶν κέχυτ' ὄνθος ἀποκταμένων ἐριμύκων.

Ubi boum fuſum erat ſtercus interfectorum valde mugientium.

Ἐρινὰ, [τὰ], *caprificus*, fructus caprifici.

Ἐρινάζω, *caprifico*, h. e. groſſos ex caprifico decerptos ficulneis arboribus ſive ficis ſuſpendere, ut ficariorum culicum operâ matureſcant ficus; quod & ὀλυνθάζειν dicunt. Unde ὄλυνθος, *ficus ſylveſtris*, *arbor*.

Ἐρινὰς, άδος, *caprificus*, *groſſus*.

Ἐρινασμὸς, ου, [ὁ], *caprificatio*.

Ἐρινεὸν, ου, [τὸ], *poma ficuum*, vel, *ficus groſſi præcidui*.

Ἐρινεὸς, ου, [ὁ], *caprificus*, *ficus ſylveſtris*. Iliad. β. v. 433.

Λαὸν δὲ στῆσον παρ' ἐρινεὸν . .

Exercitum autem ſiſte apud caprificum . .

Ἐρινέω, idem quod ἐρινάζω.

Ἔρινος, ου, *Erinus*, herba, quæ circa fontes fluvioſque provenit. Dioſc. lib. 4. cap. 28. Et Nicand. in Theriacis:

Ἀμφοῖν καὶ χλώθοντος ἐν ἀρπέζαισιν ἐρίνου.

Ἐρινεὸν, *Erineum*, urbs in Doride, ita dicta a caprifico, ut auctor eſt Strabo.

Ἐριφύλη, *Eriphyle*, vel *Eriphyla*, ſoror Adraſti, uxor Amphiarai, quæ accepto a Polynice aureo monili, maritum latentem, ne ad bellum Thebanum, ubi se moriturum ſciebat, proficiſci cogeretur, Polynici prodidit. Æneid. 6.

Ἐριώδυνον, τὸ, *gravem dolorem afferens*.

Ἑρμαφρόδιτος, ου, [ὁ], *hermaphroditus*.

Ἑρμάων, ωνος, *Mercurius*. Coluthus v. 76.

Ὣς ὁ μὲν Ἑρμάωνι πατὴρ ἐπέτελλε Κρονίων.

Sic quidem pater Saturnius Mercurio præcipiebat.

Ἑρπύω, *repto*. Smyrn. ιγ. v. 93.

Ἀμφὶ νεκροὺς εἵρπυον ἀάσπετα κωκύοντες.

Inter mortuos reptabant horrendum in modum ululantes.

Ἐῤῥίγῃσι, *timeat*. Iliad. γ. v. 353.

Ὄφρα τὶς ἐῤῥίγῃσι . . . *a verbo* ῥιγῶ, ῥιγήσω, ἐῤῥίγηκα, & in medio Perfecto, ἔῤῥιγα. Unde ἐῤῥίγω in ſubjunctivo, ἐῤῥίγῃς, & tertia ἐῤῥίγῃσι, pro ἐῤῥίγῃ.

Ἐῤῥιγόω, *inalgeo*. Ariſtoph. in Pluto.

Ἐῤῥίγω, *horreo*, *formido*, Heſiod.

Αὐτὸς δὲ σπεύδοντι κὴ ἐῤῥίγοντι ἐοικώς.

Ipſe autem feſtinanti, *& formidanti ſimilis*.

Ἐῤῥῖνα, [τὰ], *medicamenta vocant medici*, *quæ naribus induntur purgando capiti*. Vulgus medicorum *naſalia* ſolet appellare.

Ἐρυκακέω, *arceo*, *inhibeo*, Iliad. ι. v. 262.

Αὐτοῦ ἐρυκακέειν . . *Hic ſiſte*, vel; *detine*.

Ἐρύκω, *coerceo*. Iliad. φ. v. 59.

. . ὃ πολέας ἀέκοντας ἐρύκει.

. . *qui multos invitos coercet*.

Ἔρυμαι, pro ἐρύομαι, *cuſtodio*, *tueor*. Apoll. 2. Argon.

. . ὄφις περί τ' ἀμφί τ' ἔρυται: ideſt, *tuetur*. Idem: Κῶας ὄφις . . ἔρυτο δοκεύων . . *cuſtodiebat obſervans*.

Ἐρύω, *diſcerpo*, *diſtraho*, *obſervo*. Iliad. α. v. 216.

Χρὴ μὲν σφωΐτερόν γε, θεὰ, ἔπος εἰρύσασθαι.

Oportet quidem veſtrum, *Dea*, *verbum obſervare*. At corripitur eodem lib. v. 459.

Εὐέανος, ου, [ὁ], *pulcre veſtitus*. th. ἑανός.

Εὐθυμέω, *lætifico*, *alacri animo ſum*.

Εὐθυμήδης, εος, [ὁ κὴ ἡ], *gratioſus*.

Εὐθυμία, ας, [ἡ], *lætitia*, *hilaritas*, *alacritas*.

Εὔθυμος, ου, [ὁ], *lætus*, *alacer*, *bilaris*. Odyſſ. ξ. v. 63.

. . Ἄναξ εὔθυμος ἔδωκε.

Εὐθυμότατος, *lætiſſimus*.

Εὐθύμως, *avide*, *læto animo*, *alacriter*. Βατραχ. v. 159.

Εὐθύνομαι, *judicium ſubeo*, *& quaſi in diſquiſitionem vocor*. Hoc nunc *ſyndacari* vocant: & Cicero *rationem vitæ & magiſtratus geſti*, *aut curationis actæ repoſci*, quod apud Cenſores fiebat. Cæſar, *cauſſam dicere*.

Εὐθύνη, ης, [ἡ], *judicium*, *pœna*, *examen*.

Εὔθυνος, ου, [ὁ], idem quod εὐθυντὴρ, ῆρος, *rector*, *gubernator*.

Εὐθύνω, proprie ſignificat, *quod pravum eſt corrigo*.

Εὐθύῤῥιν, & εὐθύῤῥις, ῖνος, [ὁ κὴ ἡ], *qui recto eſt naſo*.

Εὐκίνητος, ου, [ὁ], *facile mobilis*, *agilis*, *lubricus*.

Εὐκίων, ονος, ὁ κὴ ἡ], *pulcras habens columnas*.

Ευκλνὶς, ῖδος, *bene clauſus*. Iliad. ω. Ἐυκληὶς θύρη : *janua bene clauſa*.

Ευμίσητος, ε, [ὁ ϗ ἡ], *odioſus*.

Ευκνήμις, ῖδος, *bene ocreatus*. Iliad. α. v. 17.

Ατρεῖδαί τε, ϗ ἄλλοι ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί.

Atridæque, & alii bene ocreati Achivi.

Ευνῖκα, nomen Nymphæ. Theocr. Idyll. ιγ. v. 45.

Ευκραὴς, έος, [ὁ ϗ ἡ], *temperatus, purus*. Apoll. 2. Argon.

. . εὐκραὴς ἄεν ȣ̓ρος. . . *ventus liquidus ſpirabat.*

Ευκρῖνας, αντος, *deligens*. Odyſſ. ξ.

Καὶ σφι συῶν τὸν ἄριςον ἐϋκρίνας ἀποπέμπω.

Ευπᾰρᾰμύθητος, ε, [ὁ ϗ ἡ], *exorabilis*.

Ευπέτᾰλος, ε, [ὁ], *germinans*, *frondeſcens*, *habens pulcra folia*. Anacr. ιη.

Χάρασσ' Ἔρωτα ἄνοπλον,
Καὶ χάριτας γελώσας
Ὑπ' ἄμπελον εὐπέταλον.
Sculpe Cupidinem inermem,
Et Gratias ridentes
Sub vite luxurianti. Sed plerumque corripitur.

Ευπῖδαξ, ἄκος, [ὁ ϗ ἡ], *irriguus*, *fontibus ſcatens*.

Ευριν, ῖνος, [ὁ], *ſagacis naris*. Sophocl. in Ajace. Et Apoll. 2. Arg.

Λάθρῃ εὐρίνων τε κυνῶν . .

Ευρῖνος, ε, [ὁ], *idem*. Opp. Hal. α. v. 275.

Κνωσσιȣ̃ εὐρίνοιο κυνὸς μένος . .
Cnoſſii ſagacis canis robur . . .

Ευρῖπίζειν, *Euripi modo reciprocari & agitari*.

Ευρῖπιος, ε, [ὁ], *Neptunus*.

Ευρῖπιςος, ε, [ὁ], *inſtabilis ut Euripus*, *incerta fide*. Unde εὐρίπιςα *omnia* dixit Cicero ad Atticum epiſt. lib. 14. de his, quæ ad tumultuandum quaſi minima venti incitatione impelli queunt.

Ευρῖπος, ε, [ὁ], *Euripus*, *mare reciprocum*, qualis eſt inter Euboeam, & Atticam. Transfertur etiam ad alia: ut εὔριπος ἄνθρωπος, *homo inconſtans*, Eraſm. in Chiliad. εὔριπος διάνοια, *cogitatio quæ huc illuc fertur*. Item εὔριποι, ſunt foſſæ in ludis circumdatæ pro ſeptis: ſunt & aquarum ductus.

Ευρῦνω, *dilato*, *amplio*. Theocr. Idyll. ιγ. v. 31.

Αυλακας εὐρύνοντι βόες τρίβοντες ἄροτρον.
Sulcos dilatant boves terentes aratrum.

Eu-

Ευρυπέδιλος, ου, [ὁ], *latus*. Opp. κυνηγ. α. v. 288.
 Ὁπλὴν δ' οὐ κρατερὴν, πελοτρόφον, εὐρυπέδιλον.
 Ungulam male firmam, luti alumnam, latam.
Εὐσφυρος, ου, [ὁ καὶ ἡ], *pulcros habens talos*. Theocr. Idyl. κη. v. 13.
 Πέξαιτ' αὐτοετεὶ, Θευγενίδος γ' ἕνεκ' εὐσφύρω.
 Tondetur eodem anno, propter Theugeniadem pulcris talis. Et Opp. γ. v. 184.
 Ἑξείης ἐνεπώμην εὔσφυρον, ἠερόεντα.
 Deinceps dicamus pulcrum pedibus, aerium.
Ευχιλος, ου, [ὁ], *abundans pabulo*.
Ευψυχεῖν, *confidere, bono animo eſſe*. Cic. *præſenti animo eſſe*.
Ευψυχία, ας, [ἡ], *magnanimitas, fortitudo animi*.
Ευψυχος, ου, [ὁ], *lætus, magnanimus, conſtans, alacer*.
Ευωδιν, ινος, *partu felix, fœcundus*. Nonn. μζ. v. 372.
 Θησεὺς ἔπλεε μοῦνος ἐς εὐώδινας Ἀθήνας.
 Theſeus navigavit ſolus in fœcundas Athenas. At vero corripitur apud eundem lib. μ. v. 3.
 . . εὐώδινες αὖραι.
 . . *bene ſpirantes auræ*.
Εφίμερος, ου, [ὁ καὶ ἡ], *amabilis*. Theogn. v. 987.
 Εἰθ' εἴη σ', Ἀκάδημε, ἐφίμερον ὕμνον ἀείδειν.
 Si inſtitueris, Academe, amabilem hymnum canere.
Εφιμείρω, *cupio*. Muſæus v. 80.
 . . κατ' Ὄλυμπον ἐφιμείρω θεὸς εἶναι.
 . . *in cælo cupio Deus eſſe*.
Εφυδωρ, erat apparitor ille apud Athenienſes, qui clepſydris moderandis præfectus erat. Pollux.
Εφυειν, *impluere*, Columell.
Εχέθυμος, ου, [ὁ], *prudens, modeſtus, pudicus*.
Εχεμυθία, ας, [ἡ], *taciturnitas, ſilentium*. Gell. lib. 1. cap. 9. ſcribit hoc nomine vocatum fuiſſe ſilentium Pythagoreorum.
Εχέμυθοι, οἱ, *taciturni homines, & qui cenſendi immunitatem habent*, qui & ἀκουστικοὶ, Gell. lib. 1. cap. 9.
Εχινάδες, αἱ, *Inſulæ Echinades*, Ætoliæ adverſæ, quæ ita dictæ videntur ab Echinis, ſive marinis, ſive terreſtribus, quibus abundabant; vel ob aſperitatem, quam notat Strabo, qua echinos quodammodo referunt, cum non modo *Echinades*, verum & *Echinæ* a Seneca, & Homero Iliad. β. nominentur. Dionyſ. Perieg. v. 435.

. . δὶα μέσσων

Νήσων, ἃς καλέυσιν Ἐχῖνάδας . .

Per medias inſulas, quas vocant Echinadas.

Εχῖνομῆτραι, αἱ, *Echinometræ*, ſpecies Echinorum. **Ariſt.** lib. 4. anim. *Echinometræ*, inquit Gaza , quaſi **matrem** aut matricem dixeris Echinorum.

Εχῖνόπυς, οδος, *tribulus*, ſpinæ genus, vel *Echion.* **Athen.** l. 3.

Εχῖνος, ου, [ὁ], *Echinus*. Opp. κυνεγ. γ. v. 397.

Οπποίας θωρήξατ' ἐχίνων αἰόλα φῦλα,

Qualibus armata ſunt Echinorum varia genera.

Εχῖνου τραχύτερος, *Echino aſperior*. Proverb. in **hominem** durum, & inſuavibus moribus præditum. Vide Eraſm.

Εχιονίδης, ου, [ὁ], *Echionides*. Opp. κυνηγ. δ. v. 241.

Καὶ Πενθῆα τύραννον Ἐχιονίδην τρομέουσαι.

Et Pentheum tyrannum Echionidem horrentes.

Εχῖων, ονος, *Echion*, unus fuit e ſociis Cadmi, primi Regis Thebarum : unde & Thebæ *Echioniæ* appellatæ, Apoll. Argon. α. v. 52.

. . Ευ δεδαῶτε δόλους Ἔρυτος, καὶ Ἐχίων.

. . *Valde gnari fraudum Erytus, & Echion.*

Ζῶϊς,

Digitized by Google

Z

Zαής, έος, [ὁ κ̀ ἡ], *valde flans*. Iliad. μ. v. 157.
Ας τ' ἄνεμος ζαὴς, νέφεα σκιόεντα δονήσας.
Quas ventus vehemens, nubes opacas agitans.

Zάθεος, ϐ, (ὁ κ̀ ἡ), *prædivinus*, *admirandus*. Iliad. α. v. 37.

Zαθέρης, εος, [ὁ κ̀ ἡ], *bene calidus*, in epigr. Heſychius ſcribit oxitonws, ζαθερὴς.

Zάκοτος, ϐ, (ὁ), *furioſus*, *valde iracundus*. Iliad. γ. v. 270.

Zάκυνθος, ϐ, (ἡ), *Zacynthus*, Inſula in mari Jonio, corripitur ab Hom. Iliad. β. At vero producitur Theocr. Idyll. δ. v. 32.
Αἰνέω τήν τε Κρότωνα· καλὰ πόλις ἁ Ζάκυνθος.
Laudo Crotonem: pulcra civitas Zacynthus.

Zάλη, ης, (ἡ), *tempeſtas*, *turbo*, *procella*.

Zάλος, ϐ, (ὁ), prope idem quod Zάλη. Nic. in Theriac.

Zαμακρίτης, de iis dici ſolet qui vita functi ſunt, quoſque non ſine reverentia nominamus, *valde beatus*: nunc *felicis recordationis* vulgo dicitur. Quod & dicitur μακαρίτης.

Zάχρυσος, ϐ, [ὁ κ̀ ἡ], *valde aureus*, *dives*, Eurip.

Zεόπυρον, auctore Dioſcoride, vocant in Bithynia Zeæ triticique miſtam ſpeciem.

Zευγίτης, ϐ, (ὁ), *jugatus*, *jugo adſtrictus*. Et Zευγῖται, tertii cenſus homines erant in Rep. Solonis. Plutarch. in Solone.

Zευγίτης κάλαμος, arundinis genus, de quo Plin. lib. 16. cap. 36.

Zεύγνυμι, *jungo*. Interdum idem eſt ac γεφυρόω, *ponte jungo*, ut ζευγνῦναι τὸν Ἑλλήσποντον, Luciano; & ζευγνῦναι ποταμὸν, Herod.

Zεφυρῖτις, ιδος, *Zephyritis*, *occiduus*. Dionyſ. Perieg. v. 727.
Αρξάμενος πλευρῆς ζεφυρίτιδος ἐκ βορέαο.
Orſus a latere occiduo Boreæ. Item patronymicum femininum, quo nomine appellata eſt *Chloris*, *ſeu Flora*,

Dea Zephyri filia a Catullo, de coma Berenices, 61.

Ζῦθος, vel ζύθος, *potus ex hordeo* Theophraſto lib. 6. de cauſ. c. 15. Ariſtoteli, & Athenæo dicitur οἶνος κρίθινος. Latini vocant *Zythum*, Columella in hortulo:

Ut Peluſiaci proritet pocula zythi.

Ζωοθυτεῖν, *animal ſacrificare.*

Ζύμη, ης, [ἡ], *fermentum, farina humore ſubacta*, Gaza.

Ζυμίτης, ου, (ὁ), *panis fermentatus.*

Ζυμόομαι, *fermentor, fermenteſco.* Plin.

Ζυμόω, *fermento.*

Ζυμώδης, εος, [ὁ καὶ ἡ], *fermentaceus, non mucidus, maſſalis.* Gaza.

Ζύμωμα, τος, [τὸ], & ζύμωσις; *fermentatio, fermentum.* Hinc ζύμωμα τῆς γῆς, *terræ velut fermentatæ extuberatio.* Nicander in Alexipharm.

Μὴ μὲν δὴ ζύμωμα κακὸν χθονὸς ἀνέρα κήδοι. Ubi fungos extuberantes intelligit interpres. Atque hoc genus fungi ἀμανίτης βῶλος vocatur, *amanita.* Ægineta lib. 1. cap. 11.

Ζυμωτὸς, οῦ, [ὁ], *fermentatus.* Hinc ἄζυμος, *infermentatus, azymus*; & ἀζυμίτης ἄρτος: *panis infermentatus.*

Θα-

Θ

Θάάσσω, *ſedeo*. Iliad. ι. v. 194.

. . . λιπὼν ἕδος, ἔνθα θαάσσειν.

. . . *relicta ſede, in qua ſedebat.*

Θάλαμος, ου, (ὁ), *thalamus, cubiculum*. Iliad. γ. v. 142.

Θαλαμηπόλος, [ὁ καὶ ἡ], *cubicularius, verſans in cubiculo*, in Epigr.

Θάλασσα, ης, [ἡ], *mare*. Iliad. α. v. 33.

Θαλασσόπλαγκτος, ου, [ὁ καὶ ἡ], *marivagus*, in Epigr.

Θαλασσοπορῶ, *per mare iter facio*, in Epigr.

Θαλέθω, *vireſco, germino*. Iliad. ι. v. 462.

Θαλερὸς, ου, (ὁ), *virens, humidus*: Iliad. ι. v. 266.

Θαλεία, ας, (ἡ), *Thalia*, una ex Muſis.

Θάλειος, ου, (ὁ), *floridus; feſtivus, opiparus*. Iliad. η. v. 475.

Θάλος, ου, (ὁ), *germen*. Iliad. γ. v. 142.

Θαλύνω, *foveo, calefacio*.

Θαλύσια, τά, *feſtum, primitiæ frugum, Cerealia* : dicta a θάλλειν, quoniam ut denuo reviteſcerent omnia, fruges Diis conſecrabant : unde & συγκομιστήρια etiam appellantur. Hom. Iliad. ι. & Theocr. Idyll. ζ. v. 3.

Τᾶ Δηοῖ γὰρ ἔτευχε θαλύσια ὁ Φρασίδαμος.

Cereri enim faciebat ſacrificia Phraſidamus.

Θαλύσιος ἄρτος, panis qui ex novis frugibus conficitur primum.

Θαμινά, *crebro, frequenter*.

Θαμινὸς, ου, (ὁ), *frequens, creber*. Nic. Alexiph. v. 581.

Ἀνέρα καρδιόωντα θαμινότεροι κλονέουσι.

Θαρσύνω, *hortor, bene ſperare jubeo*. Iliad. δ. v. 233.

Τοὺς μάλα θαρσύνεσκε παριστάμενος ἐπέεσσι.

Hos apprime hortabatur adſtans verbis.

Θεανὼ, όος, (ἡ), nomen propr. Mulier. Iliad. ζ. v. 302.

Ἡ δ' ἄρα πέπλον ἑλοῦσα Θεανὼ καλλιπάρῃος.

Peplum autem acceptum Theano pulcra-genas.

Θεόθυτα, τῶν, *carnes victimarum*.

Θεομισὴς, έος, (ὁ καὶ ἡ), *Deo inviſus* : cui opponitur θεοφιλής. Ariſtoph. in Avib.

Αἰεὶ δῆτα θεομισὴς ὄφις.

Θεο-

Θεοτίμητος, ε, (ὁ), *venerandus*, *divino honore afficiendus*.

Θεσπὶν, *divina*, a θέσπιος, *divinus*. Smyrn. β. v. 39.
. . θεᾶ ὄπα ταρβήσαντα
Θεσπιην, καὶ Τρῶας: *conſternatum Dei voce prodigioſa*. Verum fere ſemper corripitur.

Θερσίτης, ε, (ὁ), *Therſites*, nomen propr. Iliad. β. v. 212.

Θηλύνω, *effemino*, *emollio*, *laſcivio*. Theocr. Idyll. κ. v. 14.
Καὶ πολὺ τᾶ μορφᾶ θηλύνετο, καὶ τι σέσαρας.
Atque admodum propter formam laſciviebat, *& ore aliquantum diducto*.

Θὶς, vel θὶν, ῑνὸς, (ἡ), *litus*, *cumulus arenæ*, *acervus*. Tradunt Grammatici pro litore acceptum femin. eſſe generis, alias maſculin. Iliad. α. v. 33. παρὰ θῖνα θαλάσσης: *ad litus*.

Θῖναι, Heſychio ſunt arenæ cumuli, & fructuum comportatorum acervi.: ii enim loca editiora exhibent.

Θινῦσθαι, *a θινόομαι*, *obſtrui aggere*.

Θινώδης, εος, (ὁ καὶ ἡ), *litoreus*.

Θὶς, ῑνὸς, (ὁ), nomen piſcis litoralis. Gaza reddit *lituum*.

Θλίβομαι, *gravor*, *conſtringor*. Nonn. β. v. 487.
Θλιβομένη πεφόρητο . . *conſtricta ferebatur*.

Θρανίδιον, ε, (τὸ), *ſella*, *ſolium*.

Θράνιον, ε, (τὸ), *idem*.

Θρανίτης, ε, (ὁ), *remex*, *ſeſſor*, *qui in puppi triremis ſedet*. Valla apud Thucydid. exponit, *Thranitæ*, *qui remos longiores trahunt*. Atque κῶπαι θρανιτικαὶ, *remi longiores*, apud Bayſium de re navali.

Θρᾶνος, ε, [ὁ], *ſedes*, *tranſtrum navis*, *palus*, *paxillusve*. Ariſtoph. in Ranis.

Θρασυκάρδιος, ε, [ὁ], *audax*, *magnanimus*. Iliad. κ. v. 41.

Θρασυμέμνων, ονος, [ὁ], *promptus*, *audax*. Iliad. ε. v. 639.

Θρασύμυθος, ε, (ὁ), *procax*, *temerarius*, *ſeu audax in verbis*, *& ſermone*. Pindar. Ολυμ. ιγ. ὕβριν θρασύμυθον, h. e. *procacem petulantiam*.

Θρασύνομαι, *animo*, *vel animor*, *audeo*, *ferocio*.

Θρασύχειρ, ειρος, [ὁ καὶ ἡ], *audax & promptus manu*, in Epigr.

Θρὶξ,

Θρῆξ, ῖκος, *Thrax*, *Threicius*. Dionyſ. Perieg. v. 322.

Παννόνιοι, Μυσοί τε, βορειότεροι Θρήικων.

Pannonii, *Myſique*, *magis boreales Thracibus*. Corripitur vero apud Opp. Hal. δ'. v. 186.

Θρῖον, ου, (τὸ), *folium fici*. Nic. Alexiph. v. 55.

Πολλάκι δ' ἡμιδαὲς χειρὸς βάρος αἴνυσο θρίων.

Quod ſi dimidium foliorum ſumere pugnum &c.

Θριάζω, *folia fici arboris colligo*, *numine afflor*, Heſych.

Θρῖαι, αἱ, calculi, quos Sortilegi in urnam conjiciunt divinantes. Unde θριᾶσθαι, pro *vaticinari*, Suid.

Θρίδαξ, κος, [ἡ], *lactuca*.

Θριδακίνις, ίδος, *lactucula*. Θριδακίνη, *idem*. Quamvis prima corripiatur ab antiquo poeta apud Athen. lib. 2.

Θρίναξ, ακος, (ὁ), & Τρίναξ (utroque enim modo ſcribitur) *tridens*, haud vero *ventilabrum*. Quod facile eruitur ex Siciliæ etymo. Stephanus in Τρινακρία: Ἐκλήθη δ' οὕτως, ἢ ὅτι τρεῖς ἄκρας ἔχει, ἢ ὅτι θρίνακί ἐστιν ὁμοία: *Sic vocata fuit, vel quod tria habeat promontoria, vel quod tridenti ſit ſimilis*. Ex quo profecto factum eſt, ut ea modo Θρινακρία, modo Τρινακρία ſcriberetur, prout θρίναξ, aut τρίναξ magis animo arrideret. Atque hinc etiam evenit, ut in Siculorum nummis *tridentes* ſæpiſſime conſpicerentur, qui interdum totam averſæ partis aream occupant. Vide Cl. Mazoch. Comment. in Tabb. Heracl. p. 152. Dionyſ. Perieg. v. 467.

Θρινακίη δ' ἐπὶ τῇσιν . . .

Thrinacria autem poſt has . . .

Θριπήδεστος, ου, (ὁ), *a tineis corroſus*. Theophraſt. lib. 9. Hiſt.

Θριπόβρωτος, ου, [ὁ], *idem*.

Θριποφάγος, ου, [ὁ καὶ ἡ], *cui victus eſt ex coſſis*; ideſt, *vermibus lignorum*. Ariſt. 9. Anim.

Θριπώδης, εος, [ὁ καὶ ἡ], *putreſcens*. Gaza.

Θρὶψ, ῖπος, (ὁ), *vermiculus*, *qui lignis innaſcitur*.

Θρῖπες, *lignarii vermiculi*, h. e. qui ligna rodunt auctore Phocione in Lexico: ſicut ἴψ *cornua*, *&* *vites*, κὶς *frumenta*, μίδας *fabam*, ἴξ *vitrum* rodunt.

Θυΐτης, ου, (ὁ), *Thyites*, genus eſt lapidis duriſſimi, ex quo mortaria fieri conſueverunt: unde & a Plinio *lapis mortariorum* vocatur.

Θυάζω, *Orgia celebro*.

Θυάς,

Θυάς, άδος, (ἡ), *Thyas, ſacrificula Bacchi*. Apoll. α. v. 645.

Θυάσιν ὠμοβόροις ἴκελαι . . . *Bacchis furentibus ſimiles*.

Θυάω, idem quod καπριάω ſive καπρίζω, *ſubo*, quod de ſuibus dicitur, venereæ libidinis quaſi furore percitis. Ariſt. hiſt. anim. lib. 6. Portus tamen adnotat θυᾶν proprie eſſe porcarum, & a Latinis dici *ſubare*; καπριᾶν vero porcorum, & dici Latine *furire*.

Θυγάτηρ, έρος, καὶ θυγατρός, *filia*. Iliad. β. v. 492.

Εἰ μὴ Ὀλυμπιάδες Μῦσαι, Διὸς αἰγιόχοιο
Θυγατέρες . .
Niſi cæleſtes muſæ, Jovis Ægiochi filiæ. Et Odyſſ. γ. v. 451. ſed corripitur prima Iliad. ι.

Τρεῖς δέ μοι εἰσὶ θυγατέρες . . .

Θυλάκος, ου, [ὁ], *vas ad panem ferendum*. Ariſtoph.

Θύλαξ, κος, [ὁ], *ſacculus*, apud Hom. & Poll.

Θῦμα, τος, (τὸ), *ſacrificium, victima, hoſtia*, lib. 4. epigr. Φοίβῳ θῦμα καὶ Ἀρτέμιδι. Θύματα dicebantur etiam piſtorium opus, quod ad animalium formam effictum Diis offerebatur.

Θυμαίνω, *iraſcor, ſuccenſeo*. Heſiod. ὄμμασι θυμαίνουσαι, *oculis iratæ*. Ariſtoph. μηδαμῶς θύμαινέ μοι, *ne mihi ſuccenſeas*.

Θυμαλγής, έος, [ὁ καὶ ἡ], *afferens dolorem animo*. Iliad. δ. v. 513.

Μάρναται, ἀλλ' ἐπὶ νηυσὶ χόλον θυμαλγέα πέσσει.
Pugnat, verum ad naves iram cruciantem coquit.

Θυμαρής, έος, [ὁ καὶ ἡ], *gratus, placidus*. Iliad. ι. v. 336.

. . ἔχει δ' ἄλοχον θυμαρέα . .
. . *habetque uxorem animo gratam* . . .

Θυμάρμενον, ου, [τὸ], *gratum*. Nicand. in Alexiph. θυμάρμενον εἶαρ.

Θυμέομαι, *iraſcor, ſuccenſeo*. Sophocl.

Θυμέλη, ης, (ἡ), locus editior in orcheſtra, ideſt, pulpitum illud, in quo muſicis inſtrumentis inſerviebatur ſcenæ. Apud Martial. vero lib. 1. eſt nomen mulieris ſaltatricis; uti etiam illam appellat Juvenal. Satyr. 1. & Satyr. 8. v. 197.

Θυμηγερέων, οντος, [ὁ], *animo collecto ſpiritus reſumens*. Odyſſ. η. v. 283.

Ἐκ δ' ἔπεσον θυμηγερέων . .

Θυμηδής, έος, [ὁ καὶ ἡ], *animo gratus*.

Θυ-

Θύμήνας, αντος, [ὁ], *iratus*, partic. aor. 1. a verbo θυμαίνω.

Θύμήρης, εος, [ὁ καὶ ἡ], *placitus*, *gratus* Odyſſ. κ. v. 362.

Θύγἄλέος, ου, [ὁ], *acutus*. Nonn. μ γ. v. 111.

Θυγαλέῃ πλῆξεν Ποσιδάωνα κεραίῃ.

Acuto percuſſit Neptunum cornu.

Θύμίτης οἶνος, *thymites vinum*, h. e. ex thymo confectum. Dioſc. lib. 5.

Θυμοβἄρὴς, έος, (ὁ καὶ ἡ), *animum gravatum habens*, *animo dolens*. Θυμοβαρὴς ἀρετὴ, in Epigr.

Θυμοβορέω, *animum exedo*. Heſiod. ἄλγεα θυμοβορεῖν.

Θυμόβορος, ου, [ὁ καὶ ἡ], *animum vorans*.

Θυμοδἄκὴς, έος, (ὁ καὶ ἡ), *mordax*. Odyſſ. θ. v. 185.

Θυμοδακὴς γὰρ μῦθος . .

Θυμολέων, οντος, (ὁ), *animum leonis habens*, *virilis*, *magnanimus*. Iliad. ε. v. 693.

Εἶναι ἐμὸν πατέρα θρασυμέμνονα, θυμολέοντα.

Eſſe meum patrem animoſum, *ſpiritum leonis habentem*.

Θυμολιπὴς, έος, (ὁ καὶ ἡ), *animum relinquens*. Nonn. λζ. v. 54.

Θυμολιπὴς μεθύοντι πανίκελος . . .

Animum relinquens ebrio perſimilis . . .

Θυμομἄχῶ, *animo pugnam meditor*.

Θυμοραΐςὴς, ου, [ὁ], *animum deſtruens*. Iliad. π. v. 544.

. . ἀμφὶ δὲ οἱ θάνατος χύτο θυμοραϊςής.

. . *Circaque eum mors fuſa eſt exitialis*.

Θυμοφθόρος, ου, [ὁ], *mortifer*, *pernicioſus*. Odyſſ. β. v. 329.

. . ὄφρ' ἔνθεν θυμοφθόρα φάρμακ' ἐνείκῃ.

. . *ut inde mortifera venena afferat*.

Θῦμὸς, ου, (ὁ), *animi confidentia*, *animus vehemens*. *Animos* Latini vocant: τῷ θυμῷ opponitur ἀθυμία. Item *ira*. Iliad. α. v. 24.

Ἀλλ' οὐκ Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι ἥνδανε θυμῷ.

At non Atridæ Agamemnoni placuit præ ira. θυμὸς etiam *animus*. Odyſſ. ξ.

. . νόον σχέθεν δ' ἐνὶ θυμῷ. h. e. *animo*.

Θυμόσοφος, ου, (ὁ), *ſapiens*, *ſollers*. Ariſtoph. νεφ.

. . θυμόσοφός ἐστι φύσει. . . *ingenioſus eſt & ſollers*.

Θύνω, & θυνέω, *feſtino*, *incito*, *ſævio*. Iliad. β. v. 55.

. . Θῦνον κρίνοντες . . . *properabant diſtinguentes*.

Et Heſiod.

Ἐν δ' ἔρις, ἐν δὲ κυδοιμὸς ἐθύνεον. . . *furebant*.

Digitized by Google

Θύομαι, ſacrifico, ſacrum facio.
Θυοσκόος, ε, [ὁ], aruſpex. Iliad. ω. v. 221.
Θύρα, ας, [ἡ], janua, oſtium, fores.
Θύραζε, adverb. foras. Iliad. ι. v. 694.
Θύρετρον, ε, [τὸ], oſtium, veſtibulum. Iliad. β. v. 415.
Θύσανον, ε, [τὸ], & θύσανος, ε, [ὁ], fimbria. Iliad. β. v. 449.
Θυσανόεις, εντος, [ὁ], fimbriatus. Hom. ibidem.
Θυσιάζω, ſacrifico, immolo.
Θυσιὰς ἀδος, (ἡ), Baccha, & vox bacchantium.
Θυτὴρ, ῆρος, (ὁ), Sophocli in Trachiniis, ſacrificus. Dicuntur etiam Θύται, h. e. victimatores & agones Lactantio Gram. popæ Perſio, ſeceſpitatores Feſto.
Θυτήριον, ε, [τὸ], ſacrificium, Eurip. Item herba libanotidi ſimilis, quam juraturi manu comprehendebant. Vide comment. in Aratum.
Θυωναῖος, ε, [ὁ], Thyoneus, Bacchi epith. Opp. κυνηγ. α. v. 27.

Ἀνθάκις ἀμφιχόρευσα θυωναίῳ. . .
Sæpe choreas duxi circa Semeles filium Bacchum.

Θύω, rem divinam facio, ſacris operor, Virgil. facio. Iliad. lib. 1. v. 219.

. . θεοῖσι δὲ θῦσαι ἀνώγει.
. . Diis ſacrificare juſſit.

Θύω, furo. Iliad. α. v. 342.

. . ἦ γὰρ ὅγ' ὀλωῇσι φρεσὶ θύει.
. . certe enim ille pernicioſis conſiliis furit.

Θωρακίζω, armo lorica, thoracem induo.
Θωρακίτης, levis armaturæ miles, ferentarius, veles. Quid vero Veles proprie ſignificet, & ἐγχειρίζω, ſive potius ἐγχειρίδιον, novum omnino verbum, videſis apud Cl. Mazochium comment. in Tabulas Heracl. pag. 236.
Θωρακόμαχος, ε, [ὁ], penula militaris.
Θωρακοφόρος, ε, [ὁ], thorace armatus, thoracem ferens.
Θώραξ, ακος, [ὁ], pectus, thorax. Ariſtoph. in Acharn. Θώραξ eſt etiam mons prope Athenæum urbem, vicinam Libybus Heſperiis, in planitie ſitam, in qua fama eſt, Daphiton Grammat. cruci affixum, quod maledico carmine reges inceſſiſſet. Unde illud apud Græcos: φύλαττε τὸν θώρακα, cave thoracem. Strabo lib. 14. & Cic. de Fato.

Ἰαί-

I

Ἰαίνω, *floreo*, *exhilaro*. Iliad. ο. v. 103.
. . οὐδὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι κυανέῃσι
Ἰάνθη. . .
Neque frons ſuper ſupercilia nigra exhilarata eſt. Et Opp. κυνηγ. δ. v. 272.
Ὡς κυνὸς ἰάνθη θυμὸς θρασὺς . .
Ut canis delectatur animus audax . . At vero corripitur Iliad. τ. v. 174.
. . σὺ δὲ φρεσὶ σῇσιν ἰανθῇς.
. . *tuq. mentibus tuis exhilareris*.

Ἴαλεμος, ου, (ὁ), denſo ſpiritu, carmen eſt Apollini cani ſolitum: tenui vero vero ſpiritu, genus lamentabilis cantionis, θρῆνος. Apoll. l. 4.
Παννύχιαι ἐλεινὸν ἰάλεμον ὠδύροντο. Scribunt quoque ἰάλεμον Calliopes fuiſſe filium, in carmine ineptiſſimum & frigidum, de quo Eraſmus Proverb. *Ialemo frigidior*. Heſych. ψυχρότερος ἰαλέμου.

Ἰαλεμεῖν, & ἰαλεμίζειν, *lamentari*, *Ialemum canere*, *leſſum facere*: quæ phraſis Plautina eſt, apud quem Truc. 4. 2. 18. *Thetis leſſum fecit filio*; eſt & apud Cic. 2. de Leg. cap. 23. Opp. κυνηγ. β. v.550.

Ἰαλεμώδης, εος, (ὁ κ) ἡ), *frigidus*, *& nullius momenti*.

Ἰάλυσος, ου, Rhodi vicus fuit, quem Demetrius Rex incendere noluit, quod in eo tabulas Protogenis haberi noverat. Hermol. in Plin. Dionyſ. Perieg. v. 505.

Ἰάομαι, *ſano*, *medeor*. Theogn. v. 433.
Ἰᾶσθαι κακότητα κ) ἀτηρὰς φρένας ἀνδρῶν.
Sanare malitiam & perverſas mentes hominum.

Ἰαπετὸς, οῦ, [ὁ], *Japetus*. Heſiod. Theog. v. 509. Ἰαπετιονίδης, ου, Apoll. Argon. γ. v. 1086.
Ἰαπετιονίδης ἀγαθὸν τέκε Δευκαλίωνα.
Japetionides bonum genuit Deucalionem.

Ἰαπυγία, *Japygia*, quæ quid primum complexa fuerit, quidque ſecutis temporibus, vide apud τὸν πάνυ Mazochium pag. 536. col. 1. collect. 1x. Dionyſ. Perieg. v. 92.

Ἴαπυξ, υγος, *Japyx ventus*. Hic ab aliquibus ὀλυμπίας etiam

etiam dictus: *Caurus* Latine vocatur, Gell. lib. 2. Horat. lib. 1. ode 3. corripuit penult. *obſtrictis aliis, præter Japyga*; produxit vero Dionyſ. Perieg. v. 379.

Φῦλάτ' Ἰηπύγων τεταννσμένα . .

Genteſque Japygum extenta . . Licet alii hic legant: Ἰηπυγίων.

Ἴάσιος, *Jaſius*, nomen propr. Herois.

Ἴάσίων, ωνος, [ὁ], *Jaſion*, agricola Cereris maritus. Nonn. μν. v. 678.

Ιασίων Δήμητρος ἀμαλλοτόκε παρακοίτης.

Jaſion Cereris manipulos generantis conjux.

Ἴάσιώνη, *Jaſione herba*, *concilium* dicta Plinio lib. 22. cap. 24.

Ἴάσος, *Jaſus*, *Inſula Cariæ*.

Ἴάσων, ονος, *Jaſon*, Æſonis filius, qui Colchos profectus, vellus aureum abſtulit. Orpheus Argon. v. 803.

Ἴατήρ, ῆρος, (ὁ), *medicus*; pro quo Jones Ἰητήρ. Iliad. β. v239. & ἰητρός.

Ιητρὸς γὰρ ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων.

Vir medicus multis aliis æquandus honore eſt. Feſtiviter hoc in Fryximachum torſit Alcibiades, cui jubenti negavit ſe poſſe obſiſtere, quod vir medicus multorum inſtar eſſet.

Ἴατρός, ῦ, (ὁ), *idem*.

Ἴατραλείπτης, ῦ, [ὁ], *medicus qui unguentis & perfrictionibus corporis curat*.

Ἴατρεια, ας, (ἡ), *medica mulier*, quæ &

Ἴατρίνη, ſed voce minus Attica, ut adnotat Euſtath.

Ἴατρεῖον, ῦ, [τὸ], *officina medici*.

Ἴατρατέχνης, ῦ, (ὁ), *medicinæ artifex*, Ariſtoph. ϐεϸ.

Ἴατρονίκης, ῦ, (ὁ), *Jatronices*, *medicorum victor*. Sic se cognominavit Theſſalus. Bud. in Pand.

Ἴάχω, *clamo*, Iliad. α. v. 482.

Στείρη πορφύρεον μέγαλ' ἴαχε . .

. . *valde reſonabat*. Sed corripitur Iliad. lib. ς. v. 174. & lib. λ. v. 462.

Ἴάων, ονος, [ὁ], Arcadiæ fluv. Dionyſ. Perieg. v. 416.

Ἴβις, ιδος, & ιος, (ἡ), avis Ægypti, quæ ſerpentibus veſcitur. Hæc avis clyſterem commonſtravit, roſtri aduncitate per eam partem ſe proluens, qua reddi ciborum onera maxime ſalubre eſt. Plin. l. 8. c. 27.

Ἴβύω, *verbero*, *clamo*, forſan derivatum ab ibide avi, quæ dicitur clamoſa, & roſtro ſuo tundit, & percutit.

Ἰγνύα

Ιγνῦα, ας, (ἡ), *poples*. Theocr. Idyll. κϛ. v. 242.
. . μακρὴν δὲ παρ' ἰγνύησιν ἕλιξε
Κέρκον . .
Longamq. circum crurum poplites volvebat caudam.

ˉΙδα, ης, [ἡ], *Ida*, nomen montis in Phrygia, & Creta. Iliad. β. v. 331.

ˉΙδαία, ας, (ἡ), *Idæa herba*, quæ & laurus Alexandrina; Dioſc. lib. 4.

ˉΙδαία ῥίζα, *Idæa radix*. Dioſc. lib. 4.

ˉΙδαία πεύκη, *idæa pinus*. Theophr. lib. 3. hiſt. plant.

ˉΙδαῖος, ȣ, [ὁ], *Idæus*, ab Ida monte Phrygiæ. Hinc ζεὺς ˉΙδαῖος.

ˉΙδάλιμος, ȣ, [ὁ], *humidus*. Heſiod. dixit *ἰδάλιμον καῦμα*, h. e. *ſudoriferum*.

ˉΙδη, ης, [ἡ], *Ida mons*.

ˉΙδηθεν, *ab Ida*.

ˉΙδάλιος, ȣ, [ὁ], *Idalius*, a monte Idalo.

ˉΙδάλιον, *Idalium*, oppidum Cypri.

ˉΙδίω, *ſudo*, *laboro*. Odyſſ. υ. v. 204.
Ἴδιον ὡς ἐνόησα . . *fluxit mihi ſudor ut intellexi.*

ˉΙδίσις, ιος, [ἡ], *ſudor* . .

ˉΙδος, εος, [τὸ], *æſtus*. Heſiod. *ἴδει ἐν αἰνοτάτῳ*, *in æſtu maximo.*

Ιδρῦμα, τος, [τὸ], *ſtatua*, *fulcimen*. Eurip.

Ιδρῦμαι, *collocor*, *ſedeo*.

Ιδρύομαι, *ſedem pono*. Ariſtoph.

Ιδρυτέον, *manendum*. Sophocl. & Ariſtoph.

Ιδρῦμι, &

Ιδρύω, *conſtituo*, *fundo*, *ſedem pono*. Iliad. ο. v. 142.
Ὣς εἰποῦσα, ἵδρυσε θρόνῳ ἔνι θοῦρον Ἄρηα.
Sic locuta, collocavit in throno impetuoſum Martem.
Et Proclus:
Ἱερὸν ἱδρύσαντο κατὰ πτολίεθρον ἄγαλμα.
Sacram conſtituerunt circa civitatem ſtatuam.

ˉΙεμαι, *cupio*, *geſtio*, *feſtino*. Odyſſ. ο. ἱέμενοι κτεῖναι, *necare cupientes*. Et Iliad. β. v. 96.

Ιερὸς, ȣ, [ὁ], *ſacer*, *divinus*, *ſanctus*, *auguſtus*, prima ſyllaba communi. Iliad. α. v. 147.
Ὄφρ' ἡμῖν Ἑκάεργον ἱλάσσεαι ἱερὰ ῥέξας.
Ut nobis longe jaculantem places ſacris factis. Corripitur Iliad. α. v. 366.
Ὠιχόμεθ' ἐς Θήβην ἱερὴν πόλιν Ἠετίωνος.
Ivimus in Theben ſacram urbem Eetionis.

Ις-

Ἱερεύω, *ſacrifico*, corripitur Odyſſ. β. v. 56.
Ἱεροδȣ̃λος, ȣ, (ὁ), *æditues, ſive æditumus*.
Ἱεροκήρυξ, ῦκος, (ὁ), *ſacer præco*, qui populum ſacris operam dantem linguis favere jubebat.
Ἱερονῖκαι, (οἱ), *ſacrorum certaminum victores*.
Ἱεροσυλέω, *ſacrilegio ſpolio*.
Ἰητὴρ, ῆρος, (ὁ), *medicus*. Nonn. λδ. v. 70.
Ἰητὴρ μ' ἐσάωσεν ἑῇ ζωάρκεϊ τέχνῃ.
Medicus me ſanavit ſua ad vitam ſufficienti arte.
Sed prima corripitur lib. 3. epigr. ἀσκληπιός ἐστιν ἰητήρ. & Iliad. β.
Ἰθαγενὴς, έος, (ὁ ϗ ἡ), *legitime natus*. Odyſſ. ξ. v. 203.
. . ἀλλά με ἶσον ἰθαγενέεσσιν ἐτίμα.
Sed me pariter cum propriis carum habebat. Item *ingenuus, indigena, oriundus*.
Ἰθεῖα, ας, [ἡ], *recta*. Heſiod.
. . διακρίνοντα θέμιστας
Ἰθείῃσι δίκῃσι . . *rectis judiciis*. Hinc ἐκ τῆς ἰθείης, *ex profeſſo*: ἰθεῖαν ἔπλεον: *rectum curſum tenebant*.
Ἰθέως, *recte, mox, protinus*.
Ἰθὺ, *obviam, ſtatim, recta*: κατ' ἰθὺ, *recte*, in epigr.
Ἰθύβολος, ȣ, (ὁ), *directus, qui recta jacitur*.
Ἰθυγενὴς, έος, (ὁ ϗ ἡ), *quod rectum natum eſt, vel rectum naſcitur*.
Ἰθυδίκης, ȣ, [ὁ], *recte judicans*. Heſiod. in Theog.
. . ȣ̓δέποτ' ἰθυδίκαισι μετ' ἀνδράσι.
. . *numquam inter recte judicantes viros*.
Ἰθύδρομος, ȣ, (ὁ), *recta currens*, in Epigr.
Ἰθυκέλευθος, ȣ, [ὁ ϗ ἡ], *recta via ambulans*.
Ἰθύνομαι, pro ἰθύνω, *dirigo*. Heſiod.
. . . δίφρȣ ἐπιμβεβαὼς ἰθύνετο . . *moderabatur*.
Ἰθύντατα, *rectiſſimo curſu*. Aratus, ἰθύντατα ναυτίλλονται.
Ἰθύντατος, ȣ, [ὁ], *rectiſſimus*. Dionyſ. poeta:
. . . μῶσαι δ' ἰθύντατον ἴχνος ἄγοιεν.
Ἰθύντειρα, ας, [ἡ], *rectrix*.
Ἰθυντὴρ, ῆρος, [ὁ], *rector, ductor*.
Ἰθυντήριον, ȣ, [τὸ], *ſceptrum e lauro*, quod vates manibus geſtabant, Heſych.
Ἰθύντωρ, ορος, [ὁ], *rector, moderator*.
Ἰθύνω, *dirigo, rego*. Iliad. ε. v. 290.
Ὣς φάμενος προέηκε, βέλος δ' ἴθυνεν Ἀθήνη.
Sic fatus jaculatus eſt, telumque direxit Minerva.

Ἰθυ-

Digitized by Google

˝Ιθυπτεῖν, *recta volare*.

˝Ιθυπτίων, ωνος, [ὁ], *recta volans*, epithetum haſtæ. Iliad. φ. v. 169.

. . Ἀχιλεὺς μελίην ἰθυπτίωνα . . ἐφῆκε.

Haſtam recta volantem . . . jecit.

˝Ιθυπόρος, ου, [ὁ καὶ ἡ], *rectigradus*. Opp. Hal. α. v. 677.

Πεπτόμεναι λιαροῖσι καὶ ἰθυπόροισιν ἀήταις.

Delatæ mollibus, & rectigradis ventis.

˝Ιθὺς, ἔος, [ὁ καὶ ἡ], *rectus, directus*. Iliad. ε. v. 506.

Οἱ δὲ μένος χειρῶν ἰθὺς φέρον . .

Hi vero robur manuum recta tulerunt . . Ubi adverbialiter ſumitur, & dicitur etiam ἰθύ.

˝Ιθύτατος, ου, [ὁ], *rectiſſimus*.

˝Ιθυτενὴς, έος, [ὁ καὶ ἡ], *rectus*.

˝Ιθυντὴς, ου, [ὁ], *rector*.

˝Ιθύτριχες, (οἱ,), *qui crinibus ſunt rectis*. Herod. in Polym.

˝Ιθύω, *recta irruo, pergo*. Iliad. ρ. v. 725.

Ἴθυσαν δὲ, κύνεσσιν ἐοικότες . .

Recta vero irruerunt, canibus ſimiles . . Sed corripitur penult. eod. lib. v. 661.

Ἰθύει, ἀλλ᾽ οὔτι πρήσσει . .

Recta irruit, ſed nihil proficit . .

˝Ικάνω, *pervenio, venio*. Iliad. η. v. 124.

Ὦ πόποι, ἦ μέγα πένθος Ἀχαιΐδα γαῖαν ἱκάνει.

O Dii, profecto ingens luctus Achivam terram invadit.

˝Ἴκελος, ου, [ὁ], *ſimilis*. Iliad. δ. v. 253.

Ἰδομενεὺς μὲν ἐνὶ προμάχοις συὶ ἴκελος ἀλκήν.

Idomeneus quidem in prima acie apro ſimilis robore. Et Iliad. ν. v. 53.

˝Ἴκελον, ου, [τὸ], *ſimulacrum*, Heſiod.

˝Ικελόω, *aſſimilo*, in Epigr.

˝Ικεσία, & ˝Ικεσίη, ης, [ἡ], *ſupplicatio, preces* : lib. 7. Epigr.

Θυμὸν ὀλισθηρῆς ἔμπλεον ἱκεσίης.

˝Ικέσιος, *ſupplex*, pro ἱκετήσιος : unde ἱκέσιοι κλάδοι, apud Eurip. *rami ſupplices*, & ζεὺς ἱκέσιος, *Juppiter ſupplicum præſes*: apud Apollon. 2. Argon. ἱκεσίου πρὸς ζηνός.

Ἰκρίον, ου, [τὸ], *tabula, tabulatum*. Iliad. ο. v. 685.

Ἰκτὶν, ῖνος, [ὁ], &

Ἰκτῖνος, ου, *milvus*, Ariſtoph. Eſt & lupi ſpecies apud Oppian. de Venatione.

˝Ἴκω, *venio, pervenio*. Iliad. α. v. 362.

Τέκνον, τί κλαίεις; τί δέ σε φρένας ἵκετο πένθος;
Fili, quid fles? quis vero tibi mentem invaſit mœror?

Ἰλαδὸν, *turmatim*, Cæſar, *confertim*. Iliad. β. v. 93.
Ἰλαδὸν εἰς ἀγορὴν . . *turmatim ad concionem* . .

Ἵλαθι, *propitius eſto*: lib. 2. Epigr. ἵλαθι μοῦσα.

Ἶλαι, αἱ, *turmæ*.

Ἱλάομαι, *propitium reddo*, *propitio* Plaut. Sveton. *placo*. Apoll. 2. Argon.
Ἱλάεσθαι τόνδε πολισσοῦχον . . *placare* . Et Iliad. β.
Ἀργεῖοι ἱλάονται . . *placant* . .

Ἵλαος, ου, [ὁ καὶ ἡ], *benevolus*, *placidus*, *hilaris*. Iliad. α. v. 583.
Αὐτίκ' ἔπειθ' ἵλαος Ὀλύμπιος ἔσσεται ἡμῖν.
Statim deinde placidus Olympius erit nobis. Et Heſiod.
ὥστε τοι ἵλαον κραδίην καὶ θυμὸν ἔχωσι. h. e. *placidum cor*.

Ἱλαρύνω, *exhilaro*.

Ἰλάρχης, ου, [ὁ], *turmarius*, *turmæ princeps*.

Ἱλάσκομαι, *placo*, *ſupplico*, *propitio*. Iliad. α. v. 386.
Αὐτίκ' ἐγὼ πρῶτος κελόμην Θεὸν ἱλάσκεσθαι.
Statim ego primus hortabar Deum placari. At vero corripitur Iliad. α.
Ὄφρ' ἡμῖν ἑκάεργον ἱλάσσεαι . . *ut propitium reddas*..

Ἱλάσκω, *exoro*, *placo*, *delinio*.

Ἱλασμὸς, οῦ, [ὁ], *placatio*, *placamen*, *placamentum*, *propitiatio*.

Ἱλαστήριος, ου, [ὁ], *reconciliator*.

Ἵλεος, ου, [ὁ], &c.

Ἵλεως, *propitius*, *placatus*, *comis*.

Ἱλεόω, *propitium reddo*; & ἱλεοῦμαι paſſ.

Ἰλεὸς, *volvulus*, *inteſtini gracilioris morbus*, ἀπὸ τοῦ ἰλεῖν, *a vertendo*. Item *latibulum ſerpentum*, *ſpecus*. Theocr. Idyl. ιε. v. 9.
. . ἐπ' ἔσχατα γῆς ἔλαβ' ἐλθὼν
Ἰλεὸν, οὐκ οἴκησιν . .
In hanc extremam terræ partem veniens cepit
Luſtrum, *non domum* .

Ἴλη, ης, [ἡ], *ala*, *turma ſexaginta quatuor equitum*. Hinc κατὰ ἴλην, *turmatim*, *gregatim*.

Ἵληθι, *propitiare*, *ſis propitius*, tamquam ab ἵλημι.

Ἱλίκω, thema eſt inuſitatum, a quo tamen in uſu eſt Opta-

Optativus ἱλήκοις, pro *propitius ſis*, *ne iraſcaris*. Item ſubjunctivus ἱλήκῃ. Iliad. φ.

Εἶκεν Ἀπόλλων ἡμῖν ἱλήκησι καὶ &c. Et in Epigram.

Ἱλήκοις πολιοῦχε, & ἱλήκοις ὦ Ζεῦ.

Ἰλιακὸς, οῦ, (ὁ), *Trojanus*, in Epigr.

Ἰλιὰς χώρη, *ager Ilienſis*.

Ἰλιὰς κακῶν, *Ilias malorum*. Vide proverb. Eraſm.

Ἰλιγγιάζω, *clamo*,

Ἰλιγγιᾶν, *vertigine laborare*.

Ἴλιγξ, *vortex aquarum*.

Ἰλιγγὸς, οῦ, [ὁ], *idem*. Comment. Ariſtoph. in Acharn.

Ἰλιεὺς, έως, [ὁ], *Iliacus*.

Ἰλίκιος τόπος, *Ilicius locus* apud Romam, ſic dictus, quod Jupiter a Pico & Fauno veneficiis detractus in terram, a Numa ſit factus ἵλεως: h. e. *propitius*. Plut. in Numa.

Ἰλιόθεν, *ex Ilio*, in Epigr.

Ἰλιόθι, *Ilii*.

Ἴλιον, *Ilium*, *Troja*.

Ἰλὸς, ἰλὺς, &

Ἰλῦα, *caverna*, *latibulum*.

Ἰλυόεις, εντος, *limoſus*. Opp. Hal. α. v. 116.

Πολλὴ δὲ πρόχυσις συμβάλλεται ἰλυόεσσα.

Copioſaque alluvio congeritur cœnoſa.

Ἰλὺς, ὕδος, & ἰλύος, (ἡ), *limus*, *fæx*, *lutum* : dicitur proprie de fluminibus: non autem recte vini fæcem ἰλύδα dixeris ; ſed τρύγα, Heſych. Apoll. Argon. δ. v. 675.

Τοίους καὶ προτέρους ἐξ ἰλύος ἐβλάστησε.

Tales & priores e luto produxit.

Ἰλύω, *voluto*, ſcribitur & εἰλύω. Opp. Hal. β. v. 538.

Καί τιν' ὑπὸ ψαμάθοις εἰλύμενον ἔδρακον ἰχθύν.

Et aliquem ſub arenis volutatum cernunt piſcem.

Ἰλυσπᾶσθαι, *contrahi*, *provolvi*. Eſt autem ἰλυσπᾶσθαι ſerpentium inſtar aut vermium progredi, quod expreſſit Virgil. 2. Æneid. v. 108.

Ἰλυσπώμενος, *contractus per limum*.

Ἰλύω, *limo obduco*, *oblimo*.

Ἰλυώδης, εος, [ὁ καὶ ἡ], *limoſus*.

Ἷμα, τος, [τὸ], *veſtimentum*. Heſych.

Ἱμάσθλη, ης, [ἡ], *ſcutica*, *flagellum loreum*. Iliad. β. v. 782.

Ἱμὰς, άντος, (ὁ), *idem*.

Ἱμάσσω, *percutio flagello*. Iliad. γ. v. 371.

Ἱμάτίδιον, ου, (τὸ), Pollux.

Ἱματίζω, veſtio.

Ἱμάτιον, ου, [τὸ], *pallium*, quod ſupra tunicam induitur: ſcilicet veſtis exterior, quæ Romanis erat *Toga*, Græcis *Pallium*.

Ἱματιομίσθας vocari tradit Pollux lib. 7. eos qui Choragis pretio veſtes locabant: quos ἱματιομισθωτὰς veteres dixerunt.

Ἱμείρομαι, & ἱμείρω, *cupio*, *deſidero*. Iliad. ξ. v. 163.

Εἴ πως ἱμείραιτο παραδραθέειν φιλότητι.

Si forte cuperet juxta dormire amore. Sed corripitur eod. lib. v. 269.

Ἱμερόεις, εντος, [ὁ], *ſuavis*, *amabilis*. In epigr.

Αὐτὴ σοι Κυθέρεια τὸν ἱμερόεντα . . .

Ἵμερος, ου, [ὁ], *deſiderium*, *cupiditas*, *cupido*. Eſt etiam ἵμερος peculiariter amantium. Iliad. ξ. v. 328.

Ὡς σέο νῦν ἔραμαι, καὶ με γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ.

Ut tui nunc amore teneor, *& me dulce deſiderium cepit*.

Ἱμερόφωνος, *dulciloquus*, in Epigr.

Ἱμερτὸς, οῦ, [ὁ], *deſiderabilis*, *gratus*. Dionyſ. poeta.

Θύβρις, ὃς ἱμερτὴν ἀποτέμνεται ἄνδιχα Ῥώμην.

Ἶν, ſeu, ἶς, ἰνὸς, *genus menſuræ*. Item, *vena*, *nervus venis vicinus*, *fibra*. Apoll. lib. 2.

. . μέσσας δὲ σὺν ὀςέῳ ἶνας ἔκερσε.

. . *medias fibras*, ſeu, *venas incidit*. Præterea ſumitur etiam pro *viribus*. Iliad. ε.

. . ἶν' ἀπόλεθρον ἔχοντες.

Ἴναχος, (ὁ), *Inachus*, qui primus apud Argivos regnavit, & Inacho fluvio nomen dedit. Nonn. μζ. v. 530.

Ἴναχον ὠκυρέεθρον ἀναίνεο . .

Inachum velociter currentem recuſa . .

Ἰνἄχίδες, Patronym. Nonn. μζ. v. 482.

Ἰναχίδας Διόνυσος ὅλας οἴςρησε γυναῖκας.

Inachidas Bacchus omnes furioſas reddidit mulieres.

Ἰνίον, ου, [τὸ], *nervus cervicis*, *occiput*, *occipitium*. Iliad. ε. v. 73.

Βεβλήκει κεφαλῆς κατὰ ἰνίον ὀξέϊ δουρί.

Percuſſit capitis ad occipitium acuta haſta.

Ἰνώδης, εος, [ὁ καὶ ἡ], *fibroſus*, *nervoſus*.

Ἰνὼ, όος, [οῦς], *Ino*, Cadmi filia, uxor Athamantis Regis, quæ a Græcis *Leucothea* dicitur, & *Matuta* a Latinis. Nonn. ε. v. 198.

Καλλιφυὴς Ἀθαμάντος ἐδέξατο σύγγαμος Ἰνώ.

Pul-

Pulcra Athamantis crevit coniux Ino.

Ιξᾶλος, ȣ, (ὁ), *ſaltator*; *ſalax*, *libidinoſus*. Iliad. δ. v. 105.

Ιξίνη, ης, (ἡ), idem quod ἴξαι, *varices*.

Ἰοβολέω, *ſagittas mitto*, in Epigramm.

Ἰοβόλος, ȣ, [ὁ], *venenoſus*, quaſi venenum jaculans. Item pro eo, qui iacula mittit.

Ἰοβόρος, ȣ, [ὁ], *iracundus*, *inimicus*. Heſych.

Ἰοδόκη, ης, [ἡ], *pharetra*, βελοθήκη. Apoll. Argon. β. v. 681.

Ιοδόκη πεπάνυστο κατωμαδὸν . .

Pharetra pendebat ex humeris . .

Ἰοδόκος, ȣ, (ἡ), *ſagittarum receptrix*. Iliad. ο. v. 444.

Τόξον ἔχων ἐν χειρὶ παλίντονον, ἠδὲ φαρέτρην

Ιοδόκον . .

Arcum manu tenens reflexum atque pharetram

Sagittiferam . .

Ἰόμωρος, *male occupatus circa arcus & jacula*, *infelix jaculator*. Heſych.

Ἰος, ἴα, ἴον, *unus*, *una*, *unum*. Habet hæc dictio Nominativos, & Accuſat. barytonos: Genitivum, & Dativum cum circumflexo, ἰȣ͂, ἰῷ, ut ſcribit Ariſtarch. Iliad. δ. v. 437.

Ου γὰρ πάντων ἦεν ὁμὸς θρόος, ȣ̓δ᾽ ἴα γῆρυς.

Non enim omnium erat una vociferatio, *non una vox*.

Ἰὸς, ȣ͂, [ὁ], *ſagitta*. Iliad. α. v. 48.

Εζετ᾽ ἔπειτ᾽ ἀπάνευθε νεῶν, μετὰ δ᾽ ἰὸν ἧκε.

Sedit deinde ſeorſum a navibus, *& ſagittam miſit*.

item *ærugo*, *venenum*, *rubigo*.

Ἰȣ͂, adverbium gaudentis eſt. Hinc ἰϋγὴ, & ἰϋγμὸς, *clamor*. Item, *fiſtulæ cantus*, ut Iliad. σ. v. 572. Cum vero indignantis, aut dolentis eſt, ſcribitur ὀξυτόνως.

Ἰότης, ητος, (ἡ), *voluntas*, *conſilium*. Iliad. ε. v. 874.

Αλλήλων ἰότητι . . *mutuo conſilio* . .

Ἰοτόξης, ίος, [ὁ καὶ ἡ], *ſagittarius*, & *ſagitta percuſſus*. In Epigr.

Ἰοτόκος, ȣ, [ὁ], *venenum pariens*.

Ἰȣ͂σθαι, *æruginem accipere* Plin. *rubiginem contrahere*. Dioſc.

Ἰοχέαιρα, ας, [ἡ], *ſagittis gaudens*, epithetum Dianæ. Iliad. ε. v. 53.

Αλλ᾽ ȣ̓ οἱ τότε γε χραῖσμ᾽ Ἄρτεμις ἰοχέαιρα.

Verum non ei tunc profuit Diana ſagittis gaudens.

Ἰόω, *ærugine conficio*.

'Ιὼ, όος, [ἡ], *Io*, filia fuit Inachi, a Jove adamata, quam in vaccam convertit. Nonn. γ. v. 168.

Εὐρώπη κεχολῶτο, κ̓ ἤκαχεν ἄςατον Ἰώ.

Europæ irata fuit, & triſtitia affecit vagam Io.

'Ιπες, [οἱ], vermes qui in vitibus naſcuntur. Theophr. 3. de cauſ. plant. ἴψ, ἶπος.

Ἰπνίτης ἄρτος κ̓ καμινίτης, Athen. lib. 3. *panis teſtaceus*: dicitur etiam, κλιβανίτης.

Ἱππηλάσιος, ου, (ὁ), *equeſtris*. Iliad. η. v. 340.

Ἱππηλάτης, ου, (ὁ), *equorum agitator*. Iliad. η. v. 124.

Ἱπποδάμος, ου, [ὁ], *equorum domitor*. Iliad. β. v. 22.

Ἱπποδάσυς, εος, ου, [ὁ], *ex ſetis equinis hirſutus*. Iliad. γ. v. 369.

'Ιρά, ᾶς, (ἡ), *ſacra*: item, *ſacrificia*: Homer. δέκτο μὲν ἰρὰ, in plurali dixit, *accepit victimas*.

'Ιραὶ, [αἱ], *conciones*, *eccleſiæ*. Iliad. σ. v. 431.

Ἰράων προπάροιθε καθήμενος . . .

'Ιρέη, (ἡ), *ſacerdos femina*, dicitur & ἱρηίη.

'Ιρεῖον, pro ἱερεῖον, *ſacrificium*.

'Ιρεὺς, pro ἱερεὺς, *ſacerdos*. Iliad. ε. v. 10.

Ην δέ τις ἐν Τρώεσσι Δάρης, ἀφνειὸς, ἀμύμων

Ιρεὺς Ἡφαίςοιο . .

Erat vero quidam inter Trojanos Dares, locuples, inculpatus Sacerdos Vulcani . .

'Ιρήϊον, ου, [τὸ], *templum*, *victima*, *hoſtia*.

'Ιρηξ, κος, [ὁ], *accipiter*. Iliad. ν. v. 819. θάσσονας ἰρήκων, *velociores accipitribus*.

'Ιρήτειρα, ας, (ἡ), *ſacerdos*.

'Ιρις, ιδος, [ἡ], genus herbæ aromaticæ, de qua Dioſc. l. 1. cap. 1. & Nic. Alexiph. v. 407.

'Ιρῖνος, ut ἴρινον μύρον, *unguentum*, ſive, *oleum irinum*, h. e. *ex iri herba confectum*. Dioſc. loc. cit. & Nic. Alex. v. 203.

'Ιρις, ιδος, [ἡ], *Iris*, Dea Thaumantis, & Electræ filia, ut ſcribit Heſiod. in Theog. Iliad. lib. ο. v. 144.

Ἶρίν θ', ἥ τε θεοῖσι μετάγγελος ἀθανάτοισι.

Irimque, quæ Diis internuncia immortalibus. Item, *circulus in oculo circa pupillam*, *lapis cryſtallinus*; & *arcus cæleſtis*. Permulta ad hanc vocem facientia, & eruditiſſime animadverſa videſis apud Cl. Mazoch. T. I. Spicileg. Bibl. pag. 59. 60. 61.

'Ιρὸν, ου, (τὸ), *templum*, *ſacra ædes*, *pulvinar*.

'Ιρὸς, ου, [ὁ], *ſacer*, *ſacratus*. Iliad. δ. v. 416.

. . ἰλε-

Digitized by Google

. . ἰλωσίπ Ἴλιον ἱρήν.
. . ceperintque Ilium ſacrum.

Ἶρος, ϰ, [ὁ], pauper, & proprium nomen apud Homer.

Ἰσάζω, adæquo, æquiparo. Iliad. ω. v. 607. ſed prima corripitur in Epigramm.
. . δίϛιχα γὰρ ψήφοισιν ἰσάζεται.

Ἰσαιόμενος, ſimilis, æqualis, corripitur apud Nicandr. in Alexiph. & Aratum: πλευρῇσιν ἰσαιομένοισιν ἐοικὼς, lateribus æqualibus ſimilis.

Ἰσάνεμος ϰ, (ὁ), vento par velocitate, Eurip.

Ἰσάσκω, æquiparo. Iliad. ω. v. 607.
Ουνεκ' ἄρα Λητοῖ ἰσάσκετο καλλιπαρῄῳ.
Quoniam ſe Latonæ exæquaverat pulcra-genas.

Ἰσιᾰκὸς, ȣ̈, [ὁ], Iſidis ſacerdos.

Ἰσΐδωρος, nomen propr. prima communi.

Ἶσις, ιδος, [ἡ], Iſis, Inachi filia, Io priùs dicta.

Ἰσοβᾰθὺς, æque profundus.

Ἰσοβόλος, ϰ, (ὁ), æquali pondere.

Ἰσοίτηρος, ϰ, [ὁ], coævus. Nonn. κα. v. 173.
Σύντροφος, ἰσοίτηρος, ἐυνοχόει Μελικέρτης.
Convictor, coævus, vinum fundebat Melicerta.

Ἰσόθεος, ϰ, [ὁ], æqualis Deo. Iliad. β. v. 72.

Ἰσομᾰ́τωρ, æqualis matri. Theocr. Idyll. η. v. 14.
Μόσχον ἐγὼ θησῶ, τὺ δὲ θὲς γ' ἰσομάτορα ἀμνόν.
Vitulum ego ponam, tu autem pone æqualem matri agnum.

Ἰσόμᾰχοι, (οἱ), æquales in pugna.

Ἰσοπᾰλὴς, ἐος, (ὁ ϰ̀ ἡ), æqualis in pugna. Theocr. Idyl. ε. v. 30.
Ωριφος ἰσοπαλὴς . . hædus par pugna . .

Ἶσος, ϰ, [ὁ], æqualis, ſimilis, par. Iliad. α. v. 163.
Ου μὲν σοί ποτε ἶσον ἔχω γέρας . . .
Non tibi umquam æquale habeo præmium. Sed corripitur apud Heſiod.
Μὴ δὲ δυωδεκάμηνον ἴσον τȣ̃το τέτυκται.

Ἰσοτῠ́πος, ϰ, (ὁ), æqualis. Nonn. α. v. 283.
Ισοτύπȣ φλογεροῖο κεράατα ῥήξατε ταύρȣ.
Æqualis flammantis cornua frangite tauri.

Ἰσοφᾰνὴς, ἐος, (ὁ ϰ̀ ἡ), æquali apparens. Nonn. η. v. 182.

Ἰσοφᾰρίζω, adæquo, æquiparo. Iliad. ζ. v. 101.
. . ȣ̓δέ τίς οἱ δύναται μένος ἰσοφαρίζειν.
. . neque quiſquam ei poteſt animis par eſſe.

Ἰσοφῠὴς, ἐος, [ὁ ϰ̀ ἡ], qui eſt ejuſdem eſſentiæ. Nonn. ν. 116.

Ἰσοφυὲς μίμημα κατηκόντιζε σελήνης.
Conſimile ſimulacrum iaculabatur lunæ.

Ἰσόχρονος, *par tempore, coævus.*

Ἰσόψηφος, ου, [ὁ καὶ ἡ], *par in ſuffragiis*. Hinc in Epigramm. οὐκ ἰσόψηφος, *numero ſententiarum inferior*.

Ἰσόω, *æquo, æquiparo*. Aratus.

Ἰσχύω, *valeo*. Βατραχ. v. 271.

Ἰσχυρὸς, 2. brevi apud Ariſtoph. in Pluto, *fortis, gravis, potens*.

Ἰτάλια, ας, [ἡ], *Italia*.

Ἰταλιάζειν, *degere in Italia*. Heſych.

Ἰτάλικος, ου, [ὁ], *Italicus*.

Ἰταλιώτης, *arrogans*. Suid. Ἰταλιώτης, ὁ ἀλαζὼν. Item *Italiotæ*, Græci Italiam incolentes, ſive Græci Italienſes. Sicuti contra Ἰταλοὶ apud Græcos intelligebantur cetera pars omnis Italiæ, nimirum veri priſcique Italiæ habitatores. Sic etiam Σικελιῶται ab Σικελοῖς diſtinguebantur, ut illi Græci Siculienſes eſſent, hi alteri vero veteres Siciliæ populi. Vide Cl. Mazoch. in Tabulas Heracl. pag. 15. num. 16.

Ἰτέα, ας, [ἡ], *ſalix*. Ab Homero ἰτέη ὠλεσίκαρπος dicitur h. e. *ſalix frugiperda*, quia, ut inquit Plin. lib. 16. cap. 26. ocyſſime ſalix amittit ſemen. Eſt etiam Urbis nomen.

Ἰτέη, ης, [ἡ], *idem*. Apoll. Argon. δ. v. 1428.
Αἰγλὴ δ' ἰτέης ἱερὸν στύπος . .
Ægle autem ſalicis ſacer ſtipes . .

Ἰτέϊνος, ου, [ὁ], *ſalignus*, Theophr. & Theocr. Idyll. κε. v. 79.

Ἰτεὼν, ῶνος, (ὁ), *ſalictum*.
Ἀχθόμενοι σακέεσσι βραχίονας ἰτείνοισι.
Onuſti ſcutis brachia ſalignis.

Ἰτώνη, & ἰτωνία, *Diana*.

Ἰτωνὶς, ίδος, epitheton Palladis, ab Itonia, ſeu Itonea, Urbe Bœotiæ, a qua Pallas *Itonia* appellata eſt. Apollon. Argon. v. 721.
Αὐτὰρ ὅγ' ἀμφ' ὤμοισι θεᾶς Ἰτωνίδος ἔργον.
Ceterum ille circum humeros Deæ Itonidis opus.

Ἰϋγὴ, ῆς, [ἡ], *vox, ſibilus, clamor*. Nic. in Ther. de Baſiliſco:
Οὐχ ἄρα δὴ κείνου σπειραχθέα κνώδαλα γαίης
Ἰϋγὴν μίμνουσι . . ubi interpr. ἰϋγὴ, *vox eſt inarticulata*: φωνὴ ἢ βοὴ ἀδιάρθρωτος.

Ἰϋγμὸς

Ἴυγμὸς, ȣ, (ὁ), *clamor*, *pulſus*.

Ἴυγξ, γος, [ἡ], avicula quam deſcribit Ariſt. hiſt. anim. lib. 2. cap. 12. Vertitur a Gaza *turbo*, *torquilla* (vulgoque vocatur *turcot*) *verticilla*. Videſis, quæ ad hanc vocem doctiſſime animadvertit Cl. Mazoch. Comment. in Tabb. Heracl. pag. 139. num. 4.

Ἰυκτὴς, ȣ, (ὁ), *fiſtulator*. Theocr. Idyll. η. v. 30.
Πρᾶτος δ' ὧν ἀεῖδε λαχὼν ἰϋκτὰ Μενάλκας.
Primus autem cecinit ſortito canorus Menalcas.

Ἰύζω, *fiſtula cano*, *clamo*, ut mulieres. Iliad. ρ. v. 66.
Πολλὰ μάλ' ἰύζουσιν ἀπόπροθεν . .
Crebro admodum clamant e longinquo . .

Ἰυχμὸς, ȣ, [ὁ], *ſibilus*, *clamor*, *vociferatio*. Heſych.

Ἰφθίμος, ȣ, [ὁ κ ἡ], *potens*, *robuſtus*. Iliad. α. v. 3.
Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς ἄϊδι προΐαψεν.
Multaſque fortes animas orco præmature miſit. Invenitur etiam ἰφθίμη, ut Iliad. ε. ἰφθίμη ἄλοχος.

Ἶφι, *fortiter*, *potenter*. Iliad. α. ἶφι ἀνάσσεις: *fortiter imperas*.

Ἰφικράτης Ἀθηναῖος, *Iphicrates Athenienſis dux*.

Ἰφικρᾶτες, & ἰφικρατίδες, *calceamenta Attica*, quorum meminit Athenæus.

Ἴφιος, ȣ, [ὁ], *pinguis*, *perpaſtus*, *nitidus*. Iliad. ε. v. 556.
Τὼ μὲν ἄρ' ἁρπάζοντε βόας κ ἴφια μῆλα.
Hi quidem rapientes boves & pingues oves.

Ἰφιγένεια, *Iphigenia*. nomen propr. mulier.

Ἰφίνοος, ȣ, [ὁ], *forti mente*.

Ἴφιτος, ȣ, (ὁ), *Iphitus*, nomen propr. Odyſſ. φ. v. 14.

Ἰφιδάμας, αντος, *Iphidamas*, nomen propr. Iliad. λ. v. 221.

Ἶφις, *pulcher*, *velox*: unde ἴφικλος, a celeritate pedum. Item nomen propr.

Ἰχὼρ, ῶρος, [ὁ], *tabes*, *ſanies*, *cruor*, proprie Deorum. Iliad. ε. v. 340.
. . ῥέε δ' ἄμβροτον αἷμα θεοῖο
Ἰχὼρ . . *fluebat immortalis ſanguis Deæ ichor*: Eſt igitur

Ἰχὼρ, proprie omnis aquoſa ſeroſaque ſubſtantia, & ſanies quædam.

Ἰχωροειδὴς, έος, (ὁ κ ἡ), *ſaniei ſpeciem gerens*.

Ἰχωρῶντα ὦτα, *ſanioſæ aures*. Dioſc. lib. 3.

Ἴψ, ἰπος, vermis cornu corrodens. Odyſſ. φ. v. 394.
Πάντα ἀναστρωφῶν, πειρώμενος ἔνθα κ ἔνθα

Μὴ κέρα ἶπες ἔδοιεν . .
Penitus revolvens, experiens huc & illuc
Num cornua vermes ediſſent . . de Ulyſſe loquens arcum ſpectante.

Ἰὼ, ῦς, (ἡ), *Io*, Inachi filia. Moſch. Idyll. β. v. 44.

Ἰὼ, *heu*, *io*, vox bacchantium. Sophocl. in Ajace. Quandoque exprimit geſtientis lætitiæ affectum. Euripid. & Ariſtoph.

Ἴωγα, Boeotice, *ego*.

Ἰωγὴ, ῆς, (ἡ), *tegmen*, *quies*, *clamor*. Odyſſ. ξ.
Πετρῃ ὑπὸ γλαφυρῇ εὖδον βορέω ὑπ' ἰωγῇ.
Sub cava petra &c.

Ἰωὴ, ῆς, (ἡ), *ventus*, *flatus*. Hinc apud Apollon. ἀνέμου ἰωὴ, *flatus venti*, & Iliad. δ. v. 276.
. . ὑπὸ ζεφύροιο ἰωῆς.

Ἰωκὴ, ῆς, (ἡ), pro διωκὴ, *clamor*, *minæ*. Iliad. ε.

Ἰὼν, όντος, *means*, *prodiens*. Iliad. ε. v. 597.

Ἰῶξ, ωκὸς, (ἡ), idem quod ἰωκὴ. Iliad. λ.

Ἰωχμὸς, ῦ, [ὁ], pro διωγμὸς, aphæreſi τῦ δ, *perſecutio*, *tumultus bellicus*, *vociferatio*. Iliad. θ.
. . τόφρ' Ἕκτορος ὠκέες ἵπποι
Ηλθον ἀν' ἰωχμὸν . .
Interim Hectoris veloces equi venerunt per turbam Inſequentium . .

Κερ-

K

Κάγχανος, ου, (ὁ), *aridus*, unde πολυκαγχὴς, *multum aridus*, epith. *ſitis* Iliad. λ. v. 641.

Κάδδιχος, ου, [ὁ], vox Dorum Magnæ Græciæ peculiaris; quod & Tabulæ Heracl. & indoles ipſa vocabuli docet. Nam ſicuti Doribus καδδὶ, ut Iliad. β. v. 160. pro κατὰ δὲ, & καδδῦσαι pro καταδῦσαι uſurpabantur; ita & pro κατὰ δίχα, malebant κάδδιχα dicere ad eum modum, quo ἄνδιχα pro ἀνὰ δίχα. Κάδδιχος igitur eſt menſuræ genus ſemodio par. Κάδδιχοι vero plurativo numero erant *panes Diis immolati*, fortaſſe quod ita erant facti, ut eorum ſinguli κατὰ δίχα h. e. *in binos* nullo negotio manu diſpertirentur. Hos panes noſtri homines vocant, *Coppie di pane*, quod aptiſſimi ſint, qui in geminos dividantur. Vide Cl. Mazoch. Comment. in Tabb. Heracl. pag. 175. & 176. §. 3.

Καδδύω, pro καταδύω, *demergo*.

Καθελκύω, *deduco*, ut καθελκύω τὰς ναῦς, *deduco naves*.

Καθιδρῦμαι, *collocor*. Unde καθιδρύμενος, *ſitus*, *collocatus*.

Καθυλακτέω, *oblatro*.

Καθυλομανῶ, *frondibus luxurio*. De arboribus proprie dicitur, quæ nimia ubertate in materiam, vel de vitibus quæ in ſarmenta eluxuriantur. Th. ὕλη.

Καΐκοι, Germaniæ populi, accolæ Rheni.

Κάϊκος, ου, [ὁ], *Caïcus*, Phrygiæ fluvius ex Myſia ortum habens. Smyrn. η. v. 120.

Γείνατο πὰρ προχοῇσιν ἐϋῤῥόοιο Καΐκου.

Peperit ad pulcriflui Caïci amnem.

Κακοθυμία, ας, [ἡ], *malevolentia*.

Κακοΐλιον, *infelix Ilium*. Odyſſ. τ. v. 597.

. . κακοΐλιον οὐκ ὀνομαστὴν . .

. . *improbum & nefarium Ilium*.

Κακομίμητος, *male imitando*.

Κακοψυχία, ας, (ἡ), *animi demiſſio*.

Κακόψυχος, ου, (ὁ), *puſillanimis*.

Κακύνω, *depravo*, *vitio*, *corrumpo*.

Καλαύρια, ας, (ἡ), Inſula Peloponneſo vicina. Dionyſ. Perieg. v. 499.

Κάλαβρὶς, ἴδος, (ἡ), *Calabria*, Japygiæ regio. Dionyſ. Perieg. v. 378. Calabriæ autem ita proprie dictæ (quæ & *Peucetia* a Græcis vocata fuit) veriloquium, fineſque vide apud Cl. Mazoch. Collect. IX. de prim. Ital. & Japyg. incolis pag. 538.

Καλαμινθῖτης οἶνος, *calaminthites vinum*, ideſt, confectum ex calamintha. Ruel. ex nepeta.

Κᾰλῑὰ, ᾶς, [ἡ], *nidus*, translate, *domus*. Anacr. ode λγ.

Θέρει πλέκεις καλιήν.

Æſtate conſtruis nidum.

Κᾰλῑὰς, άδος, [ἡ], *tugurium*.

Κᾰλῑὸς, ȣ̃, [ὁ], *idem*. Ariſtoph.

Καλλῑνῑκος, *victor egregius*. Sic dictus eſt Hercules. Καλλίνῑκος Θησεὺς. Euripid. Καλλίνῑκος ςέφανος. Idem. Καλλίνῑκον φέρεσθαι, *victoriam ferre*. Idem.

Καλλῑκύριοι, [οἱ], exulum ſervi Syracuſis dicebantur, agricolationem exercentes. Quorum cum ingens eſſet numerus, proverbio dici ſolebat: καλλικυρίων πλείȣς. Suid.

Καλλῑπῡγος ἵππος, *equus cui pulchræ clunes*. Horat.

Καλλίσφῡρος, ȣ, [ὁ κ̀ ἡ], *habens pulcra calcanea*, epithetum Victoriæ in Theog. Heſiod.

Καλλῡνομαι, *nitide & eleganter me habeo*.

Καλλῡνω, *verro*. Significat etiam *como*, *honeſto*. Unde κάλλυντρον, *redimiculum*. Καλλῡνειν ἀργύριον, *argenti defæcandi munere fungor*. Gaza.

Κᾱλοβᾶται, [οἱ], *grallatores*, qui grallis ſubnixi gradiuntur; utpote quæ ſunt κᾱλῖναι, *ligneæ*. Unde *grallatorius gradus* Plauto dicitur, cui *teſtudineum* & *formicinum* opponit. Grallis vero pantomimi Ægipanas ſaltantes ementiebantur.

Κᾰλοι, (οἱ), *rudentes*, *funes velorum*. Hinc κάλοις ἅπασι, *omnibus rudentibus*, in Adag. Eraſm. λαῖφος ἔφεσθε κάλοις, in Epigramm. *vela immittite rudentibus*.

Κᾱλον, ȣ, [τὸ], *lignum*, Heſiod. πόλλ' ἐπικαμπύλα κᾶλα, *multa incurva ligna*. Feſtus *Calones* dictos tradit, quod ligneas clavas gerant.

Καλὸς, ȣ̃, (ὁ), *honeſtus*, *pulcher*, *bonus*, primam habet communem, uti videre eſt apud illud Theocr.

Πολλάκις, ὦ Πολύφαμε, τὰ μὴ καλὰ, καλὰ πέφανται.

Sæpe, o Polypheme, non pulcra, pulcra videntur.

Κᾰμᾰρῖται, [οἱ], *Camaritæ*, Caſpii maris accolæ circa Albaniæ oram: Caſaubonus in notis ad Strabonem Marcellinum, eos a piraticarum quarundam navium uſu, quas

quas Καμάρας vocant Græci, *Cameras* Latini, ſic nuncupatos arbitratur. Fortaſſis eodem modo, quo Scythæ, *quibus plauſtra ſedes ſunt*, ut inquit Sallustius, & Horat. Carm. lib. 3. ode 24 ἁμαξόβιοι & ἁμαξοφόρητοι appellati fuere. Dionyſ. Perieg. v. 700.

Καὶ Καμαριτάων φῦλον μέγα . .

Etiam Camaritarum magna natio . .

Κάλυδνα, ης, (ἡ), Inſula una Sporadum, Calymnis proxima. Plin. lib. 4. cap. 12. prima producitur apud Smyrn. υ. v. 406.

. . παρημείβοντο δὲ νήσους

Καλυδναίας . . *præterlegerunt etiam Inſulas Calydnæas;* ſed corripitur ab Ovid. lib. 8. Metamorph.

Dextra Lebyntos erat, fœcundaque melle Calydne.

Καλωπόδιον, ſutorium eſt inſtrumentum, ſeu forma lignea pedis. Atque ita vocat Horat. 2. Serm. Satyr. 3.

Si quis emat citharas, emptas comportet in unum,
Nec ſtudio citharæ, nec Muſæ deditus ulli,
Si ſcalpra, & formas, non ſutor . .

Κάμαξ, ακος, (ἡ), *pertica, palus, pedamentum vitis*. Iliad. σ. v. 563.

Κάματος, ου, (ὁ), *labor*. Iliad. δ. v. 230.

Καμηλῖται, (οἱ) *Camelarii*, qui inſidebant Camelis in acie. Item qui Camelos curant.

Καμινεύω, *excoquo in fornace*.

Καμινευτὴς, ῦ, (ὁ), *circa fornacem laborans, caminarius*. Sic dicitur Vulcanus a Luciano.

Κάμινος, ου, [ὁ ϰ ἡ], *fornax, caminus*. Unde ἄρτος καμινίτης, apud Athen. lib. 3.

Καμινὼ, ῦς, [ἡ], unde apud Homerum Odyſſ. ρ, Dativus caſus καμινοῖ: anus foco aſſidens, ob nigrorem, quaſi fuligine oppleta; vel ſecundum Ariſtarchum, quæ ad focum frigit torretque hordeum, quo facilius in pila frangatur; vel viribus nervisque defecta: a κάμνω ϰ ἶνες, Euſtath. ibidem.

Καμπανοὶ, [οἱ], *Campani*, Campaniæ incolæ, quam nunc *Terram Laboris*, *Laborias* & *Laborinos campos* appellant. Dionyſ. Perieg. v. 357. Sed ad hanc vocem vide omnino, quæ eruditiſſime invenit, ac detexit Cl. Mazoch. Diatrib. V. De nominibus Etruſcis Campaniæ §. 2. ubi luce meridiana clarius demonſtrat, vocem *Campanus* non jam ad univerſam Campaniam pertinuiſſe; ſed id vocabulum urbis Capuæ fuiſſe gentile ac derivativum. Idem

de

de Amphith. Campano pag. 119. & 141.

Κἄνἄφόρος, pro κανηφόρος, *puella caniſtrifera*. Theocr. Idyll. β. v. 66.

Κἄνἄχὴ, ῆς, [ἡ], *ſonitus*. Iliad. π. v. 105.

Κἄνἄχίζω, *reſono*, *crepitum edo*. Iliad. μ. v. 36.

Κἄνεον, ου, [τὸ], & per contractionem, κανοῦν, *caniſtrum*, *lanx*. Iliad. ι. v. 217.

Κἄνειον, ου, [τὸ], *idem*. Odyſſ. κ. v. 355.

Κἄνωβος, ου, [ἡ], Latinis *Canopus* (β in p mutato, ut a βαβαὶ Latini *papæ* fecerunt) maritima Urbs Ægypti. Dionyſ. Perieg. v. 13.

Κἄνὼν, όνος, [ὁ], *regula*, *norma*, proprie quod eſt ſupra trutinam; *manubrium*, h. e. illa virgula qua clypeus tenebatur, ſic dictum, quod ita collocabatur, ut in æquilibrio teneretur clypeus. Iliad. θ. v. 193.

Κἄπύω, *efflo*, *exſpiro*. Iliad. χ. ἀπὸ δὲ ψυχὴν ἐκάπυσσε.

Κἄρἄβος, ου, [ὁ], *carabus*, animal marinum e cancrorum genere cauda a ceteris cancris diſtans. Plin. lib. 9. c. 31. Oppian. Halieut. α. v. 254.

Κάραβος αἰπτὴρ, μυραίνατε, πουλύποδές τε.

Carabus impetuoſus, murænaque, polypique.

Κἄράβιον, ου, (τὸ), *parvus carabus*.

Κἄρία, *Caria*, regio Aſiæ min.

Κἄρες, (οἱ), *Cares*, Cariæ incolæ.

Κἄρίζω, vel Κἄρικάζω, *Carum more loquor*, h. e. Βαρβαρίζω.

Κἄρικοεργὴς, ἑος, [ὁ καὶ ἡ], *a Carica gente factus*.

Κἄριος, ου, [ὁ], *Carius*: Καρίῳ Διὶ, *Cario Jovi*, immolabant conſanguinei Iſagoræ. Athen. & Herod. lib. 5.

Κἄρίων, nomen fluvii; licet apud Athen. lib. 9. videatur eſſe nomen viri.

Καρκῖνος, ου, [ὁ], *cancer morbus*. Item proprie cancer piſcis. Sed corripitur apud Opp. Hal. β. v. 174.

Κάρκινος αὖ ψηφῖδα παρὰ ῥηγμῖνος ἀείρας.

Cancer porro calculum ex litore ſublatum.

Καρκῖνοῦσθαι dicuntur plantarum radices, quæ cancri inſtar divaricatis fibris terram apprehendunt. Theophr. lib. 1. cap. 13. quod *cancrificari* nove barbareque tranſtulit Gaza.

Καρπἄλίμως, *ſubito*, *ſtatim*. Odyſſ. ξ.

Καρτερόθῡμος, ου, [ὁ], *magnanimus*. Iliad. ε. v. 277. & Heſiod.

. . ἔριν τίκε καρτερόθυμον.

. . per-

. . *pertinacem peperit litem.*

Καρτύνω, *firmo, roboro.* Iliad. μ. v. 415.

Ἀργεῖοι δ' ἑτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας.

Argivi ex altera parte roborabant phalanges.

Καρφαλέος, ου, [ὁ], *aridus, reſonans.* Iliad. υ. v. 409.

Καρφίνης, *ex feſtucis compoſitus.* Hinc καρφίτης θάλαμος, in Epigr. pro nido hirundinis.

Καρχαλέος, ου, [ὁ], *ſiccus.* Iliad. ν. v. 409.

Κάρχαρος, ου, [ὁ], *aſper, acutus.*

Καρχαρόδους, οντος, [ὁ], *dentes habens acutos, ſerratos, & inter ſe pectinatim coeuntes.* Iliad. χ. v. 360.

Ὡς δ' ὅτε καρχαρόδοντε δύω κύνες εἰδότε θήρης.

Ut cum aſperis-dentibus duo canes periti venationis.

Καρφύνω, idem atque κάρφω, *ſicco, ſqualidum efficio.* Proclus.

Καρυάτιδες, [αἱ], *Caryatides*: ita vocant architecti ſtolatarum mulierum imagines marmoreas, ſtatuaſque ornatu matronali, quas in operibus ferundo oneri collocant. Cauſſam, hiſtoriamque vide apud Vitruvium lib. 1. cap. 1.

Κάρυον, ου, (τὸ), *nux*, quæ ut a nocendo, ita κάρυον a capitis gravedine dictum eſt. Plin. lib. 15. cap. 32. Βατραχ. v. 130.

Καρυοκατάκτης, [ου, ὁ], inſtrumentum quo nuces franguntur; *nucifrangibulum* dixit Plaut. in Bacchid.

Καρυώδης, εος, (ὁ κὴ ἡ), *nuceus.*

Κασσύω, *reficio*: & quidem ita ut veteramentarii dicuntur attrita calceamenta reficere. Nic. apud Athen. lib. 9.

. . πίδιλα παλίμβολα κασσύουσι.

Κάσσυμα, τος, (τὸ), *corium*, utpote quo calcei ſolent κασσύεσθαι, *refici.*

Καταβαρύνω, *onero, gravo.*

Καταβρίθω, *ingraveſco, gravo.* Theocr. Idyll. ε. v. 146.

Ὄρπακες βραβύλοισι καταβρίθοντες ἔραζε.

Rami prunis gravati ad terram ferebantur.

Καταβρύχω, *commando, comedo.*

Καταβρύχω, pro βρύχω, *mugio*, de Leone dictum.

Καταδακρύω, *defleo, deploro.*

Κατάδρυμος τόπος, *locus ſylvoſus.*

Καταδύνω, *penetro.* Iliad. κ. v. 231.

Ἤθελε δ' ὁ τλήμων Ὀδυσεὺς καταδῦναι ὅμιλον,

Volebat fortis Ulyſſes penetrare in caſtra.

Καταδύομαι, & καταδύω, *lateo, occultor, mergor.*

Κα-

Καταθαρσύνομαι, *audax ſum*, *audacter loquor*.
Καταθύω, *immolo*, *macto*. Theocr. Idyll. β. v. 159.
Καταθύμιος, ε, (ὁ), *animo placens*, *ſuavis*, *jucundus* Iliad. κ. v. 383.
Θάρσει, μή τοι θάνατος καταθύμιος ἔστω.
Confide, *noli terreri mortis cogitatione*.
Καταθυμίως, *libenter*.
Καταθυμῶ, *conſidero*: item, *animo concido*, *animis cado*, Cic.
Καταΐξ, ῖκος, [ἡ], *turbo*, *procella*.
Καταισχύνομαι, *erubeſco*.
Καταισχύνω, *contumelia afficio*, *pudore ſuffundo*. Odyſſ. π. v. 293.
Κατακαλλύνω, *orno*, *verro*.
Κατακλίνομαι, & κατακλίνω, *decumbo*, *accumbo*, *reclino*. Ariſtoph. in Veſpis.
Κατακρίνομαι, *damnor*, *morte multor*.
Κατακρίνω, *damno*, *condemno*.
Καταλύομαι, *malis me expedio*.
Καταλύω, *diſſolvo*, *demolior*. Iliad. ι. v. 24.
Ος δὴ πολλάων πολίων κατέλυσε κάρηνα.
Qui multarum urbium demolitus eſt vertices.
Καταμαλδύνω, *deleo*. Smyrn. ιγ. v. 148.
. . Πριάμοιο κατημάλδυνε πόληα.
. . *Priami delevit urbem*.
Καταμβλύνω, *obtundo*, *hebeto*.
Καταμύω, *inclinor*, *concido*, *premor*. Apoll. 2. Argon. κατήμυσαν δ' ἀχέεσσι, *preſſi ſunt doloribus*.
Καταντίφω, *ningo deorſum*. Ariſtoph. νεφ.
Καταξύω, *derado*, *erado*, *aboleo*. Item, *incido*, *ſcarifico*.
Καταπίνω, *deglutio*, *abſorbeo*. Ariſtoph.
Καταπλύνω, *perluo*, *abluo*.
Καταπνίγω, *ſuffoco*: ut καταπνίγειν πῦρ, *ignem ſuffocare*.
Καταπορσύνω, *præbeo*: ut καταπορσύνειν κακά, *inferre mala*.
Καταπραΰνω, *mitigo*, *lenio*, *demulceo*.
Καταπρηΰνω, *idem*.
Καταπρίω, *diſſeco*. Theocr. Idyll. ι. v. 55.
Μὴ πυτάμης τὰν χεῖρα καταπρίων τὸ κύμινον.
Cave ne incidas manum ſecans cyminum.
Καταπτύω, *deſpuo*, *contemno*.
Κατάπυγος, ε, [ὁ], *cinædus*.

Κα-

Καταπῡγοσύνη, ης, (ἡ), *flagitium abominandum libidinis*. Ariſtoph. νεφ.

* Καταλῡμᾱκόω (novum omnino verbum, quod unis Tabulis Heracl. accepto referendum eſt) ſignificat, vel *aggeſtu lapidum obruo*, vel *glarea limoque obduco*, & proprie de torrentibus dicitur, qui ſordes quaſcumque raptare ſolent, ſive lapides, ſive glaream, ſive limum: Th. Λύμακες, *petræ*. Vide Cl. Mazoch. Comment. in Tabb. Heracl. pag. 183.

* Κᾰσιος, ου, (ὁ), *Caſius*, epitheton Jovis, qui ita dictus creditur ab ejus templo, quod erat in monte Caſio illo, qui Seleuciæ Pieriæ imminebat: non deſunt tamen, qui Caſium ipſum montem, tamquam ſi Jupiter eſſet, a Seleucenſibus cultum putent. Quod non prorſus novum eſt. Nam & Capuæ titulus exſtat, in quo ſcribitur IOVI. VESVIO. SAC. Sicuti ergo, Veſuvius propter ignes & fulmina, ipſemet Jupiter creditus, ita & *Caſius* aſſiduis fulguribus tonitruiſque infeſtus, pro Jove habitus, qui & Κεραύνιος, aut Καταιβάτης, h. e. *Fulminans*, aut *Deſcendens* cognominatus fuit. Vide Cl. Mazoch. Collect. VII. pag. 529. §. 78. & Dionyſ. in Perieg. v. 260. & v. 880.

Καταπῡθω, *putrefacio*, *putredine conſumo*.

Καταπῡθομαι, *marceſco*, *putreſco*. Iliad. ψ. v. 328.

: : τὸ μὲν ὀ καταπύθεται ὄμβρῳ.

: : *quod quidem non putreſcit imbre*.

Καταρτύω, *condo*, *diſpono*.

Κατασῑγάζω, *ſilentium impono*, *indico*, quod ſacrorum præconum, qui ἱεροκήρυκες, officium erat.

Κατασῑγῶ, *conticeſco*.

Κατασίνομαι, *lædo*.

Κατασῑτέομαι, *edo*, *veſcor*.

Κατασμικρῡνω, *deprimo*, *imminuo*.

Κατασμῡχω, *comburo*, *diſcerpo*. Iliad. ι. v. 649.

Κατασῡγέω, *horreſco*. Iliad. ρ. v. 694

Κατασῡρίττω, *ſibilum edo*, *ſibilo*. Ariſtoph. in Pluto.

Κατασῡρω, *abduco*, *diſtraho*.

Κατατρῡχω, *exhaurio*, *affligo*, *vexo*. Iliad. ρ. v. 225.

Καταφθῑνω, *marceſco*, *pereo*.

Καταφρῡγω, *deuro*, *aduro*. Ariſtoph. νεφ.

Καταφῡλαδὸν, *tributim*. Iliad. β. v. 175.

Καταφῡσάω, *afflo*, *efflo*.

Καταχρῑω, *perungo*, *illino*.

Κατάχρῡσος, ȣ, (ὁ), *aureus*; ut κατάχρυσον ὑπόδημα, *aureus calceus*.

Καταχρῡσόω, *inauro*.

Καταψῑλόω, *tenuem*, vel *glabrum reddo*.

Καταψῡχομαι, *refrigeror*, *rigeo*.

Καταψῡχω, *refrigero*, *frigore conficio*.

Κατερῡκω, *inhibeo*, *coerceo*. Iliad. π. v. 9.

. . καί τ' ἐσσυμένην κατερύκει.

. . . *& properantem detinet*.

Κατευθῡνω, *dirigo*.

Κατῑημι, *demitto*. Iliad. φ. v. 132.

. . ἐν δίνῃσι καθίετε μώνυχας ἵππους: *in vortices demittit ſolidos ungulis equos*.

Κατῑθῡνω, *dirigo*, *moderor*, in Epigr.

Κατῑλῡω, *limo obvolvo*.

Κατοδῡνάομαι, *dolore conficior*.

Κατοδῡνάω, *affligo*.

Κατοδῡρομαι, *lugeo*, *deploro*.

Κατορχῑτης οἶνος, *caturchites vinum*, quod nonnulli σῡκίτην vocant. Dioſc. lib. 5.

Καττῡματα, (τά), *coria duriora*, quæ a veteramentariis calceis muniendis ſubduntur, *ſoleæ*.

Καττῡω, *conſarcino*, *aſſuo*, *anguſte coarcto*. Ariſtoph. in Equitib.

Κεγχρῑνη, ης, (ἡ), *puls e milio*; *ſerpens*, *hydrus*.

Κεγχρῑτης λίθος, *cenchrites*, lapis milii granis velut ſparſis. Plin. lib. 37. cap. 11.

Κελᾱδεινός, ȣ, [ὁ], *ſonorus*, *tumultuoſus*, epith. Dianæ, *παρὰ τὸν γινόμενον ἐν τοῖς κυνηγίοις κέλαδον*, h. e. *propter tumultus venatorios*. Iliad. υ. v. 70.

Κελῡφανον, ȣ, (τὸ), *ſiliqua*, *cortex*.

Κέλῡφος, εος, (τὸ), *cortex exterior*, *putamen*. Accipitur etiam pro oculorum involucro, quod περικάλυμμα dicitur. Κελῡφος ἔκλησαν . . *clauſerunt oculos*, in Epigr. Quin & Syneſius corpus humanum vocare auſus eſt, γήϊον κελῡφος, *terrenum involucrum animæ*.

Κένδῡλα, (τά), inſtrumentum ad fabricandas naves.

Κερατῖτις, *corniculatum papaver*. Dioſc. lib. 6.

Κέρᾱτα, (τά), *cornua*, a κέρας, Anacr. ode γ.

Φύσις κέρατα ταύροις . . Sed plerumque corripitur.

Κερδᾱλέος, ȣ, (ὁ), *callidus*, *aſtutus*. Iliad. κ. v. 44.

Κερδαλεόφρων, ονος, (ὁ), *improbus*, *verſutus*, *avarus*. Iliad. α. v. 148.

Κεφαλίνη, ης, (ἡ), dicitur in lingua ea pars, cui guſtus acrioris potentia ineſt: vocatur & γεῦσις, auctore Polluce.

Κεφαλῖνος, ου, (ὁ), piſcis non idem qui κέφαλος, ſed is qui & βλεψίας ab Athen. lib. ζ.

Κεφαλῖτης, ut κεφαλῖτης λίθος, *lapis angularis*, Heſych.

Κήρυξ, υκος, *præco*, *caduceator*, *legatus*. Iliad. α. v. 321.

Τώ οἱ ἔσαν κήρυκε καὶ ὀτρηρὼ θεράποντε.

Qui ipſi erant præcones & ſeduli miniſtri.

Κηρυκεία, (ἡ), & Κηρύκειον, ου, (τὸ), *legatio*, *nuntius*, & præmium quod datur præconi, aut quidpiam nuntianti, aut vendenti. Suid. De hac voce vide Cl. Mazoch. Comment. in Tabb. Heracl. pag. 151. num. 15.

Κηρύκεια, (τὰ), ſunt inſignia Legatorum, & velamenta ſupplicum, vittæ.

Κηρύκειον, & κηρύκιον, *caduceus*, & *caduceum*, quod erat inſigne Caduceatorum, ſive Legatorum.

Κηρύκευμα, τος, (τὸ), *præconium*.

Κηρυκεύω, *officium præconis exerceo*, *præconium facio*.

Κίκιννος, ου, (ὁ), *cincinnus*, *capillus tortus*. Theocr. Idyll. ια. v. 10.

Ηρατο δ' οὐ ῥόδοις, οὐ μάλοις, οὐδὲ κικίννοις.

Amabat non roſis, non pomis, non cincinnis.

Κίκυς, υος, [ἡ], *vis*, δύναμις. Odyſſ. μ. Unde ἄκικυς cui nulla eſt κίκυς.

Κίνδυνος, ου, (ὁ), *periculum*. Βατραχ. v. 9.

. . γαλέης κίνδυνον ἀλύξας.

. . *felis periculo evitato*.

Κινδυνεύω, *periclitor*, *periculum ſubeo*.

Κινδυνώδης, εος, (ὁ καὶ ἡ), *periculoſus*.

Κινέω, *moveo*, *molior*. Iliad. α. v. 47.

Αὐτοῦ κινηθέντος . . . *ipſo moto* .

Κινηθμὸς, ου, (ὁ), &

Κίνημα, τος, [τὸ], *incitabulum* Gell. *incitus* Plin. *incitatio*, *motus*.

Κίνυμι, *moveo*, *agito*. Iliad. δ. v. 28.

. . πυκιναὶ κίνυντο φάλαγγες.

Κινύρα, & κινύρη, (ἡ), *inſtrumentum muſicum*, *cithara*.

Κινύρομαι, *queror*, *cantillo*. Coluthus v. 211.

Ενθα διαστείχουσα κινύρατο Φυλλὶς ἀκοίτην.

Ibi permeans Phyllis lamentabatur maritum.

Κινῦρός, ῦ, (ὁ), corripitur apud Nonn. & Iliad. ρ. v. 5.

Κιόνεος, ῦ, (ὁ), *columnaris*.

Κιονὶς, ίδος, (ἡ), carnoſa quædam particula in ſumma oris interiore parte dependens: a veteribus γαργαρεὼν καὶ κίων dicitur, a noſtris medicis *gurgulio* & *columella*. Latini vero τὴν κιονίδα, *uvam* appellant.

Κιχάνω, *deprehendo*. Iliad. β. v. 19.

. . Τὸν δ' ἐκίχανον,
εὕδοντ' ἐν κλισίῃ . . .
. . *deprehendit dormientem in tentorio*.

Κιχώριον, & κιχώρειον, ου, [τὸ], *cichoreum*, & *cichorium*. Dicitur & κίχορον apud Nicand. in Alexiph.

Κίχορα καρδαμίδας τε . . ubi interpres τὰ κίχορα οἱ Ἀττικοὶ κιχώρια φασίν.

Κίων, ονος, [ὁ], vel ἡ, Ἰωνικῶς, *columna*. Odyſſ. α. v. 127.

. . φέρων πρὸς κίονα μακρὴν.
. . *ferens ad columnam longam*.

Κιὼν, (ὁ), animal exiguum frumenta corrodens, *curculio*. Præterea κιὼν, eſt pars illa naſi, quæ velut murus interjectus nares diſcriminat. Poll.

Κλάρος, ου, [ἡ], *Clarus*, fanum Apollinis juxta Colophonem, (qui inde *Clarius* dictus) cum luco cognomine; oraculo nobile fuit, Strab. lib. 14. Atque hinc factum, ut alii μαντεῖον *Clarium lucum* vocent, alii *fanum*, alii denique *fontem*, cujus aqua pota, ut de Caſtalio ad Parnaſſum fonte fertur, vates oracula edidiſſe innuit Anacreon:

Οἳ δὲ Κλάρου παρ' ὄχθαις &c.
Hi vero ad Clari ripas.

Et Dionyſius Perieg. v. 445.

Ἢ ἀπὸ Μιλήτου, ἢ ἐκ Κλάρου ἄρτι βεβηκώς.
Aut e Mileto, aut e Claro cum recens advenit.

Κλαρῶται, pro Κληρῶται, apud Heſych. ſunt εἵλωτες, *Helotes*, *mancipia*, *ſervi*. Calliſtratus Ariſtophanicus, ut refert Athen. lib. 6. ſcribit, quod Spartani fecerunt ἐπὶ τῶν εἱλώτων, Theſſali ἐπὶ τῶν πενεστῶν, Cretenſes hoc feciſſe ἐπὶ τῶν Κλαρώτων. His quam ſimillimi fuere, Θῆτες, & γυμνῆται, quorum mentio fit in Tabulis Heracleenſibus. Videſis Cl. Mazoch. ibidem pag. 225.

Κλαυθμυρίζομαι, *vagio*, *ejulo*, puerorum eſt fletus.

Κλαυθμυρίζω, *fleo*.

Κλεὶς, ίδος (,) ἡ, *clavis*. Iliad. ν. v. 456. & Odyſſ. ο. ἐπὶ κληῖσι καθίζον, *in tranſtris*. Item *clauſtra*, *anguſtiæ*.

Κληῖδες πόντου, in Epigr. κληῖδες Κύπρου; Herod. lib. 5. Significat etiam *ſeram*, ut apud Hom. Iliad. ω.

Κλιβανίτης, ου, (ὁ), panis in clibano coctus.

Κλῖμαξ, κος, [ἡ], *ſcala*, ſeu *ſcalæ*. Κλῖμαξ ἑλίτη, *ſcalæ cochlides*, quibus in gyrum aſcenditur, κοχλίδια Straboni lib. ult. Odyſſ. lib. α. v. 330. & Tryphiodor. v. 89.

Κληιστὴν μὲν ἔθηκε θύρην, καὶ κλίμακα τυκτήν.

Clauſam etiam fabricavit ianuam, & ſcalam factam.

Κλιμακίδες, [αἱ], *parvi gradus*, & apud Athen. lib. 6. κλιμακίδες γυναῖκες, aſſentatrices quædam mulierculæ, ab obſequio; quod reginis præſtabant, id nomen adeptæ: ſua enim dorſa ſcalarum vicem illis currum conſcendere volentibus præbebant.

Κλιμάκιον, ου, [τὸ], *parva ſcala*.

Κλιμακὶς, ίδος, (ἡ), *idem*.

Κλιμακτὴρ, ῆρος, (ὁ), *gradus*.

Κλιμακτῆρες, *climacteres*, *anni ſcanſiles*. Unde κλιμακτήριον ἔτος.

Κλιμαχὶς, ίδος, [ἡ], *ſcala navium*.

Κλινάριον, ου, (ὁ, & κλινάριον, *lectulus*.

Κλίνη, ης, (ἡ), *lectus diſcubitorius*; *lectica*, *menſa*.

Κλινήρης, ου, (ὁ), *ægrotus*, *lecto decumbens*.

Κλινίδιον, ου, (τὸ), *lectulus*.

Κλινὶς, ίδος, (ἡ); locus in curru, in quo ſponſa ſedet. Heſych.

Κλίνω, *inclino*, *demitto*. Hinc κλίνοντος ἡλίου, *ſole ſe inclinante*, Apollonius, & Iliad. ε. v. 37.

Τρῶας δ' ἔκλιναν Δαναοὶ

Troianos fugarunt Danai

Κλυτομήτης, ιος [ὁ], *inclytus conſilio*. In Epigr.

Κλυτόμοχθος, ου, [ὁ], *clarus laboribus*. In Epigr.

Κλυτόπαις, δος, [ὁ καὶ ἡ], *inclytus filiis*.

Κλυτόπωλος, ου, [ὁ], *inclytus equis*; cognomen Plutonis. Iliad. ε. v. 754.

Κλυτοτέχνης, ου, [ὁ], *artifex celebris*, epitheton Vulcani. Iliad. α. v. 570.

Κλυτότοξος, ου, [ὁ], *arte iaculandi inſignis*, epitheton Apollinis.

Κνακὸς, οῦ, (ὁ), *albus*, *rufus*. Hinc κνακὸν ὑπηνήταν τράγον, *fulvum hircum hirſutum*, in Epigramm.

Κνάκων, ωνος, (ὁ), *idem*; & capri nomen apud Theocr. Idyll. γ. v. 5.

Τὸν Λιβυκὸν Κνάκωνα φυλάσσεο . .
Illum Libycum album caveto . .

Κνημὶς, ῖδος, (ἡ), *tibiale*, *ocrea*. Iliad. γ.
Κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ &c. Hinc τὰς κνημῖδας τῇ κεφαλῇ περιθεῖναι : *ocreas capiti applicare* : proverbium eſt, quo præpoſtere facta notantur.

Κνīδάω, *moraeo*, forſan ab urtica: ea enim urit, & mordet admota cuti.

Κνīδη, ης, [ἡ], *urtica*. Theocr. Idyll. ζ. v. 110.
. . κ᾽ ἐν κνίδαισι καθεύδοις.
. . *& in urticis dormias*.

Κνīδωσις, εως, [ἡ], *pruritus* Plin. *prurigo* Columella.

Κνīπεια, ας, [ἡ], *parcitas*, φειδωλία.

Κνīπεῖν, *quaſſare*, *radere*, ξύειν, ſive σείειν.

Κνīπες, [οἱ], *cnipes*, vermiculi qui innaſcuntur folliculis ulmi. Theophr. lib. 2. hiſt. plant. c. 9.

Κνīπήρα, ας, (ἡ), folliculus ulmi dicitur, quo continentur *cnipes*. Theophr.

Κνīπολόγος, [ὁ], *culicilega*, *avis*, Ariſt. lib. 8. anim. cap. 3.

Κνīπὸς, ȣ, [ὁ], *parcus*, *tenuiter vivens*.

Κνīπότης, ητος, [ἡ], idem ac κνīδωσις, *vellicatio*.

Κνīσαρ, [ὁ], *novacula*.

Κνīσαλέος, ȣ, [ὁ], *pruriens*.

Κνīσα, vel, κνίσσα, *nidor*; *uſtura carnium*.

Κνīφος, *urtica*.

Κνίψ, ῖπος, *culex*.

Κνύω, *prurio*: κνῦμα, τος, (τὸ), *pruritus*.

Κογχυλιευτὴς, ȣ, [ὁ], *conchyta*. Plaut. in Rud. *ſalvete fures maritimi, conchytæ, atque hamiotæ*.

Κόγχυλιον, ȣ, [τὸ], *conchylium*, *conchula*, *purpura*. Ariſtoph.

Κόκκυξ, ῦγος, [ὁ], *cuculus avis*.

Κόκκυγες, [οἱ], caprifici groſſi dicuntur a Nicandro, quod iſtius groſſi cum cuculis ſimul verno tempore prodeant.

Κοκκυγίαν vocant *Crotoniatæ* ventum quemdam, teſte Heſychio : forſan quod eo tempore ſpiret, quo ὁ κόκκυξ incipit κοκκύζειν, h. e. *coccyſare*, vel, *cucurrire*, ut vertit Gaza.

Κολλύρα, ας, (ἡ), *collyra*, genus panis, quod vel ex jure frigebatur, vel in cineribus coquebatur.

Κολλύριον, ȣ, [τὸ], *collyrium*, oculorum medicamentum. Hor. 1. Serm. Satyr. 5.

Hic oculis ego nigra meis collyria lippus &c.

Κολλύρια, (τὰ), *lagana*. Κολλύρὶς, & κολλυρίδες, *idem*.

Κολλυρίζειν, idem ac λαλάγγας τηγανίζειν, *lagana in ſartagine frigere*.

Κολοκύμα, τος, (τὸ), κωφὸν κῦμα, *ſurdus fluctus*. Euſtath.

Κολύραι, Heſychius dici ſcribit ἀρτίδια σμικρὰ, *parvulos e pura farina panes*.

Κολύφανον, [τὸ], *cortex*, *putamen*: pro κελύφανον.

Κολωνίτης, ου, (ὁ), *mercenarius*, *colonus*. Athenis duo erant κολωνοὶ, h. e. *loca edita*: alter ad quem confugerat Oedipus, qui etiam *Hippus* dicebatur: alter vero in foro, juxta Euriſaceum, ad quem confluebant, qui mercede operam ſuam aliis locarent: unde κολωνῖται vocantur *mercenarii*, *&* *bajuli*. Pollux. Th. κολωνὸς, *jugum*, *locus editus*.

Κονδύλος, ου, (ὁ), *tuberculum*, *ſive id quod exſtat*, *articulus*, *ſive nodus digitorum*. Ariſtot. lib. 1. anim. inquit digitos, ubi contrahuntur, κονδύλους nominari (unde κονδύλη *vibex*): ubi vero directi ſunt, φάλαγγας. Quæ vero percuſſio ungue fit converſo, a Svetonio *talitrum* dicitur. Martial. lib. 5. epigr. 120.

Κονία, ας, (ἡ), *calx*, *cinis*, *pulvis*: 2. ſyllabam producit Homerus, ut Iliad. β. v. 150.

. . ποδῶν δ᾽ ὑπένερθε κονίη. Corripitur vero eodem libro v. 418.

Πρηνέες ἐν κονίῃσιν . . *Proni in pulveribus* . .

Κονίλη, ης, (ἡ), *origanum ſylveſtre*, *cunila*. Plin. Nic. in Ther. v. 763.

Κονίω, *lino*, *ungo*, *pulverem excito*, Heſiod. & Iliad. ν. v. 820.

Κονισσάλος, ου, (ὁ), *pulvis excitatus*. Iliad. γ. v. 12.

Κοππάτιαι, [οἱ], *Coppatiæ*, h. e. equi quibus littera Koppa inuſta erat, quæ ad Latini Q figuram accedebat, ſolummodo litteræ Q cauda in rectum inferne directa; ſicut *Samphoræ* erant illi equi, quibus littera *Sanpi* impreſſa erat; *Sanpi* autem ex Sigma lunato inverſo, cui π inſcriberetur, fiebat; ideoque *San-pi* vocabatur. Ariſtoph. in Nub. Videſis quæ eruditiſſime adnotavit ad has voces Cl. Mazoch. Comment. in Tabb. Heracl. pag. 221. §. 10.

Κορθύνω, *accumulo*, *colligo*, Heſiod. in Theog.

Ζεὺς δ᾽ ἐπὶ ὃν κόρθυνεν ἑὸν μένος . .

Vires ſuas collegit .

Κορθύω, *idem*, corripitur. Iliad. ι. v. 7.

Κόρτυς, & Κόρτυν, ῦνος, Arcadiæ civitas: unde κορτύνιοι, *Arcades*.

Κορῦδαλὶς, ίδος, (ἡ), *alauda*, quam & *galeritam*, & *caſſitam* appellant. Theocr. Idyll. ς. v. 23. Dicitur & κορυδαλὸς, vel κορυδαλλὸς.

Κορῦθαΐξ, ῖκος, *galeam quaſſans*, *violentus*. Iliad. χ. v. 132.

Ἶσος Ἐνυαλίῳ κορυθάϊκι πτολεμιστῇ.

Par Marti galeam quaſſanti bellatori.

Κορῦνη, ης, [ἡ], *clava*, *virga capitata*. Theocr. Idyll. κε. v. 63.

Δέρμα τε θηρὸς ὁρῶν χειροπληθῆ τε κορύνην.

Exuvias feræ videns, & grandem clavam.

Κορῦνήτης, ου, [ὁ], &

Κορῦνηφόρος, ου, (ὁ), *claviger*, *clava pugnans*, Herculis epith.

Κορῦθαίολος, ου, (ὁ), *ornatam habens galeam*. Iliad. β. v. 816.

Κορῦφὴ, ῆς, [ἡ], *vertex*, *faſtigium*, *cacumen*. Iliad. α. v. 489.

Κορῦφόομαι, *attollor*. In Epigramm.

Κορκῦρα, ας, [ἡ], Inſula Epiro adverſa. Dicitur & Κέρκῦρα, mutato ο in ε, ut Μοθώνη, & Μεθώνη, Βερονίκη, & Βερενίκη. Dionyſ. Perieg. v. 494.

Καὶ λιπαρὴ Κέρκυρα, φίλον πέδον Ἀλκίνοιο.

Et pinguis Corcyra, carum ſolum Alcinoi.

Κοσῦρα, ας, [ἡ], *Coſyra*, Inſula eſt maris mediterranei prope Africam, cui vicina eſt Gaulos, & Melita. Ovid. 3. Faſt.

Fertilis eſt Melite ſterili vicina Coſyræ.

Κοτῦλη, ης, [ἡ], *acetabulum*, ſeu, *cavitas coxæ*. Iliad. ε. v. 306. Item *poculum*, *vola*, unde κοτυλήρυτον αἷμα Iliad. ψ. v. 34. ideſt tantum ſanguinis, quantum vola manus hauriri poteſt.

Κυροφροδίτη, *Venus*. Proclus.

Ὑμνέομεν Λυκίων Βασιληίδα Κυροφροδίτην.

Hymnis celebramus Lyciorum reginam Venerem.

Κρᾰδάω, *quaſſo*, *concutio*. Iliad. η. v. 213.

Κρᾶνα, ας, [ἡ], Dorice pro κρήνη, *fons*.

Κρᾰναὸς, οῦ, [ὁ], *aſper*, *ſterilis*. Iliad. γ. v. 201.

Κρᾱνιον, ου, [τὸ], *calvaria*, *caput*. Iliad. θ. v. 84.

Κρᾱνοκολάπτης, ου, (ὁ), genus eſt phalangii, beſtiolæ lu-

cernis

cernis advolanti non diſſimile, apud Nic. in Ther.

Κρᾶνον, ου, [τὸ], *caput*.

Κρᾶς, κρᾶτος, [τὸ, καὶ ὁ], producta ᾰ litera. Odyſſ. ξ.

. . ἀπὸ κρατὸς ἔθηκα. & in Epigramm.

. . ὀρθὸν κρᾶτ' ἔστησαν . . ἵπποι.

. . *equi erexerunt caput*. & Apoll. 2. Argon.

Κρᾶτα παρακλίνας . . . . . *Caput inflectens* . .

Κρᾰταιγύᾰλος, ου, [ὁ], *firmus*, *fortis*, a κραταιὸς & γύαλον, τὸ, *cavitas*, proprie, *vola*. Iliad. τ. v. 361.

Κρᾰτευταὶ, (αἱ), *verуum baſes & fulcra*, *quibus imponuntur verua*, *dum infixæ carnes torrentur*. Iliad. ι. v. 214.

Κρᾱτὴρ, ῆρος, [ὁ], *crater*. Iliad. γ. & Odyſſ. ν. Κρατὴρ σωτῆρος Διὸς, *Iovis ſervatoris poculum*, in conviviis dicebatur: ut κρατὴρ ἀγαθοῦ δαίμονος, ideſt, *boni genii poculum*. Κρατῆρες, & Κρητῆρες in monte Ætna dicuntur foramina, quibus ignis cinisque evomitur, lib. 3. Epigram. de Empedocle:

Πῦρ ἀπὸ κρατήρων ἔκπιες ἀθανάτων.

Κρᾱτηρίζω, *compoto*, συμπίνω. Euſtach.

Κρᾱτήριον, ου, (τὸ), *parva cratera*, apud Poll. Sic etiam docet vocari receptaculum illud foeni, quod ſolet ſupra præſepe ædificari, ex quatuor lignis compactum; unde jumenta pabulum depaſcuntur. Sed alii legunt κρασήριον.

Κρᾰτύνομαι, *firmo*: κρατύνω, idem. Orph. hym. in noctem.

Κρηγύον, ου, [τὸ], *placitum*, *bonum*, *jucundum*, *gratum*. Iliad. α. v. 105.

Κρηπὶς, ῖδος, [ἡ], *crepida*, unde Mercurius Μονοκρηπὶς, h. e. *unico calceamento indutus*, quod alterum calceum Perſeo ad Gorgonas devolanti commodavit. Eſt & *crepido*.

Κρῑβᾰνίτης ἄρτος, *clibanarius panis*, *in clibano coctus*, *non furnaceus*, qui ἰπνίτης.

Κρῑθανίας, ου, (ὁ), genus hordei, Theophr. l. 8. hiſt. plant.

Κρῑθάω, *hordeo ſaturor*. Æſchyl.

Κρῑθὴ, ῆς, (ἡ), *hordeum*. Iliad. λ. v. 69.

Πυρῶν, ἢ κριθῶν, τὰ δὲ δράγματα ταρφέα πίπτει.

Tritici, *vel hordei*, *manipuli vero crebri cadunt*. Videſis, quæ ad hanc vocem adnotavit Cl. Mazoch. in Tabul. Heracleenſ. pag. 212. & pag. 511.

Κρῑθίασις, ita vocatur equorum morbus apud Ariſtot. lib. 8. Gaza *hordeationem* tranſtulit.

Κρῑθινὸς, ου, (ὁ), *hordeaceus*. Κρίθινος οἶνος, apud Athen. lib. 1. ideſt, *Zythum*, Ζῦθος.

Κρῑθολόγοι, [οἱ], magiſtratus apud Opuntios, qui ſacris

& colligendis primitiis præerant, quaſi *Hordeolegi*, a vetuſtiſſimo ſacrificiorum ritu, quo hordeo uti ſolebant, ut eſt apud Plut.

Κριθοτράγος, ου, (ὁ), &

Κριθοφάγος, *qui hordeo veſcitur*. Ariſtoph. in Avibus.

Κριθοφόρος, ου, [ὁ καὶ ἡ], *hordei ferax*.

Κριθώδης, εος, (ὁ καὶ ἡ), *hordeaceus*: unde κριθώδης ἄρτος, Nonn.

Κρῖκος, ου, [ὁ], *annulus*, *circus*, vel *circulus*. Hinc κρίκοι ἱςίων, *velorum anſulæ*: κρῖκοι ςρωμάτων, *ſtragulorum annuli*, vel *uncini*: κρῖκοι δικτύων, *annuli plagarum*. Pollux de inſtrumentis venatoriis. Κρίκος etiam *annulus oſtii*, vel *marculus ferreus*, quo pulſantur fores, *manus extera* Lucretio, & *cantharus* Plauto. Iliad. α. v. 272.

Κρῖμα, τος, [τὸ], *judicium*, *lis*. Nonn. εἰς κρῖμα δισσὸν, *ad duplex judicium*.

Κρίνομαι, *vocor in judicium*, *accuſor*. Heſiod.

. . Ἐκρίνοντο θεοὶ θνητοί τ᾽ ἄνθρωποι.

. . *Certabant homines*, & *Dii inter ſe*.

Κρίνον, ου, (τὸ), *lilium*, ſcribitur & κρῖνον. Hinc κρῖνον καὶ γυμνὸν vocabant *mendicum* & *pauperem*. Pollux.

Κρίνω, *judico*, *diem dico*, *damno*, *eligo*. Iliad. α. v. 309.

Ἐς δ᾽ ἐρέτας ἔκρινεν ἐείκοσιν . .

In eam remiges elegit viginti . .

Κρινὼν, ῶνος, [ὁ], *lilietum*.

Κριοδόκη, ης, (ἡ), *arietaria machina*, Vitruvius.

Κριοκοπέω, *ariete quatio*.

Κριομαχία, ας, [ἡ], *arietum pugna*, Gel. Satyra erat Varronis.

Κριομύξους ἄνδρας vocat Cercidas Megalopolitanus poeta jambographus, homines non emunctæ naris, ſed obeſæ potius & mucoſæ: pituitoſum enim admodum animal eſt aries.

Κριοπρόσωπος, ου, (ὁ), *arietina facie*, *arietino aſpectu*, epith. Iovis Ammonis.

Κριὸς, οῦ, (ὁ), *aries*. Odyſſ. ι. v. 461.

Ὣς εἰπὼν, τὸν κριὸν ἀπὸ ἕο πέμπε θύραζε.

Sic locutus arietem ab ſe dimiſit foras. Item inſtrumentum bellicum, de quo vide Joſephum de Captivit. lib. 3.

Κριοφάγος, ου, [ὁ], Deus quidam gentilitius, cui arietes immolabantur.

Κρομμύον, ου, (τὸ), *cæpa*, vel, *cæpe*. Nic. in Alex. v. 431. Hinc κρομμύον ὄζειν, quod convenit in fœtidos, & ſordidos. Sed corripitur Iliad. λ. v. 628.

Κρομμυοξυρεγμία, cruditas, fœtorque, qualem eructant qui cæpas ederint. Ariſtoph. in Pace.

Κρονίων, [ὁ], *filius Saturni*. Iliad. α. v. 528.

Η, ϗ κυανέῃσιν ἐπ᾽ ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων.

Dixit, & nigris ſuperciliis annuit Saturnius.

Κρόταφος, ου, (ὁ), *tempora capitis*, &, *tempus*. Hinc Virg. ix. Æneid.

. . *it haſta Tago per tempus utrumque*. Iliad. δ. v. 502.

Κροταλίζω, *pulſo, cum ſtrepitu rapio*. Iliad. λ. v. 160.

Κρυερὸς, οῦ, [ὁ], *horrendus, dirus, frigidus, letalis*. Iliad. ν. v. 48.

Κρυμὸς, οῦ, [ὁ], *algor, glacies, rigor*. Orph. hym. in Boream.

Κρυμώδης, εος, [ὁ ϗ ἡ], *frigidus*. Dionyſ. Perieg. v. 780.

Κείνου δ᾽ ἂν ποταμοῖο περὶ κρυμώδεας ὄχθας.

Illius autem fluvii circa frigidas ripas.

Κρυόεις, εντος, [ὁ], *idem*. Iliad. ι. v. 740.

Κτηνιάτροι, [οἱ], *veterinarii, jumentorum veterinorum curatores, & medici*, qui iidem ſoleas equis affigunt, Bud.

Κτίλος, ου, [ὁ], *aries*. Iliad. λ. v. 196.

Κτυπέω, *ſtrepo, reſono*. Iliad. ν. 479.

Κτύπος, ου, [ὁ], *fragor, ſonitus*. Iliad. κ. v. 532.

Κύαμος, ου, [ὁ], *faba*. Iliad. ν. v. 589.

Κυάνεος, ου, [ὁ], *cæruleus*. Iliad. α. v. 528.

. . . κυανέῃσιν ἐπ᾽ ὀφρύσι . . . *nigris ſuperciliis*.

Κυάνεοι ἄνδρες: *nigri viri*, ideſt Æthiopes. Κυανέη νεφέλη, *cærulea nubes*.

Κυανέω, *nigreſco*. Heſiod. in Scuto Herc. Βλεφάρων ἀπὸ κυανεόντων, *ab oculis nigris*.

Κυανοειδὴς, εος, [ὁ ϗ ἡ], *cæruleus*.

Κυανόπεζα τράπεζα, *menſa nigrantibus pedibus*. Iliad. λ.

Κυανόπεπλος, ου, (ὁ ϗ ἡ), *cæruleo peplo utens*: ut Δηθὼ κυανόπεπλος.

Κυανόπρῳρειος, &

Κυανόπρῳρος ναῦς, Odyſſ. ξ. *navis nigra prora*.

Κυανόπτερος ἠχέτα τέττιξ, Heſiod. *nigras habens pennas canora cicada*: & κυανόπτερος ὄρνις, Eurip.

Κυανοχαίτης, ου, (ὁ), *cæruleos habens crines*. Iliad. ν. v. 563.

Κυανοχαῖτα Ποσειδάων . . *cæruleis crinibus Neptunus*.

& He-

Digitized by Google

& Heſiod. de equo Herculis Arione:

. . . *μέγαν ἵππον Ἀρείονα χυανοχαίτην,*

. . . *magnum equum Ariona nigris ſetis*. Corripitur vero

Κυανόχροων, *purpureo colore.*

Κυδαίνω, *illuſtro, colo, honoro*. Iliad. ε. v. 448.

Ἐν μεγάλῳ ἀδύτῳ ἀκέοντό τε, κύδαινόν τε.

In magno adyto curabantque honorabantque. & Odyſſ. ξ.

. . κύδαινε δὲ θυμὸν ἄνακτος . . *honore afficiebat.*

Κυδάλιμος, ου, [ὁ], *glorioſus*. Odyſſ. ξ. υἱάσι κυδαλίμοις, *filiis glorioſis.*

Κυδήεις, εντος, *glorioſus*, in Epigr.

Κυδιάνειρα, *faciens viros claros*. Iliad. α.

. . . εἰς ἀγορὴν πωλέσκετο κυδιάνειραν. Et in Epigr. κυδιάνειρα πατρίς, *patria claris viris.*

Κυδιάω, *exulto, glorior*. Heſiod. κυδιόων λαοῖσι, *de populis glorians*. & Iliad. ο. v. 86.

Κύδιμος, ου, [ὁ], *glorioſus, illuſtris*, Heſiod.

. . . Μαῖη τέκε κύδιμον Ἑρμῆν.

. . *Maja peperit illuſtrem Mercurium.*

Κυδιστός, ου, (ὁ), *illuſtriſſimus*. Iliad. α. Ἀτρείδη κύδιστε.

Κυδοιμέω, *turbas excito*. Iliad. ο. v. 136.

Κῦδος, εος, [τὸ], *gloria, decus*. Odyſſ. μ. μέγα κῦδος Ἀχαιῶν.

Κυδότερος, *glorioſior*, κυδότατος, *glorioſiſſimus.*

Κύδων, ωνος, (ἡ), *Cydon*, Urbs in Creta.

Κύδωνες, *Cydones*. Odyſſ. τ. v. 176.

Ἐν δ' Ἐτεόκρητες μεγαλήτορες, ἠδὲ Κύδωνες. Hos itaque atque Eteocretes fuiſſe Cretæ αὐτόχθονας, *indigenas*, ceteros advenas e Theſſalia, fuſe oſtendit Cl. Mazoch. pag. 96. Prodrom. ad Heracleæ Pſephiſmata n.51.

Κυδωναῖα σῦκα, *ficus hibernæ*. Athen. lib. 3.

Κυδώνιον μῆλον, *malum cotoneum.*

Κυκάω, &

Κυκέω, *agito, miſceo, turbo*. Nonn. κ. v. 336.

Ἄφνω δὲ σκοπέλοιο χύθη κυκώμενον ὕδωρ.

Repente fuſa eſt agitata aqua.

Κυκεία, ας, [ἡ], *confuſio, perturbatio.*

Κυκήθρα, ας, [ἡ], idem atque κυκεία.

Κύκημα, τος [τὸ], *confuſio.*

Κυκησίτεφρος, ου, [ὁ], *miſcens cinerem*. Ariſtoph.

Κυκητής, ου, [ὁ], *turbator.*

Κυκλάμινος, ſive κυκλάμινον, *tuber terræ*, herba purpureis

reis coloribus. Herbarii vocant *Sigillum B. Mariæ Virginis*. Theocr. Idyl. ι. v. 123.

Κυλλοποδίων, *claudus*, epitheton Vulcani. Iliad. ς. v. 371.

. . ὃν ῥ' αὐτὸς ποιήσατο Κυλλοποδίων.

. . *ipſe fecerat Claudus*. h. e. *Vulcanus*.

Κῦμα, τος, (τὸ), *unda*, *tempeſtas*. Κῦμα μόθου, *belli æſtus*, in Epigramm. Item, *coliculus*, ſive *cauliculus* proprie braſſicæ, qui prima germinatione producitur, quem *Cymam* Celſus, Plinius & Columella vocant, & *Cyma* idem Columella in verſibus. Κῦμα Plato pro *riſu* poſuit, quo loquentes interdum obruuntur, cum quippiam ridiculum eis excidit, lib. 5. de Rep.

Κυμαίνω, *fluctuo*, *ferveo*. Iliad. ξ. v. 229.

. . ἐπὶ πόντον ἐβήσατο κυμαίνοντα.

. . *ad pontum deſcendit undoſum*.

Κυματίας, ου, [ὁ], *undoſus*, ut κυματίας ποταμὸς, *fluvius undabundus*.

Κυμάτιον, ου, [τὸ], *parva unda*.

Κυματίζειν, idem atque κυμαίνειν; *fluctuare*.

Κυματοειδής, έος, [ὁ καὶ ἡ], *undabundus*.

Κυματοπλήξ, ῆγος, *undis pulſatus*, in Epigr.

Κύμη, ης, [ἡ], *Cumæ*, Urbs in ora Campaniæ a Chalcidenſibus condita, Magnæ Græciæ terminus, & omnium Italiotidum Coloniarum antiquiſſima. Vide Mazoch. in Tabulas Heracl. pag. 76. Heſiod. ἐν ἔργ. v. 637.

Κυμαῖος, ου, [ὁ], *Cumanus*, ſeu *Cumæus*.

Κυμινοδόχη, [ἡ]; &

Κυμινοθήκη, apud Poll. *receptaculum & repoſitorium cymini*.

Κυμινοκίμβιξ, κος, *præparcus*, *cumini ſector*, Euſtath.

Κύμινον, ου, [τὸ], *cyminum*. Theocr. Idyll. ι. v. 55.

Μή τοι τάμῃς τὰν χεῖρα καταπρίων τὸ κύμινον.

Cave ne incidas manum ſecans cyminum.

Κυμινοπρίστης, ου, [ὁ], quaſi *cumini ſector*, *ſordidus*. Talem vocat Horat. Serm. lib. 2. *Salis avarum*.

Κυμινοπριστοκαρδαμογλύφος, compoſita dictio apud Ariſtophanem in Veſpis pro ſordido, & pro eo qui adeo ſit reſtrictus, ut non erubeſcat etiam κύμινον πρίειν, *ſecare*.

Κυμινώδης, εος, [ὁ καὶ ἡ], *cuminaceus*. Gaza.

Κυμοδέγμων, ονος, *undas capiens*, ut, κυμοδέγμονος ἀκτῆς, *litoris undas excipientis*. Eurip.

Κυμοδόκη, (ἡ), Nympha, Nereidum una: a ſedandis fluctibus dicta.

Ku-

Κυμοθόη, ης, [ἡ], marina Nympha, quod promoveat naves undas ſecantes.

Κυπρῖνος, ου, (ὁ), *carinus*, piſcis fluvialis: alii carpionem vocant. Opp. Hal. α. v. 101.

Σκόμβροι, κυπρῖνοί τε . .

Scombri, Cyprinique . .

Κῦρος, εος, [τὸ], *auctoritas, principatus*. Sophocl. in Electra.

Κυρία, ας, (ἡ), *domina*, *hera*. Κυρία, locus concionis Athenis, ubi creabantur magiſtratus: Latini *Comitia* vocant.

Κύριος, ου, [ὁ], *proprius*, ut κύριος αὐτὸς ἑαυτοῦ, *ſui juris*. Item, *dominus*, & qui aliquem habet in poteſtate, ut Tutores, & Curatores, qui κύριοι dicebantur. Ariſtoph. in Equitibus. Κύριος καδίσκος; *ſitella condemnatoria*; ut ἄκυρος καδίσκος, *ſitella abſolutoria*. Κύριον ἦμαρ, *dies præfixus*, *condictus*.

Κῦρος, ου, [ὁ], *Cyrus*, Cambyſis filius, primus Perſarum Rex.

Κυροῦμαι &

Κυρόω, *ratum habeo*, *firmo*, *decerno*.

Κυφαλέος, ου, [ὁ], *incurvus*.

Κῦφαι, [αἱ], apud Ariſt. genus Squillæ. Gaza vertit *gibbas*.

Κῦφος, ου, (ὁ), *gibboſus*, *incurvus*.

Κύφος, ου, (ἡ), *gibbus*; item, vas concavum exſculptum, quod dicitur *navicula*.

Κυφόω, *incurvo*: κυφότης, *curvitas*.

Κύφων, ωνος, [ὁ], *camera*, *fornix*, *locus teſtudinatus*, *incurvus*. Item genus ſupplicii, *cataſta*, *lignum in quo vinciuntur ſontes*, *collare*. Ariſtoph. in Pluto. ὦ τύμπανα καὶ κύφωνες, ideſt, *numellæ*, *quæſtiones*, *Cyphones*. Accipitur etiam pro furcifero, & malefico. Tandem Pſello eſt κυνάγχη, *angina*.

Κύω, *oſculor*, *ſum prægnans*, *gero uterum*. Ariſtoph. v. 59. & Odyſſ. π.

Κύσε δέ μιν κεφαλήν τε καὶ ἄμφω φάεα καλά.

Oſculatus eſt meum caput, & ambo lumina pulcra.

ex quo Catullus;

Jucundum os, oculoſq. ſuaviabor. & Apoll. argón. γ. v. 150.

Κύσε ποτισχομένη, καὶ ἀμείβετο μειδιόωσα.

Oſculabatur complexa, reſponditq. ridens. Unde *Cuna*, & *Cunabula* dicuntur. Hinc Servius ad Eclog. IV. ſic ſcribit: *Cunabula*, *lectuli*, *in quibus infantes jacere conſueverunt: vel loca in quibus naſcuntur, quaſi Cynabula.*

la. Nam κύειν, eſt Græce, eniti. Ex quibus Servii verbis, quæ & apud Iſidorum ſunt lib. 20. cap. 11. diſcimus, *Cynas* dictas videri quaſi *Cynas*, ἀπὸ τοῦ κύειν, h.e. *parere*; quia in iis κύος, ſive κύημα, h. e. *partus*, ſive *fœtus*, reponi ſoleat. Vide Voſſii Etymolog.

Κυφωνισμὸς, ου, [ὁ], *ſupplicium*.

Κωκῦμα, τος, [τὸ], *ploratus*. Sophocl. in Aiace.

Κωκύω, *ploro*, *lugeo*. Iliad. σ. v. 71.

Κωκυτὸς, ου, [ὁ], *Cocytus*, fluvius infernus. Opp.

Κωλυσανέμας, ου, [ὁ], *qui ventos cohibet*, quo nomine dictus fuit Empedocles, ut ſcribit Laertius. Nam cum Agrigentini vento infeſtarentur vehementiore, illum avertiſſe Empedocles dicitur, circumpoſitis urbi pellibus aſinorum innumeris.

Κωλύω, *probibeo*, *impedio*, *arceo*. Arat. v. 651.

Κώρυκος, *Corycus*, Ciliciæ Urbs, ubi Corycus mons, & in eo Corycius ſpecus croco florentiſſimus. Dionyſ. Perieg. v. 885.

> Κώρυκος, Πέργη τε, καὶ ἠνεμόεσσα Φάσηλις.
> *Corycus, Pergaque, & ventoſa Phaſelis.*

Κώρυκος, Pamphiliæ promontorium, Suidas, a quo adagium ortum refert; Κωρυκαῖος ἠκροάσατο, *Corycæus auſcultavit*: quod uſurpatur cum ſecreti quippiam nobis invitis curioſo alicui innotuit; quod Coryci litus prædones quidam inſiderent, inde *Corycæi* appellati, qui colloquia mercatorum auſcultare ſolebant, & navigantes poſtea adoriri. Hinc Cic. ad Attic. lib. 10. epiſt. ult. *Itaque poſthac non ſcribam ad te quid facturus ſim; ſed quid fecerim. Omnes Κωρυκαῖοι videntur auſcultare quæ loquor*. Sed corrip. Hom. hym. in Apoll. v. 39.

Κωρύκιον, ου, [τὸ], *parva crumena*, *pera*, *panarium*, quo utuntur equites ad circumferendum viaticum, βυλγίδιον. Item, locus Lyciæ, & antrum, & promontorium Siciliæ.

Κωλίφιον, ου, [τὸ], *coliphium*, panis quo utebantur Athletæ ἀπὸ τοῦ κώλου καὶ ἶφι, ideſt, *robore membrorum*: utitur hac voce Juvenalis Satyr. 2.

> *Luctantur paucæ, comedunt coliphia pauci.*

Κώμυς, υθος, (ὁ), *faſciculus fœni*: item, laurus, quæ boni ominis gratia ante fores locabatur. Theocr. Idyl. δ. v. 18.

> Καὶ μαλακῶ χόρτοιο καλὰν κώμυθα δίδωμι.
> *Et mollis herbæ bonum faſciculum do.*

Λᾶας,

Λ

Λᾶας, τοῦ λᾶαος, & λᾶος, per craſin : vel ὁ λᾶας, τοῦ λᾶου : *lapis*. Iliad. β. v. 319.

Λᾶαν γὰρ μιν ἔθηκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω.
Lapidem enim ipſum fecit Saturni filius verſuti.

Λάβραξ, ᾶκος, [ὁ], *lupus piſcis*, *labras*, quo & Plautus utitur. Columella hunc *varium* videtur appellaſſe : cum enim duo luporum genera commemoraſſet, alios *lanatos*, alios *varios* appellavit. Hinc factum ut nonnulli eundem piſcem putent eſſe λάβρακα, quem vulgus *varium* appellat. Opp. Hal. α. v. 112.

Λάβρακες τ' ἀμίαι τ' θρασύφρονες . .
Lupique, amiæque feroces . .

Λαβροχάρης, ου, [ὁ], *loquax*, *præceps in loquendo*. Iliad. ψ. v. 478.

Λάγυνον, (τὸ), menſura continens heminas XII.

Λάγυνος, *mollis*, *effeminatus* : a nomine γυνὴ, Gaza l. 3. Gramm.

Λαγωὸς, οῦ, (ὁ], *lepus*. Iliad. κ. v. 361. Dicitur & λαγὸς, οῦ, & λαγὼς, ῶ, Euſtath.

Λαδογενὴς, έος, [ὁ καὶ ἡ], Veneris cognomentum, quod ad Ladonem Arcadiæ flumen nata fuerit. Dionyſ. Perieg. v. 857.

Λάδων, fruticis genus, & Arcadiæ fluvius. Dionyſ. v. 417.

Ἧχι καὶ ὠγύγιος μηκύνεται ὕδασι Λάδων.
Ubi etiam priſcus porrigitur aquis Ladon.

Λαθήβης, ου, (ὁ), ſenex quaſi juventæ immemor.

Λαθικηδὴς, έος, (ὁ καὶ ἡ), *oblivionem inducens*. Iliad. χ. v. 82.

Λαθίνοστος, ου, (ὁ]; *tarde accedens*, in Epigr.

Λαθίφθογγος, ου, (ὁ), *quod vocis oblivionem parit*. Heſiod.

. . θανάτοιο λαθιφθόγγοιο δοτῆρες.
. . mortis vocem auferentis datores.

Λάϊγξ, γος, [ὁ], *lapillus* : λάϊγγες, *lapilli*, *calculi fluviatiles*, *ſcrupi*, *glareæ*. Odyſſ. ζ.

Λάϊγγας ποτὶ χέρσον . .

Λακέρυζα, ης, (ἡ), *latrans*, *garrula*. Hinc apud Heſiod. λακέρυζα κορώνη, *ſtridula cornix*.

Λαι-

Λᾱΐνεος, ου, (ὁ), *lapideus*. Opp. Κυνηγ. δ. v. 37.

Καὶ σθένος αὐτὸς ὄϊς μέγα λαϊνέοιο μετώπου.

Et robur fera ovis magnum ſaxeæ frontis. In epigr. λαϊνέοισι βελέμνοις, pro lapidibus. Apud Nonn. ἄγγεσι λαϊνέοις, *vaſis lapideis*. & Odyſſ. ν. v. 106.

Λᾰ́κων, ωνος, (ὁ), Lacon, gentile nomen. Dionyſ. Perieg. v. 418.

Λᾰκῑνία, ας, [ἡ], nomen Urbis.

Λᾰκῑνιὰς, άδος, *Lacinias*, Iuno a Lacinio promontorio, quod CL. ſtadiis a Crotone diſtat, denominata eſt, ubi templum illi conditum, donis opulentum. Dionyſ. Perieg. v. 317.

Ἔνθά κεν αἰπὺν ἴδοις Λακινιάδος δόμον Ἥρης.

Ubi excelſam videas Laciniæ ædem Iunonis.

Λᾰκῑνιον, ου, (τὸ), mons Crotonis.

Λάκω, *reſono*, *clamo*. Heſiod.

Δαιμονίη, τί λελάκας; *miſera, quid ſtrepis?*

Λᾱ́κων, nomen paſtoris. Theocr. Idyll. ε. v. 2.

Λᾰ́γᾰνον, ου, [τὸ], *laganum*, nomen apud Græcos quidem perantiquum, apud Latinos vero non æque vetus. Nam ex Latinis primus omnium Horatius uſurpavit I. Serm. 6. licet meliores codices habeant *lachani*: quod rectius eruditis videtur, & convenientius argumento Horatiano. Qua de re D. Hieronymus, qui *laganum* uſurpavit, aut ex Italica Bibliorum verſione id arripuit (cujus nunc reliquiæ ſuperſunt, Sabbaterioque debentur) aut certe primus λάγανον Latio donavit. Vide Cl. Mazoch. tom. 2. Spicileg. Bibl. pag. 76. num. 5.

Λᾰ́λαξ, ἄγος, *clamor*, *ſonitus*, in Epigr.

Λᾰ́ληθρος, ου, (ὁ), *garrulus*, ibidem.

Λᾰλητέος, ου, (ὁ), *prædicandus*, in Epigr.

Λᾰλητρίδες, (αἱ), *loquaces*, ibidem.

Λᾰ́λος, ου, (ὁ καὶ ἡ), *loquax*, *garrulus*, ibidem.

Λαμπρόψῡχος, idem quod μεγαλόψῡχος, *magnanimus*.

Λαμπρῡ́νομαι, *ſplendide vivo*, *lætor*.

Λαμπρῡ́νω, *illuſtro*. Ariſtoph. in Pluto.

Λαμπῡρίζω, *ſplendeſco*.

Λαμπῡ́ρις, ιδος, [ἡ], *cicindela*, ſive *noctiluca*. Plin. lib. 11. cap. 18.

Λᾱοφόνος, *letalis*. Smyrn. α. v. 591.

Λαοφόνον δόρυ μακρὸν . .

Haſtam letalem & longam . .

Λᾱοφόρος, ου, [ἡ], *via qua it populus*, *via Regia*, vel

 mi-

Militaris, *Prætoria*, aut *Conſularis*.

Λᾱὸς, ῦ, [ὁ], *plebs*, *populus*: a nomine λᾶας, ideſt, *lapis*. Nam jactu lapidum ferunt Deucalionem & Pyrrham uxorem homines procreaſſe, ut ſcribit Virgil. inquiens:

Unde homines nati durum genus . .

Λᾱόσσοος, ῦ, [ὁ], *homines ſervans*; vel *ad bellum incitans*, epitheton Amphiarai, Odyſſ. ο.

Λᾱόζοος, ῦ, (ὁ), *lapicida*.

Λᾱπάρα, ας, [ἡ], *ile*, *abdomen*. Iliad. γ. v. 359.

Λᾱπαρὸς, ῦ, (ὁ), *laxus*, *tenuis*.

Λᾱρῖνὸς, ῦ, [ὁ], *dulcis*, *tener*, *lautus*. Hinc λαρινοὶ σύες ϗ βόες, *ſaginati porci & boves*.

Λᾱρῖνεύομαι, *ſaginor*.

Λᾱρὸς, ῦ, (ὁ), *dulcis*, *tener*, *lautus*. Odyſſ. μ. v. 283.

Νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ λαρὸν τετυκοίμεθα δόρπον.

Inſula in circumflua lautam paremus cœnam. & Nonn. μα. v. 251.

Λαρότερην σίμβλοιο μελίῤῥυτον ἧκεν φωνήν.

Dulciorem favo mellifluam emiſit vocem.

Λᾱότροφος, *qui populum alit*: at vero λαοτρόφος, eſt, qui a populo alitur.

Λαιςρύγονες, (οἱ), *Læſtrygones*. Odyſſ. ι.

Λᾱρισσα, ης, (ἡ), *Lariſsa*, nomen multarum civitatum. Una eſt in plaga Theſſalica, a qua Achilles *Lariſſæus* dictus eſt. Iliad. ιϐ.

Τῆλ' ἀπὸ Λαρίσσης . .

Longe a Lariſſa . .

Λᾱριος, aut λάριον, Lacus Italiæ eſt, cujus aquas, auctore Plinio, Addua fluvius præterfluens dulces facit. Dictus ita eſt a *Larorum* multitudine. *Larium*, nunc Lacum Comenſem vocant. Strabo lib. 4.

Λᾱριος, ῦ, [ὁ], adject. Catull. epigr. 33.

Veronam veniat, *Novi relinquens*

Comi mœnia, *Lariumque littus*.

Λᾱρος, ῦ, [ὁ], *Larus*, marina avis, a cujus ſtupiditate homines *Laros* appellamus. Comici aliquando pro furaciſſimo uſurpant. Nam avis eſt voracis naturæ rapaciſque. Sunt qui fulicam eo nomine accipiant. Ariſtoph. νεφ. Κλέωνα τὸν λάρον vocat, quod furtis & rapinis inhiaret. Meminit ejus & Oppianus in Ixeuticis: λάρος ὁ λευκὸς, *gavia alba*.

Λᾱφῦρα, ων, [τὰ], *ſpolia*, *exuviæ*, *præda de hoſte viven*-

te;

te; σκῦλα autem mortuorum ſunt: ſed confunduntur. Vide Eraſm. in Proverb. *Bello parta*. pag. 601.

Λᾱφῡροπώλης, ου, (ὁ), *venditor prædæ & ſpoliorum*, ſive *captivorum*.

Λᾱφῡροπώλιον, ου, (τὸ), *forum vendendæ prædæ*.

Λᾱφῡροπωλῶ, *auctionor*, *addico*, *& ſub haſta vendo*.

Λάω, *fruor*, pro λαύω.

Λαώδης, εος, (ὁ καὶ ἡ), *popularis*.

Λειποθῡμέω, *animo deficio*, *exanimor*.

Λειποθῡμία, ας, (ἡ), *animi defectio*.

Λειποψῡχέω, idem quod λειποθῡμῶ.

Λεπρῡνομαι, *ſcaber fio*, vel *albeſco*, apud Nicand.

Λεπτόϊνος, *nervoſus*, vel, *potius qui habet tenues fibras*.

Λεπτόχῡλος, (ὁ καὶ ἡ), *ſucco tenuis*.

Λέπτῡνις, apud Lycophr. *anima*, *mors*, *fatum*, *Pluto*, *Proſerpina*.

Λεπτύνομαι, *gracileſco*. Gaza.

Λεπτῡνω, *attenuo*, *extenuo*.

Λεπῡριον, ου, (τὸ), *parva ſquama*, ſi de cæpis, & id genus, *tunicula*. Plin.

Λεπῡριώδης, εος, [ὁ καὶ ἡ], *multis tunicis conſtans*.

Λεπῡριάω, *deglubo*, *delibro*.

Λέπῡρον, ου, (τὸ), *teſta*, *putamen ovi*. Hom. βατραχ. v. 130.

Η δὲ κόρυς τὸ λέπυρον ἐπὶ κροτάφοισι καρύου.

At caſſis in temporibus erat putamen nucis.

Λεπῡρώδης, εος, (ὁ καὶ ἡ), *ſquamis conſtans*, *ſquamoſus*.

Λεσχηνίτης, ου, (ὁ), *calumniator*.

Λευκᾶνοὶ, [οἱ], *Lucani*, populi inter Calabros, & Apulos ſiti, & a Samnitibus orti, Duce Lucio, a quo Lucani dicti. Plin. lib. 3. cap. 5. Dionyſ. Perieg. v. 362.

Αγχι δὲ Λευκανοὶ καὶ βρέντιοι ἄνδρες ἔασι.

Prope vero Lucani, *& Brentii* (Brutii) *viri ſunt*.

Quouſque olim patuerit Lucania videſis apud Cl. Mazoch. Comment. in Tabb. Heracl. pag. 102.

Λευκῖτης, ου, (ὁ), *albus*, hirci epith. Theocr. Idyll. 5. v. 147.

Λευκόπῡγος, ου, (ὁ), *mollis*, *effeminatus*, *quaſi candidis natibus*, cui opponitur: μελάμπῡγος, *virilis*.

Ληῖτις, ιδος, (ἡ), epitheton Minervæ, quia prædæ præeſt, *prædatrix*. Hom. Iliad. δ. v. 460. Ἀθηναίη ληῖτις.

Λήκῡθος, ου, (ὁ), *ampulla*, *vas olearium*, & in quo unguenta reconduntur, quod & Latine *Lecythus* dicitur.

Ariſtoph. in Pluto. Cic. lib. 1. ad Attic. epiſt. 11. ληκύθους, lucubrationes & evigilata ſtudio ſcripta appellavit: Vide proverb. apud Eraſm. *Non eſt oleum in Lecytho: Lecytho pinguior: Lecythum habet in malis.*

Λῑἄμᾰθοι, (οἱ), *caprarii, paſtores*, a λίαν, & ἄμαθος, *arena*, prima communi.

Λῑαν, & λῑην, *valde, omnino*. Iliad. α. v. 553.

Καὶ λίην σε πάρος . . *Et omnino te ante* . . & lib. ξ. v. 366. At vero corripitur Odyſſ. ν. οὐδὲ λίην λυπρή.

Λῑᾰρὸς, [ῦ], *calidus, temperatus, ſuavis*. Odyſſ. ε.

Λῑάζω, *ſeparo, dirimo*. Iliad. ν. 348.

Λιβιτῖνα, ης, (ἡ), *Libitina*, quam alii *Proſerpinam*, alii *Venerem* dicunt. Videſis, quæ chartis illevit Cl. Mazochius quoad hanc vocem Comment. in Tabul. Heracl. pag. 418.

Λῑγα, *ſtridule, tenuiter, ſuaviter*, pro λιγέα, ut ὦκα pro ὠκέα per ſyncopen.

Λῐγαίνω, *ſtrideo, cano*, in Epigr.

Λῐγειος, ου, [ὁ], *canorus*, ibidem.

Λῐγέως, *acute, vehementer*. Iliad. γ.

Λῐγῠηχὴς, έος, [ὁ καὶ ἡ], *canorus, ſuaviloquus, argutus*, ut λιγυηχὴς κιθάρη, in Epigr.

Λῐγύθροος, ου, [ὁ], *creperus*, quaſi *dulcicrepus*. Dionyſ. in Perieg.

Λῐγῠμοχθος, ου, [ὁ], luſciniæ epitheton, quod cantu laboret, vide Comment. Ariſtoph.

Λῐγῠμῦθος, ου, [ὁ], *dulciloquus*. Ariſtoph. in Pluto.

Λῐγῠρὸς, οῦ, [ὁ], *ſtridulus, acutus*. Heſiod. & Odyſſ. μ.

Λῐγὺς, ῠος, [ὁ], *canorus, facundus*. Iliad. α. v. 247.

Λῐγύφθογγος, ου, [ὁ καὶ ἡ], *ſuavem habens vocem*. Iliad. β. v. 50.

Λῐγῠφωνος, ου, [ὁ], *idem*. Heſiod.

Λῑθεία, ας, [ἡ], *luxus*. Nonn. ει. v. 203.

Βότρυος εἰς λιθείαν ἀκοντίζων σέθεν αἴγλην.

Racemi in luxum jaculans ſuum ſplendorem.

Λικνῖτης, ου, (ὁ), Bacchi epitheton: ab incunabulis puerorum, quæ λίκνα dicuntur.

Λῑλαίομαι, *cupio*. Iliad. γ. v. 133.

Λῑμὸς, οῦ, (ὁ), Attice, vel ἡ Dorice, *fames, eſuries*. Theocr. Idyll. κα. v. 67.

Μὴ σὺ θάνῃς λιμῷ, καίτοι χρυσοῖσιν ὀνείροις.

Ne tu moriare fame, licet inter aurea ſomnia. & Odyſſ. μ.

Λιθόῤῥινοι, (οἱ), piſces, teſta obtecti, quaſi ſaxeo terge muniti.

Λιμαγχεῖν, *fame necare, famem imperare*.

Λιμαίνω, *fame laboro*. Heſiod.

Λιμενίτης, ȣ, (ὁ), &

Λιμενορμίτης, (ȣ), proprie, *portuum præfectus, qui præeſt portubus, Portumnus*, epitheton Priapi : λιμενορμίτης Πρίηπος, in Epigramm.

Λιμηρὸς, ȣ̃, (ὁ), *famelicus*.

Λιμοδωριεῖς, (οἱ), qui fame urgente aliquo demigrant : a Dorienſibus qui e Peloponneſo fugerant annonæ inopia ſumpta ea vox eſt, Eraſm. Chil.

Λιμοδωριέω, *fame compulſus aliquo demigro*.

Λιμοκίμβυξ, ῦκος, (ὁ), *ſordidus, & cumini ſector*, qui ad famem uſque ſordidus eſt & parcus. Euſtath. ut κυμινοκίμβυξ.

Λιμοκτονέω, *fame neco*.

Λιμοκτονία, ας, (ἡ), *fames pernicialis*. Item, *victus ratio, quæ ſolis potibus fit*.

Λιμοφόρος, ȣ, [ὁ], *famem afferens*, in Epigr.

Λιμόψωρος, malus corporis habitus ob famem.

Λινοθώρηξ, κος, [ὁ], *lineo thorace indutus*. Iliad. β. v. 529.

Λῖνον, ȣ, [τὸ], *linum*, quæ vox non aliter differt a Græco λίνον, quam modulo ſyllabæ. Nam priorem Græcis corripit, Latinis producit. Iliad. ε. v. 488. & Iliad. σ. v. 570. & Georg. ι. v. 142.

Λῖνος, ȣ, [ὁ], *Linus*, Apollinis filius. Theocr. Idyll. κδ. v. 104.

Λῖνος, ȣ, [ὁ], carmen querulum in Phœnice & Cypro & aliis locis decantari ſolitum ; necnon numen quod querulis hiſce cæremoniis eo aſſumpto nomine præerat. Volunt autem Λίνον ſic dictum, quod in Lini Uraniæ filii celebratiſſimi, ab Apolline interfecti funere caneretur, quod ex illo Heſiodi Hexametro colligi poſſe videtur :

Αρχοντες δὲ Λίνον καὶ λήγοντες κάλευσι.
Principioque Linum vocitant, nec fine reſiſtunt.

At forte veroſimilius alii Λίνον a לין *lin*, quod phœnicio ſermone *ejulatum gemitumque* ſignificat, nomen traxiſſe ſuſpicantur. Vide Cl. Mazoch. tom. 2. Spicileg. Biblici pag. 278.

Λιπάρα, ας, (ἡ), nomen proprium unius ex Liparæis in-

inſulis Vulcano ſacræ. Scribitur autem paroxytonως, ne confundatur cum oxyt. femin. quod eſt a λιπαρός.

Λῐπᾰρόζωνος, ου, (ὁ), epith. Solis apud Euripid. in Phœniſs.

Λῐπᾰροκρήδεμνος, ου, [ὁ καὶ ἡ], *pulcras habens vittas in capite*. Iliad. σ. v. 381.

Λῐπᾰρὸς, οῦ, [ὁ], *unctus*, *opimus*, *pinguis*. Iliad. β. v. 44.

Λῐπαυγὴς, έος, [ὁ καὶ ἡ], *obſcurus*, *lumine defectus*, in Epigr.

Λιποβλεφᾰρος, ου, (ὁ), *is cui deſunt palpebræ*, Nonn.

Λῐπόγυιος, ου, (ὁ), *pedibus deſtitutus*, in Epigr.

Λῐπόῤῥῑνος, ου, [ὁ καὶ ἡ], pelle carens, vel uvidam & lubricam habens pellem: Salamandræ epith. apud Nic. & Nonn. α. v. 44.

Γυμνώσας ὅλα γυῖα λιποῤῥίνοιο νομῆος.

Denudans omnia membra pelle carentis paſtoris.

Λῐποσαρκὴς, έος, (ὁ καὶ ἡ), *macilentus*, in Epigr.

Λῐπόσκιος, ου, [ὁ καὶ ἡ], *tenebras relinquens*, *clarus*, Nonn.

Λῐποψῡχέω, *animam efflo*, *morior*, in Epigr.

Λῐποτρῐχὴς, έος, (ὁ καὶ ἡ), *depilis*, in Epigr.

Λῑρῖνον, ſcribitur & λείρινον, *oleum liliaceum*. Th. λῖριον, Attice pro λείριον.

Λῑρὸς, οῦ, (ὁ), *impudens*: item λῖρος properiſpomenως, ut eſt apud Callimach. λῖρος ἐγώ.

Λῑρόφθαλμος, ου, (ὁ), qui eſt oculis impudentibus.

Λὶς, ῖτὸς, (ὁ), *pannus lineus*. Heſiod.

. . . . καὶ λῖτα πετάσσας.

Λῐταὶ, [αἱ], *preces*: item, *Deæ præſides ſupplicationum*. Iliad. ι. v. 498.

Λῐθᾰνεύω, *rogo*, *ſupplico*. Iliad. ι. v. 577.

Λῐτομαι, *idem*. Iliad. α. v. 14.

Λῑτοβόρος, ου, (ὁ), *tenuiter nutritus*.

Λῑτοδίαιτον, ου, (τὸ), *tenuitas victus*.

Λῑτὸς, οῦ, (ὁ), *ſimplex*, *frugi*, *tenuis*, *modicus*. Phocylid.

. . *ξεινίζειν ταχέως λιταῖσι τραπέζαις.*

. . *excipere ſtatim modicis menſis.*

Λῠγαῖος, ου, (ὁ), *tenebroſus*, *obſcurus*. Apoll. Argon. γ. v. 1358.

Λυγαίῃ ὑπὸ νυκτὶ . . *obſcura ſub nocte* . . & lib. α. λυγαίοις νεφέεσσι.

Λῦγα, & λῦγαίως, *obſcure*. Apoll. lib. α.

Λυγισμὸς, ȣ, (ὁ), *tenebroſus*. Eſt & plantæ nomen.

Λύγος, ȣ, (ὁ), *tenebræ*. Nic. in Theriac. v. 732. At vero corripitur cum *vimen*, *viticem*, aut *ſalicem Americanam* ſignificat. Hom. Odyſſ. ι.

. . σπασάμην ῥῶπάς τε λύγȣς τε.

Λυδιάζειν, *intemperanter laſcivire*: a Lydis valde libidinoſis, Eraſm. proverb. *Lydus cauponatur*.

Λυδίζω, *partes Lydorum ſequor*.

Λύδιος, *Lydius*, a Lydia regione. Hinc Λυδία λίθος, *lapis Lydius*, quo aurum probamus: *coticula* Plinio. Moſcopulus admonet, λίθον maſculini generis eſſe, cum ſimpliciter lapidem ſignificat; feminini vero, cum vel lapidem pretioſum, vel expolitum. Quod & Odyſſ. τ. & apud Ariſtoph. in Nubib. videre licet.

Λυδὸς, ȣ, (ὁ), *Lydus*, in Epigr.

Λυθίραμβος, ȣ, (ὁ), apud Pindarum vocatur Bacchus, quod Iupiter illum aſſuerit femori, ac mox eo in lucem prodituro inclamaverit: λῦθι ῥάμμα, h. e. *ſolve ſuturam*.

Λυκάων, ονος, (ὁ), Arcadiæ rex, Titanis ac terræ filius, a Jove in lupum converſus. Iliad. β. v. 333.

Λύκαινα, ης, (ἡ), *lupa*.

Λυκαινὶς, ίδος, (ἡ), *parva lupa*, in Epigr.

Λυκαυγὲς, [τὸ], *crepuſculum*, quod νύκτα ἀμφιλύκην vocat Hom. Iliad. η. v. 433.

Λύκαιος, ȣ, (ὁ), cognomen Jovis, quaſi *lupina pelle contectus*, uti videre eſt apud H. Stephanum tom. 2. Theſ. pag. 735. ubi ex veteris Lexici auctoritate tradit, a Lycaone Pelaſgi filio ita fuiſſe cognominatum, qui & τὰ λύκαια (*lupercalia*) Jovi primus inſtituerit. Vid. Cl. Mazoch. Collect. V. de Sybari, Lycia, Lupia, p. 520.

Λύκη, ης, (ἡ), prima lux quæ præcedit ortum ſolis, apud priſcos Græcos; λυκέφως hodie vocatur. Hinc putat Macrob. λύκȣς *lupos* dictos, quod hæ feræ antelucanum tempus ad rapienda pecora, poſt famem nocturnam maxime obſervant.

Λυκιᾶνοὶ, οἱ, *Lycienſes* h. e. hodiernæ urbis *Lecce* in Hydruntina provincia oppidani; ſicuti urbs ipſa Λυκία, ſive Λύκιον vocabatur. At poſtquam illuc a Romanis deducta colonia fuit, eam tum *Lupiam*, aut *Lupias* vocari contigit: conſueto ſcilicet more, quo Coloniis Romanis interpretamenta priorum appellationum peregrinarum pro nominibus indebantur. Vide Cl. Mazoch.

Colleƈt. V. pag. 521.

Λυκοθαρσὺς, έος, (ὁ καὶ ἡ), *magnanimus*, in Epigr.

Λυκοκτόνος, ου, (ὁ), *lupum occidens*. Sophocl. in Eleƈtra. Nam hujuſcemodi βαρύτονα Aƈtivam habent ſignificationem, ut tradidit Moſcopulus: ſed προπαροξύτονα Paſſivorum habent vim, ut λυκόκτονος, *a lupo interemptus*, quod eſt cognomentum Apollinis apud Sophoclem, quod ei lupi immolarentur. Quin & λυκόκτονος θεός κατ' ἐξοχὴν appellatur.

Λυκόφρων, ονος, (ὁ), *alta ſapiens*. Eſt & nomen Poetæ Chalcidenſis ex Eubœa, filii Soclis, adoptione vero Lyci Rhegini. Hinc fuiſſe olim aliud Poetæ nomen, idque poſt adoptionem ita fuiſſe immutatum, ut a Lyco patre *Lycophron* vocaretur, non inepta virorum eruditorum conjeƈtura fuit. Cl. Mazoch. Comment. in Tabb. Heracl. pag. 70. num. 7.

Λυκοῤῥαίστης, ου, [ὁ], *luporum occiſor*: λυκοῤῥαῖσται κύνες, in Epigr.

Λύκος, ου, (ὁ), *lupus*. Iliad. δ. v. 471.

Λυκοσπάδες, [οἱ], equi dicuntur a freni genere, quod λύκος Græcis, & *lupatum* Latinis appellatur. Cæl. lib. 11. cap. 58. & Euſtath.

Λυκοῦργος, ου, (ὁ), *Lycurgus*, Lacedæmonum Rex, legibus ſanƈtiſſimis conditis clariſſimus. Cur autem Lycurgi leges Ῥῆτραι diƈtæ fuerint, ut & Tarentinorum, & Heraclienſium, videſis apud Cl. Mazoch. Comment. in Tabb. Heracl. pag. 235. num. 43.

Λυκωπίτης, ου, (ὁ), nom. prop. Paſt. Theocr. Idyll. ζ. v. 72.

Λυχνίτης, ου, (ὁ), *Lychnites*, ſpecies pyropi, & carbunculi. Plin.

Λῦμα, τος, (τὸ), *ſordes*, *purgamentum*. Iliad. α. v. 312.

. . εἰς ἅλα λύματ' ἔβαλλον.

. . . *ſordes in mare porriciebant*.

Λυμαίνομαι, *vaſto*, *lædo*, *corrumpo*. Ariſtoph. νεφ.

Λυμαίνω, *idem*.

Λυμαντὴς, (οῦ), *pernicies*, *peſtis*. Sophocl. in Trachiniis:

Οἷον κατακτήσατο λυμαντὴν βίου.

Qualem ſortitus peſtem vitæ.

Λυμαντὴρ, ῆρος, (ὁ), *corruptor*: metaphor. autem *cœnarum*, & *conviviorum everſor*.

Λύμη, ης, (ἡ), *pernicies*, *ærumna*, *ſordes*. Apoll. 2. Arg.

. . ῥύσασθαι δυσάμμορον ἀνέρα λύμης.

Λύομαι, *ſolvo, libero, redimo*. Iliad. α.

. . λυσόμενός τε θυγάτρα.

. . *redempturus filiam*.

Λυπέω, *moleſtia afficio*. Theocr. Idyll. κγ. v. 22.

Κῶρε, θέλω λυπῆν κεχολωμένον . .

Puer, volo moleſtia afficere iratum . .

Λύπη, ης, (ἡ), *dolor, moleſtia*. Theocr. Idyll. ν. v. 90.

. . ἀνετράπετο φρένα λύπῃ.

. . *animo dejectus eſt dolore*.

Λυπινάριον, ου, (τὸ), *lupinum*, &, *lupinus*, ſic dictus, quod ſit amarus. Unde Virgil. 1. Georg. v. 75.

. . *triſtiſque lupini*

Suſtuleris fragiles calamos . .

Λυπηρὸς, οῦ, [ὁ], *triſtis, gravis, anxius*.

Λυπηρῶς, *moleſte, acerbe*.

Λυποθυμία, ας, [ἡ], *animi deliquium*.

Λύρα, ας, (ἡ), *lyra*, quaſi λύτρα, ut quæ Apollini tamquam compenſatio pro bobus a Mercurio ſit data, antea χέλυς appellata. Ariſtoph. in Nebul.

Λυραοιδὸς, οῦ, [ὁ καὶ ἡ], *lyricen*, in Epigr.

Λυρίτης, ου, (ὁ), animal quoddam quod in quercubus gignitur, *Glis*.

Λύριον, ου, (τὸ), *parva lyra*.

Λυρογηθὴς, έος, (ὁ καὶ ἡ), *lyra gaudens*, epith. Apollinis, in Epigr.

Λυρίζω, *lyra cano, cano ad lyram*, quod Poetarum Lyricorum erat, qui ad lyram ſua carmina cantabant, iiſque ſtatuebatur chorus quinquaginta virorum, victorque tauro donabatur.

Λυρόεργος, ου, [ὁ], *lyræ inventor*.

Λυροθελγὴς, έος, [ὁ καὶ ἡ], idem quod λυρογηθής.

Λυροκτυπίη, ης, (ἡ), *ſonus lyræ*, in Epigr.

Λυροκτύπος, ου, [ὁ], *citharœdus*, Nonn.

Λυσιγάμος, ου, [ὁ], *ſolvens nuptias*, in Epigr.

Λυσίδικος, ου, (ὁ), *qui omnia jura diſſolvit*. Cic. Philipp. 11.

Λυσίεθειρα, ας, (ἡ), *ſoluta capillos*, in Epigr.

Λυσιζώνη, ης, (ἡ), epitheton Dianæ, quod parientibus zonam ſolvat. Orph. hymn. 1.

Λυσιμελὴς, έος, [ὁ καὶ ἡ], *ſolvens membra*, epith. Somni. Odyſſ. ψ. v. 343.

Λυσιμέριμνος, ου, [ὁ], ut λυσιμέριμνος Βάκχος : *Bacchus*

ſol-

ſolvens curas, in epigr.

Λυσίνομος, ȣ, [ὁ], *ſolvens legem*, *legirupa* Plaut. Nonn.

Λυσιπήμων, *ſolvens damna*; corripitur apud Orph.

Λυσίπονος, ȣ, (ὁ), *ſolvens labores*; ut λυσίπονος μῦθος, *oratio ſolutrix doloris*.

Λυσίπονος, ȣ, (ὁ), *idem*. Nonn. μα.

Λυσίφρων, ονος, [ὁ ἡ], *ſolvens mentem*, *a curis liberans*, epith. Lyæi.

Λυτὴρ, ῆρος, [ὁ], *liberator*, Nonn. προέηκας ὅλης λυτῆρα γενέθλης.

Λυτήριος, ȣ, [ὁ], *ſolutorius*, *ſolutor*: ut λυτήριος Ἀπόλλων, Eurip.

Λύτωρ, ορος, [ὁ], *ſolutor*, in Epigr.

Λύω, *ſolvo*. Iliad. α. v. 12. & v. 20. & in Epigramm. lib. 1.

. . πρυμνήσια λύετε ναῦται . . Hinc λῦσαι ζώνην, *ſolvere zonam*: λῦσαι μίτρην: Callimachus:

. . ἐλύσατο μίτρην. Verum hic notandum hanc locutionem triplicem habere ſenſum. Primo enim ſumitur pro *parere*: ut apud Apoll.

. . ὦ ἐπὶ μούνῳ μίτρην πρῶτον ἔλυσα.

. . *quem unicum peperi*. Secundo ſignificat *virginitatem eripere*: Muſæus:

. . ὁ δ' αὐτίκα λύσατο μίτρην.

. . *ſtatim virginitatem eripuit*. Tandem accipitur pro *virginitatem amittere*: unde ἄμιτροι dicuntur puellæ innuptæ & conjugii expertes. Vide Schol. Apoll.

Λύω, corripitur Iliad. ρ. v. 298.

Λωποδύω, *ſpolio*, apud Ariſtoph.

Λωποδυτέω, *furor*, *ſpolio*. Ariſtoph.

Λωποδύτης, ȣ, (ὁ), *fur veſtium*, *ſuppilator*, *viarum obſeſſor*, *graſſatorem* Latini vocant. Sumitur etiam ſimpliciter pro *fure*. Nonn.

Λωτόφαγοι, [οἱ], populi qui ex loto arbore victitant. Nota eſt Homeri Odyſſ. lib. 9. de Lotophagis fabula. *De arbore* quæ pro *Loto* habetur, *& de herba* quam eodem nomine donant, videatur Plinius lib. 13. cap. 17. Et Cl. Salmaſius in Plinianis exercitationibus.

M

Μᾶ, ὀρκωμοτικὸν ἐπίῤῥημα, jurandi Adverbium, ſignificat *per*, aliquando negat per ſe, aliquando etiam affirmat. Sic νὴ *idem*, ſed καταφατικῶς plerumque ſignificat. Iliad. α. v. 85.

Ου μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα . . *non per Apollinem* . .

Μᾶγας, ἄδος, (ἡ), inſtrumentum ἐντατὸν, h. e. *fidibus tenſum*, ſicut cithara, lyra, barbitus, ut id ab Athenæo traditur lib. 4. pag. 182. Videſis Cl. Ezechielis Spanhemii obſervationes in Hymn. Dianæ v. 253. pag. 472. & Cl. Mazoch. tom. 1. Spicileg. Biblici pag. 304. num. 5.

Μᾰδάω, *ſum calvus*, *glabreſco*. Ariſtoph. in Pluto.

Μαινὶς, ίδος, [ἡ], *mæna*, *piſcis*, *halec*, vel *balecula*. Oppian. Halieut. α. v. 109.

Βόσκονται μαινίδες, ἰδὲ τράγοι, ἠδ᾽ ἀθερῖναι.

Paſcuntur mænæ, & hirci, & ariſtæ.

Μᾰκᾰρ, ἄρος, (ὁ ϗ ἡ), *beatus*, *felix*. Iliad. α. v. 338.

Μᾰκᾰρίζω, *beatum & fortunatum prædico*. Anacreon ode μγ.

Μακαρίζομέν σε, Τέττιξ.

Beatam prædicamus te, o Cicada.

Μακαρίτης, & μακαρῖτις, in feminino genere dici ſolet, cum nominamus defunctos vita, quaſi *beatos*; ut nunc *felicis memoriæ*. De hac voce ita obſervavit Portus ὁ πάνυ. Theocr. Idyll. β. v. 70.

Μᾰκελλα, ης, (ἡ), *ligo*. Iliad. φ. v. 259. Apud Heſiodum invenitur μακέλη, proindeque ſecunda ſyllaba correpta.

Δμωὸς ἔχων μακέλην . .

Μᾰκεσικρᾶνος, ου, [ὁ], epith. Upupæ: a criſta capitis: Th. μᾶκος Dorice pro μῆκος, *longitudo*.

Μακροτρᾰχηλοι ἵπποι, *longo collo præditi*, h. e. *magni*. Iliad. ψ.

Μακροθῡμέω, *ſum patiens*, *ſum leni animo*. Matth. cap. 18. μακροθύμησον ἐπ᾽ ἐμοὶ, interpr. *differ iram erga me*, Beza vertit, *cohibe iram erga me*, & docet eo loco θυμὸν *iram* ſignificare, & quidem præcipitem, quam Galenus

lenus ὀξυθυμίαν appellat, *iræ acerbitatem* & *præcipitationem* dicere poſſumus: quod Cicero *excandeſcentiam* commodiſſime interpretatur: *animum* autem Horatius in illo verſiculo: *ira furor brevis eſt*, *animum rege*. Unde & *animoſi* Græcis dicuntur θυμώδεις. Μακροθυμία, *tolerantia*, *longanimitas*.

Μακρόθυμος, ου, (ὁ), *longanimis*, *patiens*, *longus naribus* apud Hebræos: cui opponitur ὀξύθυμος, *præceps animi*, *iræ impatiens*, *brevis naribus*. Ut vero apud Hebræos narium longitudo *patientiam*, brevitas ὀξυθυμίαν notet, inde factum eſſe opinatur Cl. Mazochius, quod qui iraſcuntur, nares corrugant; itaque reſidente producunt. Unde Perſius:

Diſce ſed ira cadat naſo rugoſaque ſanna. Et *corrugare nares* apud Latinos tantumdem eſt quod *ſuccenſere*. Hinc Hom. Odyſſ. ξ. v. 317.

Τοῦ δ' ὠρίνετο θυμὸς, ἀνὰ ῥῖνας δὲ οἱ ἤδη
Δριμὺ μένος προὔτυψε.
Hujus inardeſcente animo, jam ſpiritus acer
Nare foras prorumpit. Sicut igitur narium corrugatio ὀξυθυμίαν, ita earumdem explicatio, ſive productio, μακροθυμίαν prodit; indeque ortum eſt, ut *longus naribus* patientem ſignificaret. Tom. 2. Spicileg. Bibl. pag. 62.

Μᾶλα, *valde*, *multum*. Iliad. α. v. 84.

Μαλακαίπυς, οδος, [ὁ καὶ ἡ], *molles & teneros habens pedes*, metri cauſſa pro μαλακόπυς. Theocr.

Μαλακὸς, ου, [ὁ], *mollis*, *placidus*, *mitis*. Iliad. α. v. 581.

Μαλακότριχες, [οἱ], *quibus ſunt molles capilli*, uti apud Ariſtotel. vocantur Scythæ.

Μαλακύνομαι, *emollior*, *miteſco*.

Μαλακύνω, *emollio*.

Μαλερὸς, ου, (ὁ), *perniciofus*, *ſævus*, *fervidus*. Apollon.

Μαλθακὸς, ου, (ὁ), *mollis*, *languidus*. Iliad. ρ. v. 587.

Μαλὶς, ἴδος, nomen Nymphæ. Theocr. Idyll. ιγ. v. 45.

Μάλιστα, *maxime*, Ariſtoph. affirmantis eſt: ut negantis ἥκιστα πάντων apud eumdem in Pluto. Sic Latini *maxime omnium*, *minime omnium*, & *minime gentium*: in quibus eſt ἐπίτασις ὑπερθετική.

Μαλλοπάρηος, ου, (ὁ καὶ ἡ), *teneras habens & molliculas genas*, velleris inſtar. Theocr.

Μαμμάκυθος, ου, (ὁ), eſt nomen proprium cujuſdam, ſo-

la

la inſignis fatuitate. Unde apud Ariſtoph. in Ranis, κεχηνότες μαμμάκυθοι dicuntur h. e. *biantes mammacuthi*. Atque haud ſcio an hinc factum ſit, ut homines id genus *mammalucos* dicamus. Vide Roberti Conſtantini Lexicon ad hanc vocem, & Eraſmum in Proverbio: *Stultior Melitide*.

Μάμερτος, ἄρης, *Mars*, ſive *Mamers*, lingua Oſcorum, a quo per ſyncopen *Mars* exſtitit. Utrumque enim nomen Orientale eſt. Atque a Mamertis cultu in Syla, ſylva Brettiorum in Calabria, tum Marti ipſi *Sylvani* cognomen quæſitum, tum cultores ſui *Mamertini* appellati. Vid. Cl. Mazoch. Collect. X. pag. 548. num. 119.

Μαμερτῖνοι, [οἱ], Urbis Mamertii in faucibus Sylæ ſylvæ incolæ; apud quam & Martis ſive Mamertis fanum fuit religioſe cultum: nam in ſylvis Marti templa ſtatuere moris erat. De Thracibus præcipuis Martis cultoribus ſic Statius Theb. VII. 40.

Hic ſteriles delubra notat Mavortia ſylvas &c. Vide eumdem Mazochium ibidem.

Μανικὸς, & μανιακὸς, (ὁ), *inſanus*. Orph. in Bacch.

Μανιόχητος, *furioſe libidinoſus*, cujus pubes inſanit, Ariſtoph.

Μαργαρίτης, ου, (ὁ), *margarita*, *unio*. Veteres neutro genere *margaritum*.

Μαριανδυνοὶ, [οἱ], ſatellites, qui regum latera ſtipant, Euſtath. Iliad. π. Fuerunt autem *Mariandyni* ab Heracleotis in ſervitutem redacti, ut οἱ εἵλωτες a Spartanis: unde ſicut εἵλωτες, ita *Mariandyni* vocabantur *ſervi*, *mancipia*. Dionyſ. Perieg. v. 788.

Καὶ Μαριανδυνῶν ἱερὸν πέδον . . .

Et Mariandynorum divinum ſolum . . .

Μαργίτης, ου, [ὁ], *ſtolidus*, *nebulo*. Æſchinus objicit Demoſtheni, quod μαργίτην τὸν Ἀλέξανδρον vocarit, quem locum exponens Suid. deducit a Margite quodam inſigni fatuo, qui ultra quinque numerare non poſſet: & cum virginem duceret, eam non auſus eſt attingere, metu, ne illa matri ejus indicaret.

Μαρίλη, ης, (ἡ), *cinis*, *favilla*: item, *pulvis carbonum tenuiſſimus*. Unde illud: *Faber fumo oppletus & marila*. Ariſtoph. in Acharn.

Μαριλοπότης, ου, (ὁ), *qui cinerem bibit*, Vulcani epitheton, & fabrorum, qui favillam ſæpe hauriunt.

Μα-

Digitized by Google

Μᾰρύομαι, & μᾰρύω, Dorice, pro μηρύομαι, *filum deduco*. Heſiod. 2. ἔργων.

Μᾰσάομαι, *mando*, *manduco*.

Μᾰσημα, τος, [τὸ], *manſum*. Gaza ex Theophr. μάσημα ἐκβάλλουσι, καὶ χυλὸν καταπίνουσι: *exſpuunt manſum, devorato ſucco*. At *Manſus* ævo ſequiore certum agri modum notavit. Ab eoque factum videtur *Manſonis* vocabulum (quaſi dicas Manſorum congeriem) quod poſtea in Italicum *Mazzone* abiit. Vide πολυμαθέστατον Mazoch. Collect. I. pag. 150. num. 26.

Μασσύλοι, *Maſſyli*, mediterraneæ illius partis Mauritaniæ populi, unde non longe abſunt horti Heſperidum, & mons Atlas. Virg. 4. Æneid.

Hinc mihi Maſſylæ gentis monſtrata Sacerdos.

Μάστιξ, ῖγος, [ἡ], *flagellum*, *verbera*, *vibex*. Unde *Homeromaſtix* dictus eſt Zoilus ille, qui contra Iliadem & Odyſſeam Homeri ſcripſit. Iliad. ε. v. 227. ſed corrip. Orph. hymn. in Sol.

Μαστῑγεὺς, έος, [ὁ], *virgator*.

Μαστιγίας, ου, (ὁ), *maſtigia*, *verbero*; Athen. *qui vibicibus inſcriptus eſt*: tales *flagriones* Nonio.

Μαστῑγοφόρος, ου, (ὁ), *flagellifer*, *lictor*, qui Agonothetas in Sacris certaminibus comitabatur ad ſubmovendam turbam, & cohibendas ſeditiones.

Μαστῑγόω, *flagello*, *pulſo*. Sed corripitur apud Heſiod.

πλευράς τε καὶ ὤμους

ὑργῇ μαστιγόων.

Μᾰχᾰνῖτις, ιδος, [ἡ], *machinatrix*, Minervæ cognomentum, quod ipſa excogitatorum omne genus, & machinationum inventrix exſiſtat, Pauſanias in Arcadicis cap. 39. apud quem in Corinthiacis Iupiter quoque Μηχανεύς appellatur. Vide Cl. Mazoch. de Campano Theatro pag. 161. & tom. 2. Spicileg. Biblici pag. 59.

Μᾰχάων, ονος, nom. propr. Iliad. β. v. 239.

Μεγάθῡμος, ου, [ὁ καὶ ἡ], *magnanimus*. Iliad. α. v. 123.

Πῶς γάρ τοι δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί;

Quinam tibi dabunt præmium magnanimi Achivi?

Μεγαλοκίνδῡνος, qui in magnis ſubeundis periculis vitæ non metuit.

Μεγαλοκῡμων, (ὁ καὶ ἡ), *magnos fluctus excitans*.

Μεγαλομῡκήτης, ου, [ὁ], *valde mugiens*: item, *rudens*, aſini epith.

Μεγαλοπολῖτης, Pollux, *qui eſt ex magna urbe*, *magnæ*

urbis

urbis civis: cui opponitur *μικροπολίτης*.

Μεγαλοψῦχος, ε, [ὁ], *magnanimus*.

Μεγαλῦνομαι, *glorior*, *efferor*, *ſuperbio*.

Μεγαλῦνω, *magnifico*.

Μεθομιλέω, *una verſor*. Iliad. *α*. *τοῖσιν ἐγὼ μεθομίλεον*.

Μελαδίνης, ε, [ὁ], *nigros habens vortices*. Th. *δίνη*.

Μελάμπυγος, ε, (ὁ), *ἀνδρεῖος*: cognomen Herculis, ut minime effeminati, aut mollis: nam talem *λευκόπυγον* nominant.

Μελάμπυρον, ε, [τὸ], herba, in quam degenerat triticum. Theophr. lib. 9. cap. 5. Hæc vox præter communem ſignificatum, ſignificat etiam *vertebram*, & *verticillum*, e figura granorum, quæ *verticillum* referunt.

Μελιγάρυς, ῦος, (ὁ κ. ἡ), *ſuavis*, vel *ſuaviter canens*: ut *μελιγάρυες ὕμνοι*, *ſuavi-ſoni*, Dorice, pro *μελιγήρυες*: quo nomine Ennius Marcum Cethegum vocavit, nimirum *μελιγήρυν Suadæ medullam*, quaſi diceres, *dulciloquium*. Vide Politian. in Miſcell. cap. 91.

Μελίτης, ε, (ὁ), *gemma colore mali aurei*, Plin. lib. 37. cap. 11.

Μελιτίδης, ε, (ὁ), *Melitides*, unus ex illis fatuis, quos Homerus carmine ſuo celebres fecit. Everſa enim Troja veniſſe legitur citus ad ferendas Priamo ſuppetias. Hinc Apul. Apolog. *Apud ſocordiſſimos Scythas Anacharſis ſapiens natus eſt, apud catos Athenienſes Melitides*.

Μελιτίτης, ut *μελιτίτης οἶνος*, *melitites vinum*. Fit ex muſto, & melle. Plautus *Mellinam* vocat, cum ait in Pſeudolo: *Murinam*, *paſſum*, *defrutum*, *mellinam*.

Μελίχρυσος, gemma, quæ ex India mittitur. Plin. lib. 37. cap. 9.

Μεμαότες, *cupientes*. Iliad. *β*. v. 325.

Μενέλαος, nomen propr.

Μεσημβρινος, ε, (ὁ), *meridianus*. Opp. Κυνηγ. *α*. v. 298.

Καίτε μεσημβρινὸν δίψης δριμεῖαν ἐνιπήν.

Et meridianam [ferre] *ſitis acrem vim*. Et Lib. *β*. v. 17.

Μεσσάλας, ε, (ὁ), *Meſſala*, ita dictus eſt Valerius Corvinus, quia Meſſanam in Sicilia vicit, & urbis captæ in ſe tranſlato nomine, *Meſſana* primo, paullatimque vulgo permutante literas, *Meſſala* dictus eſt.

Μεσσαλίνη, ης, (ἡ), *Meſſalina*, nomen filiæ Barbati Meſſalæ, conſobrini Claudii Imperatoris. De hac vide Juvenal. ſat. 6. & 10.

Μησ-

Μησσάπος, ου, [ὁ], *Meſſapus*, unus ex fortiſſimis Italiæ Ducibus, qui Turno adverſus Æneam ſuppetias tulit. Virgil. 7. Æneid.

Μεσσάπία, ας, (ἡ), *Meſſapia*, Japygiæ regio Tarentinis contermina: qua de re videſis Cl. Mazoch. Collect. 9. pag. 537.

Μεταγινώσκω, *ſententiam muto*. Sophocl. in Ajace.

Μετακιάθω, *tranſeo*. Odyſſ. λ. v. 22.

Μετακινέω, *tranſmoveo*.

Μετακύμιον, ου, (τὸ), *fluctuum intervallum*, Heſych.

Μετακύμιος, [ὁ καὶ ἡ], *poſt fluctus adveniens*, *ſeu fluctibus ſuccedens*, *tranquillus*: apud Euripid. in Alceſtide Apollo invocatur, ut ſit μετακύμιος ἄτας, h. e. *calamitati finem imponat*, qua tamquam fluctu obruta erat Admeti domus.

Μεταπωρινὸς, οῦ, [ὁ], *autumnalis*. Arat. v. 1064.

> Αὐταρ ὅτε σφῆκες μεταπωρινὸν ἤλιθα πολλοί.
> *Sed cum veſtæ autumni tempore glomeratim multæ.*

Μετεμψυχόω, *animam traduco ex uno corpore in aliud*.

Μετεμψύχωσις, εως, [ἡ], Latine reddi poteſt, *animæ tranſmigratio*, h. e. tranſitus animarum ex uno corpore in aliud, quod fuit Pythagoræ dogma.

Μεθίημι, *remitto*. Iliad. δ. v. 234.

> . . μήπω τί μεθίετε θούριδος ἀλκῆς.
> . . *ne quid remittatis de impetuoſa fortitudine*.

Μηκύνομαι, *porrigor*. Dionyſ. Perieg. v. 417.

> . . μηκύνεται ὕδασι Λάδων.
> . . *porrigitur aquis Ladon*.

Μηνίω, *iraſcor*. Iliad. β. v. 276.

Μηνύω, *indico*. Hom. εἰς Ἑρμῆν. v. 373.

> Μηνύειν δ' ἐκέλευεν . .
> *Indicare jubebat* . .

Μήνιμα, τος, (τὸ), *ira*. Iliad. χ. v. 358.

> . . μήποι τί θεῶν μήνιμα γένωμαι.
> . . *ne tibi aliqua Deorum iræ cauſſa ſim*.

Μήνυμα, τος, [τὸ], *indicium*, *ſignum*.

Μηνυτωρ, ορος, (ὁ), *index*, *nuntius*.

Μηρύκω, *ex profundo haurio*, *ſive traho*.

Μηρυκάζω, μηρυκίζω, & μηρυκάσθαι, *ruminare*.

Μήρυμα, τος, (τὸ), *filum*, *lana carpta & carminata*. Heſiod.

Μηρύομαι, & μηρύω, *deduco filum*, *texo*.

Μητροπολίτης, ου, (ὁ), *Metropolitanus*.

Mi.

Μιαίνω, *inquino*, *polluo*. Iliad. δ. v. 141.
Μιαιφόνος, ου, [ὁ], *inquinatus cæde*, Epith. Martis, Iliad. ε. v. 31.
Μιαρὸς, οῦ, [ὁ], *fœdatus*, *pollutus*. Iliad. ω. v. 420.
Μικροθυμέω, *ſum animo puſillo*.
Μικρόθυμος, ου, (ὁ), *puſillanimus*.
Μικρόλυπος, ου, [ὁ], *qui parva occaſione ægreſcit*, *ac triſtatur*.
Μικροπολῖται, [οἱ], *urbium minorum cives*.
Μικρόῤῥις, ῖνος, quaſi *parvo naſo* dicas.
Μικροῤῥοπύγιος, ου, (ὁ καὶ ἡ), *cui parvum eſt orthopygium*. Vide ὀῤῥοπύγιον.
Μικρόψυχος, ου, (ὁ), *puſillanimis*.
Μικροψυχέω, *animo deſtituor*.
Μικρύνω, ſive σμικρύνω, *imminuo*.
Μῖλαξ, ακος, (ὁ), genus hederæ, qua poetæ coronabantur. Oppian. Κυνηγ. δ. v. 269.

. . . ἐπήνθει σίλμασι μίλαξ.

. . *efflorescebat in tranſtris ſmilax*.

Μιλήσιος, ου, (ὁ), *Mileti urbis incola*.
Μίλητος, *Miletus*, Joniæ urbs, ubi eximium Apollinis Διδυμέως, quaſi *gemelli*, fanum fuit. Dionyſ. Perieg. v. 445.

Η ἀπὸ Μιλήτου, ἢ ἐκ Κλάρου . .

Aut e Mileto, *aut e Claro* . .

Μιλτῖνος, & μίλτειος, *miniaceus*, *qui e minio eſt*, in Epigr.
Μιλτοθυρὴς, έος, (ὁ καὶ ἡ), ut μιλτοθυρὴς σχοῖνος, *funis rubricatus*, *quo fores tingi ſolent*, ibidem.
Μιλτοπάρῃος, ου, [ὁ καὶ ἡ], *minio fucatus*. Iliad. β. v. 637.

Τῷδ' ἅμα νῆες ἕποντο δυώδεκα μιλτοπάρῃοι.

Hunc ſimul naves ſequebantur duodecim proras rubras habentes.

Μιμαλίων, ωνος, *Mimalion*, adoleſcens qui Atalantam puellam Arcadiæ venatricem amavit. Sunt qui eundem ac Meleagrum dictum fuiſſe putant. Propert. lib. 1. Eleg. 1.
Μιμάλλονες, ſive μιμαλλόνιδες, Bacchæ mulieres: a Mima Joniæ monte: vel μιμέομαι, *imitor*, quod Liberum patrem imitarentur. Ovid. lib. de Arte. Hæ quoque βασσαρίδες, & θυάδες, & ὠγυγίδες vocantur.
Μιμαυλεῖν, *ſimulare*, *imitari tibiarum cantum*.
Μιμέομαι, *imitor*. Anacr. ode λη'. & Βατραχ. v. 6.

. . ἀνδρῶν μιμέμενοι ἔργα γιγάντων.

. . *virorum imitati opera gigantum.*

Μιμηλὸς, ῦ, (ὁ), *imitator*, *æmulus*: ut μιμηλὴ τέχνη. Lucian.

Μῖμημα, τος, (τὸ), *imitamentum* Tacito, *imitamen* Ovidio, *ſimulacrum* Nonn.

Μίμησις, εως, [ἡ], *imitatio*, & figura Rhetor.

Μιμητὴς, ῦ, (ὁ), *imitator*. Plat. lib. 2. de Rep. μιμητὰς pictores vocat, & poetas.

Μιμογράφος, ȣ, (ὁ), poeta qui mimos ſcribit.

Μῖμοι, vocantur verſus ſcenici; & ipſi qui μῖμȣς ſcribunt; & hiſtriones qui pronuntiant.

Μιμολόγος, [ὁ καὶ ἡ], *hiſtrio*, *ſcurra*: ἠχὼ μιμολόγος, in Epigr. quod humanam vocem imitatur.

Μιμὼ, ῦς, (ἡ), *ſimia*, auctore Tzetze, quia hominis morum imitatrix.

Μινύρομαι, *ploro*, *fleo*, in Epigr.

Μίνως, μίνωος, & μίνω, Attice, *Minos*, rex Cretæ. Iliad. ν. v. 450.

Ος πρῶτος Μίνωα τέκε Κρήτῃ ἐπίȣρον.

Qui primus Minoa genuit Cretæ cuſtodem.

Μινωῒς, ΐδος, ut μινωῒς Κρήτη, *Creta Minois*, quod in ea regnavit Minos; & μινώα, vitis ſpecies, auctore Heſych.

Μινώϊος, ȣ, (ὁ), *Minoius.*

Μινώταυρος, ȣ, [ὁ], *Minotaurus*, monſtrum partim hominis, partim tauri formam habens, a Theſeo occiſum. Vide Cl. Mazoch. Collect. I. pag. 512. num. 33.

Μινύθω, *minuo*. Apollon.

Μίνυνθα, *paullulum*: cui opponitur πολλὸν ἐπὶ χρόνον. Odyſſ. ο.

Μινυνθάδιος, ȣ, [ὁ], *brevis temporis*, *parum durans*. Iliad. α. v. 351.

Μινυώριος, ȣ, (ὁ), *fluxus*, *cito periturus*. Nonn. μινυώριον ὕδωρ, *aqua parum durans*, μινυώρια τέκνα, in Epigr.

Μινύωρον, *paullulum*.

Μισανθρωπεῖν, *homines odiſſe*.

Μισάνθρωπος, ȣ, [ὁ], *inhumanus*, qualis Timon Luciano.

Μισέλλην, ηνος, [ὁ], *odio proſequens Græcos*.

Μισέω, *odio proſequor*. Iliad. ρ. v. 272.

Μίσησεν δ' ἄρα μιν . .

Oderat autem illam . . Et Arat. v. 133.

Καὶ

Καὶ τότε μισήσασα Δίκη κείνων γένος ἀνδρῶν.
Atque tunc exoſa Juſtitia illorum genus hominum.
Μισόγαμος, ȣ, (ὁ), *a nuptiis abhorrens, alienus*, in Epigr.
Μισογύνης, ȣ, [ὁ], *oſor mulierum*.
Μισογύναιος, *idem*.
Μισογυνεία, ας, [ἡ], *odium mulierum*.
Μισόδημος, ȣ, [ὁ], *hoſtis plebis, minime popularis*.
Μισόδικος, ȣ, [ὁ], *qui negotium faceſſere aliis non ſolet, ſibique exhiberi metuit*, in Epigr.
Μισολογῶ, *bonas literas odi*.
Μισολόγος, ȣ, (ὁ), *oſor rationis, ignarus, hoſtis literarum*.
Μισόνοθος, ȣ, (ὁ καὶ ἡ), *qui odio nothos habet*, in Epigr.
Μισόξενος, ȣ, [ὁ], *inhoſpitalis*.
Μισόπολις, εως, (ἡ), *oſor civitatis*.
Μισοπονεῖν, *laborem detrectare*.
Μισόπονος, ȣ, [ὁ], *laboris oſor, hoſtis*, in Epigr.
Μισοπονηρεῖν, *malos exſecrari*.
Μισοπόνηρος, ȣ, [ὁ], *malorum oſor*, in Epigr.
Μισοπορπακίσατος, *belli oſor*: a πόρπαξ, quod annulum, aut lorum ſignificat, quo ſcutum tenetur, apud Ariſtoph.
Μισοπράγμων, ονος, *qui negotiis curandis abſtinet*.
Μισοπωγων, ωνος [ὁ], *oſor barbæ*; quo nomine inſcripſit Julianus Apoſtata Στηλιτευτικὸν ſuum adverſus Antiochenos.
Μῖσος, εος, [τὸ], *odium*. Quum vero penultimam brevem habet, & acuitur, ſignificat *ſcelus, impuritatem*.
Μισόσοφος, ȣ, (ὁ), *philoſophiæ oſor*.
Μισοτύραννος, [ὁ καὶ ἡ], *odio habens tyrannos*, in Epigr.
Μισόφιλος, ȣ, [ὁ], *amicis inimicus*.
Μισόχρηστος, *inviſus bonis, hoſtis bonorum*.
Μισώδης, εος, [ὁ καὶ ἡ], *odio dignus*.
Μιτορραφής, [ὁ καὶ ἡ], *filo conſutus*, in Epigr.
Μῖτος, ȣ, [ὁ], *filum, licium*. Iliad. ψ. v. 764.
Μιτροχίτων, ωνος, [ὁ], *delicatus, mitris præcinctus*, Sybaritarum cognomen propter nimiam mollitiem. Hom. Iliad. π. v. 439. ἀμιτροχίτωνας *diſcinctos* appellavit.
Μολυβδῖτις, *molybditis, ſpuma plumbea*.
Μολύνω, *inquino*; item, *in deliciis habeo*. Theocr. Idyll. ε. v. 87.
. . καὶ τὸν ἄνθεσι παῖδα μολύνει.
Μονάτωρ, ορος, [ὁ], ut μονάτορες ἵπποι, *equi deſultorii, deſultores, ſingulatores, ſingularii* [ut in inſcriptione apud Grut.

Grut. 1028Ꝛ.] & maxime uſitato vocabulo *ſingulares*. Iidem & *ſimpli* in vetere Epigr. apud Salmaſium, nec non *ſolitarii* vocantur, ex eo quod eſſent ἄζευκτοι, h. e. *ad currum non juncti*. Hinc & equites ipſi, qui hiſce equis utebantur, iisdem nominibus appellati fuere. Atque hi erant Equites illi, qui binos trahebant equos, ut inter acerrimam pugnam, ut loquitur Livius, in recentem equum ex feſſo tranſilirent: contra quam Reineſius aliique ſenſerunt, nimirum *ſingulares* dictos fuiſſe, quaſi *uno equo merentes*. Vide Cl. Mazoch. in de Dedicatione ſub Aſcia pag. 24. num. 7.

Μονοφάγοι, apud Athen. dicebantur, quod ſeorſum fere veteres pranderent, more diverſo a Romanis, qui ſimul cum amicis accumbebant; unde cœna ab eis dicta, διὰ τὴν κοινωνίαν, Cæl. lib. 14. cap. 54. & Eraſm. in Chil.

Μονόφυλος, ου, [ὁ], *unius generis*, *ſimplex*.. Opp. Κυνηγ. α. v. 398.

. , ἀτὰρ ὑπέροχα πάντων

Φῦλα μένει μονόφυλα . .

Sed præſtantiſſima omnium genera manent ſimplicia.

Μονοσιτεῖν, *ſemel in die uti cibo*. Sed Athen. lib. 2. uſurpavit de iis qui ſoli veſcuntur, & cibum capiunt, quod & μονοφαγεῖν dicebatur.

Μορμῦρος, ου, [ὁ], *ſpecies piſcis*. Opp. Κυνηγ. α. v. 74.

Αρκτων ἐπακτῆρες, καὶ μόρμυρον ἀσπαλιῆες.

Urſum (necant) *venatores*, & *mormyrum piſcatores*.

Latine vero producitur *mormyris*. Vide Ovid. Halieut.

Μορμυρίζω, *fremo*.

Μορμύρω, *murmuro*, *obſtrepo*: verbum fictum a fluviorum ſtrepitu. Iliad. ε. v. 599.

Ἀφρῷ μορμύροντα ἰδὼν . .

Spuma frementem conſpicatus . .

Μορῦνα, *ornæ formæ lenociniis*.

Μόσυν, & μόσσυν, υνος, [ὁ], *turris*, *domus lignea*, *ſedile ligneum*, *tribunal*, & *ſuggeſtum ligneum*. Dionyſ. Perieg. v. 766.

. . καὶ οἱ μόσσυνας ἔχουσι

Δουρατέους . . & *qui turres habent ligneas*.

Μοσσύνοικοι, *Moſſynæci*, populi Aſiæ verſus Septemtrionem. Pompon. lib. 1. & Apoll. Argon. v. 378.

Τῇδ' ἐπὶ Μοσσύνοικοι ὁμούριοι ὑλήεσσαν.

Hoc poſt Moſſynæci finitimi ſylveſtrem &c.

Μοσχοκάρυον, ου, (τὸ), vocant recentiores Græci medici nu-

nucem moſchatam ſive myriſticam.

Μοσχοσφραγισαὶ, apud Porph. lib. 4. miniſtri qui deſignabant victimas ſigillo impreſſo.

Μοσχῦνομαι, *nutrior*; *vitulor*. Th. μόσχος, *vitulus*, & *ſtolo*: unde μοσχεύω, *vitulor*, *pullulo*; μοσχεύματα, *vitulamina*, ſeu *plantarum ſtolones*. De his vide Cl. Mazoch. tom. 2. Spicileg. Bibl. pag. 235. & 236.

Μυάγρα, ας, (ἡ), *muſcipula*. Th. μῦα. At vero cum ad decipulam ſignificandam adhibetur, qua mures capiuntur, corripitur: incrementum enim nominis μῦς, *mus*, breve eſt: licet producatur Βατραχ. v. 253.

Ην δέ τις ἐν μύεσσι νέος . .

Erat quidam inter mures juvenis . .

Μύαγρος, ου, & (ὁ), μυοθήρας, qui muſcas venatur ſeu captat, muſcarum Deus. Apud Nicand. genus eſt ſerpentis.

Μυγαλῆ, pro μυογαλῆ, ſeu μυογάλη, *mus araneus*, cujus morſus venenoſus. Dioſc. lib. 7. cap. 9. Sed hoc craſi debetur; qua vocalis ſyllabam conſtituens, poſt aliam eliditur; ut ἱρὸς, pro ἱερὸς; quod ſecus accidit, cum fit per ſyncopen; qua de re vide Grammaticos.

Μυδάζω, *abhorreo*, *averto*. Nicand. in Alexiph.

. . αὐτὰρ ὁ ναυσιόεις ἐμυδάζατο δαῖτα.

. . *ſed nauſeans avertit cibum*.

Μυδαίνω, *putrefacio nimia uligine*, vel *madore*, *tabo putri liquefacio*.

Μυδαλέος, ου, [ὁ], *humidus tabo*, *madore putris*: item, *fœdus*, *teter*. Nonn. Γ. v. 387.

Μυδαλέῳ μυκτῆρι κατάσσυτος ἔρρεεν ἰχώρ.

Tabido naſo defluens fluebat ſanies.

Μυδάω, *diſtillo*, *humecto*, *putreſco*, *tabefacio*.

Μυδόω, *uveſco*, Lucret.

Μύδεις, *teſtudines lutariæ*, *ſive mures aquatiles*.

Μυελόεις, εντος, (ὁ), *medulloſus*, *medulla plenus*. Odyſſ. ι. v. 293.

Εγκατά τε σάρκας τε καὶ ὀστέα μυελόεντα.

Inteſtinaque, *carneſque*, *& oſſa medulloſa*.

Μυελὸς, ου, (ὁ), *medulla*. Item, *intimum meditullium*, Euripid. in Hippolith. Μυελὸς, ponitur pro *cerebro* apud Sophocl. quod λευκὸν μυελὸν appellavit. Tandem apud Homer. Odyſſ. β. ſumitur pro *cibo*, *alimento*:

Αλφιτα μυελὸν ἀνδρῶν.

Μυελόω, *medulla impleo*.

Μυελώδης, εος, [ὁ ϰ ἡ], ut μυελώδης ὑγρότης, *humor in ſpeciem medullæ*.

Μυθάριον, ȣ, [τὸ], *fabella*.

Μυθέομαι, *loquor*. Odyſſ. λ. μυθεῖται Βασίλεια : *loquitur*

Μύθευμα, τος, (τὸ), *fabula*, *figmentum*.

Μυθεύομαι, *fabulor*, *inquio*.

Μυθίσκομαι, idem quod μυθεύομαι. Iliad. σ. πάντες μυθίσκοντο : *omnes inquiebant*.

Μυθητὴς, ȣ, (ὁ), *orator*; *ſuſurro*.

Μυθίζομαι, *dico*, Nonnus, & Theocrit. Idyll. 21. τοιάδε μυθίζȣσα τρὶς: *hæc ter locuta*.

Μυθικὸς, ȣ, (ὁ), *fabuloſus*.

Μύθις, ιδος, (ὁ), *divinus*. Nonn. ιδ. v. 18.

Φήμη ἀελλήεσσα Σάμȣ παρὰ μύθιδι πεύκῃ.

Fama procelloſa Sami a divina picea.

Μυθογράφος, ȣ, [ὁ], *fabularum ſcriptor*.

Μυθολογεύω, *loquor*, in Epigr. Phocylid. & Odyſſ. μ. v. 453.

Μυθολόγος, ȣ, [ὁ], *fabulæ ſectator*, *fabulator*.

Μυθολογȣ̃μαι, *ſum in fabula*.

Μυθοπλάστης, ȣ, [ὁ], *fabularum fictor & auctor*.

Μυθομαι, *loquor*. Odyſſ. β. v. 202.

Μύθεαι ἀκράαντον . .

Loqueris incaſſum . .

Μυ̃θος, ȣ, (ὁ), *fabula*, *verbum*, *diſputatio*, *oratio*. Nam qui ſoluta oratione ſcripſerunt, potius λόγȣς, quam μύθȣς appellaverunt. Unde & Æſopum ipſum λογοποιὸν vocarunt; & Plato in Phædone nunc μυ̃θον, nunc λόγον uſurpavit. Nec mirum, ſi μυ̃θος ſignificationem λόγȣ aliquando obtineat, cum veteres μυθεῖσθαι dicerent pro λέγειν, hoc eſt, *narrare*. Iliad. ι. μυ̃θον ἀγασσάμενοι, *orationem admirantes*.

Μυ̃θος, idem quod ςάσις, *ſeditio*. Odyſſ. φ. Unde Anacreon μυθήτας, *factioſos homines* appellat, teſte Euſtath.

Μυθοτόκος, ȣ, (ὁ), *fœcundus verborum*, ut μυθοτόκος καρδίη, *cor fœcundum verborum*, Nonn.

Μυθώδης, εος, [ὁ ϰ ἡ], *fabuloſus*.

Μυ̃α χαλκη̃, *luſus genus*, Heſych. quo pueri obductis oculis protentiſque manibus, tantiſper obambulant, dum aliquem prehendant, dicitur & μυ̃ινδα. apud Polluc. μύινδα. Itali dicunt: *alla gatta orba*. Vide Proſam 1. Mergillines Cl. Emmanuelis Campolongo.

Μυο-

Μυοσοβὴ, ς, (ἡ), muſcarium e ſetis ad arcendas muſcas comparatum.

Μυκαλησσὸς, (ȣ̃), *Mycaleſus*, nomen urbis ſic dictæ, quod ibi mugierit bos præcedens Cadmum ad ædificationem Thebarum, juxta oraculum Apollinis, Etym.

Μυκάω, *mugio*, *reboo*, *rudo*, *rugio*. Aſinorum, & camelorum, & boum eſt, & tonitruum. Ariſtoph. νεφ. & Iliad. φ. v. 237.

Τὰς ἐκβαλλε θύραζε, μεμυκὼς, ἠύτε ταῦρος.

Hos ejecit foras, edito mugitu, tamquam taurus. De *Iove Fiazzo*, h. e. *tonante*, ut qui *ore ſuo* tonitrua orbem territantia exprimeret, videſis quæ nova atque e penu reconditæ eruditionis deprompta litteris conſignavit Ἀρχαιολόγος Mazochius tom. 2. Spicileg. Bibl. pag. 17. & 65. num. 1.

Μυκὴ, ῆς, (ἡ), *boatus*, *mugitus*. Apoll. lib. δ. Argon.

Μυκηθμὸς, ȣ̃, (ὁ), *mugitus*. Theocr. Idyll. κε. v. 98.

. . σεἰνοντο δὲ πίονες ἀγροὶ

Μυκηθμῷ . . *reſonabantque pingues agri mugitu* . .

Μύκημα, τος, [τὸ], *idem*. Nonn. α. v. 47.

Ιμέροεν μύκημα νόθῳ μυκήσατο λαιμῷ.

Deſiderabilem mugitum falſo mugiit gutture.

Μύκης, ητος, & μύκȣ, δίκλιτον enim eſt auctore Heſychio, *fungus*. Item μεταφορικῶς, ſumitur pro morbo oleæ, qui & Latine *fungus* dicitur. Theophr. hiſt. lib. 4. cap. 16. μύκης in lucernis etiam dicitur, & *fungus* Latine, quod inter futuræ pluviæ præſagia Ariſtoph. in Veſpis recenſet. Et in Epigr. & Callimachus:

Μήποτε λύχνε μύχητα φέρῃς . . .

. . ἄδδην ἐγένοντο μύκητες.

. . *abunde fiebant fungi.* . Μύκης præterea gladii ſive enſis *capulum* ſignificat, qui & κρατητὴς dicitur ab Heſychio; non τὴν λαβὴν τȣ̃ ξίφȣς, ideſt, *manubrium*, ut male in Suidæ Codice expoſitum. Nam capulus proprie in enſe id eſt, quod a fungina ſimilitudine, *fungi* apud Græcos nomen obtinuit. Ita interpres Nicand. in Alexiphar. Μύκης denique eſt *pileus:* unde facete dixit Plautus in Trinummo: *Pol hic quidem fungino genere eſt, capite ſe totum tegit.*

Μυκητὴς, *mugitor*. Opp. Κυνηγ. β. v. 104.

Μυκηταὶ, βλοσυροὶ, ζηλήμονες, εὐρυγένειοι.

Μύκησις, εως, [ἡ], *mugitus*.

Μυκητίας, ȣ, [ὁ], *ſonorus*, *ſtreperus*.

Μύλαβρὶς, ἴδος, (ἡ), ϗ μύλακρὶς, blatta mollis, inſectum ſcilicet farina veſcens in moletrinis, magnitudine cicadæ, colore exalbido, Dioſc. lib. 2. cap. 38. & Ariſtoph. in Avibus.

Μύλακρὶς, *genu operculum*, ut vocavit Hipponax Polluce teſte: proſectores *patellam* vocant in Anatomicis.

Μύλακροι, *clavi molares*, qui tamquam dentes molam vertendo ſubigunt: item, *dentes genuini & intimi*, *molares* Iuvenali.

Μυλάνθειοι θεοὶ, dii molarum præſides, qui & ἐπιμύλιοι.

Μύλαξ, κος, (ὁ), *molaris*, ideſt, *lapis magnus*, Iliad. μ. μυλώδης λίθος, Suid.

Μύλη, ης, (ἡ), *mola*, ut *mola aſinaria*, vel *truſatilis*, *frumentaria*, *oleariaque* dicitur a Latinis. Odyſſ. υ. v. 106.

. . ἔνθ' οἱ μύλαι εἵατο ποιμένι λαῶν.

. . *illic molæ erant paſtori populorum*. Molæ autem uſus in Cappadocia repertus: manuariæ primum: inde alius inventus uſus earum, quæ ad ventum, & paullo ante Auguſtum aquariæ, Romæ in Tiberi primum factæ. Pomponius.

Μυλιάω, *dentes concutio præ frigore*, *frendeo*, *ſtrido dentibus*. Heſiod. λυγρὸν μυλιόωντες, *graviter dentibus infrendentes*.

Μυλίτης λίθος, *lapis molaris*.

Μυλῖται, molares dentes appellant, quibus extenuatur cibus, & quaſi molitur: qui & μύλαι vocantur: latiores videlicet dentes, quos Plinius *duplices* vocat.

Μῦνις, vel μύνη, *prætextus*, *excuſatio*, πρόφασις, *mora*, Æolica mutatione τῦ ὁ in ῦ. apud Homer. Odyſſ. φ.

Ἀλλ' ἄγε μὴ μύνῃσι παρέλκετε . .

Ne per varios prætextus protrahatis . .

Μυνάμενος, ȣ, [ὁ], *cauſſam prætexens*, *opperiens*.

Μυοδόχος, ȣ, (ὁ), *murium receptaculum*, Nicand. in Theriac. v. 795.

Μυοσόβη, ης, [ἡ], *muſcas abigens*: flagellum quo muſcæ abiguntur; epitheton longæ barbæ atque aptæ ad muſcas abigendas, lib. 2. Epigr.

Μύȣρος, ȣ, (ὁ], *mutilus*, *curtus*, Nicand. in Theriac. v. 287.

Μύȣρον ϛόμα, *os ſubinde in acutius compreſſum*, *& coarctatum*, *os in arctum ſe colligens*.

Mi-

Μῦραινα, ης, [ἡ], Opp. Hal. α. v. 273.

Ὀτραλέη μύραινα διαῤῥέει, οἷά περ ὕδωρ.

Velox muræna effluit, tamquam aqua. & v. 799.

Ἀλλ' ὐ μυραίνης ἔλαθεν κέαρ . .

Sed haud murænæ latet cor . . Item torques mulierum, quæ etiam Latinis *murænulæ* dicuntur.

Μυρεψικὸς, & μυρεψὸς, ῦ, (ὁ), *unguentarius*, *unguenta & odoramenta conficiens*, *pigmentarius*. Hinc μυρεψικὴ τέχνη, *ars unguentaria*.

Μυρέω, *fluo*, *ſtillo*, *lugeo*, ὀλοφύρομαι, Heſych.

Μυρηρὰ ἄγγη, *unguentaria vaſa*.

Μύριος, ῦ, [ὁ ϰ̀ ἡ], *multiplex*, *infinitus*. Iliad. α. v. 2.

. . ἣ μυρί' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε.

. . *quæ infinitos Achivis dolores attulit*. & Odyſſ. β. v. 16. Differunt autem μύριοι, & μυρίοι. Nam μύριοι, de finito numero, h. e. decies mille; μυρίοι, de infinito, ideſt, πολλοὶ, ſeu πάμπολλοὶ dicuntur. Et ut apud Græcos μυρία, ita apud Latinos *ſexcenta* dicere uſitatum eſt, inquit Donatus.

Μυριάκις, *decies millies*. Ariſtoph. νεφ.

Μυριάμφορον ῥῆμα, dictum eſt, ut *ſeſquipedalia verba* a ſatyrico Poeta. Ariſtoph.

Μυριάρχης, ῦ, (ὁ), & μυρίαρχος, *qui præeſt decem millibus*.

Μυριὰς, άδος, [ἡ], *numerus continens decem millia*, *innumera multitudo*. Theocr. Idyll. ιζ. v. 84.

Τρεῖς δ' ἄρα χιλιάδες τριοσαῖς ἐπὶ μυριάδεσσι.

Tria inſuper millia ſupra triginta millia.

Μυρίδιον, ῦ, [τὸ], dixit Ariſtoph. ὑποκοριςικῶς, quaſi *unguentulum* ἀπὸ τῦ μύρυ.

Μυριέλικτος, ῦ, [ὁ], *infinitis modis convolutus*, *verſutus*, *multis voluminibus intortus*: ſerpentis epitheton. Eunapius.

Μυριέτης βίος, *decies mille annis vita ſervata*, *vita annoſa*.

Μυρίζω, *unguento imbuo*. Ariſtoph. in Pluto.

Μυρίκη, ης, (ἡ), *myrica*, *tamarix*, Gazæ lib. 3. hiſt. plant. ſed corripitur Iliad. κ. v. 466.

Θῆκεν ἀνὰ μυρίκην· δέελον δ' ἐπὶ σῆμά τ' ἔθηκε.

Poſuit ſuper myricam: conſpicuumque ſignum appoſuit, Et hym. in Apoll. v. 81.

Συμμίσγων μυρίκας ϰ̀ μυρσινοειδέας ὄζυς.

Commiſcens myricas &c.

Μυ-

Μῦρίκινος, ου, [ὁ]. Iliad. ζ. v. 39.
Ὄζῳ ἐνὶ βλαφθέντε μυρικίνῳ . .
Μυρικώδεις φύλλον, *folium tamaricis*, Gaza.
Μυρίνη, ης, (ἡ), *Myrine*, urbs in Æolia teſte Homer. Apollon. Argon. v. 603.
Ἀκροτάτη κορυφῇ σκιάει καὶ ἐσάχρι Μυρίνης.
Summo vertice inumbrat, & uſque ad Myrinen.
Μυρίνη, ης, [ἡ], *myrtus*. Pollux.
Μυρίνης οἶνος, *vinum unguentarium, ſeu unguento conditum*, quod & μυρινίτης dicitur.
Μυριόδους ἐλέφας, in Epigr. *egregios, ſeu multos dentes habens*.
Μυριόνηυς, *infinitis navibus conſtans*. Μυριόναυν ἄρη, in Epig. h. e. *Martem, ſeu bellum infinitarum navium*.
Μυριοπληθής, έος, (ὁ καὶ ἡ), *varius, multiplex*, ut μυριοπληθὴς κόσμος, *varius cultus*, Eurip.
Μυριόπους, οδος, *mille habens pedes*: a Latinorum nonnullis *millepeda*. Vide Nicandri Scholiaſt.
Μυριόπτυχοι, [οἱ], *multi armati*, Eurip.
Μυριόφορτος, ου, (ὁ), *infiniti ponderis, infinita ferens pondera*: ut μυριόφορτος ναῦς, *oneraria navis*, in Epigr.
Μυριόφυλλον, ου, [τὸ], *herba millefolium*, Plin. lib. 24. cap. 6.
Μυριόφυλος, ου, [ὁ], *infinitus*. Opp. Hal. α. v. 626.
Ὡς τότε μυριοφύλου ἁλὸς τέμνουσι κέλευθα.
Ita tum infiniti maris ſecant vias.
Μυριόφωνος δῆμος, *populus infinitæ, ſeu multiplicis vocis*, in Epigr.
Μυριστικός, οῦ, (ὁ), *odorus*.
Μυριώνυμος, *infinitis nominibus appellatus*, epitheton Iſidis, vel Lunæ, quod innumeris eſt inſignita nominibus. Hinc apud Grut. & Murat. *Iſidi Myrionymæ*.
Μυρμηκίτης, ου, (ὁ), lapis qui reptantis formicæ præfert imaginem.
Μυρμύρω, *turbo, ſtrepitum edo*. Dicitur de fluminibus vehementer currentibus.
Μυρόβρεχοι, (οἱ), *Myrobrechi, ſive Myrobrecharii, quaſi unguento ſtillantes*. Ἀπὸ τοῦ βρέχειν, *proluo, aſpergo*. Plaut. Aul. 19. *Myrobrecharios* pro unguentorum confectoribus accipit ad capillos irrorandos. Ait enim, *aut manulearii, aut myrobrecharii*.
Μυροπώλης, ου, [ὁ], *myropola, unguentorum venditor*.
Μυροπώλιον, ου, (τὸ), locus ubi unguenta venduntur.

Μυροθήκιον, ου, [τὸ], *myrothecium*, ideſt, *unguentorum repoſitorium*. Cicero ſcribit ad Atticum lib. 2. ſe *myrothecium* Iſocratis totum conſumpſiſſe in. Commentario Conſulatus ſui ſcribendo: hoc eſt, *pigmenta oratoria*. *Vas unguentarium* dixit Plinius, quod & μυρὶς Pollux.

Μυροθήκη, ης, (ἡ), *pigmentorum officina*.

Μύρομαι, *lugeo*. Apoll. 2. Argon. & Iliad. ρ. v. 438.

. . χαμάδις ῥέε μυρομένοισι.

. . *in terram fluebat plorantibus*.

Μύρον, ου, (τὸ), *pigmentum*, *unguentum*. Anacreon ode ια. & ode κ. Μύρον pro *fletu* Heſiodus poſuit in clypeo Herculis:

Πρόσθεν μὲν θάνατον τ' ἄχον καὶ δάκρυσι μύρον.

Ante quidem mortem habebant & lacrymis luctum.

Alii *unguentum* exponunt. Poſſet etiam dici potius id μύρον eſſe aor. 2. pro ἔμυρον, ut ſenſus ſit: *in anteriore ſui parte mortem habebant, & lacrymas fluebant*, pro *mortem & lacrymas afferebant ei, quem tetigiſſent*.

Μυρόπνους, *unguentum ſpirans*, in Epigr.

Μῦρος, *muræna*, *piſcis mas*. Idem σμῦρος dicitur, Gaza.

Μυρόω, *ungo*. Ariſtoph. μεμυρωμένος, *unguentatus*, Catull.

Μυῤῥίνη, & μυρσίνη, *myrtus*. Ariſtoph. & Nic. in Ther. v. 555. ſed corripitur apud Anacr. ode δ.

Επὶ μυρσίναις τερείναις.

Super myrtis tenellis.

Μυρσινίτης οἶνος, & μυρτίτης apud Dioſc. *vinum myrſinites*. Plin. fit ex myrti baccis.

Μυῤῥίτης, ου, [ὁ], *myrrhites*, gemma quæ myrrhæ colorem habet, odoremque unguenti. Plin. lib. ult. cap. 10.

Μυρτίνη, ης, [ἡ], *oleæ genus*; & apud Nicandrum arboris pyri genus, in Alexiph. v. 88.

Μύρω, *ſtyllo*, *fluo*. Heſiod.

Μύρωμα, ατος, [τὸ], *unguentum*, Ariſtoph.

Μύρων, ωνος, [ὁ], *Miron*, aut *Myro*, utrumque enim legitur, teſte Plin. lib. 34. cap. 2. Statuarius Eleutheri filius, & Hegeſiladis diſcipulus Syracuſanus, cujus vacca multorum poetarum epigrammatis celebratur. Ovid. 3. de Ponto, eleg. 1.

Ut ſimilis veræ vacca Myronis opus. Et Martial. lib. 8. 50.

Quis labor in phiala? docti Myos, anne Myronis?

Μυσάζω, *polluo ſcelere*, auctore Heſych. Th. μύσος, *ſcelus*.

Μυ-

Μῦσοὶ, (οἱ), *Myſi*, Myſiæ Europææ incolæ ad Iſtrum ſitæ, quæ olim dividebatur in ſuperiorem, quæ hodie *Servia*; & inferiorem, quæ hodie *Bulgaria* appellatur. Dionyſ. Perieg. v. 322.

Παννόνιοι, Μυσοί τε βορειότεροι Θρηίκων.

Pannonii, Myſique magis boreales Thracibus. Et Iliad. ν. v. 5. 6.

Μυσῶν τ' ἀγχιμάχων, καὶ ἀγαυῶν ἱππημολγῶν,

Γλακτοφάγων, Ἀβίωντε, δικαιοτάτων ἀνθρώπων.

Fortibus & Myſis, nec non claris Hippemolgis,

Glactophagiſque, Abiiſque, quibus non juſtior alter.

Cur autem, Poſidonius in hunc Homeri locum commentans, Myſos θεοσεβεῖς καὶ καπνοβάτας [*deicolas & fumi ſcanſores*, aut potius *fumo inequitantes*] appellarit, vide apud Cl. Mazoch. tom. 2. Spicileg. Bibl. pag. 205. num. 2.

Μῦσις, ιδος, (ἡ), *Myſia Aſiatica*, quæ & ipſa duplex eſt, minor ſcilicet quæ & *Olympena* dicitur; & major quæ ab hac ad Auſtrum jacet, hinc Temnum montem, inde Ægæum mare attingens, interjectis tamen hic illic quibusdam Phrygiæ partibus, quæ & ipſa duplex eſt, itaut certos earum terminos ſtatuere haud facile ſit. Unde adagium ortum refert Strabo de iis, quæ diverſa quidem ſunt, ita tamen ut ea diſtinguere difficile ſit:

Χωρὶς τὰ Μυσῶν καὶ Φρυγῶν ὁρίσματα.

Separati ſunt Myſorum & Phrygum termini. Dionyſ. Perieg. v. 805.

Βέβρυκες δ' ἐπὶ τοῖσι, καὶ οὔρεα Μυσίδος αἴης.

Bebryces autem poſt hos, & montes Myſiæ terræ.

Μυχὸς, ȣ, (ὁ), *receſſus, ſeceſſus, locus abditus*: pro *ſinu* ubique apud Strabonem. Eurip. in Hecuba, μυχὸς ἄντρου, *antri receſſus*. Hom. Odyſſ. ἐκ μυχȣ τȣ λιμένος, *e longinqua portus parte*.

Μύω, *claudo*, *occulto*, *nicto*. Ariſtoph. in Ranis, & in Epigr. χεῖλος ἔμυσε, *os ſe clauſit*. Ibidem: μεμυκότες ἄνεμοι, *venti ſilentes*. Reperitur etiam dictum de vulnere, cujus labra non hiant: μεμυκότα ἕλκη, *non biantia*: item *de roſis* apud Euſtath.

Μυώδης, εος, [ὁ καὶ ἡ], *muſculoſus*. Opp. Κυνηγ. α. v. 188.

Μηροὶ δ' εὐπαγέες μυώδεες . .

Femora bene compacta & muſculoſa . .

Digitized by Google

Μυών, ῶνος, (ὁ), pars quæ præcipue habet muſculos. Item pro *pulpa brachiorum*, & *coxarum*. Smyrn. β. v. 286.

Μυῶνος καθύπερθεν Ἀρήϊος οὔτασεν Αἴας.

Supra muſculum percuſſit Martius Ajax. & Theocr. Idyll. κε΄. v. 149.

Μυωπαὶ σάρκες, apud Athen. lib. 9. *muſculoſæ carnes*.

Μυωπάζω, *nicto*, *nonniſi cominus objecta oculis intueor*. Μύωπες autem dicuntur qui ab ortu primo, proxima quidem, remota vero non vident. Dicti ſunt *μύωπες παρὰ τὸ μύειν τὰς ὦπας*, quia ſæpe connictant oculis.

Μυωπία, ας, (ἡ), affectus oculorum quo laborant, qui *μύωπες* dicuntur, qui ex nativitate parva quidem cominus vident, eminus vero nec vel magna poſſunt intueri. Atque ii ſcripta nonniſi oculis admota poſſunt legere: quod vitium ſanationem non recipit. Vide Aetium τετραβ. lib. 2. ſerm. 3.

Μυωπίζω, *ſtimulo*, *calcaribus urgeo*.

Μύωψ, ωπος, idem quod *οἶστρος*, inſecti genus eſt, quo maxime boves infeſtantur, *aſilus* Virgil. 3. Georg. *tabanus* Varroni. Significat etiam flagellum equi, *calcar*. Latini tandem *μύωπας*, vertunt *luſcioſos*, & *luſcitioſos*. Budæus. Hi tamen proprie non *μύωπες*, ſed *νυκτάλωπες* ſunt. Corripitur Tryphiod. v. 349.

Μωλύνω, *hebeto*, *obtundo*.

Na-

N

Nαέτωρ, ορος, (ὁ), *fluens*. Th. νάω, *fluo*.
Ναϊάδες, & ναΐδες, Nymphæ fontium; & ipſi fontes. Theocr. Idyll. η. v. 943.

Καὶ νύμφαν ἄκριβος ἐὼν ἔπι ναΐδα γᾶμεν.

Et Nympham Naiadem duxit licet adoleſcens.

Ναετὴρ, ῆρος, (ὁ), *habitator*, in Epigr.
Ναέτης, ου, (ὁ), *idem*, Dionyſ. in Perieg.
Ναΐδιον, ου, (τὸ), *ſacellum*, *ædicula*. Th. ναός.
Νάϊος, ut νάϊος στρατὸς, *claſſis*. Th. ναῦς.
Νάκη, ης, (ἡ), *pellis caprina cum ſuo villo*. Odyſſ. ξ.

. . ἂν δὲ νάκην ἕλετ' αἰγός. h. e. *pellem capræ*.

Νακεστίλτης, ου, [ὁ], *lanificus*, qui ex pellibus lanas vellit: & νακοτιλτεῖν, *deglubere* apud Pollucem.
Νᾶμα, ατος, [τὸ], *latex*, *unda*, *rivus aquæ*.
Ναμάτιαῖον ὕδωρ, *aqua ſcaturiens*, Gaza lib. 2. hiſt. plant.
Ναματώδης, εος, (ὁ καὶ ἡ), *aquoſus*, ut ναματώδης χώρα, *locus riguus*, *aquis ſcatens*.
Ναμερτὴς, έος, (ὁ καὶ ἡ), *verus*, Dorice pro νημερτὴς, Heſych.
Νᾶνος, ου, (ὁ), *nanus*, *pumilio*. Gell. lib. 19. cap. 13. παρὰ τὸ νη, negativum, & ἄνω, *augeo*, quaſi *non creſcens*, Etym. Ariſt. lib. 4. de partibus animal. ait nani ſeu pumilionis naturam eſſe, ut pars ſuperior magna ſit, inferior parva. Equorum vero pumiliones dicuntur ἴννοι, ſive γύννοι, ideſt, *manni* Horatio, vel *mannuli* Martiali.
Νανώδης, εος, (ὁ καὶ ἡ), *pumilionis formam habens*.
Ναοποιὸς, οῦ, [ὁ], *templi exſtructor*, *vel templi cuſtos*, Trapezunt. interprete.
Ναὸς, οῦ, (ὁ), *templum*. Ναὸς Deorum eſt, σηκὸς vero Heroum, Ammon.
Ναοφύλακες, quibus tutela, & ſarta tecta ædium ſacrarum commiſſa ſunt, Ariſtot. 6. Polit.
Νάπος, εος, (τὸ), & νάπη, ης, (ἡ), *ſaltus*, *locus ſylvoſus*, *viretum*, *mons*, *clivus*: item *receſſus* intra montes, ubi flores optime proveniunt. Unde *Napeæ*, herbarum & florum deæ. Dicitur νάπη, quaſi νάφη, ἀ νη privativa

Digitized by Google

va particula, & *φάος*, *lux*. Hinc *νάπαι* nemoroſa loca vocamus & opaca. Plutarch. in Numa, *νάπας σκιερὰς*, dixit, ideſt, *lucos opacos*. Νάπος ὑλόκομον, Euripid. *ſaltus ſylvoſus*.

Ναπητῖνος, ου, [ὁ], *Napetinus*, ut Ναπητῖνος κόλπος, *ſinus Napetinus*, haud vero *Lameticus*, Λαμετῖνος, ut viri doctiſſimi legi jubent apud Dionyſ. Halic. *Sinus*, inquam, *Napetinus*, olim terminus Italiæ, quæ non ultra hunc, & ſinum Scylleticum patebat. Vide Cl. Mazochium Comment. in Tabb. Heracl. pag. 58. col. 1.

Νᾶπυ, (τὸ), *ſinapi*. Νᾶπυ dicendum, non σίναπι, ait Phrynichus. Νάπυος in genitivo legitur apud Theophr. lib. 1. hiſt. plant. Νάπεια etiam dicitur: Nicander in Alexiph.

Ἐκ δέ τε νάπειαν, ῥάφανόν θ' ἅλις . .

Ναρδῖτης οἶνος, vinum nardi odore conditum.

Ναρκισσίτης λίθος, *Narciſſites lapis*. Dionyſ. de ſitu orbis, ἀφεγγέα Ναρκισσίτην vocavit, h. e. *obſcurum*, v. 1031.

Πέτρας, αἳ φύουσι ἀφεγγέα ναρκισσίτην.

Cautes, quæ gignunt obſcurum Narciſſitem.

Ναυσίβιος, ου, (ὁ), *in navi vivens*.

Ναυσικλυτος, ου, (ὁ), *navibus inclytus*, Odyſſ. ξ. dicitur & Ναυσίκλειτος.

Νάω, *fluo*. Ariſtoph.

Νάω, pro ναίω, *habito*. Heſiod.

Νεανίας, ου, [ὁ], *adoleſcens*, *audax*, *ſtrenuus*, *robuſtus*. Hinc ἀνὴρ νεανίας, *vir acer*. Et Eurip. νεανίας λόγους, dixit, ideſt, *ſermones temerarios*, *juveniles & acres*, τολμηρούς. Eodem metire modo, νεανικὸς, νεᾶνις, ιδος, *puella*, & νεαρὸς, *novus*.

Νεαοιδὸς, οῦ, (ὁ), *recens ſeu novus poeta*, in Epigr.

Νεαπολίτης, ου, (ὁ), nomen gentile Neapolis: licet in nummis ſæpius Νεοπολ. quam Νεαπολ. legatur. Φιλολογώτατος Mazochius pag. 251. Comment. in Tabul. Heracl. id factum opinatur ab rei monetariæ Præfectis, ut noſtram *Neapolim* a cognominibus aliis urbibus diſcriminarent; proptereaque A in O (non præter analogiam) fuiſſe commutatam. Ea vero perſcribendi nominis ratio nummorum tenus ſtetit: cum Scriptores omnes modo Νέαν πόλιν, modo junctim ΝΕΑπολιν, cum A in ſcriptis ſuis enotarint.

Νεάπολις, εως, (ἡ), *Neapolis*, urbs Campaniæ, Regni Neapolitani caput, aliquando *Parthenope* dicta, Maronis tumulo clara:

Nec

Excipiunt laticem Niphœque, Hypaniſque, Rhaniſque.

Νιφοβλῆτες, *nive obrutæ*: epitheton maximorum montium: νιφοβλῆτες Ἄλπεις, *Alpes nive petitæ*, in Epigr.

Νιφόεις, εντος, *nivoſus*. Heſiod. ἐν Ὀλύμπῳ νιφόεντι, *in Olympo nivoſo*.

Νίφομαι, *nive obruor*. Nonn. κη. v. 236.

Νίφετο μὲν τότε γαῖα

Nive obruebatur tunc terra.

Νίφω, *ningo*.

Νῖνος, (ȣ), *Ninus*, filius Beli, primus Aſſyriorum rex. Nam Belus ſolam habuit Babylonem: Ninus vero totam Aſſyriam. Ovid.

Νιρεὺς, έος, nomen propr. Iliad. β. v. 180.

Νισαίη, *Niſææ*, nomen propr. Nymphæ, cujus meminit Virgil. 5. Æneidos;

Niſæque, Spioque, Thaliaque, Cymodoceque.

Νίσειος, ȣ, (ὁ), *Niſeus*, ut *canes Niſei* apud Ovid. 4. Faſt.

Νῖσος, ȣ, *Niſus*, rex Megarenſium, pater fuit Scyllæ: cetera vide apud Virgil. 1. Georg. & Tibull. lib. 1. Eleg. 4.

Νίσυρος, nomen Inſulæ eſt inter Cycladas. Iliad. β. v. 183.

Νομίκιος, & Νομικος, *Numicius*, & *Numicus*, ingens fluvius fuit in Latio; in quo repertum eſt cadaver Æneæ, & conſecratum. Vide Liv. Decad. 1. lib. 1.

Νυκτιφανὴς, έος, (ὁ καὶ ἡ), *noctu apparens*, *noctu lucens*, Nonnus. Hinc Luna *Noctiluca* dicitur Horatio.

Νυκτιλόχοι, [οἱ], *latrones nocturni*, Ariſtoph.

Νυκτιμένη, ης, [ἡ], *noctua*.

Νυκτίνομος, ȣ, [ὁ καὶ ἡ], *avis quæ noctu paſcitur*, & *vagatur*, ut *ulula*.

Νυκτιπλανὴς, έος, [ὁ καὶ ἡ], *noctivagus*, Oppian.

Νυκτίπολος, ȣ, [ὁ], *noctivagus*, ut *Luna noctivaga* dicitur a Poetis, & *currus noctivagus*.

Νυὸς, ȣ̃, [ἡ], *nurus*, *ſponſa*. Iliad. γ. v. 49.

νυὸν ἀνδρῶν αἰχμητάων,

ſponſam virorum bellicoſorum. Homerus Helenam, vocat quia Græci pro ea ceu pro fratris communis uxore recuperanda pugnabant.

Νῦσα, ης, (ἡ), *Nyſa*, urbs Arabiæ, apud quam (ut Diodorus ait) Bacchus educatus a Nymphis fuit. Unde & Νυσαῖος dictus eſt, ac cognominatus Διόνυσος, a

Iove

Iove ſcilicet, & Nyſa nomen accipiens.

Νυσεὺς, έος, dictus eſt Bacchus. Ovid. 4. Metamorph.

Νυσιὰς, άδος, *Nyſias*, *adis*, patronym. femin. ut *Nymphæ Nyſiades* apud Ovid. 3. Faſt.

Νυσιγενὴς, έος, [ὁ καὶ ἡ], *Nyſigena*, qui in Nyſa natus eſt. Catull. Argon. epigr. 59.

Νύχευμα, τος, [τὸ], *lucubratio*, *vigiliæ*, Eurip. in Supplicib.

Νύχιος, ου, (ὁ), *nocturnus*, *pernox*, Heſiod.

Νυχοβόρος, ου, [ὁ], *nocte vorans*: muris epith. apud Nicand. Prima producitur Ectaſi.

Νώδυνος, ου, (ὁ), *doloris expers*.

Νωδυνία, ας, (ἡ), *indolentia*, *doloris levatio*.

Νωνῦμος, ου, (ὁ), *inglorius*, *obſcurus*, *ignobilis*, media ſyllaba vi *Liquidæ* producta: Iliad. μ. v. 70.

Νωνύμνους ἀπολέσθαι . . . *inglorios perire* .

Et Iliad. ν. v. 227. & Odyſſ. α. v. 222. Sunt qui hic νώνυμνον legendum putant; ſed Euſtathius ſemper primam lectionem agnovit, præcipue fol. 849. lin. 32. Atque hanc etiam conſtanter agnovere MS. CCC. Cantabr. Barocc. Oxon. & MS. Mori. Præterea media producta reperitur apud Phocylid. v. 164.

Μὴ μείνῃς ἄγαμος, μή πως νώνυμος ὄληαι.
Ne maneas caelebs, ne forte ſine nomine pereas.

Et apud Apollon. β. Argon.

Μῡρίκῑνος, ου, [ὁ]. Iliad. ζ. v. 39.

Οζῳ ἐνὶ βλαφθέντε μυρικίνῳ . .

Μῡρικώδες φύλλον, *folium tamaricis*, Gaza.

Μῡρίνη, ης, (ἡ), *Myrine*, urbs in Æolia teſte Homer. Apollon. Argon. v. 603.

Ἀκροτάτῃ κορυφῇ σκιάει καὶ ἐσάχρι Μυρίνης.

Summo vertice inumbrat, & uſque ad Myrinen.

Μῡρίνη, ης, [ἡ], *myrtus*. Pollux.

Μῡρίνης οἶνος, *vinum unguentarium, ſeu unguento conditum*, quod & μυρίνιτης dicitur.

Μῡριόδους ἐλέφας, in Epigr. *egregios, ſeu multos dentes habens*.

Μῡριόνκυς, *infinitis navibus conſtans*. Μυριόναυν ἄρη, in Epig. h. e. *Martem, ſeu bellum infinitarum navium*.

Μῡριοπληθὴς, έος, (ὁ καὶ ἡ), *varius, multiplex*, ut μυριοπληθὴς κόσμος, *varius cultus*, Eurip.

Μῡριόπους, οδος, *mille habens pedes*: a Latinorum nonnullis *millepeda*. Vide Nicandri Scholiaſt.

Μῡριότευχοι, [οἱ], *multi armati*, Eurip.

Μῡριόφορτος, ου, (ὁ), *infiniti ponderis, infinita ferens pondera*: ut μυριόφορτος ναῦς, *oneraria navis*, in Epigr.

Μῡριόφυλλον, ου, [τὸ], *herba millefolium*, Plin. lib. 24. cap. 6.

Μῡριόφῡλος, ου, [ὁ], *infinitus*. Opp. Hal. α. v. 626.

Ὣς τότε μυριοφύλου ἁλὸς τέμνουσι κέλευθα.

Ita tum infiniti maris ſecant vias.

Μῡριόφωνος δῆμος, *populus infinitæ, ſeu multiplicis vocis*, in Epigr.

Μῡριστικὸς, οῦ, (ὁ), *odorus*.

Μῡριώνῡμος, *infinitis nominibus appellatus*, epitheton Iſidis, vel Lunæ, quod innumeris eſt inſignita nominibus. Hinc apud Grut. & Murat. *Iſidi Myrionymæ*.

Μυρμηκίτης, ου, (ὁ), lapis qui reptantis formicæ præfert imaginem.

Μυρμῦρω, *turbo, ſtrepitum edo*. Dicitur de fluminibus vehementer currentibus.

Μῡρόβροχοι, (οἱ), *Myrobrechi, ſive Myrobrecharii, quaſi unguento ſtillantes*. Ἀπὸ τοῦ βρέχειν, *proluo, aſpergo*. Plaut. Aul. 19. *Myrobrecharios* pro unguentorum confectoribus accipit ad capillos irrorandos. Ait enim, *aut manulearii, aut myrobrecharii*.

Μῡροπώλης, ου, [ὁ], *myropola, unguentorum venditor*.

Μῡροπώλιον, ου, (τὸ), locus ubi unguenta venduntur.

Μυ-

Μῦροθήκιον, ου, [τὸ], *myrothecium*, ideſt, *unguentorum repoſitorium*. Cicero ſcribit ad Atticum lib. 2. ſe *myrothecium* Iſocratis totum conſumpſiſſe in Commentario Conſulatus ſui ſcribendo: hoc eſt, *pigmenta oratoria*. *Vas unguentarium* dixit Plinius, quod & μυρίδα Pollux.

Μυροθήκη, ης, (ἡ), *pigmentorum officina*.

Μύρομαι, *lugeo*. Apoll. 2. Argon. & Iliad. ρ. v. 438.

. . χαμάδις ῥέε μυρομένοισι.

. . *in terram fluebat plorantibus*.

Μύρον, ου, (τὸ), *pigmentum*, *unguentum*. Anacreon ode ιι. & ode κ. Μύρον pro *fletu* Heſiodus poſuit in clypeo Herculis:

Πρόσθεν μὲν θάνατον τ' εἶχον κὴ δάκρυσι μύρον.

Ante quidem mortem habebant & lacrymis luctum.

Alii *unguentum* exponunt. Poſſet etiam dici potius id μύρον eſſe aor. 2. pro ἔμυρον, ut ſenſus ſit: *in anteriore ſui parte mortem habebant, & lacrymis fluebant*, pro *mortem & lacrymas afferebant ei, quem tetigiſſent*.

Μυρόπνους, *unguentum ſpirans*, in Epigr.

Μῦρος, *murena*, *piſcis mas*. Idem σμῦρος dicitur, Gaza.

Μυρόω, *ungo*. Ariſtoph. μεμυρωμένος, *unguentatus*, Catull.

Μυῤῥίνη, & μυρσίνη, *myrtus*. Ariſtoph. & Nic. in Ther. v. 355. ſed corripitur apud Anacr. ode δ.

Ἐπὶ μυρσίναις τερείναις.

Super myrtis tenellis.

Μυρσινίτης οἶνος, & μυρτίτης apud Dioſc. *vinum myrſinites*. Plin. fit ex myrti baccis.

Μυῤῥίτης, ου, [ὁ], *myrrhites*, gemma quæ myrrhæ colorem habet, odoremque unguenti. Plin. lib. ult. cap. 10.

Μυρτίνη, ης, [ἡ], *oleæ genus*; & apud Nicandrum arboris pyri genus, in Alexiph. v. 88.

Μύρω, *ſtyllo*, *fluo*. Heſiod.

Μύρωμα, ατος, [τὸ], *unguentum*, Ariſtoph.

Μύρων, ωνος, [ὁ], *Miron*, aut *Myro*, utrumque enim legitur, teſte Plin. lib. 34. cap. 2. Statuarius Eleutheri filius, & Hegeſiladis diſcipulus Syracuſanus, cujus vacca multorum poetarum epigrammatis celebratur. Ovid. 3. de Ponto, eleg. 1.

Ut ſimilis veræ vacca Myronis opus. Et Martial. lib. 8. 50.

Quis labor in phiala? docti Myos, anne Myronis?

Μυσάζω, *polluo ſcelere*, auctore Heſych. Th. μυσὸς, *ſcelus*.

Μυ-

Μῦσοὶ, (οἱ), *Myſi*, Myſiæ Europææ incolæ ad Iſtrum ſitæ, quæ olim dividebatur in ſuperiorem, quæ hodie *Servia*; & inferiorem, quæ hodie *Bulgaria* appellatur. Dionyſ. Perieg. v. 322.

Παννόνιοι, Μυσοί τε βορειότεροι Θρηΐκων.

Pannonii, Myſique magis boreales Thracibus. Et Iliad. *ν.* v. 5. 6.

Μυσῶν τ' ἀγχιμάχων, καὶ ἀγαυῶν ἱππημολγῶν,

Γλακτοφάγων, Ἀβίωντε, δικαιοτάτων ἀνθρώπων.

Fortibus & Myſis, nec non claris Hippemolgis,

Glactophagiſque, Abiiſque, quibus non juſtior alter.

Cur autem, Poſidonius in hunc Homeri locum commentans, Myſos θεοσεβεῖς καὶ καπνοβάτας [*deicolus & fumi ſcanſores*, aut potius *fumo inequitantes*] appellarit, vide apud Cl. Mazoch. tom. 2. Spicileg. Bibl. pag. 205. num. 2.

Μῦσὶς, ἴδος, (ἡ), *Myſia Aſiatica*, quæ & ipſa duplex eſt, minor ſcilicet quæ & *Olympena* dicitur; & major quæ ab hac ad Auſtrum jacet, hinc Temnum montem, inde Ægæum mare attingens, interjectis tamen hic illic quibusdam Phrygiæ partibus, quæ & ipſa duplex eſt, itaut certos earum terminos ſtatuere haud facile ſit. Unde adagium ortum refert Strabo de iis, quæ diverſa quidem ſunt, ita tamen ut ea diſtinguere difficile ſit:

Χωρὶς τὰ Μυσῶν καὶ Φρυγῶν ὁρίσματα.

Separati ſunt Myſorum & Phrygum termini. Dionyſ. Perieg. v. 805.

Βέβρυκες δ' ἐπὶ τοῖσι, καὶ οὔρεα Μυσίδος αἴης.

Bebryces autem poſt hos, & montes Myſiæ terræ.

Μῦχὸς, οῦ, (ὁ), *receſſus, ſeceſſus, locus abditus*: pro *ſinu* ubique apud Strabonem. Eurip. in Hecuba, μυχὸς ἄντρου, *antri receſſus*. Hom. Odyſſ. ἐκ μυχοῦ τοῦ λιμένος, *e longinqua portus parte*.

Μῦω, *claudo, occulto, nicto*. Ariſtoph. in Ranis, & in Epigr. χεῖλος ἔμυσε, *os ſe clauſit*. Ibidem: μεμυκότες ἄνεμοι, *venti ſilentes*. Reperitur etiam dictum de vulnere, cujus labra non hiant: μεμυκότα ἕλκη, *non biantia*: item *de roſis* apud Euſtath.

Μυώδης, εος, [ὁ καὶ ἡ], *muſculoſus*. Opp. Κυνηγ. α. v. 188.

Μηροὶ δ' εὐπαγέες μυώδεες . . .

Femora bene compacta & muſculoſa . .

Μῦων,

Μυῶν, ῶνος, (ὁ), pars quæ præcipue habet muſculos. Item pro *pulpis brachiorum*, & *coxarum*. Smyrn. β. v. 286.

Μυῶνος καθύπερθεν Ἀρήϊος οὔτασεν Αἴας.

Supra muſculum percuſſit Martius Ajax. & Theocr. Idyll. κέ. v. 149.

Μυωπαὶ σάρκες, apud Athen. lib. 9. *muſculoſæ carnes*.

Μυωπάζω, *nicto*, *nonniſi cominus objecta oculis intueor*. Μύωπες autem dicuntur qui ab ortu primo, proxima quidem, remota vero non vident. Dicti ſunt μύωπες παρὰ τῦ μύειν τὰς ὦπας, quia ſæpe connictant oculis.

Μυωπία, ας, (ἡ), affectus oculorum quo laborant, qui μύωπες dicuntur, qui ex nativitate parva quidem cominus vident, eminus vero nec vel magna poſſunt intueri. Atque ii ſcripta nonniſi oculis admota poſſunt legere: quod vitium ſanationem non recipit. Vide Aetium τετραβ. lib. 2. ſerm. 3.

Μυωπίζω, *ſtimulo*, *calcaribus urgeo*.

Μύωψ, ωπος, idem quod οἶστρος, inſecti genus eſt, quo maxime boves infeſtantur, *aſilus* Virgil. 3. Georg. *tabanus* Varroni. Significat etiam flagellum equi, *calcar*. Latini tandem μύωπας, vertunt *luſcioſos*, & *luſcitioſos*. Budæus. Hi tamen proprie non μύωπες, ſed νυκτάλωπες ſunt. Corripitur Tryphiod. v. 349.

Μωλύνω, *hebeto*, *obtundo*.

Nα-

N

Nάέτωρ, ορος, (ὁ), *fluens*. Th. *νάω*, *fluo*.

Ναΐάδες, & *ναΐδες*, Nymphæ fontium; & ipſi fontes. Theocr. Idyll. *η*. v. 943.

Καὶ νύμφαν ἄκρηβος ἰὼν ἐπ ναΐδα γᾶμεν.

Et Nympham Naiadem duxit licet adoleſcens.

Ναετὴρ, ῆρος, (ὁ), *habitator*, in Epigr.

Ναέτης, ου, (ὁ), *idem*, Dionyſ. in Perieg.

Ναΐδιον, ου, (τὸ), *ſacellum*, *ædicula*. Th. *ναὸς*.

Νάϊος, ut *νάϊος ϛρατὸς*, *claſſis*. Th. *ναῦς*.

Νάκη, ης, (ἡ), *pellis caprina cum ſuo villo*. Odyſſ. ξ.

. . ἂν δὲ νάκην ἕλετ' αἰγὸς. h. e. *pellem capræ*.

Νακετίλτης, ου, [ὁ], *lanificus*, qui ex pellibus lanas vellit: & *νακεπλτεῖν*, *deglubere* apud Pollucem.

Νᾶμα, ατος, [τὸ], *latex*, *unda*, *rivus aquæ*.

Ναματιαῖον ὕδωρ, *aqua ſcaturiens*, Gaza lib. 2. hiſt. plant.

Ναματώδης, εος, (ὁ καὶ ἡ), *aquoſus*, ut *ναματώδης χώρα*, *locus riguus*, *aquis ſcatens*.

Ναμερτὴς, έος, (ὁ καὶ ἡ), *verus*, Dorice pro *νημερτὴς*, Heſych.

Νάνος, ου, (ὁ), *nanus*, *pumilio*. Gell. lib. 19. cap. 13. *παρὰ τὸ νη*, negativum, & *ἄνω*, *augeo*, quaſi *non creſcens*, Etym. Ariſt. lib. 4. de partibus animal. ait nani ſeu pumilionis naturam eſſe, ut pars ſuperior magna ſit, inferior parva. Equorum vero pumiliones dicuntur *ἰννοὶ*, ſive *γυννοὶ*, ideſt, *manni* Horatio, vel *mannuli* Martiali.

Νανώδης, εος, (ὁ καὶ ἡ), *pumilionis formam habens*.

Ναοποιὸς, οῦ, [ὁ], *templi extructor*, *vel templi cuſtos*, Trapezunt. interprete.

Ναὸς, οῦ, (ὁ), *templum*. Ναὸς Deorum eſt, *σηκὸς* vero Heroum, Ammon.

Ναοφύλακες, quibus tutela, & ſarta tecta ædium ſacrarum commiſſa ſunt, Ariſtot. 6. Polit.

Νάπος, εος, (τὸ), & *νάπη*, ης, (ἡ), *ſaltus*, *locus ſylvoſus*, *viretum*, *mons*, *clivus*: item *receſſus* intra montes, ubi flores optime proveniunt. Unde *Napeæ*, herbarum & florum deæ. Dicitur *νάπη*, quaſi *νάφη*, à *νη* privati-

va

va particula, & φάος, *lux* . Hinc νάπας nemoroſa loca vocamus & opaca. Plutarch. in Numa, νάπας σκιερὰς, dixit, ideſt, *lucos opacos* . Νάπος ὑλόκομον, Euripid. *ſaltus ſylvoſus*.

Ναπητῖνος, ου, [ὁ], *Napetinus* , ut Ναπητῖνος κόλπος, *ſinus Napetinus*, haud vero *Lameticus*, Λαμετῖνος, ut viri doctiſſimi legi jubent apud Dionyſ. Halic. *Sinus* , inquam, *Napetinus*, olim terminus Italiæ, quæ non ultra hunc , & ſinum Scylleticum patebat . Vide Cl. Mazochium Comment. in Tabb. Heracl. pag. 58. col. 1.

Νᾶπυ, (τὸ), *ſinapi* . Νᾶπυ dicendum , non σίναπι , ait Phrynichus . Νᾶπυος in genitivo legitur apud Theophr. lib. 1. hiſt. plant. Νάπεια etiam dicitur : Nicander in Alexiph.

Ἐκ δέ τε νάπειαν, ῥαφανόν θ' ἅλις . .

Ναρδίτης οἶνος, vinum nardi odore conditum.

Ναρκισσίτης λίθος, *Narciſſites lapis*. Dionyſ. de ſitu orbis, ἀφεγγέα Ναρκισσίτην vocavit, h. e. *obſcurum*, v. 1031.

Πέτρας, αἱ φύουσι ἀφεγγέα ναρκισσίτην.

Cautes, quæ gignunt obſcurum Narciſſitem .

Ναυσίβιος, ου, (ὁ), *in navi vivens*.

Ναυσικλῦτος, ου, (ὁ), *navibus inclytus*, Odyſſ. ξ. dicitur & Ναυσίκλειτος.

Νάω, *fluo*, Ariſtoph.

Νάω, pro ναίω, *habito*. Heſiod.

Νεανίας , ου, [ὁ], *adoleſcens* , *audax* , *ſtrenuus* , *robuſtus* . Hinc ἀνὴρ νεανίας , *vir acer* . Et Eurip. νεανίας λόγους, dixit , ideſt , *ſermones temerarios* , *juveniles & acres* , τολμηρούς. Eodem metire modo , νεανικὸς, νεᾶνις , ιδος , *puella* , & νεαρὸς, *novus* .

Νεαοιδὸς, οῦ, (ὁ), *recens ſeu novus poeta*, in Epigr.

Νεαπολίτης , ου , (ὁ) , nomen gentile Neapolis : licet in nummis ſæpius Νεοπολ. quam Νεαπολ. legatur . Φιλολογώτατος Mazochius pag. 251. Comment. in Tabul. Heracl. id factum opinatur ab rei monetariæ Præfectis, ut noſtram *Neapolim* a cognominibus aliis urbibus diſcriminarent ; proptereaque A in O (non præter analogiam) fuiſſe commutatam . Ea vero perſcribendi nominis ratio nummorum tenus ſtetit : cum Scriptores omnes modo Νέαν πόλιν, modo junctim ΝΕΑπολιν, cum A in ſcriptis ſuis enotarint.

Νεάπολις , εως , (ἡ) , *Neapolis* , urbs Campaniæ , Regni Neapolitani caput, aliquando *Parthenope* dicta , Maronis tumulo clara:

Nec

Nec ſolum feſtas ſecreta Neapolis aras. Stat.

Νεκῦηγὸς, ȣ, (ὁ), *mortuorum & umbrarum ductor*, ſeu *portitor*, Charontis epith. in Epigr. Dicitur & νεκῦοςόλος: hinc νεκυοςόλος πορθμεὺς, ibidem.

Νεκῦοσσόος, ut νεκυόσσόος ὥρη, *hora ſuſcitans mortuos*, Nonn.

Νεογιλὶς, ίος, [τὸ], &

Νεογιλὸς, ȣ, (ὁ), *infans juvenis*, *recens natus*. Odyſſ. μ. v. 86.

Τῆς ἤτοι φωνὴ μὲν ὅση σκύλακος νεογιλῆς.

Hujus quidem vox quanta catuli leonis.

Νεόθυτος, ȣ, (ὁ), *nuper immolatus*.

Νεόπλυτος, (ὁ ϗ ἡ), *recens ablutus*.

Νεόζυγες, [αἱ], *recens nuptæ*, Apoll.

Νεόζυγος, ȣ, (ὁ ϗ ἡ), *recens copulatus*, *recens nupta*, Eurip.

Νευρῖτις, deſcribitur inter gemmas apud Orpheum.

Νηγάτεος, ȣ, (ὁ ϗ ἡ), quaſi νεηγάτεος, ideſt, νεωςὶ γενόμενος, *novus*, *nuper factus*. Iliad. β. v. 43.

Νήδυμος, ȣ, (ὁ), *dulcis*, pro ἥδυμος, pleonaſm. τȣ̃ ν. vel *profundus*, unde vix emergere, vel excitari poſſis; a νὴ privat. & δύω. Iliad. β. v. 2.

Νηλιτὴς, ίος, [ὁ ϗ ἡ], *peccator*, quia λίαν ἁμάρτωλος. Poteſt etiam eſſe νὴ ςερητικὸν μορίον, *privativa particula*, eritque Νηλιτὴς, *culpa vacans*, ἀναμάρτητος. Hom. Odyſſ. π. & τ.

Νηλῖτις, ιδος, *non peccans*, *inſons*.

Νηπίαχος, ȣ, [ὁ], *parvus infans*. Iliad. β. v. 338. & Phocylid.

Νηπιάχοις ἀπαλοῖς μὴ μάρψῃ χεῖρα βιαίως.

Infantibus tenellis ne corripias manum violenter.

Hinc ἐκ νηπιάχȣ, ἐκ βρέφεος, ἐκ παιδὸς, h. e. *a puero*, *a pueritia*, in Epigr.

Νηρίτης, ȣ, (ὁ), *nerites*, conchæ genus natatilis, quam *naticem* Gaza vertit, ut ſit *natex*, *icis*, apud Ariſtot. lib. 4. de Partib.

Νήριτος, ȣ, (ὁ), *magnus*, *multus*, *innumerabilis*. Heſiod. Βοᾷ τότε νήριτος ὕλη: *immenſa & frondoſa ſylva*.

Νησὶς, ίδος, (ἡ), *Neſis*, *idis*, & *Nebum*, Inſula parva Campaniæ, proxima continenti, inter Neapolim, & Puteolos, aſparago herbâ celebris. Hujus nominis caſus obliqui interdum producti reperiuntur. Papin.

Syl-

Sylvaque, quæ fixam Pelago Neſida coronat. Adde Lucan. lib. 6. v. 90.

Νικαίαρχος, ου, (ὁ), *Nicæarchus*, Pictor fuit ſua ætate eximius. Hic inter alia Venerem inter Gratias & Cupidinem pinxit: & Herculem triſtem inſaniæ pœnitentia. Plin. lib. 35. cap. 11.

Νίκανδρος, *Nicandrus, ſive Nicander*, Colophonius, Grammaticus, & Poeta, & Medicus tempore Attali juvenis illius, qui Gallogræcos vicit. Auctor Suidas. Nic. Alexiph. v. 629.

Νικάνωρ, ορος, nomen propr.

Νικάω, *vinco, fero palmam*. Iliad. α. v. 576.

. . ἐπεὶ τὰ χερείονα νικᾷ.

. . *quoniam pejora vincunt.*

Νίκη, ης, (ἡ), *victoria*. Iliad. η. v. 21.

. . Τρώεσσι δὲ βούλετο νίκην.

. . *Trojaniſque cupiebat victoriam.*

Νίκη Ἀθηνᾶ, Statua erat Athenis in honorem Palladis erecta, dextra manu tenens malum punicum, ſiniſtra vero robur, & imperium oſtentans.

Νικητήριον, ου, (τὸ), *victoria, præmium victoriæ*, quod ob victoriam fiebat, & de collo pendens geſtabatur, ut *torques*, & hujuſmodi, ut ſcribit vetus Iuvenalis interpres in Sat. 3. in illud v. 68.

Et ceromatico fert niceteria collo.

Νικητὴς, ου, [ὁ], *victor*.

Νικηφόρος, [ὁ καὶ ἡ], *victor*. Item nomen propr.

Νικίας, ου, (ὁ), *Nicias*, nomen prop. Theocr. Idyll. ια. v. 2.

Νικόλαος, & Νικόλεως, *Nicolaus*, nomen propr.

Νικόμαχος, *Nicomachus*, pater Ariſtotelis.

Νικόπολις, nomen urbis in Epigr.

Νιφάτης, ου, (ὁ), *Niphates*, majoris Armeniæ fluvius ſuper Aſſyriam; quo nomine dictus eſt mons Armeniæ, ex quo Tigris naſcitur, ut refert Strabo. Virg. 3. Georg.

Addam urbes Aſiæ domitas, pulſumque Niphatem.

Montem dixit pro populo: intelligit enim Armenios, apud quos mons eſt Niphates. Dictus eſt autem *Niphates* ἀπὸ τῆς νιφάδος, h. e. *a nivibus*. Hinc apud Horat. 2. Carm. ode 9. *rigidus Niphates* vocatur.

Νίφη, ης, [ἡ], *Niphe*, una ex comitibus Dianæ, a niveo candore appellata. Ovid. 3. Metamorph.

M Ex-

Digitized by Google

Excipiunt laticem Niphenque, Hypaniſque, Rhaniſque.

Νιφοβλῆτες, *nive obrutæ*: epitheton maximorum montium: νιφοβλῆτες Ἄλπεις, *Alpes nive petitæ*, in Epigr.

Νιφόεις, εντος, *nivoſus*. Heſiod. ἐν ὀλύμπῳ νιφόεντι, *in Olympo nivoſo*.

Νίφομαι, *nive obruor*. Nonn. κη. v. 236.

Νίφετο μὲν τότε γαῖα

Nive obruebatur tunc terra.

Νίφω, *ningo*.

Νῖνος, (ὁ), *Ninus*, filius Beli, primus Aſſyriorum rex. Nam Belus ſolam habuit Babylonem: Ninus vero totam Aſſyriam. Ovid.

Νιρεὺς, έος, nomen propr. Iliad. β. v. 180.

Νισαίη, *Niſææ*, nomen propr. Nymphæ, cujus meminit Virgil. 5. Æneidos:

Niſææque, Spioque, Thaliaque, Cymodoceque.

Νίσειος, ου, (ὁ), *Niſeus*, ut *canes Niſei* apud Ovid. 4. Faſt.

Νῖσος, ου, *Niſus*, rex Megarenſium, pater fuit Scyllæ: cetera vide apud Virgil. 1. Georg. & Tibull. lib. 1. Eleg. 4.

Νίσυρος, nomen Inſulæ eſt inter Cycladas. Iliad. β. v. 183.

Νομίκιος, & Νομικος, *Numicius*, & *Numicus*, ingens fluvius fuit in Latio; in quo repertum eſt cadaver Æneæ, & conſecratum. Vide Liv. Decad. 1. lib. 1.

Νυκτιφαὴς, έος, (ὁ καὶ ἡ), *noctu apparens*, *noctu lucens*, Nonnus. Hinc Luna *Noctiluca* dicitur Horatio.

Νυκτιλόχοι, [οἱ], *latrones nocturni*, Ariſtoph.

Νυκτιμένη, ης, [ἡ], *noctua*.

Νυκτίνομος, ου, [ὁ καὶ ἡ], *avis quæ noctu paſcitur, & vagatur*, ut *ulula*.

Νυκτιπλανὴς, έος, [ὁ καὶ ἡ], *noctivagus*, Oppian.

Νυκτιπόλος, ου, [ὁ], *noctivagus*, ut *Luna noctivaga* dicitur a Poetis, & *currus noctivagus*.

Νυὸς, οῦ, [ἡ], *nurus*, *ſponſa*. Iliad. γ. v. 49.

νυὸν ἀνδρῶν αἰχμητάων,

ſponſam virorum bellicoſorum. . . Homerus Helenam, vocat quia Græci pro ea ceu pro fratris communis uxore recuperanda pugnabant.

Νῦσα, ης, (ἡ), *Nyſa*, urbs Arabiæ, apud quam (ut Diodorus ait) Bacchus educatus a Nymphis fuit. Unde & Νυσαῖος dictus eſt, ac cognominatus Διονύσιος, a

Iove

Iove ſcilicet, & Nyſa nomen accipiens.

Νυσεὺς, έος, dictus eſt Bacchus. Ovid. 4. Metamorph.

Νυσιὰς, άδος, *Nyſias*, *adis*, patronym. femin. ut *Nymphæ Nyſiades* apud Ovid. 3. Faſt.

Νυσιγενὴς, έος, [ὁ καὶ ἡ], *Nyſigena*, qui in Nyſa natus eſt. Catull. Argon. epigr. 59.

Νυχεύμα, τος, [τὸ], *lucubratio*, *vigiliæ*, Eurip. in Supplicib.

Νύχιος, ου, (ὁ), *nocturnus*, *pernox*, Heſiod.

Νυχοβόρος, ου, [ὁ], *nocte vorans*: muris epith. apud Nicand. Prima producitur Ectaſi.

Νώδυνος, ου, (ὁ), *doloris expers*.

Νωδυνία, ας, (ἡ), *indolentia*, *doloris levatio*.

Νωνυμνος, ου, (ὁ), *inglorius*, *obſcurus*, *ignobilis*, media ſyllaba vi *Liquidæ* producta. Iliad. μ. v. 70.

Νωνύμνους ἀπολέσθαι *inglorios perire*.

Et Iliad. ν. v. 227. & Odyſſ. α. v. 222. Sunt qui hic νώνυμνον legendum putant; ſed Euſtathius ſemper primam lectionem agnovit, præcipue fol. 848. lin. 32. Atque hanc etiam conſtanter agnovere MS. CCC. Cantabr. Barocc. Oxon. & MS. Mori. Præterea media producta reperitur apud Phocylid. v. 164.

Μὴ μείνῃς ἄγαμος, μή πως νώνυμνος ὄληαι.

Ne maneas caelebs, ne forte ſine nomine pereas.

Et apud Apollon. β. Argon.

Ξ

Ξηρόμυρον, *unguentum ſiccum*. Vide Aetium lib. 6.

Ξηροπυρίτης, ου, (ὁ), *panis cibarius*, *ſeu furfuraceus*. Amerias apud Athen. lib. 3.

Ξηροφαγεῖν, *pane ſicco uti*, & *ſolitario* h. e. *ſine opſonio*. Servant adhuc hanc Itali locutionem: nam apud nos *pane aſciutto*, idem eſt, quod Latine *ſiccus*. Vide Iulium Capitolinum in Antonino Pio, hunc Principem *panis ſicci* fragmento ruentem ſtomachum fulciviſſe narrat. Atque hinc eſt illa ξηροφαγία, uſitatum apud Chriſtianos nomen, qua Fideles tota quadrageſima utebantur, Sabbatis ac Dominicis exceptis, uti ex Canone Laodiceno quinquageſimo. Cl. Mazoch. tom. 2. Spicileg. Bibl. pag. 511.

Ξόανον, ου, (τὸ), *ſtatua*, *ſignum*, ac proprie quæ Heroibus erigitur ſtatua, quemadmodum quæ diis, εἴδωλον, quæ regibus ἀνδριὰς. Ξόανα, *ſimulacra brevia*, *quæ portabantur in Lecticis*, inquit Servius Virgilii interpres, qui etiam ſic ſcribit, ligneum ſimulacrum Latine *delubrum* a libro, ideſt, raſo ligno factum, quod Græce ξόανον dicitur. Vide Ammon.

Ξυάλη, & ξυήλη, *radula*, inſtrumentum quo aliquid raditur: Heſych. vocat *falculam*, *ſive falcatum gladium*.

Ξυίνη Λακωνικὴ apud Pollucem *aſcia*, *ſecuris*, qua utebantur Lacones.

Ξυηρὸς, ου, [ὁ], *levigatus*,

Ξυλίτης, ου, (ὁ), *piſcis quidam*.

Ξυνὸς, ου, (ὁ), *communis*: ξυνὸν δόρυ, *adjutrix haſta*, & *ſocia periculi*. Iliad. ο. v. 193. & Theocr. Idyll. κγ. v. 24.

Ξυνήων, ονος, (ὁ καὶ ἡ), *communis*. Nonn. v. 266.

Εὐνέταν, ἢ θυγατέρα βαλὼν ξυνήονι πότμῳ.

Conjugem, aut filiam mittens communi morti.

Ξυνῇ, *communiter*. Dionyſ. de ſitu Orbis v. 1097.

Ξυνῇ ὁμῶς μάλα πάντας ἐπωνυμίην Ἀριηνοὺς.

Communiter ſimul omnes cognomento Arianos.

Ξυνόω, *conjungo*, *conſocio*. Nonn.

. . ἔπος ξύνωσε Φιλίππῳ . . *reſpondit Philippo*.

Et alibi: . . τό-

. . τόδε πάντες ἐνὶ ξυνώσατε μύθῳ.

. . *hoc una & eadem ſententia dixiſtis.*

Ξύϛις, εντος, *politus*, *levigatus*. Th. ξύω.

Ξυράω, & ξυρέω, *rado*, ut κείρω *tondeo*. Soph. in Ajace.

Ξυρήκης, εως, [ὁ καὶ ἡ], *pubeſcens*, *aptus qui radatur*. ξυρήκης χειρὶ, Euripid.

Ξυρήσιμος, ου, (ὁ), idem quod ξυρήκης.

Ξύρησις, εως, [ἡ], *raſura*, Columell.

Ξυρίας, ου, (ὁ,) *qui ad cutem tonſus eſt*, *raſus*; eſt & perſona tragica; Poll.

Ξύριον, ου, (τὸ), *novacula*.

Ξυροδόχη, ης, (ὁ), apud Ariſtoph. & Poll. &

Ξυροθήκη, ης, [ἡ], *theca novacularum*.

Ξύρομαι, *rador*, vel *me rado*, proprie novacula.

Ξυρὸν, ῦ, (τὸ), apud Poll. & ξυρὸς, (ὁ), *acutus*, *ad radendum & ſcalpendum idoneus*. Iliad. κ. v. 173.

. . πάντεσσιν ἐπὶ ξυρῦ ἵϛαται ἀκμῆς.

. . *res omnibus in novaculæ ſitæ ſunt acie*. Vide Eraſm. in Proverb. *in acie novacula*; pro quo & ξυρεῖν ἐν χρῷ, *tondere ad cutem* dicitur, cum ſignificatur quod eſt proximum periculo.

Ξυσσῖτος, ου, [ὁ], *convictor*; *contubernalis*. Th. σῖτος, *panis*.

Ξύω, *rado*, *erado*; *polio*, *dolo*. Ξύειν etiam *ſcribere* eſt, τὸ γράφειν, Homero, teſte Suida. Unde ξύσματα, τὰ γράμματα, *literæ*, & *characteres*.

O

Οἄρ, ἄρος, (ἡ), *uxor*. Iliad. ε. v. 487.
Οαρίζω, *loquor*, proprie cum mulieribus. Iliad. ζ. v. 518.
Οαριστὴς, ȣ̃, (ὁ), *confabulator*, *familiaris*. Odyſſ. τ. v. 179.
Οαριστὺς, ύος, [ἡ], *confabulatio*. Iliad. ξ. v. 216.
Οᾶρος, ȣ, (ἡ), *femina*. Iliad. ι. & in Epigr.
Οβριμος, ȣ, [ὁ], *potens*, *minax*, *fortis*. Iliad. δ. v. 455.
Οβριμοεργος, ȣ, (ὁ), *horrenda*, *& gravia patrans*. Iliad. ε. v. 403.
Οβριμόγυιος, ȣ, (ὁ), *validus*, *robuſtus*, proprie *validos artus habens*, epith. Ceti apud Oppian. Halieut. γ. v. 39.
Οβριμοπάτρη, ης, (ἡ), vel ὀμβριμοπάτρη, *nata patre prævalido*, *& forti*, epith. Minervæ. Iliad. γ. v. 357.
Οβριμόπατρος, ȣ, [ὁ ϗ ἡ], *forti patre genitus*. Iliad. ε. v. 747.
Οβριμόθυμος, ȣ, [ὁ], *magnanimus*, Heſiod. in Theog.
Οδίτης, ȣ, [ὁ], *viator*. Odyſſ. η. v. 204.

. . ϗ μȣ̃νος ἰὼν ξύμβληται ὁδίτης.
. . *& ſolus iens occurrerit viator*.

Οδύνη, ης, (ἡ), *dolor*. Odyſſ. α. v. 244. & Odyſſ. β. v. 79.

. . ἀπρήκτȣς ὀδύνας ἐμβάλλετε θυμῷ.
. . *inanes dolores injicitis animo*.

Οδυνηρὸς, ȣ̃, [ὁ], *gravis*, *moleſtus*, *acerbus*. Ariſtoph.
Οδυνήφατος, ȣ, (ὁ, *pellens dolorem*. Iliad. ε. v. 402.
Οδύρομαι, *lugeo*, *lamentor*, *doleo*. Iliad. β. v. 290. & Odyſſ. α. v. 243.

. . οὐδ' ἔτι κεῖνον ὀδυρόμενος στεναχίζω.
. . *neque amplius illum lugens defleo*.

Οκριόεις, εντος, [ὁ], *horrendus*, *dirus*. Iliad. ζ. v. 345.
Οκρυόεις, εντος, [ὁ], *idem*.
Οιέανος, *unicam veſtem habens*. Vide ἑανὸς.
Οἴεαι, antep. l. pro οἴῃ, per dialyſin, *exiſtimas*. Iliad. ι.

Δαιμονίη αἰεὶ μὲν ὀΐεαι . . *ſuſpicaris*.

Οἴω, *puto*, *opinor*, *cenſeo*. Iliad. α. v. 59.

Ατρείδη, νῦν ἄμμε παλιμπλαγχθέντας ὀΐω.
Atride, *nunc nos iterum errantes puto*.

Ο-

Οἰδιποδιόνιος, *Oedipodionius*. Ovid. 15. Metam.
Oedipodioniæ quid ſunt niſi nomina Thebæ?

Οἰδιποδιονίδης, ου, (ὁ), *Oedipodionides*, patronym. maſc. Stat. 11. Thebaidos:
Oedipodionides furtim deſerta pererrat.

Οἰκόσιτος, ου, [ὁ], *qui alitur domi, qui ex ſuo vivit*. Opponitur τῷ παρασίτῳ. Οἰκόσιτοι μαθηταὶ, dicuntur diſcipuli, qui magiſtri ædes diſcendi cauſſa frequentant, ſed non ab eo aluntur. Tandem οἰκόσιτοι *nuptiæ* ſunt, quæ domi celebrantur inter familiares dumtaxat, remota cetera forenſi multitudine. Athen.

Οἰκοτρίβης, ου, (ὁ), Euſtath. is qui natus ſervis parentibus, ipſe etiam eſt ſervus: *verna*, h. e. ſervus domi natus.

Οκτάρυμος, ſeu ὀκτάῤῥυμος, ου, (ὁ καὶ ἡ), *octijugis*, *octo temones habens*.

Οἰνοβαρὴς, έος, [ὁ καὶ ἡ], *vino gravis*, *ebrius*. Iliad. α. v. 222.

Οἰνοπίπης, ου, (ὁ), *vinolentus*, *temulentus*. Ariſtoph. At vero ſecundum Suidam, οἰνοπίπης, proprie eſt is, qui circumcirca vagis oculis inveſtigat quod poteſt, ut γυναικοπίπης, παρθενοπίπης, & παιδοπίπης, ab ὀπιπεύω, *circumſpicio*.

Οἰσάμενος, ου, (ὁ), *ſuſpicatus*. Apoll. Arg. δ. v. 220.
. . οὐκ' ὀϊσαμένη δόλον εἶναι.
. . *nullum ſuſpicata dolum ſubeſſe*. Th. ὀΐω.

Ὀϊζυρὸς, οῦ, [ὁ], *ærumnoſus*, *miſer*. Iliad. α. v. 417.
Νῦν δ' ἅμα τ' ὠκύμορος καὶ ὀϊζυρὸς περὶ πάντων.
Nunc autem ſimul & cito moriturus, & miſer ſupra omnes. Apud Theognidem, ὀϊζυρὸς, eſt *improbus*.

Ὀλβιόθυμος, ου, (ὁ), *beatus*. Orph. hym. in Iovem.

Ὀλιγοδρανέω, *langueo*, dicitur proprie de animam agentibus. Iliad. ο. v. 245.

Ὀλιγοδρανία, ας, (ἡ), *languor*, in Epigr.

Ὀλιγόμυθος, *pauciloquus*, Plaut.

Ὀλιγόπυρος, *parum habens tritici*. Theophr. lib. 4. cap. 12.

Ὀλιγοσιτεῖν, *exiguo cibo eſſe contentum*.

Ὀλιγοσιτία, ας, [ἡ], *continentia in victu*.

Ὀλιγόσιτος, ου, [ὁ], *qui modico cibo utitur*.

Ὀλιγόψυχος, ου, (ὁ), *puſillanimis*.

Ὀλολυγὴ, ῆς, [ἡ], *ejulatus muliebris*, *vociferatio*. Iliad. ζ.
Αἱ δ' ὀλολυγῇ πᾶσαι . . .

Quæ ejulatu omnes . . . . *Supplicia muliebria* dixit Salluſt.

Ὀλολῦγόνες, genus ejulatus, quem emittunt mares ranæ, cum feminas ad coitum vocant, quem etiam *ololygones* Latini vocant, h. e. ὀλολύζοντες. Vide Plin. lib. 11. cap. 37.

Ὀλολῦγὼν, ὄνος, *avis ſolitariæ genus*, apud Aratum: quam Cicero *acredulam* vocavit. Theocr. Idyl. ζ. v. 139.

Ὀλόπῦρος, *triticum integrum*.

Ὀλόσφῦρος, ϗ ὁλοσφύρατος, apud Heſych. *ſolidus, non conflatus, ſed malleo ductus*. Dicitur etiam ὁλοσφυρήλατος. Th. σφῦρα, *malleus*.

Ὀλοφῦρομαι, *lugeo, queror, ejulo*. Iliad. ε. v. 871.
Καὶ ῥ᾽ ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Et lamentans verbis alatis allocutus eſt.

Ὀλοψῦχῶς, *toto animo*.

Ὀλυμπιονίκης, ε, [ὁ], *victor in Olympiis, qui Olympia vicit*, Valla apud Thucydid.

Ὀλῦρα, ας, (ἡ), *legumen nigrum ervo minus*, quod hodieque apud maritimos Lyciæ majoris nomen ſervat. *Siligo*. interpr. Theodor. Nonnulli a ſiligine ſeparant. Valla nunc *avenam*, nunc *far* interpretatur. Plin. lib. 18. *arincam* exponit. Homerus etiam pabulum facit equorum Iliad. ε. v. 196.
. . κρῖ λευκὸν ἐρεπτόμενοι, ϗ ὀλύρας.
. . *hordeum album comedentes, & arincam*.

Ὁμᾶδος, ε, [ὁ], *conventus, cœtus*. Iliad. β. v. 95. Dicitur & ὁμὰς, ἄδος.

Ὁμᾶλῦνω, *explano, polio, adæquo*.

Ὁμᾶλῦνων, *adæquans ſolo*.

Ὁμηγῦρις, εως, (ἡ), *cœtus*. Hom. hym. in Apollin.
Εἰσι Διὸς πρὸς δῶμα, θεῶν μεθ᾽ ὁμήγυριν ἄλλων.
Contendit Iovis domum, deorum cum cœtu aliorum.

Ὁμηγῦρίζομαι, *congrego, çogo*. Odyſſ. π.

Ὁμηρομάστιξ, ῖγος, (ὁ), *Homeromaſtix*, h. e. *Homeri flagellum*, cognomentum eſt Zoili cujuſdam.

Ὁμιλᾶδὸν, *ſimul, turmatim, catervatim*. Iliad. μ. v. 3.
Ἀργεῖοι, ϗ Τρῶες ὁμιλαδὸν.
Argivi, & Troes catervatim.

Ὁμῖληδὸν, *idem*. Heſiod.

Ὁμῖλέω, *verſor, concionor, convivo*. Iliad. α. v. 261.
. . ϗ ἀρείοσιν, ἠέπερ ὑμῖν
Ἀνδράσιν ὡμίλησα.

. . . *& cum melioribus, quam vos eſtis,*
Viris conſuetudinem habui . . .

Ομιλητὴς, ȣ, (ὁ), *diſcipulus, contubernalis.*

Ομῖλος, ȣ, [ὁ], *vulgus, cœtus, turba.* Iliad. *ν.* v. 307.
. . . πῇ τ' ἄρ μέμονας καταδῦναι ὅμιλον;
. . . *qua parte fert animus ingredi turbam?*

Ομιχεῖν, *mejere, lotium reddere, urinam facere.* Heſiod. lib. 2. ἔργων:
Μηδ' ἄντ' ἠελίοιο τετραμμένος ὀρθὸς ὀμιχεῖν.
Neque contra Solem verſus erectus mejito.

Ομίχησις, εως, (ἡ), *mictus, lotium, commictus* Lucretió lib. 4.
At commictus aquæ digitum non altior unum. *Micturam* dicit Albertus lib. 7. de Animalib. Plautus urinam vocavit *fullonicam* in Aſinaria: *Mirum*, inquit, *niſi fullonicam bibere ſolitus.* Quoniam fullones, auctore Plin. lib. 28. utuntur illa, eos propterea podagrâ tentari negant: quam idem Plinius ob eamdem cauſſam *fulloniam* appellat. Heſychius hanc vocem aſpirat.

Ομοθυμαδὸν, *unanimiter, unanimi conſenſu.*

Ομοψύχως, *communi omnium conſenſu.*

Ομόθυμος, ȣ, (ὁ), *unanimis.*

Ομοθυμία, ας, (ἡ), *unanimitas.* Liv.

Ομοιόκριθος, *hordei gerens ſpeciem, hordeo ſimilis.*

Ομοιόπυρος, *tritico ſimilis.* Theophr. lib. 4. cap. 6.

Ομοσιτέω, *ſimul veſcor.*

Ομόσιτος, ȣ, (ὁ), *convictor, qui una veſcitur.*

Ομότιμος, ȣ, (ὁ), *par honore.* Phocyl. v. 34.
Εςωσαν ὁμότιμοι ἐπήλυδες ἐν πολιήταις.
Sint in pari honore advenæ cum civibus.

Ομόφυλος, ȣ, (ὁ καὶ ἡ), *ejuſdem generis, ſeu tribus, contribulis.* Hinc ὁμόφυλοι ὄρνιθες, *ejuſdem generis aves*, Xenoph. ὁμόφυλος ζεὺς, *gentilitius Iupiter, contribulis Iupiter*, Plato in legib.

Ομόψυχος, ȣ, (ὁ καὶ ἡ), *unanimis, concors.*

Ομοψύχως, *unanimiter, eodem animo.*

Ομφακίτης οἶνος, *omphacites vinum, quaſi acerbum*: fit ſiccata ſole uva paullo ante maturitatem decerpta. Dioſc. lib. 5. cap. 14.

Ομφακίτης κηκὶς, *galla omphacitis*, cujus duo genera vide apud Dioſc. lib. 1. cap. 47.

Ονῖτις, ιδος, [ἡ], *Onitis* Plinio, & ὀνῖτις Dioſcoridi, genus eſt origani, quod deſcribit Dioſc. lib. 3. cap. 33.

Sic dictum eſſe volunt, quia ſit aſinorum pabulum.

Ονοβάτις, (ἡ), *mulier in adulterio deprehenſa*: apud Cumanos in forum deducebatur, & ſaxo impoſita omnibus proponebatur, indeque aſino impoſita per civitatem vehebatur. Ea infamia notatam, ὀνοβάτιν appellabant. Ab eo tempore lapidem tamquam impurum, & deteſtabilem vitabant. Eraſm. in Chiliad. & apud Heſych. ὀνοβάτιδες, *famoſæ mulieres*. Originem fabellæ de aſinino capite, quod conſtanti ſuperſtitione ab Iudæis coli Ethnici commenti ſunt, ex eo decepti, quod *Beth-aven*, aut potius *Beth-on*, Græce οἶκος ὄνε, tum *templum abominationis*, tum *aſini* redderetur, vidsíis apud Cl. Mazoch. tom. 2. Spicileg. Biblici pag. 59. & 60.

Ονυχίτης, ε, [ὁ], *onychites lapis*, Suid.

Ονύτης, ε, (ὁ), *Onytes*, nomen viri propr. quod Donatus (inquit Servius) dicit aut gentile eſſe, aut patronymicum: ſed hoc non procedit, quia neque patronymicum in *tes* exit, neque *Onytes*, a qua gente ortum habeat, uſquam lectum eſt. Proprium ergo eſt. Hæc Servius enarrans Virgilianum illud lib. 12. Æneid.

Tres uno congreſſu, & mæſtum mittit Onytem.

Οξυθυμεῖν, *acriter iraſci*, *excandeſcere*. Dicitur &

Οξυθυμεῖσθαι Ariſtophani.

Οξυθυμία, ας, [ἡ], *excandeſcentia*, *iracundia*: quod vitium opponitur μακροθυμίᾳ h. e. *æquanimitati*.

Οξυθύμια, [τά], & pro eodem ὀξυθυμία, ας, (ἡ), *piacula atque expiationes quædam*, quas, luſtratis ædibus, efferebant in trivia, ut illa in Virgilii Pharmaceutria ita jubet:

Fer cineres, Amarylli, foras; rivoque fluenti,

Tranſque caput jace: ne reſpexeris. Alii hac voce *Cruces* intelligunt & *ligna*, e quibus nonnulli ſtrangularentur. Ita Ariſtarchus apud Suidam.

Οξύῤῥινες, (οἱ), *naſo acuto*.

Οξυθυμίας, ε, (ὁ), &

Οξύθυμος, *præceps animi*, Virgilio *iræ impatiens*, qui *cerebroſus* Horatio: *cerebroſus proſilit unus*. Et alibi: *O te, Bollane, cerebri Felicem!* Idem poeta cum de ſe ait: *iraſci facilem, tamen ut placabilis eſſet*; ſignificat ſe eſſe θυμικὸν καὶ ὀξύθυμον: nam hi iram colligunt, & ponunt temere: quod ipſe de pueris dixit; de quibus ita Ariſtoteles Rhet. 2. καὶ θυμικοὶ, καὶ ὀξύθυμοι, ideſt, *iracundi & acris iræ*. Idemque ait, *cerebroſos*, & *liberos* in lo-

loquendo non metuendos, ſed mites diſſimulatoſque hoſtes.

Οπάων, ονος, [ὁ], *miniſter*, *comes*. Iliad. η. v. 165. dicitur & ὀμὰς, ἀδος.

Οπιπεύω, *contemno*. Nonn. ζ. v. 54.

Τερπωλῆς χατέοντας ὀπιπεύων ὑμεναίους.

Delectatione carentes contemnens hymenæos. Item *obſervo*, *contemplor*.

Οπλίτης, ου, (ὁ), *miles*. Opp. κυνηγ. β. v. 64.

Στράπτουσαι θαμινοῖσιν ἐναντίον ὁπλίτῃσιν.

Fulgentes confertis ex adverſo militibus.

Οπλιτεύω, *armatus incedo*.

Οπλιτίδες, [αἱ], *ſtatuæ feminarum armatæ*.

Οπλιτοδρομεῖν, eorum eſt, qui armati curſu certabant.

Οπλιτοδρόμος, ου, (ὁ), apud Polluc. *armatus currens*.

Οπλιτοπάλης, ου, (ὁ), apud Æſchyl. *qui armatus luctatur*.

Οπωρινὸς, οῦ, (ὁ), *autumnalis*. Iliad. ε. v. 5.

Αστέρ' ὀπωρινῷ ἐναλίγκιον . .

Stellæ autumnali ſimilem . . & lib. π. v. 385.

Οπίτης, ου, [ὁ], nomen prop. viri. Iliad. λ. v. 200.

Οραμα, ατος, (τὸ), *ſpectaculum*. Βατραχ. v. 91.

Υδρὸς δ' ἐξαπίνης ἀνεφαίνετο, δεινὸν ὅραμα.

Hydrus ex improviſo apparuit, horrendum ſpectaculum.

Ορασις, εως, (ἡ), *viſio*, *aſpectus*.

Οράτης, ου, [ὁ], *ſpectator*.

Ορεοσέλινον, ου, [τὸ], *oreoſelinum*, apium montanum, Dioſc. lib. 3. cap. 76. *montapium*, Gaza.

Ορκυνὸς, ου, [ὁ], *Orcinus piſcis*. Opp. Hal. α. v. 183.

Ορκύνων γενεή, καὶ πρηνάδες, ἠδὲ κυβεῖαι.

Orcynorum genus, *&* *prenades*, *atque cubeæ*.

Ορχαμος, quaſi ἄρχαμος, *princeps*. Iliad. β. v. 837.

Ορθοπυγιᾶν, *ſurrigere clunes*, ut qui ſtat, major videatur, Heſych.

Ορθοπύγιον, *pars ſupra clunes elata*, quæ & ὄῤῥος dicitur Heſych.

Οριγανίτης οἶνος, *origanites vinum*, ideſt, ex origano confectum, Dioſc. lib. 5. cap. 55.

Οριμαλίδες, *poma agreſtia*, *&* *ſylveſtria*, quæ matureſcunt ſimul atque ficus: ita dicta a montibus quibus proveniunt. Theocr. Idyll. ε.

. . οὐδ' ἀκύλοις ὀριμαλίδας . .

. . neque cum glandibus montana poma . .

Videſis proverbium apud Eraſm. *Orimalides cum acylis ne contuleris*, pag. 178.

Ορι-

Ορΐνω, *concito, commoveo*. Iliad. β. v. 142.

. . θῦμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινε.

. . *bis animum in pectoribus commovit*. Et Odyſſ. ω. v. 567. Vide apud Eraſm. prov. ὗν ὀρίνει, *ſuem irritat*, quod dicitur in rixarum avidum.

Ορνις, ῖθος, *avis, gallina, ales*. Iliad. β. v. 271. & Theocritus in Bucolicis:

Καὶ μοισᾶν ὄρνιθες ὅσοι ποτὶ χῖον ἀοιδὸν,
Αντία κοκκύζοντες ἐτώσια μοχθίζοντι.

Quotquot aves Muſarum audent certare poetæ
Chio, coccyſſando, opera conantur inani. Vide Eraſm. in Proverb. Μυσῶν ὄρνιθες. pag. 252. & ὀρνίθων γάλα: pag. 102.

Ορνιθευτής, ῦ, (ὁ), *auceps*.

Ορνιθάριον, ῦ, [τὸ], *avicula*.

Ορνιθεία, ας, (ἡ), *augurium, auſpicium*, ſcil. futurorum prædictio ex avium volatu, aut garritu.

Ορνιθεύομαι, *auguror*.

Ορμιὴ, ῆς, (ἡ), *linea piſcatoria ſetis equinis contexta*. Opp. Hal. γ. v. 150.

Ορμιῇ λαγόνας προσπτύσσεται . .
Funiculo lumbos applicat . .

Ορμῖνον, ῦ, [τὸ], *horminum*, genus herbæ, de qua Dioſc. lib. 3. cap. 145. & Nicand. in Alexipharm.

Ορνιθοβόσκος, ῦ, [ὁ], *aviarius, avium paſtor*; at ὀρνιθόβοσκος, *aviarium*.

Ορνιθόγονος, ῦ, (ὁ), *ex ave natus*, Euripid.

Ορνιθομανὴς, έος, (ὁ καὶ ἡ), *qui aves alendi inſano tenetur ſtudio*.

Ορνιθομανέω, *avium teneor amore*, Ariſtoph.

Ορνιθοπέδη, ης, [ἡ], laqueus qui avibus tenditur, Ciceroni *tendicula*.

Ορνιθοφάγος, ῦ, (ὁ), *aves comedens*.

Ορνιθὼν, ῶνος, (ὁ), *aviarium, cortaliam ſtabulum, officina cortalium*, Columell. lib. 8. cap. 3.

Ορόβινος, *coloris ſpecies ex lutea herba confecta*. Plin. lib. 3. cap. 5.

Ορθύνω, *concito*. Iliad. ε. v. 595.

. . τὰς δ' ὀρθύνεν.

. . *bos vero concitabat*.

Ορροπύγιον, *uropygium*, ultima in animalibus renum pars, quæ ſedi ſupereminens, anum ex ſuperiore parte integit, in avibus manifeſtior, quam in homine. Non habet

bet hæc pars Latinam appellationem, cujus in epigrammate ſuo meminit. Martial.

Et anatis habens orrhopygium macræ.

Ορυμαγδὸς, ȣ, (ὁ), *tumultus*, *ſtrepitus*, proprie in montibus cum cæduntur arbores. Iliad. β. v. 810.

Οσῖρις, ιος, vel ιδος, (ὁ), *Oſiris*, Ægyptiorum Deus, ſub hominis cornuti ſimulacro primum, ac poſtea ſub ſpecie bovis adoratus. Iuvenal. Sat. VIII. 29.

Exclamare libet, populus quod clamat Oſiri

Invento . . . Hunc & *Mnevin* aut *Mneven* vocarunt. Sub Oſiride vero Moſen latuiſſe viri eruditi fatentur: De Moſaicis cornibus h. e. de ejus cornuta, ſeu bifurcata radiatione videſis Cl. Mazoch. tom. 2. Spicileg. Biblic. pag. 78. & 79.

Οσιρίτης, ab Ægyptiis dicitur herba, quam *cynocephaliam*; h. e. *canis caput* vocant, quod canino capiti ſit ſimilis. Tradunt, ſi quis eam totam eruat, ſtatim mori. Plin. lib. 3. cap. 2.

Οστρακίτης, ȣ, [ὁ], *lapis oſtracites*. Plin. lib. 36. cap. 19.

Οστρίτης, ȣ, (ὁ), nomen lapidis apud Orpheum.

Οτρυνέω, *excito*, *hortor*. Iliad. ξ v. 131.

Αλλους δ' ὀτρυνέοντες ἐνήσομεν . .

Ceteros adhortantes immittemus . .

Οτρύνω, *tumultuor*, *excito*. Iliad. β. v. 94.

Οτρύνουσ' ἰέναι . .

Incitans ire . .

Ουλαμὸς, ȣ, (ὁ), multitudo L. equitum quadrangulari forma diſpoſita. Iliad. δ. v. 251.

Ουλοκάρηνος, ȣ, [ὁ], *criſpus*, ſeu *criſpo capite*. Odyſſ. τ. v. 246.

Ουλοχύτης, ȣ, (ὁ), *hordeum ſale conſperſum*, ſeu *mola ſalſa*, aut *caniſtra*, quibus ſalſæ fruges portabantur. Iliad. α. v. 449. De hac re vide τὸν πάνυ Mazoch. tom. 2. Spicileg. Bibl. pag. 81.

Ουρανὸς, ȣ, (ὁ), *Caelum*. Hic nota numquam Græcos πληθυντικῶς h. e. plurativo numero hanc vocem uſurpaſſe, quia id σολοικον apud ipſos habetur. Apud Latinos autem *Caelos* licuiſſe dici teſtatur Lucretius II. 1096. *Quis pariter caelos omneis convertere?* Neque audiendus eſt Tanaquillus Faber, qui id ad infinitos Epicureorum mundos retulit, acute quidem, ſed non vere. Nam & Varro uſus fuerat in IV. de L. L. *Caeli dicuntur loca ſupera*, *&* *ea deorum*; & veteris alterius poetæ illud affertur:

Inp-

Iuppiter in Caelis, Cæſar regit omnia terris.

At, inquies, unde ſic loqui didicerunt Latini? Ab Hebræis, a quibus per Tyrrhenos pleraque ſuorum tum vocabulorum ac locutionum antiquarum, tum etiam dogmatum hauſerunt. Atque id liquido demonſtrat ipſum *Caeli* nomen, quod totum Hebraicum eſt. Videſis Cl. Mazoch. tom. 1. Spicileg. Bibl. pag. 30.

Οὐρίαχος, ου, [ὁ], *ferrum quo ima haſtilis pars præfixa erat*. Iliad. ν. v. 443. Hic & σαυρωτὴρ vocabatur. Haſta enim apud veteres utrinque mucronata erat, nimirum ſuperne munita ἐπιδορατίδι (illâ, inquam, cuſpide, qua pluſimum ad impetendum utebantur) inferne vero mucrone altero, qui vocabatur σαυρωτὴρ alter, quia geminus erat: unus ſcilicet, ut fracta ἐπιδορατίδι ad feriendum ſuccederet, alter ut in vaginam, h. e. in ſauroterem alterum ſtabilem, ſive bello intermittente, ſive dormiente aut otiante duce, rectus includeretur. Vide Euſtath. tom. 2. pag. 793. lin. 30. Haſta autem apud Romanos, quia caruit infima cuſpide (teſte Polybio lib. 6. pag. 655. edit. Amſtel.) σαυρωτῆρος ſibi nomen numquam uſurpavit, quia ejus pars infima iners erat. Vide Cl. Mazoch. tom. 2. Spicileg. Bibl. pag. 147.

Ὀψάριον, ου, (τὸ), & ὄψον, apud antiquos idem valebant κατ' ἐξοχὴν quod *piſciculus*, & *piſcis*: idque ex eo fiebat, quod piſcium uſus adeo vulgaris erat, ut hi *Opſonii* nomen vulgo geſſerint. Qui igitur aſſentiemur Platoni lib. 3. de rep. aſſerenti, Heroibus apud Homerum numquam fuiſſe piſces appoſitos; licet ad Helleſpontum (ἰχθυόεντα *piſcoſum* ab eorum copia appellatum) caſtra habuerint? Stemus igitur potius ab Athenæo, qui lib. 1. cap. 10. Homero ipſo teſte, piſcium eſum confirmavit. Odyſſ. enim μ. v. 330. facit illos utentes piſcibus, & avibus:

Ἰχθῦς ὄρνιθάς τε, φίλας δ' ὅτι χεῖρας ἵκοιτο
Γναμπτοῖς ἀγκίστροισιν.

Venabantur aves, piſceſque, & quidquid in hamos
Incideret curvos. Vide Cl. Mazoch. tom. 2. Spicileg. pag. 96.

Πεγ

Π

Παγχρύσεος, ῦς, [ὁ], *totus aureus*. Iliad. β. v. 448.
Τῆς ἑκατὸν θύσανοι παγχρύσεοι ἠερέθοντο.
Ex qua centum fimbriæ totæ aureæ ſuſpendebantur.

Πάγχρυσος, ου, [ὁ], *idem*, Ariſtoph.

Πάγος, ου, (ὁ), *collis*, *ſcopulus*, *cautes*. Odyſſ. ε.
ἀκταὶ προβλῆτες ἔσαν, σπιλάδες τε πάγοι τε.
Atque hinc in proclivi eſt colligere, Græcam vocem πάγος longe aliter accipi, atque *Pagus* apud Latinos. Attamen poſſet *pagus* a πάγος deduci. Nempe quia primitus in *colle*, ſecuritatis cauſſa ædificia exſtruxere, ut auctor eſt Dionyſ. Halic. lib. 12. Quinam vero fuerint *Pagi*, & *Compagi*, vide apud Cl. Mazoch. Comment. in Tabb. Heracl. pag. 400. Et de Amphitheatr. Campano pag. 153.

Παιὰν, ᾶνος, [ὁ], *Pæan*, genus cantilenæ in laudem Apollinis, & Dianæ, quod canebatur parta victoria, aut in belli congreſſu, aut in averſione malorum, veluti ut peſtis ſedaretur: a παύω, quaſi παυάν.

Παιανίζω, *Pæana cano*.

Παιανισμὸς, οῦ, (ὁ), *plauſus*, *Pæanis modulatio*.

Παιδοτριβέω, *inſtituo pueros*, *erudio*.

Παιδοτρίβης, ου, [ὁ], *præceptor puerorum*, *pædotriba*.

Παιδοτριβεῖον, ου, (τὸ), locus in quo pueri exercentur.

Παιπαλόεις, εντος, [ὁ], *aſper*, *præruptus*. Iliad. μ. v. 168.

Πἄλαιγενὴς, έος, (ὁ καὶ ἡ), *annoſus*, *ſenex*. Iliad. γ. v. 386.

Πἄλαιμάτωρ, ορος, (ἡ), *antiqua mater*, *priſca parens*, Eurip.

Πἄλαίμων, ονος, [ὁ], *Palæmon*, Deus marinus, filius Leucotheæ, *Portumnus* a Latinis, quod portubus præeſſet, appellatus.

Πἄλαίφατος, ου, (ὁ), *diu prædictus*, *antiquus*, in Epigr. & Odyſſ. ν. παλαίφατα θέσφατα, *antiqua oracula*.

Πἄλάμη, ης, [ἡ], *palma manus*, & *manus ipſa*. Iliad. ε. v. 237.

Παλαιστίνη, ης, (ἡ), *Paleſtina*, pars Syriæ.

Παλαιστρίτης, ου, [ὁ], *palæſtrita*, *ſodalis*, vel *magiſter palæſtræ*, aut *qui dat operam palæſtræ*. Hinc Perſius Satyr. 4.

Quis

Quinque palæſtritæ licet hæc plantaria vellant.

Πἄλάσσω, *inquino, fœdo, turbo*. Iliad. β. v. 268.

Πἄλῖκηνὸς, ȣ̃, (ὁ), *Palicenus*, juxta Stephanum, fons eſt in Sicilia, ita dictus, quod prope Palicos fratres ſit. In eum mittitur tabella a juratis: quæ, ſi verum dixere, fluitat; ſi falſum, mergitur. Hujuſce rei non abſimile exemplum legitur apud Achillem Tatium lib. 8. *amorum* Clitoph. & Leucip.

Πἄλῖκοι, (οἱ), *Palici*, Gemini fratres, Iovis filii, & Thaliæ Nymphæ, ſive (ut alii volunt) Ætnæ. Virgilius 9. Æneidos:

. . . *pinguis ubi & placabilis ara Palici*. De aqua vero Palicorum videſis Ariſtot. de mirabilibus, Diodor. Siculum lib. XI. nec non Cl. Mazoch. tom. 2. Spicileg. Bibl. pag. 93.

Πἄλιμψῦχος, ȣ (ὁ), *redivivus*.

Πἄλιν, *iterum, retro, viciſſim*. Iliad. ι. v. 56.

Πἄλῖνάγρετος, ȣ, (ὁ), *rurſus congregatus, revocatus*. Iliad. α. v. 525.

Πἄλῖναυξὴς, έος, (ὁ ϗ ἡ), *recreſcens*, ut παλιναυξὴς τιμὴ, *recreſcens honor*, Nonn.

Πἄλινδῖνητος, ȣ, [ὁ], *revolutus, recurrens, reciprocus*, apud Nonn. & in Epigr. παλινδίνητος θάλασσα, *mare reciprocum*.

Πἄλῖνορσος, ȣ, [ὁ], *reflexus, reciprocus, retrogradus*. Iliad. θ. v. 266.

Πἄλῖνόςῖμος, ȣ, [ὁ], *iterum rediturus*, Nonn.

Πἄλῖνοςος, ȣ, [ὁ], *reciprocus, revertens*: hinc παλίνοςος πόρεια, *reciproca via*, & παλινόςοισι κυπέλλοις, *reciprocantibus poculis*, apud eumdem Nonn.

Πἄλῦνω, *miſceo, humecto, aſpergo*. Iliad. κ. v. 7.

. . . ὅτε πέρ τε χιὼν ἐπάλυνεν ἀρȣ́ρας.

. . . *quando nix alba reddit arva*. Et Apoll. Arg. γ. v. 69.

. . . νιφετῷ δ' ἐπαλύνετο πάντα.

. . . *nive operiebantur omnia*.

Παμφᾶγος, ȣ, [ὁ], *omnivorus*, Plin. *vorax*: epitheton ignis. Item nomen canis apud Ovid. Alcman quoque poeta ſibi hoc nominis tribuit. Sunt & *Pamphagi* gens, qui omnibus veſcuntur rebus, ex re nomen habentes, quorum meminit Solinus. Euripidi autem in Medea, eſt πῦρ παμφάγον, *omnia devorans*.

Παμ-

Παμφῦλος, & παμφύλιος, *Pamphylius, qui eſt ex Pamphylia*. Dionyſ. Perieg. v. 850.

Παμφύλων καὶ μέχρι . .

Ad Pamphylios etiam uſque . .

Πάμφυλον ἔθνος, *permiſta gens*, Ariſtoph.

Παμψύχος, ου, [ὁ], Amphiarai epitheton, ſive quod omnibus apud inferos animabus imperet; ſive quod vitam ſuam totam, & ſemper ſervet, hoc eſt, immortalis ſit. Vide interpr. Sophocl. in Electra.

Πὰν, ἀνὸς, (ὁ), *Pan*, Hom. ὕμν. εἰς Πᾶνα v. 48.

Πᾶνα δέ μιν καλέεσκον . .

Pana illum vocarunt . . Eſt Deus paſtorum libidinoſus: *Incubus* Latine dictus. Item Pan vir philoſophus, qui cauſſam Echus primus indagavit: unde & locus fabulæ datus, quod Echo deam adamarit, ut ſcribit Alex. Aphr. lib. 1. Prob.

Πάναγρον, ου, [τὸ], epith. retis, quod omnia trahat. Iliad. ε. v. 488.

Πανάεργὴς, έος, (ὁ καὶ ἡ), *inefficax, incoctus*, Nicand.

Πανάθεσμος, ου, [ὁ], *omnino injuſtus*, Oppian.

Πανάθλιος, ου, (ὁ), *impendio miſer*, Sophocl.

Πάναιθος, ου, [ὁ], *totus lucidus*. Iliad. ξ. v. 372.

Πανάιολος, ου, (ὁ), *ornatu vario inſignitus*. Iliad. δ. v. 186.

Πανναιπόλος, ου, [ὁ], epith. Panos, *quaſi ſemper omnia vertens*, in Epigr.

Πανακίτης οἶνος, *panacites vinum*, id eſt, *ex panace herba confectum*: Dioſc. lib. 5.

Πάνακρὶς, ίδος, (ἡ), epith. apis apud Callimachum, eo quod omnia florum faſtigia pervolitat.

Πανάπήμων, ονος, (ὁ καὶ ἡ), *innocens, innoxius omnino*. Heſiod.

Πανάπήρης, εος, [ὁ καὶ ἡ], *illæſus, integer*, Callimach.

Πανάποτμος, ου, (ὁ), *valde infelix*. Iliad. ω. v. 255.

Πανάριστος, ου, [ὁ], *optimus, quam optimus*, Heſiod.

Παναρκὴς, έος, [ὁ καὶ ἡ], *magnus, potens*, epith. Solis.

Πανάφηλιξ, ικος, (ὁ καὶ ἡ), *puer orbatus conſortio æqualium*. Iliad. χ. v. 490.

Πανάωριος, ου, [ὁ], *intempeſtivus*, vel *immaturo fato periturus*. Iliad. ω. v. 540.

Πανδιονὶς, ίδος, *Pandionis filia*, h. e. *Progne*. Heſiod.

. . Πανδιονὶς ὦρτο χελιδών.

. . *Pandionis concitatur hirundo*; in quam conver-

ſa fertur; de qua vide Ovid. lib. Metamorph.

Πανδίων, ονος, *Pandion*, filius Erichtei Regis Athenarum, qui patri ſucceſſit in regno. Ejus filiæ fuerunt Progne, & Philomela. Iliad. μ. v. 371.

Τοῖς δ' ἅμα Πανδίων Τεύκρε φέρε καμπύλα τόξα.

Una cum iſtis Pandion Teucri ferebat curvos arcus.

Πάνεμος, menſis Heraclienſium, & Macedonum, quique *Julio* reſpondet. Suidas: Πάνεμος· ὄνομα μηνὸς παρὰ Μακεδόσιν, ὁ Ἰέλιος παρὰ Ῥωμαίοις: *Panemus, apud Macedones nomen menſis, qui Romanis Julius, ſive Quinctilis eſt.* Vide Cl. Mazoch. in Tabul. Heracl. pag. 208.

Πανήγυρις, εως, [ἡ], *nundinæ, ludi publici, conventus, celebritas.*, Cic. *mercatum* interpretatur Tuſcul. lib. 1. *Pythagoram autem reſpondiſſe, ſimilem ſibi videri vitam hominum, ac mercatum eum, qui haberetur maximo ludorum apparatu, totius Græciæ celebritate.*

Πανθυμαδὸν, *toto animo*. Odyſſ. σ. v. 33.

Οὐδε ἐπὶ ξεςῦ πανθυμαδὸν ὀκριόωντο.

Pavimento in polito toto animo litigabant.

Πανία, apud Athen. idem atque ἡ πλησμονὴ, *ſatietas, copia*. Hinc πανὸς. ἄρτος. Ex quo diſcere eſt Romanis *panem* vocari ex eo, quod Dores dicunt πανὸν. Libro enim III. inquit: Μεσσάπιοι τὴν πλησμονὴν πανίαν, Ῥωμαῖοι δὲ πᾶνα, τὸν ἄρτον καλᾶσι: *Meſſapii ſatietatem πανίαν, Romani autem πᾶνα, τὸν ἄρτον appellant*. Alii a verbo πάω, *paſco*, deducunt. De hac re vide omnino Cl. Mazoch. tom. 2. Spicileg. Bibl. pag. 48. & 49. num. 23.

Πανιὰς, αδος, *panicus*. Nonn. ι. v. 13.

Πανιάδας χρονίης ἐπεβόμβεε δῦπος ἱμάσθλης.

Panici Saturnii inſonuit bombus flagelli.

Πανϊκὸν, ῦ, [τὸ], quidquid cum ſtupore contingit: a Pane deo, qui tales terrores ſubito animis immittere credebatur. Politian. Miſcellan. cap. 28. & Eraſm. proverbio: *Panicus caſus*.

Πανϊκὸς, ῦ, [ὁ], Orph. hymn. in Pana.

Πανικὸς φόβος, *Panicus terror*, Livius lib. 10. *lymphaticum* appellat: *Victorem equitatum velut lymphaticus pavor diſſipat*.

Πανίλαος, ε, (ὁ), *admodum propitius & clemens*. Item *valde hilaris* apud Nonn. Corripitur penult. Oppian. κυνηγ. δ. v. 45.

Πἀνίλαρος, ου, (ὁ), *omnino hilaris & lætus*. Nonn. πανίλαρον ὄμμα, *lætiſſimus oculus*.

Πανίμερος, ου, (ὁ), *gratiſſimus*, in Epigr.

Πανίσκος, ου, [ὁ], diminutivum ἀπὸ τοῦ πανὸς, aſſecla Panis, quem Virgilius Arcadiæ Deum vocat.

Πανομφαῖος, (ου), *Panomphæus*, epith. Iovis, vel quod omni lingua colatur; vel quod omnium voces audiat. Iliad. θ. v. 250. & Ovid. Metamorph.

Ara Panomphæo vetus eſt ſacrata Tonanti.

Παντομίμος, ου, (ὁ), *Pantomimus*, hiſtrionis genus ita dictum ab imitationis varietate, ut tradit Lucianus; & ut *mimi*, ita *pantomimi* etiam de poemate ejus generis dicuntur. Dictus vero παντομίμος, quaſi perſonam omnem imitaretur, atque effingeret.

Πάπυρος, ου, [ὁ καὶ ἡ], *papyrus*, & *papyrum*. Anacr. ode δ.

Ὁ δ' ἔρως χιτῶνα δήσας
Ὑπὲρ αὐχένος παπύρῳ.
Amor itaque tunicam ligans
Super cervice papyro.

Παὸς, οῦ, (ὁ), *affinis*, *cognatus*, *amicus*. Nicand. in Theriac.

. . πολέων κυδίστατε παῶν.
. . *multorum præſtantiſſime affinium*. Ubi Interpr. παῶν Dorice ἀντὶ τοῦ πηῶν.

Παραγίνομαι, *accedo*, *faveo*, *obvenio*. Phocyl. v. 139.

Παραγινώσκω, *perperam judico*.

Παραδύνω, *ingredior*, *obrepo*, *ſubeo*.

Παραθαῤῥύνω, *adhortor*, *bene ſperare jubeo*.

Παραΐσσω, *impetuoſe perrumpo*. Nonn. ς. v. 342.

Οἱ δὲ παραΐξας . .
Hic impetuoſe perrumpens . . Et Iliad. ε. v. 690.

Παρακινέω, *permuto*, *transfero*.

Παρακλαυσίθυρον, ου, (τὸ), flebile carmen, quod amaſii ad amaſiarum fores cantabant.

Παρακλιδὸν, *diſſimulanter*. Iliad. δ.

Παρακλίνω, *averto*, *inclino*. Apoll. lib. 2. Argon.

Κρᾶτα παρακλίνας . . *Caput inclinans*.

Παραμυθέομαι, *conſolor*, *delinio*. Iliad. ι. v. 417.

Παραμυθητὴς, οῦ, (ὁ), *conſolator*, Cic.

Παραμύθιον, ου, (τὸ), *ſolatium*, *levamen*. Theocr. Idyll. κγ. v. 7.

Οὐδέ τι τῶν πυρσῶν παραμύθιον . .

Digitized by Google

Neque ullum flammarum ſolatium

Παρᾱρητὸς, (ᾱ), is, *cui ſupplicatur*. Th. ἀράομαι: diſtinguitur a παραῤῥητὸς per ῥῥ duplex, quo ſignificatur *exorabilis, qui verbis flecti poteſt*, cujus Th. eſt παρὰ, & ῥητὸς. Suid.

Παρᾱρος, [ȣ], *inutilis, vanus, demens*. Theocr. Idyll. ι. v. 8.

Ταῦθ' ὁ πάραρος τῆνος ἐπ' ἔσχατα γῆς ἔλαβ' ἐλθών.
In hanc extremam terræ partem ille demens veniens cepit.

Παραξύω, *adrado*, in Epigr.

Παρασιτέω, *cibum apud aliquem ſumo*. Vide Plutarch. in Solone. Significat item, *ſum paraſitus & aſſentator, ſector & adulor ventris cauſſa*. Latini quoque *paraſitari* dicunt. Plautus:

Quin paraſitando paverint ventres ſuos.

Παράσιτος, ȣ, [ὁ κ᾽ ἡ], *qui cibum apud aliquem ſumit*. Paraſiti quoque dicebantur, qui una cum ſacerdote partem victimæ in cibum capiebant, ut Athenæus teſtatur. Poſtea vero παράσιτοι dici cœperunt οἱ κόλακες, h. e. *aſſentatores, ſeu adulatores*, qui ut apud ditiores cœnarent, eis aſſentabantur, a Latinis quoque dicti *paraſiti*, quos egregie deſcripſit Terentius in Eunucho.

Παρασύρομαι, *diſtrahor, avellor*.

Παρατρίβω, *attero, affrico*.

Παρατρίβομαι, *atteror*. Theogn. v. 417.

Ἐς βάσανον δ' ἐλθὼν παρατρίβομαι, ὥστε μόλιβδος.
Ad probationem profectus atteror, tamquam plumbo.

Παρευθύνω, *a recta via depello*.

Πᾰρηορία, ας, (ἡ), *lorum, quo equus funalis vinciebatur*. Iliad. θ. v. 87.

Πᾰρήορος, ȣ, [ὁ], *equus funalis*, ſeu tertius equus præter duos jugales. Nam in trigis Heroicorum temporum ab Homero deſcriptis, duobus equis bigarum more junctis adjungebatur tertius funalis, adnexus loramentis, quem ab ea re παρήορον priſci vocabant; ab eo ſcilicet quod appenſus atque adjunctus eſſet. Dionyſ. Halic. lib. 8. Homer. Iliad. η. v. 156.

Παρνᾱσὸς, ȣ, (ὁ), *Parnaſus*, mons in Delphis. Unde παρνάσιος κορυφὴ, Eurip. παρνασία πέτρα, Ariſtoph.

Παροδίτης, ȣ, [ὁ], *viator*, lib. 3. Epigr.

Παροδῖτις, ιος, [ἡ], ut παροδῖτις ἀηδὼν, lib. 1. Epigr. *Luſcinia, quæ ſecus viam eſt, aut in via.*

Πα-

Παρόραμα, τος, (τὸ), *obliquus aſpectus*, ut ſtrabonum.
Παροτρύνω, *exſtimulo*, *adhortor*.
Παρθενοπίπης, ου, (ὁ), *callidus formarum ſpectator*. Iliad. λ. v. 386.

Τοξότα, λωβητὴρ, κέρα ἀγλαὲ, παρθενοπῖπα.

Sagittarie, *conviciator*, *cornu clare*, *puellarum obſervator*. Videſis, quæ in hanc vocem mira eruditione juxta atque ἀληθῶς commentatus eſt Cl. Dux Michael Vargas Macciucca tom. I. Hiſt. Neapolit. pag. 154. & ſeqq.

Πασιθέη, *Paſithea*, una ex tribus Gratiis. Iliad. ξ. v. 269.
Πασιθόη, nomen eſt Nymphæ marinæ, Nerei, & Doridis filiæ, ut inquit Heſiodus in Theogonia.
Πασιμέλουσα, epitheton, quo Argo navis ornatur ab Homero Odyſſ. μ. ut quæ omnibus Heroibus curæ fuerit; vel omnibus poetis, & hiſtoricis, teſte Euſtathio.
Πασιτέλης, εος [ὁ], *Paſiteles*, ſculptor egregius in Græcia natus, & civitate Romana donatus. Plaſticen matrem ſtatuariæ, ſculpturæque, & cælaturæ eſſe dixit. Plin. lib. 35. cap. 12.
Πασιφάη, *Paſiphäe*, fuit filia Solis, & uxor Minois regis Cretæ, quam in fabulis ferunt genuiſſe Minotaurum. Propert. lib. 2. eleg. 29.
Πασιφαής, έος, (ὁ καὶ ἡ), *omnibus apparens*. Nonn.
Πασσάλος, ου, (ὁ), *paxillus*, *clavus ligneus*. Iliad. α. v. 209.
Πασσυδεὶ, *funditus*, idem atque, πανοικὶ, *cum tota domo*, *ſeu familia*: παρὰ τὸ πᾶν καὶ σύρεσθαι, ut ſit omnino, & penitus trahendo; dicitur & πασσυδίη, ut Iliad. β.

Θωρῆξαι ἐκέλευσε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς
Πασσυδίη . .

Armari juſſit comatos Achivos catervatim.

Πανσικάπη, ης, (ἡ), inſtrumentum inſtar rotæ rotundum, per quod jumentorum colla tranſmittebant, ne pabulum colligerent: ſimiliter & de hominibus effertur, ne manus ori poſſent admovere, Euſtathius Iliad. χ.
Πανσίλυπον, ου, (τὸ), *Pauſilypum*: villa eſt amœniſſima non procul a Neapoli Actii Sinceri Sannazarii poetæ celebratiſſima tumulo; ἀπὸ παύσεως τῆς λύπης, *a ceſſatione doloris*. Penult. hujuſce vocis vulgo corripitur apud Poetas; licet omnino producenda videatur. Thema enim eſt λύπη, unde & λυπέω, cujus prima ſemper producta reperitur. Ceterum, benevole Lector, uſus, apud

quem eſt norma loquendi, te plura docebit.

Παυσιλύπος, ȣ, [ὁ], poculum erat in conviviis tertium Jovi Servatori dicatum: ita dictum, quod *curas abigeret*. Quin etiam Iovem ipſum Sophocles *Pauſilypum* appellat.

Παυσίπονος, ȣ, (ὁ), Eurip. *a labore recreans*.

Παυσώδυνος, ȣ, (ὁ ϗ ἡ), *qui ſedat dolores*. Sophocl.

Πᾰχύνω, *craſſum reddo*, *ſagino*. Nonn. γ. v. 391.

Πᾰχύνομαι, *comprehendo*. Opp. Hal. δ. v. 259.

Πᾰχῦνος, ȣ, (ὁ), *Pachynus*, promontorium Siciliæ, Peloponneſum ſpectans; ob aeris craſſitudinem: nam παχὺ *craſſum & pingue* dicitur. Dionyſ. Perieg. v. 86.

. . ϗ μέχρι πολυκλύστοιο Παχύνȣ.

. . *etiam uſque ad Pachynum, qui multis undis abundat*. Sed apud eumdem penultim. corripitur v. 469.

Ἄκρα δέ οἱ πάχυνός τε, πέλωρίς τε, λιλύβητε.

Promontoria vero ei, Pachynuſque, Peloriſque, Lilybæumque. Quod eodem modo Latini imitati ſunt. Priſcianus in Perieg.

Qui procul effuſis Pachyni diſtenditur oris. Quod tamen H. Stephanus imitatione indignum autumat.

Παχύῤῥιν, ῖνος, (ὁ), *cui naſus eſt craſſus*.

Πᾰχῠχῦλος, *qui craſſo eſt ſucco*.

Πᾰχῠχῦμος, *idem*.

Πελεκῖνος, avis apud Ariſtoph. in Avib. ita dicta a *Pelecini*, ſive *ſecuridacæ corniculo*, cujus formam ejus roſtrum ſurſum recurvum, & coracini coloris imitatur. Hæc eſt quam doctiſſimus Geſnerus *Avoſetam* appellat. Vide iconem apud ipſum in avium hiſtor.

Πελεκῖνος, ȣ, [ὁ], *ſecuridaca*, *frutex*, ſive *herba*. Plin. lib. 18. cap. 17. ejus ſiliquæ ſunt inſtar *ſecuriculæ*.

Πεντᾰσύριγγον ξύλον, lignum erat quinque habens foramina, in quibus vinctorum manus, & pedes cum collo includebantur. Ariſtoph. in Equitibus.

Πεπνῡμένος, *prudens*. Iliad. γ. v. 148.

. . πεπνυμένω ἄμφω.

. . *prudentes ambo*.

Περγᾰμος, ȣ, (ἡ), *Pergamus*, urbs Aſiæ inſignis, ita dicta, quod edita in rupe ſita ſit. Iliad. ε. v. 460.

Περδίκιον, ȣ, (τὸ), *Perdicium*, *herba muralis* Cælio, *urceolaris* Scribonio, vulgo *parietaria*. Sic dicta, quod perdices ſe ad eam volutent, terramque ſuffodiant. Theoph. lib. 1. hiſtor. plant. cap. 11.

Περ-

Περδικοτροφεῖον, ου, [τὸ], locus in quo aluntur perdices, Poll.
Πέρδιξ, ικος, perdix, Opp. Κυνηγ. γ. v. 323.
Περιγίνομαι, ſupero, ſuperſtes ſum. Iliad. ψ v. 318.
Μῆτι δ' ἡνίοχος περιγίνεται ἡνιόχοιο.
Arte & auriga ſuperat aurigam.
Περιδινεῖσθαι, *inſtar vorticis, aut turbinis circumagi.*
Περιδινέω, *circumago.*
Περιδινὴς, έος, (ὁ καὶ ἡ), *qui vortice circumagitur*, ut περιδινὴς κύρτος, *maſſa verſatilis*, in Epigr.
Περιδίνησις, εως, [ἡ], *in gyrum, aut vorticem circumactio, vertigo.*
Περίθυμος, ου, (ὁ), *excandeſcens*, in Epigr.
Περικίων, ονος, *circumcolumnium*, Pollux.
Περικλίνω, & περικλίνομαι, *circuminclino.* Dionyſ. de ſitu Orbis.
Περίλυπος, ου, [ὁ], *pertriſtis.*
Περικτῖται, [οἱ], *circumvicini, accolæ, finitimi.* Apoll. lib. 2. Argon.
Περικωκύω, *circum ejulo.* Opp. Hal. δ. v.259. Et Smyrn. ιδ. v. 84.
. . Πριάμοιο πόλιν περικωκύοντες.
. . *Priami urbem deplorantes.*
Περικτίων, ονος, ὁ], *vicinus.* Iliad. ρ. v. 220.
Περιπηχύνομαι, *amplector, & circumdo ulnis.*
Περιπιαίνω, *pinguefacio.* Dionyſ. Perieg. v. 1071.
Καὶ τὴν μὲν πολέες ποταμοὶ περιπιαίνουσι.
Atque hanc quidem multi amnes undique pinguefaciunt.
Περιτίω, *honoro vehementer.*
Περιτίμηεις, *admodum honoratus*, unde περιτιμήεσσα apud Homer. hymn. in Apoll.
Περιχρίω, *oblino, illino, obduco.*
Περίχρυσος, ου, [ὁ], *inauratus, laminis aureis contectus.*
Περιχρυσόω, *inauro, deauro, auro veſtio.*
Περιψύχω, *refrigero.*
Περιώδυνος, ου, [ὁ], *qui toto corpore vexatur, & dolet.*
Πετάλον, ου, (τὸ), *folium*, proprie quod eſt in amplitudinem expanſum. Iliad. β. v. 312.
Πετροσέλινον, ου, [ὁ], *petroſelinum*, quaſi *ſaxeum apium*: a Gaza *ſaxapium* vertitur: ab eodem Gaza & *petrapium* vocatur.
Πετροσελινίτης οἶνος, *vinum petroſelinites.* Dioſc. lib. 5. cap. 67.

Πευκάλιμος, ου, (ὁ), *amarus*; *prudens*, *cautus*: a πεύκη, *picea amaritudo*, quia autem πεύκη eſt arbor immortali virore, & folio tam craſſo, duroque, ut frigori reſiſtat, inde dicitur metaphor. πευκάλιμος, *prudens*, *præſagus*. Iliad. θ. v. 366.

Πευκεδανὸς, οῦ, (ὁ), *amarus*, ut πόλεμος πευκεδανὸς, metaph. ſumpta a Picea, quæ facile comburitur [frequentiſſime enim bellum cum igne comparatur] vel quia eſt amara. Iliad. κ. v. 8.

Πευκετῖνος, ου, [ὁ], *Picenus*, vel *Picentinus*, *qui Picenum incolit*. Dionyſ. Perieg. v. 361.

Φαίνονται προχοαὶ Πευκετίνου Σιλάροιο.

Apparent fluenta Picentini Silari.

Πηχύνομαι, *comprehendo*. Opp. Hal. δ. v. 286.

Ἱμείρων δειρήν τε καὶ αὐχένα πηχύνασθαι.

Cupiens collumque, & cervices comprehendere.

Πῑαίνω, *pinguefacio* Plin. *opimo* Columell. Theocr. Idyll. ιζ. v. 126.

Πολλὰ δὲ πιανθέντα βοῶν ἐπὶ μηρία καίει.

Multa autem pinguia boum femora urit.

Πῑαλέος, ου, (ὁ), *pinguis*, *opimus*. Nonn. ω. v. 136.

Ὥπλισε πιαλέης ἑτερότροπα δαῖτα τραπέζης.

Armavit fecundæ diſſimilia fercula menſæ.

Πῖαρ, ἄρος, (τὸ), *pingue*. Item *cremor lactis*, in Epigr.

Πῑδάκόεις, εντος, [ὁ], *irriguus*, *uvidus*: unde λιβὰς πιδακόεσσα, *latex fontis*, Eurip.

Πῑδακώδης, εος, [ὁ καὶ ἡ], *fontibus abundans*.

Πῖδαξ, ᾶκος, [ὁ καὶ ἡ], *fons*, *ſcaturigo*. Iliad. λ. v. 183. & lib. 4. Epigr. Unde εὐπῖδαξ χῶρος, *locus fontibus abundans*.

Πῑδάω, *ſalio inſtar aquæ*, Etym.

Πῑδήεις, ήεντος, *ſcatebris abundans*. Iliad. λ. v. 183.

Ἴδης ἐν κορυφῇσι καθέζετο πιδηέσσης.

Idæ in cacuminibus reſedit abundantis ſcatebris.

Πῑδύομαι, *exſilio*, *emano*, Nicand. in Alexiph.

Πιδύω, *idem*, in Epigr.

Πιερίη, ης, (ἡ), *Pieria*, nomen regionis Macedoniæ. Iliad. ξ. v. 226.

Πιερίην δ' ἐπιβᾶσα . .

Pieriamque ſupergreſſa . .

Πιερίδες, [αἱ], auctore Perrotto, a Pieria, quæ eſt regio Macedoniæ, dictæ. Cicero lib. 3. de natur. Deor. *Pierias*, & *Pieridas* a poetis appellari, quod Pierio patre ex Antiopa natæ ſint, auctor eſt.

Πιει

Πίερος, ου, (ὁ), *Pierus*, pater novem puellarum, quæ in picas verſæ fuerunt. Ovid. lib. 5. Metamorph.
Pierus has genuit Pellæis dives in arvis.

Πίερος, ου, (ὁ), mons eſt in Theſſalia, qui in Macedoniam protenditur, propter cujus amœnitatem ac ſolitudinem, quod Muſæ ſecretis locis propter ſtudia liberalia delectantur, Sextus Pompejus illas *Pieridas* vocatas fuiſſe exiſtimavit.

Πίων, ονος, *pinguis*, *opimus*.

Πιθηκοῦσα, *Pithecuſa*, Inſula eſt in mari Tuſco, ſinuque Campano ſita. Hæc Inſula, *Ænaria* quoque dicta eſt a Statione navium Æneæ; & Homero *Inarime* dicta: hodie *Iſchia* ab oppido, cui coxendicis ſimilitudo, ut Hermolaus lib. 31. Plinii cap. 2. docet. *Græcis vero Pithecuſa* (inquit Plinius) *non a ſimiarum multitudine, ſed a figlinis doliorum*. Hæc Plin. lib. 3. cap. 6. Sane πίθος Græcis, *dolium* ſignificat Latinis. Ovidius tamen lib. 14. Metamorph. aliter tradit. Sed verum nominis etymon vide apud eruditiſſimum Ducem Michaelem Vargas Macciucca tom. 1. Hiſt. Neapol. pag. 6. §. 8.

Πιθολέων, οντος, Pitholeon Rhodius, poeta nullius pretii, cujus meminit Horat. 1. Serm. Sat. 10.

Πίθος, ου, (ὁ), *dolium*, *cadus*. Iliad. ω. v. 527.

Πιλέω, *ſtipo*, *coacto* Lucret. *cogo*, *denſo*, in Epigr. ὕδατι πιληθεῖσα μάζα, *aqua madefactum libum*. A πιλεῖν fluxit Latinorum *Pilo*, unde *oppilo*, *compilo*, & vox *Pile* Gallica vulgaris, quod fit cogendo ac tundendo.

Πίλημα, τος, [τὸ], *lana coacta*. Unde *coactilia* (Latini etiam *centones*, & *centunculos* dicunt, quod docet Suidas, *ſubcoacta* Cæſar) τὰ πιλήματα dicuntur.

Πιλητά, (τὰ), *coactilia*, idem atque πιλήματα. Hanc vocem, præter Ariſtotelem uſurpavit Plato in Timæo: ac Marſilius Ficinus vertit, *externa corporis fulcimenta*. Significantius fortaſſe reddidiſſet *ſubcoacta*, vel *coactilia*. Quo quidem ſenſu Cæſar lib. 3. de bello Civili: *Atque omnes fere milites, aut ex ſubcoactis, aut ex centonibus, aut ex coriis tunicas, aut tegmenta fecerant, quibus tela vitarent*. Vide Lexic. Robert. Conſtant. ad hanc vocem.

Πιλητοὶ φοινικίδες, *purpureæ veſtes ex lana coacta*. Puniceis autem veſtibus amiciebantur *Pilæ* [cujus vocis origo non a *pinſo*, ut volunt, ſed a Græco πιλῶ, ideſt, *cogo*, *coacto*] ad irritandos tauros exhibitos in theatra,

li

li ſpectaculo. Ovidius in Metamorphos.

Haud ſecus exarſit quam circo taurus aperto,
Cum ſua terribili petit irritamina cornu,
Phoeniceas veſtes, eluſaque vulnera ſentit. Præterea Pilæ erant ſtatuæ viriles, & muliebres ex lana, in compitalibuſque ſuſpendebantur, quod eſſent inferorum Deorum, quos vocant *Lares*, quibus tot pilæ, quot capita habitantium in compitis ponebantur, ut eſſent iis pilis, & ſimulacris contenti, viviſque parcerent. Quin & illis ſigillis, & imaginibus veſtes ornabantur.

Πιλητὸς, ȣ, (ὁ), *coactilis, ex lana coacta*. Hinc

Πιλίδιον, ȣ, [τὸ], *pileolus*, vel *pileolum* Horat. Ariſtoph. in Acharnenſ. ubi interpres τὸ πιλίδιον deducit ἀπὸ τȣ πῖλος, h. e. *pileus*, ſive *galerus*.

Πιλίον, ȣ, [τὸ], *galerus*.

Πιλίσκος, ȣ, (ὁ), *pileolus*.

Πιλοποιὸς, ȣ̃, [ὁ], qui ex coactis lanis piliſve pileos efficit. Unde *coactiliarii* Latine dicuntur οἱ πιλοποιοί.

Πῖλος, ȣ, [ὁ], *galerus*. Virgil. in Moreto *petaſus*. Heſiod. ἐν ἔργ. v. 544.

Πῖλον ἔχειν ἀσκητὸν, ἵν' ȣ̃ατα μὴ καταδεύῃ.
Pileum habeto elaboratum, ne aures madeſiant. Et Iliad. κ. v. 266.

Πῖλοι, [οἱ], ſunt ſocculi lanei, quos & Latini *udones* vocant: eſtque apud Martialem de Udone Cilicio hoc epigramma:

Non hos lana dedit, ſed olentis barba mariti:
Cyniphio poterit planta latere ſinu. Atque eopte prorſus ſenſu uſurpavit Heſiod. ἐν ἔργοις v. 540.

Ἀμφὶ δὲ ποσσὶ πέδιλα βοὸς ἶφι κταμένοιο
Ἄρμενα δήσασθαι, πίλοις ἔντοσθε πυκάσσας.
Circum vero pedes calceos bovis fortiter occiſi
Aptos ligavit, pilis intus condenſans.

Πιλόω, & πιλέω, *denſo*, *conſtipo*, *cogo*, *coarcto*, *coacto* Lucret.

Πίνακες, καὶ πινακίδια, ſunt tabellæ, in quibus capita omnium rerum continentur, Latine *Indices* dicimus: unde quidam Græci eo titulo libros ſuos inſigniverunt, quaſi eſſent multarum rerum indices. Plinius in Præfat. & Gellius lib. 20. cap. ult.

Πιναλέος, ȣ, [ὁ], *famelicus*. Nonn. κϛ. v. 114.

Πιναλέων ϛομάτων ὀλιγόδρανες ἆσθμα τιταίνων.
Famelici oris imbellem ſpiritum tendens. Scribitur & πειναλέος.

Πίναξ, ακος, (ὁ), *tabula*, ut πίνακας τε νεῶν, *tabulas, aſſeres navis*, Odyſſ. μ. v. 68. aliquando *lanx*, vel *diſcus*, ut Odyſſ. α. v. 141.

Δαιτρὸς δὲ κρειῶν πίνακας παρέθηκεν ἀείρας.

Coquus autem carnium lances appoſuit ſumens. Et interdum *tabella ſcriptoria*, *codex*. Iliad. ζ. v. 169.

Πινόεις, εντος, (ὁ), *ſordidus*, ut πινόεν ἔριον, *lana ſordida*.

Πίνον, *cerviſia*, *vinum hordeaceum*.

Πῖνος, ου, (ὁ), *ſordes*. Apoll. lib. 2. Argon. Capitur & πινὸς pro ſpurco homine & peſtilente, ut *peſtis* Latinis dicitur. Scribitur & πῖνος *properiſpomenws*.

Πινυτὴ, ῆς, (ἡ), *prudentia*. Iliad. η. v. 289.

Πινύσσω, *moneo*, dicitur & πινύσκω.

Πίνω, *bibo*, *haurio*. Iliad. β. v. 332. & Iliad. ρ. v. 250.

Δήμια πίνουσιν . .

Publice præbitum vinum bibunt . . Sed corripitur Odyſſ. λ. v. 231.

Οὐκ εἴων πινέειν ἅμα πάσας αἷμα κελαινόν.

Non ſinebam bibere ſimul omnes ſanguinem nigrum.

Πῖον, &

Πῖος, εος, [τὸ], *pingue*: proprie, in quo plus ſolidi eſt quam humidi: cum λιπαρὸν dicatur illud, in quo magis dominatur humidum.

Πιότατος, *pinguiſſimus*, in Epigr.

Πιότης, ητος, *ubertas*, *pinguedo*, *pinguitudo* Eraſm.

Πιπίζω, *pipio*, *pipilo*, & *pipo*, proprium eſt vocis pullorum gallinaceorum; item paſſerum, & aliarum avium minutarum: primam communem habet, ut *pipilo*, & *pipio* apud Latinos. Catull. Epigr. 3.

Ad ſolam dominam uſque pipilabat. Auctor vero Philom.

Peſſimus at paſſer triſtia flendo pipit. Scribitur & πιππίζω.

Πῖσος, εος, [τὸ], *locus humectus*, *hortus*, *pratum*. Iliad. υ. v. 9.

Πῖσον, ου, [τὸ], *piſum*, ſeu *piſa*, legumen, quod & πίσσος dicitur.

Πισῖνος, ου, (ὁ), ut πισῖνον ἔτνος, in Epigr. *pulmentum e piſis confectum*.

Πισσίτης οἶνος, *picatum vinum*. Dioſc. lib. 5. cap. 40. Th. πίσσα, *pix*.

Πίσυνος, ου, [ὁ], *fretus*, *fidens*. Iliad. ε. v. 205.

Πί-

Τόξοισιν πίσυνος . . *Arcubus fretus* . .

Πιτυκάμπτης, ου, (ὁ), qui pinus inflectit, cognomen Sinis Centauri a Theſeo interempti.

Πιτυλίζειν; obire genus quoddam certaminis, de quo Galen. lib. 2. Erat autem hujuſmodi exercitatio, in qua ſummis pedibus ingrediebantur, manibus altera retrorſus, altera prorſus protenſis. Politian. in Miſcell.

Πίτυλισμα, τος, (τὸ), *micatio & geſticulatio manuum, vel pedum* inter ſaltandum, quas μαρμαρυγάς vocat Homerus. Iuvenal. Sat. 11.

Qui Lacedæmonium pitylismate lubricat orbem. Licet alii alirer legant.

Πίτυλος, ου, [ὁ], proprie ſtrepitus, qui fit ex remorum agitatione inter remigandum, quem Virgil. his verbis expreſſit:

. . *ſpumas ſalis ære ruebant*. Hoc pueri & puellæ palmularum remigum τὸ πίτυλισμα imitando exprimunt, cum manibus in metam compoſitis ludunt infimam ſemper ſubtrahendo, quam ſuperponunt extremæ ſcanſili ratione. Atque ita dum alternis alia aliam ſuperſcandit manus, in orbem cuique recurrente ſorte, apparet πίτυλος, qui in remigatione alternatus eſt motus ex elatione, & demiſſione remorum.

Πιτυρίτης ἄρτος, panis furfuroſus, & velut ἀχυρώδης, h. e. acerbſus, nimirum panis cum ſuis furfuribus. Hoc vero αὐτόπυρος, & πιτυρίτης ἄρτος intereſt, quod prior ex ea farina compactus eſt, ex qua furfures non ſunt adempti; ſecundus, ſeu furfuraceus, ex ſolis propemodum furfuribus coagmentatur. Videſis Paulum Ægin. lib. 1.

Πίτυς, ύος, (ἡ), *pinus*. Iliad. ν. v. 390.

Πιτυοῦσα, (ἡ), *Pityuſa*, Miletus dicta fuit olim ob pinorum illic creſcentium abundantiam, Euſtath.

Πιφάσκω, *dico*, *nuntio*. Iliad. κ. v. 202. Sed producitur apud Oppian. Hal. γ. v. 640.

. Πιφάσκει δ' ἑτάροισι . .

Nuntiat ſociis . .

Πιφαύσκω, *idem*. Iliad. κ. v. 202.

Πιώδης, εος, [ὁ κ ἡ], *pinguis*, *uber*, ut πιώδης γῆ, *terra uber*.

Πίων, ονος, (ὁ κ ἡ), *pinguis*, *opimus*, *uber*, *obeſus*. Iliad. α. v. 40.

. . πίονα μηρί' ἔκηα.

. . *pingues coxas cremavi*. Et Iliad. μ. v. 319.

. . ἔδουσί τε πίονα μῆλα. . . *edun-*

. . *eduntque pingues oves.*

Πίω, *bibo*. Odyſſ. π. v. 143.

. . φαγέμεν καὶ πιέμεν αὕτως.

. . *comedere & bibere ſic*. Corripitur quandoque.

Πλάγος, εος, [τὸ], vox omnino nova, quæque unice tabulis Heracleenſibus debetur. *Latus* ſignificat, uti ex ipſius æris συνεχείᾳ, atque derivatione patet. Fit enim a πλάζω (fut. ξω) *Erro*; quia qui paullum a recta via digreditur, is in alterutrum latus obliquat iter: unde & πλάγιος eſt *obliquus*, h. e. qui a recto *in latus* deflectit. Porro a πλάγος (cujus prima corripitur, cum fiat ab Aoriſto ἔπλαγον) venit Latinum *Plaga* priore corr. quod verbum primario *latera*, ſive cardines Mundi notat; ſecundario terræ regiones: quæ & ipſæ Horatio *latera* vocantur, ubi ait I. Od 22.

Quod latus Mundi nebulæ maluſque

Jupiter urget. Nec alia eſt ratio, cur vela, quibus lecticæ latera obducebantur, *plagulæ* vocarentur (Sueton. Tito: *Lecticæ dimotis plagulis*) aut cur papyri philuræ, quæ ad latus alterius glutinabantur, *plagulæ* itidem dicerentur. Hoc *Plagæ* (quatenus brevis eſt) etymon melius Voſſiano. Vide Cl. Mazoch. Comment. in Tabb. Heracl. pag. 189.

Πλάνοδιος, ου, [ὁ], *errans*, *errabundus*. Hom. hymn. in Merc.

Πλατύνω, *dilato*, idem atque μηκύνω, *extendo*.

Πληθύνω, *amplifico*.

Πληθύνομαι, *abundo*, *creſco*, *affluo*.

Πλημμύρα, ας, (ἡ), *æſtus maris*.

Πλημμύριον, ου, (τὸ), *unda cum frangitur non procelloſa*.

Πλημμυρίς, ίδος, (ἡ), *accedentis maris æſtus*, cui ἀμπώτις opponitur, h. e. *receſſus æſtus litora deſtituentis*. Apoll. 2. Arg.

πλημμυρὶς καὶ γάρ τ' ἀναχάζεται ἠπείροιο.

Inundatio enim recedit a terra.

Πλημμύρω, *turgeo*, *exundo*, *reſtagno*. Apoll. Arg. Δ. v. 705.

πλήμμυρον λοχίης ἐκ νηδύος . .

Turgebant recens enixo ex utero . .

Πλοκάμις, ίδος, *capillus*: Nonn. ιη. v. 136.

Ἀπλεκέας πλοκαμῖδας ἀηθέϊ δήσατο κισσῷ.

Implexos capillos inſolenti ligavit hedera.

Πλόκαμος, ου, [ὁ], *capillus criſpus*, *cincinnus*. Eurip. in Bacch. v. 494.

Ἱερὸς

Ιερὸς ὁ πλόκαμος, τῷ θεῷ δ' αὐτὸν τρέφω.

Sacer eſt capillus: numini illum nutrio. Atq. hinc videtur conſuetudo fuiſſe Deo cuipiam alendæ comæ, ut Iliad. ψ. v. 140. Ubi Achilles comam, quam Sperchio fluvio alebat, poſtquam reditûs in patriam ſpem ſibi ademptam ſenſit, detonſam Patroclo defuncto dicavit. Sed Diis fluvialibus præſertim cæſaries nutriebatur, uti Euſtath. ad indicatum Iliadis locum notavit. Vide Cl. Mazoch. tom. 2. Spicileg. Bibl. pag. 94. Atque is, teſte Plutarcho in Theſeo, πλόκαμος θρεπτήριος dicebatur.

Πλυνεὺς, έος, (ὁ), *fullo*.

Πλυνὸς, ῦ, [ὁ], *balneum*, *piſcina*, *labrum*, *vel locus lavandis rebus aptus*. Hom. Iliad. ζ. Ariſtoph. in Pluto.

Πλύνω, *lavo*. Iliad. χ. v. 155.

πλύνεσκον Τρώων ἄλοχοι . .

Lavabant Trojanorum uxores . . Et Odyſſ. ω. v. 147.

Πλύνειν πλίνθον, *laterem lavare*. Vide Eraſm. in Proverb. πλύνειν apud Pollucem idem atque λοιδορεῖν, *conviciari*, *contumeliis afficere*. Qua profecto ſententia Plautus in Ciſtellaria dixit, *frigidam ſubdole ſuffundere*, pro *clanculum mordere*, & *maledictis inceſſere*.

Πνῖγος, εος, [τὸ], *æſtus*, *incendium*.

Πνίγομαι, *ſuffocor*. Nonn. β. v. 585.

Πνίγετο θερμαίνων . .

Suffocabatur calefaciens . .

Πνίγω, *ſuffoco*, *ango*, *eneco*. Ariſtoph. νεφ. ἐπνιγόμην τὰ σπλάγχνα, *æſtuabant mihi exta*, *angebar*.

Πνιγέα, ας, (ἡ), *vaporarium*.

Πνιγεὺς, έος, [ὁ], *furnus*, *fornax*, & *vas*, *in quo extinguuntur prunæ*, *caminus*: improprie & per jocum Ariſtophanes Caelum πνιγέα vocat, quod æſtivo tempore ſuo fervore ſuffocat ea, quæ ambit non aliter ac caminus incluſos carbones. Uſurpatum quoque fuit pro *vaporario*, ſeu *hypocauſto*, vel *caldario*, aut *loco excalfacto*, in quo ſudabant in Balneis. Atque hinc προπνιγεον, *præfurnium* Vitruvio: calida nempe lavatio, ſeu caldarium, in quod intrabant e frigidario, minus calidum quam ipſe πνιγεύς. Vide Vitruvium lib. 5. cap. 11. & quæ ibi doctiſſime animadvertit Marchio Berardus Galianus lib. 10. cap. 13. ad vocem πνιγεύς, ubi Turnebi ingenioſam ceteroqui correctionem perbelle refutavit. Tandem πνιγεὺς apud Heſychium eſt ὁ φῖμος τῶν καπνῶν, h. e. ca-

Digitized by Google

ennius, ſeu *fiſcella jumentorum*.

Πνιγηρὸς, ȣ̃, (ὁ), *æſtuoſus*, *fervens*.

Πνιγώδης, εος, (ὁ ϗ ἡ), *æſtuoſus*, *ſtrangulans*, *ſuffocans*.

Πνίξ, ῖγος, [ἡ], *ſuffocatio*; & morbus mulierum ex uteri ſuffocatione apud Dioſcorid.

Πνύω, ſive πνῦμι, *prudens ſum*. Iliad. ω. v. 377.

Πέπνυσαί τε νόον, μακάρων δ᾽ ἐξ ἐσσι τοκήων.

Prudens es animo, boniſque prognatus es parentibus.

Ποικιλόδινος, ȣ, (ὁ), *varius*. Opp. Hal. α. v. 676.

Κύκλον ἀμειβόμενοι πολυειδέα ποικιλόδινον.

Circulum obeuntes varium & denſum.

Ποικιλόθυμος, ȣ, (ὁ), *inconſtans*, *varii animi*. Orph. hym. in Saturn.

Ποιπνύω, *miniſtro*, *ſatago*. Iliad. θ.

Αὐτῷ ποιπνύοντι . .

Ipſi occupato & ſatagenti . . Et Iliad. α.

Ποσθὶν, ῖνος, [ἡ], *ſcrotum*, *teſtium involucrum*, Nicand.

Πολεμαδόκος, ȣ, [ὁ ϗ ἡ], *bellorum ſuſceptor*, epitheton Martis, vel Minervæ. Πολεμαδόκος Ἀθηναία, in Epigr. *bellicoſa*.

Πολιὰς, άδος, (ἡ), ſimulacrum Minervæ, quod Siri colebatur, aut ipſum, aut quam ſimillimum illi, quod in Ilio exſtiterat. Atq. hinc Urbi nomen Πολίειον partum. Nam, ut inquit Scholiaſtes Lycophronis v. 978. *Siris, & Leutarnia urbes Italiæ ſunt, ubi profugorum ex Ilio reliquiæ habitaverunt, ibique omnia ad Trojæ imitationem fecerunt, urbemque Trojæ ſimilem condiderunt: quæ principio* (Πολίειον) *Polium vocabatur*, *poſtea* [Ηρακλεῖον] *Heraclium*, deinde [Σῖρις] *Siris*. Minerva porro non aliunde πολιὰς dicebatur, quam quia ſervatrix atque cuſtos πόλεος h. e. *Urbis* eſſet; quæ & πολιȣ̃χος vocabatur. Vide Cl. Mazochium in Tabul. Heracl. pag. 74.

Πολιοκροτάφος, ȣ, [ὁ], *canum habens caput*. Iliad. θ. v. 518.

Πολιὸς, ȣ̃, (ὁ), *canus*. Iliad. α. v. 349.

Πολίτης, ȣ, (ὁ), *civis*. Odyſſ. η. v. 131.

Πρὸς δόμον ὑψηλὸν, ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται.

Ad domum excelſam, unde aquantur cives.

Πολῖτις, ιδος, (ἡ), hæc *civis*.

Πολύαινος, ȣ, (ὁ), *multum laudatus*. Iliad. ι. v. 669.

Πολυαὴς, έος, [ὁ ϗ ἡ], *ventoſus*. Smyrn. α. v. 251.

. . ψυχὴ δ᾽ ἐμίγη πολυαέσσιν αὔραις.

. . *animaque commiſcetur auris ventoſis*.

Πο-

Πολυάϊξ, ῖκος, (ὁ), *impetuoſus*: belli epitheton. Iliad. α. v. 165.

Αλλὰ τὸ μὲν πλεῖον πολυάϊκος πολέμοιο.

Verum quidem majorem partem impetuoſi belli.

Πολύαρ, νος, [ὁ ϗ ἡ], *dives pecorum*. Iliad. β. v. 106.

Πολυάρητος, ȣ, (ὁ), *multis votis exoptatus*. Odyſſ. τ. v. 404.

. . *πολυάρητος δέ τοι ἐςὶ.*

. . *multis votis exoptatus utique eſt.*

Πολυβενθὴς, έος, (ὁ ϗ ἡ), *profundus*. Iliad. α. v. 431.

Πολυδαίδαλος, ȣ, (ὁ), *affabre factus*, *multo artificio elaboratus*. Iliad. γ. v. 358.

Πολυδάκρυτος, ȣ, (ὁ), *multis lacrymis honeſtandus*. Iliad. ω. v. 620.

. . *πολυδάκρυτος δέ τοι ἔςαι.*

. . *multis lacrymis proſequendus tibi erit*. Sed corripitur apud Tyrtæum v. 7.

Πολυδειρὰς, άδος, (ὁ), *eminens*, *multa cacumina habens*. Iliad. α. v. 449.

Ακροτάτῃ κορυφῇ πολυδειράδος Οὐλύμποιο.

In ſummo vertice &c.

Πολυδερκὴς, έος, (ὁ ϗ ἡ), *multa intuens*, Heſiod.

. . *φάος πολυδερκέος ἠȣ̃ς.*

. . *lux multa intuentis auroræ.*

Πολύδωρος, ȣ, (ὁ), *multa donans*, aut *qui multa dona accepit*. Item Polydorus Cadmi, & Harmoniæ filius, Heſiod. in Theogon.

Πολυκλήϊς, ῖδος, *habens multas ſedes*. Iliad. ν. v. 742.

Η κεν ἐνὶ νήεσσι πολυκλήϊσι πέσωμεν.

An in naves multa tranſtra habentes irruamus.

Πολυκοίρανος, ȣ, (ὁ), *multorum dominus*, & *rex.*

Πολυκοιρανίη, ης, (ἡ), *dominatio multorum*. Iliad. β. v. 204.

Ουκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη· εἷς κοίρανος ἔςω.

Non bonum multorum principatus: unus princeps eſto.

Πολυκύμων, ονος, *undoſus*, *undis abundans.*

Πολυκώκυτος, ȣ, [ὁ], *luctuoſus*. Theogn. v. 245.

Βῇς πολυκωκύτȣς εἰς ἀΐδαο δόμȣς.

Iveris luctuoſas in Ditis domos.

Πολύμηλος, ȣ, ὁ), *pecoribus abundans*. Iliad. β. v. 605.

Πολυμήχανος, ȣ,((ὁ), *callidus*, *verſutus*, Iliad. β. v. 173.

Πολύμητις, ιος, & πολυμήτης, *abundans conſilio* & *prudentia*, *ſapiens*. Iliad. α. v. 311.

Πολύμισθος, ου, (ὁ), *qui multam mercedem exigit*, in Epigr.

Πολύμιτος, ου, (ὁ), *polymitus*, *multicolor*, ſeu *variis filis contextus*, uti Cratinus loquitur apud Pollucem lib.8. cap. 31. Hinc Plin. lib. 8. cap. 48. *Plurimis vero liciis texere, quæ Polymita appellant, Alexandria inſtituit*. Atque hic animadvertendum eſt, quæ Alexandrinis Græco vocabulo πολύμιτα dicebantur, ea Latinis *Multicia* (cum uo vocabulo pro *multilicia*) appellata fuiſſe. Vide Cl. Mazoch. tom. 2. Spicil. Bibl. pag. 211. & 212. Ubi etiam oſtendit χιτῶνα ποικίλον, eamdem atque *tunicam polymitam*, ſeu *variam*, ut in Itala vetere verſione apud Auguſt. fuiſſe.

Πολύμυθος, ου, (ὁ), *garrulus*, *loculelejus*, *verboſus*, *diſertus*. Iliad. γ. v. 214.

Πολύναος, ου, (ὁ), *multa habens templa*. Theocr. Idyll. ιε. v. 109.

Τὶν δὲ χαριζομένα πολυώνυμε καὶ πολύναε.

Tibi gratiam referens multis nominibus & templis celebrata.

Πολυπίδαξ, ἄκος, (ὁ), *fontibus ſcatens*, *irriguus*. Iliad θ. v. 47.

Ἴδην δ' ἵκανεν πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν.

Idam autem venit fontibus irriguam, matrem ferarum.

Πολυποδίτης οἶνος, *vinum ex polypodio confectum*. Dioſc.

Πολύπυρος, ου, [ὁ], *tritico abundans*. Odyſſ. ξ. v. 335.

. . . ἐς Δουλίχιον πολύπυρον.

. . . *in Dulichium frumenti feracem*.

Πολύῤῥινος, ου, (ὁ), *e multis pellibus*, in Epigr.

Πολύῤῥυτος, ου, (ὁ), *multifluus*. Sophocl.

Πολύσιτος, ου, [ὁ], *frumenti fertilis*.

Πολυστάφυλος, ου, (ὁ), *uvis abundans*, idem atque πολυάμπελος. Iliad. β.

Πολύστυλος, ου, (ὁ), *qui habet multas columnas*.

Πολυτιμητίζω, *multos honoro*.

Πολύτιμος, ου, [ὁ], *magno emptus*, *magno honore dignus*. Item, *magni pretii*, *pretioſus*. Ut Ovidius:

Exerces pretioſa odia, & conſtantia magno.

Πολύτιμος, ου, (ὁ), *venerandus*. Orph. in Iovem.

Πολύϋλος, ου, [ὁ], *qui dividitur in multas materias*.

Πολύφυλος, ου, (ὁ), *diverſi generis*. Orph. hym. in Nemei.

Πολύχρυσος, ου, (ὁ), *dives*, *auro abundans*. Heſiod. vocat Ἀφροδίτην πολύχρυσον, *Venerem auro affluentem*, quia puellæ, dum nubunt, dotem magnam viris afferunt. Et Hom. hym. in Venerem v. 1.

Πολύχυλος, ου, [ὁ], *ſuccoſus*, *ſucco madens*.

Πολυψηφὶς, ῖδος, [ὁ καὶ ἡ], *multos habens lapillos*. Neumach.

Πολυώδυνος, ου, (ὁ), *calamitoſus*, *triſtis*. Aliquando active, *multorum dolorum auctor*, in Epigr.

Πολυώνυμος, ου, [ὁ], *multis nominibus appellatus*. Heſiod. in Theogon. πολυώνυμον ὕδωρ, ideſt, *multi nominis aquam* vocavit Iridem a colorum varietate.

Πορσύνω, *paro*, *orno*. Odyſſ. η. v. 347.

Πὰρ δὲ γυνὴ δέσποινα λέχος πόρσυνε καὶ εὐνήν.

Juxta vero mulier regina lectum paravit & ſtratum.

Πορφύρα, ας, [ἡ], *purpura piſcis*. Opp. Hal. α. v. 315.

. . . στρόμβων τε γένος, καὶ πορφύραι αὐταί.

. . . *ſtrombórumque genus*, *& purpuræ ipſæ*.

Πορφύρεος, ου, (ὁ), *purpureus*, *denſus*, *niger*. Ut Iliad. α. v. 481. πορφύρεος θάνατος, ideſt, μέλας.

Πορφυρέω, *purpuro*, *purpuraſco*, *fulgeo*. Nonn.

Πορφύρω, *purpuraſco*, *rubeſco*. Opp. Κυνηγ. β. v. 559.

Καὶ νώτῳ ῥαθάμιγγες ἐπήτριμα πορφύρουσι.

Et in dorſo maculæ confertim purpuraſcunt. Et Theocr. Idyll. ι. v. 129.

Οἴνῳ πορφύροις . . . *Vino rubeſcas* . . . Item *rubefacio*, *purpureum efficio*. Nonn. Sumitur etiam pro *turbo*, ſeu *turbor*, ut lib. 2. Epigr.

. . . οὐδὲ θάλασσα

Πορφύρει . . . *neque mare fluctuat*,

Πορφύρω, *delibero*, *curis diſtrahor*. Odyſſ. δ. v. 572.

Πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κιόντι.

Multa mihi cor alternabat incedenti, ſeu curis multis diſtrahebatur: nam quemadmodum animus quoque dicitur κυμαίνειν cum concitatus & perturbatus eſt, ut & Latine *fluctuare atque æſtuare* translato verbo a mari; ita & πορφύρειν, ut eo in loco Euſtath. exponit.

Ποσειδάων, ωνος, *Neptunus*. Iliad. ν. v. 231.

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Ποσειδάων ἐνοσίχθων.

Huic reſpondit deinde Neptunus quatiens terram.

Πραγορίτης, vinum quoddam, ſed vile & abjectum, vappa, Hermol. Barbaro teſte.

Πρᾶγος, εος, [τὸ], *res*, *negotium*. Sophocl. in Ajace.

Πρα-

Πρᾳεῖα, ας, [ἡ], *manſueta* : ut πραεῖᾳ ψυχῇ, *manſueto animo*.

Πραέως, *clementer, leniter*.

Πραπὶς, ἴδος, (ἡ), *præcordia*: item *mens*, *cura*. Iliad. α.

Πρασῖτις, (ἡ), *praſius lapis*, ſic dictus a colore porraceo. Theophr.

Πραΰνω, *mitigo, placo*.

Πραΰτης, ητος, (ἡ), *manſuetudo*, Heſych. cui opponitur θυμός.

Πρεσβύτερος, ε, (ὁ), *ætate ſenior*, vulgo corripit antepenult. Verum producta invenitur apud Oppian. Κυνηγ. α. v. 463.

Ος μὴν πρεσβυτέρην ἀμαλδύνουσιν ἄρουραν.

Odorem priſtinum abolens arva.

Πρεσβύτης, ε, [ὁ], *ſenex*, pariter producitur Ariſtophan. νεφ.

Δέδοικά σ᾽, ὦ πρεσβῦτα, μὴ πληγῶν δέῃ.

Timeo, o ſenex, ne verberibus tibi ſit opus.

Πρηϋγέλως, ωτος, *placide ridens, mitis*: Zephyri epitheton, in Epigr.

Πρηΰνομος, ε, [ὁ], *qui eſt moderatis moribus*, in Epigr.

Πρηΰνοος, ε, [ὁ], epitheton Dei apud Apollinarium, *mente facilis atque lenis, mitiſque*.

Πρηΰνω, idem atque πραΰνω, *mitigo, cicuro*. Opp. Hal. γ. v. 253.

Πρηΰνει φίλον ἦτορ.

Cicurat amicum animum.

Πρηϋτένοντες, [οἱ], *manſueta colla*, ſeu *cervices habentes*: boum epitheton, quorum colla jugo manſuefacta ſunt: πρηϋτένοντες ταῦροι, in Epigr.

Πρηΰτερος, *placatior*: πρηΰτερον γῆρας, in Epigr.

Πρίαπος, ε, (ὁ), *Priapus hortorum cuſtos, & Deus*. Euſtath. Iliad. ε. dicitur & Πρίηπος.

Πριαπισκωτὸς, ῦ, [ὁ], penicilli vulnerarii (quem *tentam* vocant) ſpecies in priapi formam aſſurgens.

Πρινίδιον, ε, [τὸ], *parva ilex*, Ariſtoph.

Πρίνινος, ε, [ὁ], *iliceus, ilignus, & iligneus*. Ἄνθρακες πρίνινοι, *carbones ilicei*, in Epigr. & Heſiod. ἐν ἔργ. v. 427.

Πρῖνος, ε, (ὁ), *ilex*. Arat. v. 737.

Πρῖνοι μὲν θαμινῆς ἀκύλε κατὰ μέτρον ἔχεσαι.

Ilices quidem frequentis glandis non parum ferentes.

Πρῖνος, ου, [ὁ], frutex, ex quo naſcitur coccus, ilicis genus, Heſiod. & Ariſtoph. in Ranis. Cetera vide in dictione *κόκκος*.

Πρινώδης, έος, [ὁ καὶ ἡ], ut *πρινῶδες φύλλον*, *folium ilicis*.

Πριονοειδὴς, έος, (ὁ καὶ ἡ), *ſerræ figuram habens*, *ſerratus*. Unde *πριονοειδῶς*, *in modum ſerræ*, *ſerræ figura*.

Πριονώδης, εος, (ὁ καὶ ἡ), idem cum præcedenti *πριονοειδής*.

Πριόνωτος, *is cui dorſum ſerratum eſt*: ut *πριόνωτοι ὄφεις*, *ſerpentes dorſo ſerrato*, Suid.

Πρίσις, ιος, (ἡ), *Jectura*: Plin. *ſed quæ fit ſerra*, & idem quod *ſtridor*.

Πρίσματα, τὰ, *ἀπὸ τοῦ πρίειν*, quaſi a *ſerra* dicas *ſerramenta*. Eſt enim ſcobs eorum, quæ ſerra ſecantur, ut *ῥινήματα*, quæ lima deteruntur, quæ & *ῥινίσματα* dicuntur: ut & *πελεκύματα*, quæ ſecuri dolando decidunt reſecta: *τορνεύματα* vero torno fiunt: a quibus apud Hippocr. *ἰχθυήματα* non diverſa: horumque omnium nomine licet diverſo, pæne res eadem intelligitur.

Πρίω, *ſeco*, *ſerra divido*. Ariſtoph.

Μὴ πρῖε τοὺς ὀδόντας
Noli dentes ſerrare. Et Opp. Κυνηγ. δ. v. 138.
Θυμὸν ὀδὰξ πρίοντες, κ. τ. λ.
Animum mordicus ſcindentes, &c.

Πρίων, ονος, [ὁ], *ſerra*. Eſt & *πρίων*, captioſi perplexique argumenti genus, quod alio nomine *κροκοδειλίτης* dicitur, teſte Doxopatre. Oppian. Hal. ε. v. 219.

Ὡς δ᾽ ὅτε δρυτόμοι ξυνὸν πόνον ἀθλεύωσι
Πρίονος ἐγκονέοντες.
Ut cum lignatores communem laborem exercent
Serræ feſtinantes.

Πριόω, *ſeco*, verbum inuſitatum, quod primum inventum eſt in Tabulis Heracleenſ. tametſi ejus verbale nomen *πρίωμα* (*ſcobs*) jam ex Heſychio innotuiſſet, apud quem legitur: ΠΡΙΩΜΑΣΙ· *πρίσμασι*. Vide Cl. Mazoch. pag. 221. Comment. in Tabul. Heracleenſ.

Προαΐσσω, *prius irruo*, penult. & antepenult. longis: hinc *προαΐξαντες*, *prius irruentes*.

Προαμύνομαι, &

Προαμύνω, *propugno*, *protego*.

Προβοσκὶς, ίδος, [ἡ], *promuſcis elephantis*, etiam *manus* dicta ab uſu: Cic. 2. de Divinat. *Manus* etiam data

ele-

elephantis. Inde & προβοσκὶς, *roſtrum muſcæ*, quod Latine quoque *proboſcis*, ſeu *promuſcis* dicitur. Ariſtotel. lib. 4. Anim.

Προβύω, *promoveo*, proprie de ellychnio, ut προβύσαι τὸν λύχνον, *promovere ellychnium*, & *facere, ut ad lychni nares propius accedat*. Ariſtoph. in Veſpis; & Virgilius:

Et producit acu ſtuppas humore carentes.

Πρόθυμα, τος, [τὸ], *res quæ ante ſacrificium offertur*, *primitiæ ſacrificii*, ut *tus*, *ſiligo*. Ariſtoph. in Pluto.

Προθυμία, ας, (ἡ), *animi alacritas*, *ſedulitas*. Iliad. β. v. 95.

Πρόθυμος, ου, (ὁ), *alacris*, *ſtudioſus*, *gnavus*.

Προθύμως, *diligenter*, *ſtrenue*, *impigre*. Livio, *hilariter*.

Προθυμοῦμαι, *ſum promptus*, *enitor*, *laboro*.

Πρόθυρον, ου, [τὸ], *veſtibulum*, *limen*, *domus prima pars*, *domus prima frons*. Odyſſ. ξ. Et ita dicitur de privatis ædibus, ut προπύλαιον *de veſtibulo urbis*, vel *templi*, vel *regiæ*.

Προθύω, *ante ſacrifico*: προθύομαι, pro eodem.

Προὶξ, ἰκος, & per ſyncreſin προὶξ, προῖκος, *donum*, ut quod porrecta manu detur. Odyſſ. ρ.

. . . προῖκος γεύσασθαι Ἀχαιῶν.

. . . *donum guſtare Achivorum*. Poſteri autem Homeri προῖκα, ſive προῖκα peculiariter nominant τὸ γαμήλιον δῶρον, & quidem quod pater filiæ dat, cum eam elocat, Latinis *dos* dictum.

Προκάτταιγδην, *antrorſum cum impetu*. Apollon. Arg. β.

Προκινδυνεύω, *pro aliquo periclitor*, *periculis obviam eo*.

Προκινέω, *promoveo*.

Προκλίτης, ου, ὁ), *princeps in convivio*, *qui in convivio præſes eſt*, *primaſque occupat*. Poll.

Προκοίλιος, & Προγάστωρ, verſus vocatur, cujus veluti alvus intumeſcit, contractioneque indiget, qualis eſt primus Iliados verſus: ubi in Πηληϊάδεω, ε in ω abſorbetur; Euſtath. in Iliad. ζ.

Προκρίνω, *præjudico*: item *antepono*, *præfero*. Et προκριθέντες dicuntur, quorum nomina ad ſpem fortium recipiuntur, quaſi *eximii*, & *ſelecti*, qui & πρόκριτοι vocantur καὶ κληρούμενοι.

Προκυμαία, ας, [ἡ], murus ædificatus ad repellendos fluctus. Dicitur & πρόκυμα a Servio. Sic deſcribitur ab Ovid. 11. Metamorph.

. . *adjacet undis*

Facta manu moles, quæ primas æquoris undas
Frangit, & incurſus quæ prædelaſſat aquarum.

Προκύων, ωνος, [ὁ], *Procyon ſidus*, *Anticanis* Cic. *Canis minuſculus* Vitr. Aratus in Phaenom.

Καὶ μὴν ϗ Προκύων διδύμοις ὑπὸ καλὰ φαείνει. Cic.
. . . *geminis eſt ille ſub ipſis*
Anticanis, Grajo Procyon qui nomine fertur.

Πρόμαχος, ου, [ὁ], *propugnator*, *anteſignanus*, *in prima acie pugnans.* Item πρόμαχοι, *principales in acie milites*, *Principia*. Eraſm. Et apud Athen. πρόμαχος eſt, qui præbibendo ceteris præibat.

Προμηνύω, *præſignifico* Cic. *præmonſtro*, *prædico*.

Προμύθιον, *fabulæ præfatiuncula*, *ſententia a qua morata narratio incipere ſolet*, inquit Donatus in Terentium, ut: *Dii immortales, homo homini quid præſtat!*

Πρόναον, ου, [τὸ], *veſtibulum templi*, *aut lucus ante fanum.*

Πρόναος, ου, ὁ), *ante templum ſtans*, *protemplum*, *protemplaris*, Valla interp.

Προπίνω, *poto*. Anacr. ode. δ.

Ἐπὶ λωτίναις τε ποίαις
Στορέσας θέλω προπίνειν.
Super & Lotinis herbis
Stratus volo potare.

Πρόπυλον, ου, [τὸ], *porticus*, *veſtibulum*, h. e. locus ille ante januas inter fores domus, & viam medius relictus, in quo qui dominum ejus domus ſalutatum venerant, priuſquam admitterentur, conſiſtebant: & neque in via ſtabant, neque intra ædes erant: ἀνὰ πρόπυλον, *in veſtibulo*, in Epigr.

Προσαθύρω, *colludo*.

Προσαμύνομαι, &

Προσαμύνω, *adjuvo*, *propugno*, *tutor*. Iliad. β. v. 238.

. . ὄφρα ἴδηται
Ἤ ῥά τι οἱ χ' ἡμεῖς προσαμύνομεν . .
Ut ſciat, an in aliquo nos quoque adjuvet . .

Προσήλυτος, ου, (ὁ), *advena*, *peregrinus*, *proſelytus*, ὁ ἐξ ἐθνῶν προσεληλυθώς. Proſelyti autem proprie vocabantur ii, qui ex Ethnicis, legibus Moyſi, & cæremoniis initiati, Iudaiſmum profitebantur, non illi quidem gente, ſed adoptione Iudæi. Unde in Actis Apoſtolorum dicitur, *Iudæi quoque & Proſelyti.* Προσήλυτος, Feſto *advena*, ut πάροικος, *incola*, Pomp. Iuriſc.

Προ-

Προσίνω, *prior lædo, prior noceo*, in Epigr.

Προσκηρυκεύομαι, *mitto caduceatorem, per legatum peto*.

Προσκλίνω, *inclino, propendeo*.

Προσκρίνω, *addico*.

Προσκρίνομαι, *accreſco, coagmentor, in unum corpus cogor*.

Προσκυμαίνω, *fluctuando alluo*, in Epigr.

Προσκυνέω, *congenulo* Nonio, *genua flecto, adoro*. Ariſtoph. in Pluto:

Καὶ προσκυνῶ γε πρῶτα μὲν τὸν ἥλιον.

Et adoro quidem in primis Solem.

Προσκυμαίνομαι, *perniciem affero*, in Epigr.

Προσομιλέω, *colloquor, verſor*. Theogn. v. 215.

Προστατήριος, ου, [ὁ], *præſes*, Apollinis epitheton quaſi *veſtibularius, & liminaris*, quaſique *janitor*. Sophocl. in Electra.

Προστατήριος μὴν, menſis quo τὰ πιθοίγια h. e. *Vinalia* celebrabantur, vinique horni feriæ relinebantur. Ariſtoph. in Acharn.

Προστάτης, ου, [ὁ], *præſes, præfectus*: item *patronus*, & proprie hoc nomine dicebatur *patronus* peregrini hominis. Mos enim Athenis fuit, peregrinos aliquem e civibus ſibi προστάτην eligere. Atque ad hanc conſuetudinem alludens Terentius dixit: *Thais patris ſe commendavit in clientelam, & fidem*. Unde Ἀπροστάσιον, actio erat Athenis in inquilinos, qui ſine patrono, & præſide jura civium ſibi uſurpaſſent. Apud Sophocl. in Oedipo tyranno:

Θεὸν οὐ λήξω ποτὲ προστάταν ἴσχων.

Προσφραγίζω, *ante inſignio*, vel *obſigno*.

Προτιμάω, *pluris æſtimo, rationem habeo, curo*. Sophocl. in Ran.

Προτιμυθέομαι, *loquor*. Apoll. Arg. γ. v. 922.

Η μὲν ἐς ἄντα ἰδεῖν, ἠδὲ προτιμυθήσασθαι.

Non tam in faciem apparendo, quam loquendo.

Προφύλαξ, ακος, [ὁ], *præcautor* Plauto: & *procubitor* Feſto: qui noctu cuſtodiæ cauſſa ante Caſtra excubat. Item *primus excubitor*.

Πρόχυμα, τος, [τὸ], *muſtum protropum* Plinio, *muſtum lixivium*, ſive *lixivum* Columellæ, vinum *Creticum*, aut *Pramnium* Dioſcoridi. Quid plura? Eſt liquor ille, qui ſponte ſua, nondum ulla expreſſione coactus, ex uvis guttatim, ac veluti lacrymando diſtillat. Atque id nomen quæſiviſſe videtur nobiliſſimo nigri vini generi,

quod juxta Veſuvium colligitur, indigenæque vulgo *Lachrymam* appellant. Quod ex eo factum fuiſſe videtur, quod olim principio ex calcatis uvis vina collegerint, antequam torcular adhiberetur. Vide Cl. Mazoch. tom. 2. Spicileg. Bibl. pag. 44.

Προχέω, *prius illino*.

Προχύτη, ης, (ἡ), *Procbyta*, *Procbyte*, & *Procbytes*, Inſula in Puteolano ſinu, ſic dicta quaſi *profuſa*. Emerſit enim provolutis in mare montibus, cum prius non foret. Nam προχέω, ſignificat *effundo*. Inarimes enim mons terræ motum paſſus hanc Inſulam fidit. Strabo lib. 9. & Plin. lib. 2. cap. 88. At Dionyſius lib. 1. ſcribit *Procbytam* dictam fuiſſe a nutrice Æneæ ejusdem nominis. De hac Virgil. 9. Æneidos,

Tum ſonitu Procbyta alta tremit. Videſis Cl. Ducem Michaelem Vargas Macciucca Hiſtor. Neapol. tom. 1. pag. 7. §. 9.

Προχύτης, ȣ, [ὁ], genus vaſis apud Athenæum, & Heſych. dicitur & προχύτη. Præterea προχῦται, erant variarum rerum miſſilia, ut florum & fructuum, quæ jaci ſolita erant a populo fauſtis acclamationibus Principem ſalutante: quod & Victori in certaminibus fieri conſuevit; idque φυλλοβολεῖν dicebatur. Vide R. Conſtantin. in Antiquitatum libris, & Iohannem Nicolaum Tractat. de Sparſione florum.

Προψύχω, *prius refrigero*.

Προτρύγητήρ, ῆρος, [ἡ], ſtella quæ juxta Virginis dextram alam figitur, & paullo ante vindemiæ tempus exoritur. Aratus v. 138.

Πρυλέες, Heſych. teſte quibusdam ſunt πρόμαχοι, *propugnatores*, quibusdam πολλοὶ λαοὶ, *populi multitudo in unum coacta*: aliis πεζοὶ ὁπλῖται ἀθρόοι, *pedites conferti*, quod receptius eſt. Hom. Iliad. λ.

Αὐτοὶ δὲ πρυλέες σὺν τεύχεσι

Ipſi autem pedites cum armis. Et Iliad. ε. v. 744.

Πρυτανεῖον, ȣ, [τὸ], locus Athenis, in quo judices, & magiſtratus verſabantur, conſultabantque. Eo in loco quoque alebantur publice bene meriti de rep. qui honos habebatur maximus, ut ex Cic. de Oratore intelligitur: *Ut ei (inquit) victus quotidianus in Prytaneo publice præberetur*. Sic dictum quaſi πυρȣ̃ ταμεῖον, ideſt *tritici promptuarium*, vel *borreum*. Prima & ſecunda corripitur apud Ariſtoph.

Πρυτανεύω, verbum hoc ab iis deducitur, qui πρυτάνεις vocabantur, quæ erat quinquagenaria claſſis, ideſt ἡ τῶν πεντακοσίων Athenis, quæ in dies quinque & triginta imperii ſummam obtinebat: & ſignificat *regere, moderari, curare, & pro imperio conſtituere*. Ariſtoph. in Acharn.

Η μὴ περὶ εἰρήνης πρυτανεύητε.

Niſi conſultetis, & de pace agatis. Videſis quæ de hac voce adnotavit ὁ πάνυ Franciſcus Portus.

Πτηνοπέδιλος, ου, (ὁ), *alatos calceos habens*. Orph. hym. in Mercur.

Πτηνοπέδιλε, φίλανδρε

Calceos habens alatos, homines amans

Πτισάνη, ης, [ἡ], *ptiſana, hordeum*, vel *triticum decorticatum*. Ejus cremor datur febricitantibus. Nicand. in Theriac.

Πτύω, *ſpuo, exſcreo, exſpuo*, in Epigramm. & Iliad. ↓. v. 677.

Πτύον, ου, (τὸ), *ventilabrum*, quod & θρῖναξ, & θρίναξ, nimirum *pala lignea*, qua ſemina ex acervo ſumentes ab una areæ extremitate in alteram contra ventum jactant, ut iſta ventilatione a pulvere, & aceribus purgentur. Λικμητήριον vero eſt *vannus*, quâ tantum in ſublime grana jactantur, ut evannatis ſordibus puriora excipiantur. Hom. Iliad. ν. v. 588.

Ὡς δ' ἀπὸ πλατέος πτυόφι

Ut cum a lato ventilabro

Πυγὴ, ῆς, (ἡ), *nates*. Unde πυγηδὸν, *averſus*. Πυγίζω, πυγιστής.

Πυγολαμπὶς, ίδος, [ἡ], *cicindela*, genus inſecti, quod nunc pennatum eſt, nunc impenne. Dicitur & πυγολαμπὰς eo, quod ejus nates noctu lucent.

Πυγοστόλος, ου, (ὁ καὶ ἡ), *clunes ornans*, vel *lacertos*: epitheton meretricis.

Πυέλιον, ου, τὸ, & πυελὶς, ίδος, & πύελον, ου, τὸ, & πύελος, ου, [ὁ], *ſcyphus, urna*. Pollux inter vaſa balnearia recenſet, alii μάκτραν vocant. Apud Medicos concavitas aut intercapedo eſt, in quam cerebri meatus exeunt. Atque hinc quandoque pro *alveo, pelvi*. Odyſſ. τ. v. 553.

Πυρὸν ἐρεπτομένους παρὰ πύελον

Triticum comedentes juxta alveum

ΠΥ-

Πυθαγόρας, ε, [ὁ], *Pythagoras*, Samius philoſophus, cujus ſcholæ dignitas tantam conciliavit exiſtimationem illi Italiæ parti, in qua philoſophiam docuit, & in qua ὁμοκόϊον, nimirum *commune Auditorium* ædificaverat, quo diſcipuli inſtitutionis cauſſa convenirent, ut *Magna Græcia* appellari incœperit. Vide Cl. Mazoch. Comment. in Tabul. Heracleenſ. pag. 43.

Πύθια, (τὰ), ludi in honorem Apollinis inſtituti ab Agamemnone. Hinc Ovidius:

Pythia perdomitæ ſerpentis nomine dicti.

Πύθιαι, (αἱ), *vates fatidicæ*, quæ etiam πέλειαι, & πελειάδες appellatæ fuerunt, ſive quod nigri coloris eſſent [πέλος enim idem quod μέλας] ſive quod ipſarum ſermo barbarus atque inconditus eſſet inſtar avium, antequam Græcam linguam didiciſſent. Sane quidem prophetides iſtæ cum oracula immurmurando fundebant, *columbarum* γογγυσμὸν [*ſuſurrum*] imitabantur; unde etiam πελειῶν nomen adeptæ fuere. Vide Cl. Mazoch. tom. 2. Spicil. Bibl. pag. 226.

Πυθικὸς, ε, (ὁ), ut πυθικὸς χρησμὸς, *Pythicum oraculum.*

Πύθιον, ε, (τὸ), *Apollinis templum.*

Πυθιονίκης, ε, (ὁ), *Pythionices*, h. e. victor in Pythiis, victor in Pythicis ludis.

Πύθιος, ε, (ὁ), *Pythius*, Apollinis cognomen a pythone ſerpente, quem jaculis ſuis interemiſſe fertur. Πύθιοι præterea dicebantur apud Lacedæmonios, qui Delphos ad conſulenda oracula mittebantur, qui publice cum regibus cibaria habebant & veſcebantur una, Herod. lib. 6.

Πυθοῖ, adverbialiter, *in Pythiis*, ut inquit Stephanus in dictione πυθώ: ſicuti etiam dicitur ὀλυμπιάσι καὶ ἰσθμοῖ ſine præpoſitione. Hinc apud Plutarch. in Numa: Πυθοῖ καὶ Ἀθήνησι: ubi interpres: *Pythiæ, & Athenis.*

Πυθοκτόνος, ε, (ὁ,) *Pythonis occiſor*, epith. Apoll. Orph. hym. in Apoll.

Γρύνιε, καὶ Σμινθεῦ, Πυθοκτόνε, Δελφικὲ μάντι.
Antique, & Smintheu, Pythonis occiſor, Delphice vates.

Πυθόληπτος, ε, (ὁ), *a Pythio correptus, furens.* Suid.

Πύθομαι, *putreſco.* Iliad. λ. v. 395. & Odyſſ. α. v. 161.

. . λευκ' ὀστέα πύθεται ὄμβρῳ.
. . . *alba oſſa putreſcunt imbre.*

Πυθόμαντις, (ἡ), *vates Pythius.* Sophocl.

Πυθόχρηστον, ε, [τὸ], *oraculum Apollinis.*

Πυ-

Πύθω, *putrefacio*. Heſiodus.

Πυθὼ, όος, (ἡ), *putredo*.

Πυθὼ, (οῦς), *Pytho*, *us*, urbs Græciæ, eadem ac Delphi, ſic dicta, quia ibi Apollo ſub ſerpentis ſymbolo colebatur; quod Pythonem puer ſagittis occidiſſet. Hom. hym. in Apoll. v. 372.

Ἐξ οὗ νῦν Πυθὼ κικλήσκεται . .

Ex quo nunc Pytho vocatur . .

Πυθῶδε, adverb. *ad locum oraculi Apollinis Pythii*.

Πύθων, ωνος, [ὁ], *Pytho ſerpens*, *draco*. Item *ſpiritus divinator*, quo qui correpti ſunt, *πυθωνικοὶ* appellantur. Plutarchus tradit *πύθωνα* ſuo tempore vocatum fuiſſe, quem olim *ἐγγαστρίμυθον* vocabant, & *εὐρυκλέα*, ideſt *ventriloquum*, & *divinum*. Pytho autem erat nomen draconis, quem jaculis ſuis confecit Apollo. Unde & ipſe *Pythius* dictus eſt: deinde ſpiritus ille, quo afflati prædicebant futura, *Pytho* vocari coeptus eſt. De *ἐγγαστριμύθοις*, ſive *ventriloquis*, vide quæ eruditiſſime ſcripſit Cl. Mazoch. tom. 2. Spicileg. Bibl. pag. 266. Sect. IV.

Πυκάζω, *tego*, *ſtipo*. Iliad. *β*.

. . *ἅρματα δ' εὖ πεπυκασμένα κεῖτο*.

. . *currus autem bene elaborati jacebant*.

Πυκνόστυλος, ου, [ὁ], *qui crebris eſt columnis*.

Πύλαι, [αἱ], locus Græciæ, quem *Thermopylas* alias vocant, nomine impoſito, quod Pylades illic ob Clytemneſtræ cædem primus ſit damnatus; vel quod a Theſſalis ad Phocidem introeuntibus anguſtiis, ac veluti portis quibusdam arctatus locus videbatur.

Πυλάρτης, ου, (ὁ), *habens portas validas*, & *bene compactas*. Epitheton Plutonis Odyſſ. λ. & Iliad. *θ*. v. 367.

Πύλη, ης, [ἡ], *porta*, *columna ex lapide quadrato*, *janua*. Iliad. *β*.

Πύλιος, ου, [ὁ], *Pylius*. Τριγέρων πύλιος, *ter ſenex Neſtor Pylius*, in Epigr.

Πύλος, ου, (ὁ), pro *πύλη* apud poetas. Hom. Iliad. *ρ*. & eſt metaplaſmus.

Πυξίον, ου, (τὸ), tabula qua utebantur ſcriptores. Unde & *πυξίδιον* apud Ariſtoph. Nam antiquitus in buxo elementa formabant ob materiæ firmitatem, Accipitur etiam pro inſtrumento pictoris.

Πύος, ους, [τὸ], *coloſtrum*, vel *coloſtra*, *æ*, lac primum poſt partum in omnibus animalibus: hoc coit denſaturque

que in caſei ſpeciem: unde Martial. lib. 13.

De primo matrum lacte coloſtra damus.

Πῦρ, ῦρὸς, (τὸ), *ignis*. Quæ ab hoc nomine deſcendunt, quædam producuntur, ut

Πῦραμὶς, ίδος, [ἡ], *Pyramis*, moles Geometrica ratione conſtructa in modum flammæ, ut a lato videlicet in acutum tendat. Hujuſmodi moles in Ægypto uſitatæ fuerunt. Multa de his Plin. lib. 36. cap. 12.

Πῦραμος, (ὁ), nomen adoleſcentis Babylonii. Ovid. 4. Metamorph. de Pyramo, & Thysbe.

Πῦραμος, (ὁ), fluvius Ciliciæ, ita dictus propter abundantiam tritici circa ipſum, Etym.

Πῦραίχμης, (ὁ), *Pyræchmes*. Iliad. β.

Πῦραυγὴς, έος, (ὁ καὶ ἡ), *igne ſplendeſcens*. Orph. hymn. in Iovem:

Ζεῦ πάτερ, ὑψίδρομον πυραυγέα κόσμον ἐλαύνων.

Iupiter pater, in alto currentem, igne micantem mundum.

Πῦρήνη, καὶ πυρηναῖος, *Pyrene*, & *Pyrenæus*, & numero multitudinis, *Pyrenæi montes*, qui Gallias, Hiſpaniaſque diſterminant, promontoriis in duo diverſa maria projectis. Plin. lib. 3. cap. 3. Dionyſ. Perieg. v. 338.

. . οἱ ναίουσιν ὑπαὶ πόδα πυρηναίων.

. . qui degunt ſub pede Pyrenæorum.

Πῦρίπνοος, ους, (ὁ), *ignem ſpirans*. Orph. hym. in Æther.

Πανδαμάτωρ, πυρίπνου, πᾶσιν ζωοῖσιν ἔναυσμα.

Omnia domans, ignem ſpirans, omnibus viventibus fax.

Quædam vero corripiuntur, ut:

Πῠρα, ας, (ἡ), *pyra*, lignorum congeries ad cremanda cadavera.

Πῠράγρα, ας, (ἡ), *forceps*. Odyſſ. γ.

Πῠράκανθα, [ἡ], *pyracantha*, nomen plantæ. Nic. in Theriac.

Πῠράκμων, nomen Cyclopis. Virgil. 8. Æneid.

Bronteſque, Steropeſque, & nudus membra Pyracmon.

Πῠραυστὴς, οῦ, (ὁ), *pyrauſta*, vermiculus aranei ſpecie, infeſtans favos apum, qui & κλῆρος dicitur. Ariſt. lib. 8. Anim. Eſt & parvum animal, quod volans in lucernam, ut ignem attingat, aduritur. Hinc proverb. πυραύστου μόρος: *Pyrauſtæ interitus*, in eos qui ſibi mortem adſciſcunt; dicitur alias ἠπίολος.

Πῠρετὸς, οῦ, [ὁ], *febris*: a πῦρ dicitur, quemadmodum Latinis a fervendo: item *æſtus*. Iliad. χ. v. 31.

Καί τε φέρει πολλὸν πυρετὸν δειλοῖσι βροτοῖσι.

Ar-

Atque immittit magnum æſtum miſeris mortalibus.

Πυριγενὴς, έος, (ὁ κ ἡ), *igne ſatus*, *efferus*, *crudelis*, Eurip.

Πυρίγληνος, ου, (ὁ κ ἡ), *igneas pupillas habens*. Opp. Halieut. γ.

Πυριθαλπὴς, έως, [ὁ κ ἡ], *calfactus*. Apollon. Argon. lib. δ.

Πυριλαμπὶς, ίδος, [ἡ], vermiculus quidam in tenebris lucens, ſive inſectum minutum, quem etiam λαμπυρὶν vocant: *cicindela*, *noctiluca*.

Πυρίσπαρτον δῆγμα, *morſus igne ſatus*, in Epigr. de Cupidine: nam quos momorderit, occultis inflammat ignibus, iiſque diſperſis per totum corpus amans æſtuat.

Πυρίτης, ου, [ὁ], *pyrites lapis*, ſic dictus quod plurimus illi ignis eſt: unde hunc nos *igniarium* vocamus. Quidam etiam *vivum* appellant.

Πυριφλεγέθων, οντος, (ὁ), *Pyriphlegethon*, fluvius inferorum, Lucian.

Πυρῖτις, ιδος, (ἡ), genus herbæ, quæ dicitur etiam πύρεθρον. Nicand. in Alexiph.

Πυριτρόφος, ου, (ὁ), *ignem fovens*, in Epigr.

Πυρορραγὴς, έος, (ὁ κ ἡ), *igne fractus*, *diſſiliens*. Ariſtoph. in Acharnenſ.

Πυρόεις, όεντος, *flammeus*, *rutilus*, *ignitus*; & apud Cic. lib. 2. de Nat. Deor. ſumitur pro Martis Stella.

Πυροποίκιλος, ου, (ὁ), *punctis coloris ignei diſtinctus*.

Πυρόω, *igne examino*, *probo*, in Epigr. Quædam alia tandem ſunt communia, ut

Πυραυγὴς, de quo ſupra, &

Πυρήνη, *Pyrene*, filia regis Bebrycum. Cetera uſu, & Poetarum lectione diſcentur.

Πυρὸς, ου, [ὁ], *triticum*, *frumentum*. Iliad. λ. v. 69.

ἀνδρὸς μάκαρος κατ' ἄρουραν
πυρῶν, ἢ κριθῶν

Viri locupletis per arvum tritici, vel hordei.

Πύρινος, ου, (ὁ), *triticeus*, ut πύρινος ἄρτος Polluci: ſicut κρίθινος, *hordeaceus*: πυρίνη πτισάνη, Ptiſana quæ ex tritico facta eſt, Dioſcor. lib. 2. cap. 111. πύρινον ἄχυρον, *palea triticea*, Theophr. lib. 8. cap. 4. hiſt. plant.

Πυρῖτος ἄρτος, *panis triticeus*.

Πυρογενὴς, έος, ὁ κ ἡ, *tritico genitus*, in Epigr. Sed πυριγενὴς, *igne ſatus* corripitur, epitheton Bacchi apud Auſonium.

Πυροπωλέω, *triticum vendo.*

Πῦροπομία, ας, [ἡ], *meſſis tritici.*

Πῦροφόροι, (οἱ), ſubſtant. *Agentes in rebus, frumentarii*, idem atque Σῑτάρχαι, Σῑτῶναι, Sitonici muneris præfecti.

Πῦροφόρος, ου, [ὁ], *frugifer, ferax tritici.* Apollon. Rhod. γῆ πῦροφόρος, *terra frugifera.* Heſiod. ἀὴρ πῦροφόρος, *aer triticifer.* Dicitur etiam πῡρηφόρος, ut Odyſſ. γ. ἐς πεδίον πυρηφόρον, *in agrum frugiferum.* At πυροφόρος, *ignifer*, a nomine πῦρ, corripitur. Scribit Alexand. Genial. lib. 5. cap. 3. eum morem Græcis fuiſſe, ut quoties procinctæ acies congredi pararent, ante prima ſigna ſtaret vates laureos ferens ramos & corollas; illique πυροφόρῳ nomen fuiſſe, quoniam lampadem præferret, quem violare ſummum habebatur nefas, quod legati munere fungeretur.

Πῡτίζω, *ſputo irroro.*

Πῡτισμα, τος, (τὸ), *ſputum*, ſive *lenis ſputi irroratio.* Juvenal. Sat. 11.

Qui Lacedæmonium pytiſmate lubricat orbem. Videſis Interpretes.

P

Ῥαγίζω, *uvas lego*, vel *comedo*. Theocr. Idyll. ι. v. 113.
Αἰεὶ φοιτῶσαι ποτὶ ἑσπέρα ῥαγίζοντα.
Semper venientes ad veſperas comedunt.

Ῥάγιον, ȣ, (τὸ), *parvus acinus*. Eſt etiam phalangii ſpecies (ut Aetius teſtatur) figura rotunda, colore vero nigro acini uvæ nigræ ſimilitudine, unde etiam nomen accepit.

Ῥαγοειδὴς χιτὼν, *uvea oculi tunica*, quod racemo ſit ſimilis expreſſo ſucco.

Ῥαγολογέω, *acinos lego*,

Ῥαγολόγος, ȣ, (ὁ), *uvilegus*, ut ῥαγολόγος ἐχῖνος, *uvilegus echinus*, in Epigr.

Ῥαγώδης, εος, (ὁ καὶ ἡ), *racematus*, *acinoſus*.

Ῥαδινὸς, ȣ, (ὁ), *tenuis*, *gracilis*, *mollis*. Heſiod.
Ποίη ποσσὶν ὑπὸ ῥαδινοῖσιν ἀέξετο . . .
Herba ſub pedibus mollibus creſcebat . . Item *celer*: Anacr. ῥαδινὰς πώλȣς, *pernices equos*. Steſichorus: ῥαδινὰς ἄκοντας, *ſtridula jacula*; & Iliad. ψ. v. 582.

Ῥάδιξ, ικος, (ἡ), *ramus*. Nic. in Theriac.
Ῥάδικα κόψαντες . .
Ramo cæſo . .

Ῥαθάμιγξ, γος, (ἡ), *gutta*. Heſiod. ῥαθάμιγγες αἱματόεσσαι, *guttæ cruentæ*; & Iliad. λ. v. 536.

Ῥαθαπυγίζω, *concava & lata manu nates ferio*. Ariſtoph. in Equitibus.

Ῥαθυμέω, *pigreſco*, *torpeſco*, *otio indulgeo*. Quandoque ſumitur pro *otio frui*, *quieſcere*, *ceſſare*. Sæpius tamen in malam partem.

Ῥαθυμία, ας, (ἡ), *pigritia*, *ſocordia*, *ignavia*. Interdum etiam animi quietem, ac ceſſationem ſignificat.

Ῥαθυμίζω, *ſocordiam propulſo*.

Ῥαθύμως, *ſegniter*, *ſupine*, *oſcitanter*.

Ῥαξ, ᾶγος, (ὁ καὶ ἡ), *acinus uvæ*, in quo celantur vinacea; dicta etiam improprie *acini*. Ῥάξ enim eſt *uvæ granum*, ideſt κόκκος σταφυλῆς. Vocatur præterea ῥάγες extremitas digitorum intro vergens, quæ rotundior eſt, ubi pulpæ teretes digitos terminant. Poll. lib. 2.

Ῥήγιον, ου, [τὸ], *Rhegium*, aut potius *Regium*, urbs ſita in margine Italiæ, cui Græci a fractura nomen indiderunt. Plin. lib. 3. cap. 8. Sed de hac re videſis Cl. Mazoch. pag. 550. Auctario I. de urbe Regio, ubi laudatur Strabo, quod pag. 258. in medio reliquerit judicandum, utrum Rhegium ita fuerit dictum ob Siciliam terræmotu a continente avulſam, an propter urbis claritudinem. Sane quidem Iapyges ſive Tyrrheni aut Oſci (quæ vocabula ſono potius quam re diſſident) incolæ primitivi Regii, qui poſtea Chalcidenſium appulſu loco Græcis ceſſerunt, Oppidum a ſe fundatum PECION (ſcriptura prorſus Latina, quæ tum Latio cum Oſcis erat communis: elementum vero G poſt bellum Punicum primo in Latium invectum fuit) appellarunt, haud dubie notione ab Oriente hauſta, qua nim. PAC eſt *regnare*, & PEC idem quod *Rex*. His ergo indigenis ubi Græci Chalcidenſes ſucceſſerunt, ſonum quidem vocabuli integrum retinuerunt, nec niſi notionem illi Græcam indiderunt, quaſi a ῥήγνυμι derivato nomini: unde & fabellam excogitarunt de abrupta tellure marique intus admiſſo. Id & marmora oſtendunt apud Grut. pag. 267. ubi PEGIVM Bruttiorum bis ſine ſpiritu legitur. Vide Cl. Mazoch. pag. 41. Comment. in Tabul. Heracl. & loc. laudato. *

Ῥηγμὶν, ῖνος, *litus*. Iliad. α. v. 336. ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.

Ῥητίνη, ης, [ἡ], *resina*.

Ῥητινίζω, *ſum resinaceus*, *reſinam refero*.

Ῥητινίτης οἶνος, *reſinatum vinum*, Dioſc. lib. 5. cap. 35.

Ῥητινώδης, (ὁ καὶ ἡ), *reſinoſus*, Columell.

Ῥιγεδανὸς, ῦ, [ὁ], *terribilis*, *horrens*, in Epigr. lib. 1. & Iliad. τ. v. 324.

Ῥιγέω, *rigeo*, *algeo*, *obſtupeſco*. Iliad. γ.

Ὣς φάτο, ῥίγησεν δ' ὁ γέρων . .

Sic dixit: pertimuit autem ſenex : .

Ῥιγηλὸς, ῦ, [ὁ], *tremendus*. Odyſſ. ξ. κατεριγηλὰ πέλονται, *ſunt horrenda*.

Ῥίγιος,

---

* *Duo nummi inediti, & Cl. Mazochii ſententia ſingulares cum epigraphe PECION ſervantur apud pereruditum Henricum de Craſſis Comitem Planuræ*.

Ρῖγιος, ȣ, [ὁ], *rigidus, horridus, moleſtus*. Hom.
Ριγιςὸς, ȣ (ὁ), *terribilis*. Hom.
Ρῖγιον, ονος, [τὸ], *deterius*. Heſiod.
. . . κακῆς ȣ̓ ῥίγιον ἄλλο : *pejus nihil mala*, uxore videlicet; & Hom. Iliad. α. v. 325. τό οἱ καὶ ῥίγιον ἔςαι, *quod illi & acerbius erit*.
Ρῖγος, εος, (τὸ), *rigor, frigus*.
Ρῑγὸς, ȣ̃, [ὁ], *rigidus, horridus, frigidus*.
Ριγοπίβιος, ȣ, (ὁ), *perpetuo frigens*, ὁ ἀεὶ ῥιγῶν. Pollux.
Ριγόω, *rigeo, frigeo*: ad corpus refertur. Odyſſ. ξ.
Ρῖγω, idem quod ῥιγέω, & ῥιγόω.
Ρὶν, ῑνὸς, [ἡ], *naris*. Heſiod.
Τῆς ἐκ μὲν ῥινῶν μύξαι ῥέον . .
Cujus e naribus mucus manabat .
Ρινάω, *decipio, fallo, irrideo*: nam veteres ut frontem pudoris, riſûs lienem, ſic iræ ſedem naſum ſtatuerunt. Notum illud Theocriti:
Καὶ οἱ ἀεὶ δριμεῖα χολὴ ποτὶ ῥινὶ κάθηται.
Olli bilis amara uſque inſidet horrida naſo. Et Plautus Amphitruone actu IV. in ſcænis dubiæ auctoritatis: *Vetus 'ſt adagium: Fames & mora bilem in naſum conciunt*. Atque hinc illæ ortæ ſunt dictiones: *naſo ſuſpendere adunco, ſubſannare*: hinc etiam in Gloſſis *Nario* idem qui *ſubſannator*. Vide Cl. Mazoch. tom. 2. Spicileg. Bibl. pag. 62.
Ρινεγχύσια, ας, (ἡ), *infuſio, ſeu inſtillatio in nares*.
Ρινεγχύτης, ȣ, [ὁ], *ſpecillum per quod in nares aliquid infunditur*.
Ρινέω, *limo*.
Ρίνη, ης, (ἡ), *lima*. Ariſtoph. in Ranis. Item inſtrumentum auro fundendo aptum, in Epigr.
Ρίνη, ης, (ἡ), *Rhina piſcis, ſquatina*, ut Gaza interpretatur apud Ariſt. lib. 2. Anim.
Ρινηλατέω; *ſagaciter perſequor, indago*. Unde ῥινηλατον ἴχνος, *veſtigium odoratu atque olfactu deprehenſum*. Opp. Hal. α.
. . . ἔλαφος ῥινηλατον ἴχνος ἄνευρε.
cervus reperit veſtigium odorem ſecutus.
Ρινηλάτης, ȣ, (ὁ), *ſagax*: de cane dicitur, Poll.
Ρίνημα, τος, (τὸ), *quaſi limatura* (ut ξύσμα, *raſura*) *ſcobs, ramentum*.
Ρῖνα, (τὰ), *nares*.
Ρινίζω, *limo, polio*.

Ῥινώμενος σίδηρος, *ferrum quod limatur.*

Ῥινοβάται, (οἱ), *Rhinobati*, Gaza. Sunt autem piſces, qui naſci putantur ex ſquatina, & raja. Ariſt. lib. 13. de gen. anim.

Ῥινοδέψης, ου, (ὁ), *corii tinctor, coriarius*, Heſych.

Ῥινόκερως, ωτος, (ὁ), *Rhinoceros*, animal unius in nare cornu: de quo Plin. lib. 8. Videſis Proverbium in Chiliad. Eraſm. *Rhinocerotis naſus.*

Ῥινοκόλουρα, & ῥινοκόρυρα, civitatis nomen in Ægypto, quod incolæ ejus eſſent *mutilatis naribus*. Steph. & Cæl. lib. 1. cap. 39.

Ῥινοκολούστης, ου, [ὁ], dictus eſt Hercules, quod ligatis quibusdam nares amputaſſet.

Ῥινοκοπεῖν, *naſum amputare, denaſare* dixit Plaut.

Ῥινοβάλις, ιδος, [ἡ], inſtrumentum quo noxiis naſum diſtorquebant. Suid.

Ῥινόμακτρον, ου, [τὸ], *ſudarium abſtergendis naribus aptum.*

Ῥινοπύλη, ης, [ἡ], *portula* Livio, *poſticum*, ſive *poſticulum* Plauto, vel *poſticula*, ut dixit Apulejus.

Ῥινὸς, οῦ, ὁ, vel ἡ, *pellis, ſcutum, tergus, pellis bubala, qua operiuntur clypei*. Iliad. δ. v. 447.

Σὺν δ' ἔβαλον ῥινοὺς

Commiſerunt ſcuta ... ubi ſignificat etiam *cutem* hominis Odyſſ. ξ.

... ῥινὸν ἀπ' ὀστεόφιν ... ἐρύσαι.

... *cutem ab oſſibus trahere*: de *cute* Vlyſſis. Apollon. lib. 2. Argon. dixit genere feminino: ἀζαλέας ῥινοὺς, *aridas pelles*. Et Euripides: πωλικὴν ῥινὸν, *equinam pellem*. Et Heſiodus: ῥινοῖο σαπείσης, *pelle putrefacta*.

Ῥινόσιμος, ου, (ὁ), *reſimum habens naſum*, Lucian.

Ῥινότμητος, ου, (ὁ), *cui naſus eſt defectus*, uti vocatus eſt Iuſtinianus in Leontiana factione tale quid paſſus.

Ῥινοτόμος, ου, (ὁ), *ſcuta percutiens & ſecans*: &

Ῥινοτόρος, ου, (ὁ), *coriarius; clypeos, & arma diſſecans*: Martis epitheton Heſiod. Αὐτὰρ Ἄρηι ... ῥινοτόρῳ. Et Homer. Iliad. φ. ἦρχε γὰρ Ἄρης ... ῥινοτόρος. Nam ῥινοὶ dicuntur *clypei*, ponendo partem pro toto, ut ſcribit Euſtath. Iliad. δ.

Ῥινοχόος, ου, (ὁ), *infundibulum.*

Ῥίον, ου, (τὸ), *promontorium, montis cacumen, jugum, ſpecula*. Iliad. θ. v. 25.

..ῥι-

. . περὶ ῥίον οὐλύμποιο.

. . *circa cacumen Olympi.*

Ῥιπαῖα ὄρη, Riphæi montes ad Septentrionem: ita dicti, quod Boreas illinc flare incipiat. Dionyſ. Perieg. v. 315.

Ῥιπαίοις ἐν ὄρεσσι διάνδιχα μορμύρουσι.

Riphæis in montibus ſeparatim murmurant.

Ῥιπὰς, άδος, & ῥιπὴ, ῆς, (ἡ), *turbo venti*, Suid.

Ῥῖπα, (τὰ), &

Ῥῖπες, *crates vimineæ, ligamina ex virgultis.* Nominativus ejus eſt ῥίψ, ῥιπός.

Ῥιπὴ, ῆς, [ἡ], *ictus, ſeu jactus teli miſſi, velut fulminis, vis flatuum & ſpiritus.* Ῥιπὴ, *incitamentum, impulſus, impetus*. Iliad. θ. ἀνδρὸς ἑνὸς ῥιπῇ, *unius viri impetu.* Dionyſ. Perieg. v. 429. & apud Sophocl. in Electra, ſignificat *ſiderum fulgores.*

Λεύσσω παμφεγγῆς ἄστρων ῥιπάς.

Video lucidas aſtrorum coruſcationes.

Ῥιπίδιον, ου, [τὸ], *flabellum*. Ariſtoph. in Acharn.

Ῥιπίζω, *ſufflo, excito ignem ſufflando, cio, commoveo*. Nonn. ιε. v. 114.

. . ῥιπίζων ἀνέμοισιν.

. . *ſufflans ventis.*

Ῥίπισις, εος, (ἡ), *ventilatio*, Plin.

Ῥιπισμὸς, ου, [ὁ], *idem.*

Ῥιπιστὸς, ου, (ὁ), *perflatilis, ventis expoſitus.*

Ῥὶς, ῖνὸς, (ἡ), *naſus*. At μυκτῆρες, *nares*, auctore Ammonio: ſed confunduntur, Heſych.

Ῥιφεὶς, έντος, (ὁ), *jactus, injectus.*

Ῥιφὴ, ῆς, [ἡ], *impetus*: unde Riphæi montes, ut vult Servius in Georgic.

Ῥὶψ, ιπὸς, (ὁ), *vimen flexile, virgultum*. Ariſtoph. in Pace.

Ῥιψοκίνδυνος, ου, [ὁ], *temerarius, audax*. Cic. 3. Act. in Verr. vertit: *ad audendum projectus*; & *projectam audaciam* ῥιψοκινδυνίαν appellat.

Ῥιψοκινδύνως, *audacter, temerarie.*

Ῥοδοδάκτυλος, ου, (ὁ & ἡ), *roſeos habens digitos*, epith. Auroræ. Iliad. α. v. 476.

Ῥοδόσφυρος, ου, (ὁ & ἡ), *roſeus*, epith. Auroræ. Smyrn. α. v. 137.

Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ὤρουσε ῥοδόσφυρος Ἠριγένεια.

Verum ubi roſea ingruit Aurora.

Digitized by Google

Ρωδοπυγίζω, *nates clam accedens extenſa manu verbero.*

Ροΐτης οἶνος, pen. l. *rhoites vinum* h. e. ex Punicis malis confectum. Dioſc. lib. 5. cap. 26.

Ρόπαλον, ου, [τὸ], *clava, baculus, fuſtis*, proprie *clava Herculis*, interpres Homeri.

Ρῦδην, *fluenter* Lucr. *affluenter* Cic. &

Ρυδὸν, *fuſim, affatim, abunde.* Odyſſ. ο.

Κούρη δ' εἰμ' Ἀρύβαντος ἐγὼ, ῥυδὸν ἀφνειοῖο.

Filia ſum Arybantis ego, prædivitis.

Ρυκάνη, ης, (ἡ), *inſtrumentum fabrile, runcina ad leviгandum*, in Epigr.

Ρῦμα, τος, [τὸ], idem quod ῥύμη, *impetus, impulſus.* Item *propugnaculum, defenſio.* Sophocl. in Ajace. *σφαλερὸν πύργου ῥῦμα, parum tuta defenſio.*

Ρύμαι, *libero, protego, cuſtodio.*

Ρύμη, ης, (ἡ), *vis, impetus, impulſus*, Ariſtoph. νεφ. Ρύμη, *vicus*, unde ῥυμοτομεῖν eſt *ſtrigare*, vel *ſtriare*, & *in vicos diſtribuere.* Dicitur a ῥύω, *traho, extendo*: nam *ſtriga* eſt linea protracta & extenta: unde & vulgaris Gallica vox *rue*. Alii deducunt a ῥύω, h. e. ὁρμῶ, ut eum in urbe locum ſignificet, in quem omnes certatim confluunt. Stephanus autem ϛενωπὸν, ideſt, *angiportum*, ſive *compitum* exponit, ubi videl. plures vici terminantur, quæ loca propterea ſunt laxiora, & frequentiora.

Ρυμὸς, οῦ, (ὁ), *temo currus, ſive plauſtri.* Iliad. ε. v. 729.

Τοῦ δ' ἐξ ἀργύρεος ῥυμὸς πέλεν.

Ex hac utique argenteus temo procurrebat.

Ρυμοτομέω, *ſtrigo*, ſive *ſtrio, in ſtrigas*, ideſt, *vicos partior, ſeco.*

Ρυμουλκεῖν, *remulcare*, ut veteres Latini dixerunt, ideſt *remulco trahere* Livio; quod fit cum ſcaphæ remis magna navis trahitur. *Remulco* tantum ablativo utuntur auctores Cæſar, Livius, Plautus, & Feſtus. Hinc putant hac voce duntaxat notari actionem, non vero navigii genus.

Ρύομαι, *libero, tueor, defendo.* Iliad. μ. v. 8.

Ἐντὸς ἔχον ῥύοιτο.

Intus continens tueretur.

Ρυπαίνω, *ſordido* Plaut. *fœdo, maculo.*

Ρυπαρία, ας, (ἡ), *ſpurcitia, ſordes*, & Plauto *ſorditudo*, Plinio *fæx, retrimentum, pædor* Lucano.

Ρυπαρὸς, οῦ, (ὁ), *ſordidus, ſpurcus, obſitus ſordibus.*

Ρυπάω, & ῥυπέω, *ſqualeo, ſordeo.*

Ρι-

Ῥυπογράφος, ου, (ὁ), *ſordidarum, humiliumque rerum pictor*. Hoc nomine vocatus eſt Pyrrhicus, quod tonſtrinas, ſutrinas, & aſellos pictura exprimeret.

Ῥυπόεις, εντος, (ὁ), *ſordidus*.

Ῥυποκονδύλος, ου, [ὁ], *parcus, extreme ſordidus*, qui ne nummulum quidem ſumptus faceret ad ungues repurgandos.

Ῥυπόω, *ſordeo*.

Ῥύσιον, ου, (τὸ), proprie quod pro liberatione & redemptione alicujus datur. Iliad. λ. *ῥύσι' ἐλαυνόμενος, pignus capiens*.

Ῥύσιον, *præmium gratulatorium*, pro valetudine bona, aut felici eventu, apud Dionyſ. de ſitu Orbis. Et Iliad. λ. *ῥύσια ψυχῆς δῶρα, dona quæ animæ proſint*.

Ῥυσιάζω, *pignus capio*.

Ῥυσίπονος, ου, (ὁ), *laborem levans*, epitheton Apollinis, in Epigr. Th. *ῥύω, libero*.

Ῥυσίπτολις, *ſervatrix, liberatrix, cuſtos urbis*.

Ῥυτὰ, (τὰ), *vaſorum genus*, apud Athenæum lib. 11. *vaſa cornea*. Apud Heſiod. *habenæ*, ut: *ῥυτὰ χαλαίνοντες, laxantes habenas*.

Ῥυτὴρ, ῆρος, [ὁ], *ſervator, ſalvator*, quod vocabulum haud traducendum eſt uti barbarum. Nam non modo legitur in ſinceris Martyrum vetuſtiſſimis actis, in Tertulliano, & in Sabbaterii Italica Bibliorum verſione; verum etiam apud Gruterum pag. 19. num. 5. hæc occurrit inſcriptio: *Iovi. Cuſtodi. Quirino. Salvatori. pro. Salute. Cæſaris. Nervæ. Trajani. Aug.* Quo quidem Trajano imperante h. e. ineunte altero Chriſti ſæculo, nulla dum barbaries Latium invaſerat. Videſis Cl. Mazoch. tom. 2. Spicileg. Bibl. pag. 128.

Ῥυτὸν, οῦ, (τὸ), *Rhytum*, vox Græca Latinis uſurpata: poculi genus eſt cornibus ſimile, ſed perforatum, ex quo tenuiſſime profluente vino inferne bibitur. Erat poculum Heroibus peculiare.

Ῥυτὴ, ῆς, (ἡ), *ruta*, quæ Latina dictio a Græca deducta eſt. Alii *ῥύτη* ſcribunt. Iolaus in Peloponneſiacis, ait in Peloponneſo, *τὸ πήγανον* vocari *ῥύτην*, qua voce utitur Theocritus. Nicander *ῥύσιμον* dicit. Et Varro de Analog. ſcribit *rutam* & *radicem* (*ῥάδικα*, non *ῥίζαν* intellexit) verba eſſe origine & domo Græca. Th. *ῥύω, ſervo*. Ovid.

Utilius ſumes acuentes lumina rutas.

Ῥυτιδοῦμαι, *rugoſus ſum*.

Ῥυτὶς, ίδος, [ἡ], *ruga*. Ariſtoph. in Pluto.

Ἐν τῷ προσώπῳ τῶν ῥυτίδων ὅσας ἔχει.

In facie quam multas rugas habet.

Ῥυτὸς, οῦ, (ὁ), *extractus*, *παρὰ τὸ ῥύω*. Ab aliis exponitur *magnus*, *trahendus*, *qui ferri non poſſit*. Odyſſ. ξ. v. 10.

Ῥυτοῖσιν λάεσσι . .

Grandibus ſaxis . . R. Conſtantinus, *lapidibus extractis & effoſſis*, nempe qui ex lapicidinis, latomiiſque eruuntur ad differentiam vulgarium.

Ῥύτωρ, ορος, (ὁ), *ſervator*, *cuſtos*, *liberator*. Ῥύτωρ, idem atque *ῥυτήρ*. At apud Aratum, *καὶ ῥύτορα τόξου*, pro Sidere, quod *ſagittipotens*, & *arcitenens* a Cic. vertitur.

Ῥύω, *traho*. Iliad. δ. v. 506. & item *libero*, *tueor*. Iliad. μ. v. 8.

Ἐντὸς ἔχον ῥύοιτο . .

Intus continens tueretur . .

Ῥωγαλέος, ου, (ὁ), *fractus*, quaſi *ῥαγαλέος*, *rimoſus*, *lacer*, Hom. unde *εἵματα ῥωγαλέα*, *veſtimenta lacera & rimoſa*. Odyſſ. ξ. & Iliad. β. v. 417.

Ῥώμυλος, ου, [ὁ], Romulus, Martis & Iliæ filius, frater Remi, primus rex Romanorum. Cujus & Remi fratris hiſtoriam vide apud Servium enarrantem illud Virgilii lib. I. Æneidos:

. . *donec regina ſacerdos*

Marte gravis geminam partu dabit Ilia prolem.

Ῥωμυλίδαι, [οἱ], *Romulidæ*, dicti ſunt Romani a Romulo. Perſius Satyra I.

. . *ecce inter pocula quærunt*

Romulidæ ſaturi quid dia poemata narrent.

Σα

Σ

Σαβάζειν, *bacchari*, *tripudiare*, more Bacchantium ovare.

Σαβάζιος, ου, (ὁ), Bacchus, ab ejuſmodi Sabaſmis & furioſis ſaltationibus : nam Barbari, præſertim Thraces, σαβάζειν pro εὐάζειν utuntur. Ariſtoph. in Veſpis:

Τὸν αὐτὸν ἀρ' ἐμοὶ βουκολεῖς σαβάζιον.

Ipſum mihi mitigas Sabazium, h. e. Bacchum. Hinc Thraces σαβοὺς, ſuos Sacerdotes vocant.

Σάββατον, ου, (τὸ), *Sabbatum*, ideſt, *requies*. Hebræa vox eſt, qua ſignificatur *quies*, *ceſſatio*: nam eo die, nempe ſeptimo cujuſque hebdomadæ, Iudæis fas non erat quicquam agere. Plutarchus innuere videtur σάββατον dici a σαβάζειν, quod eo die Iudæi ſe invitare ſoliti eſſent. Sed inſipientis ſit, inquit Voſſius, a Plutarcho Hebrææ vocis originem expetere.

Σαβοῖ, debacchantis acclamatio atque compellatio. Utitur Demoſthen. contra Æſchin. Nam probris inſectatur Æſchinem, ut qui matrem comitari ſolitus fuerit, atque una cum ea ſacra colente clamare, εὐοῖ σαβοῖ. Strabo lib. 10.

Σάγαρις, εως, [ἡ], gladius Perſicus, bipennis, aut enſis; quo utebantur Amazones. Σάγαρις λυσιφλεβὴς, *phlebotomum quo venæ ſecantur*.

Σαγήνη, ης, (ἡ), *ſagena* Manilio lib. 5.

Excipitur vaſta circumvallata ſagena. Aliis *naſſa*: *verriculum*, aut *everriculum*: a verrenda aqua, vel mari, *rete piſcatorium*. Proprie tamen ſinus retis, in quem capti piſces deveniunt.

Σαγηνοβόλος, ου, [ὁ], *piſcator*, proprie, *qui ſagenam jacit*.

Σάκαι, [οἱ], *Sacæ*, Scythiæ gens ad Iaxartæ fontes. Dionyſ. Perieg. v. 749.

Τόξα Σάκαι φορέοντες . .

Arcus Sacæ ferentes . .

Σακῖται, (οἱ), *agni ſubrumi*, *qui intra ſepta adhuc cohibentur*, pro σηκῖται. Theocr. Idyll. α. v. 10.

Αρνα τὺ σακίταν λαψῆ γέρας . .

 Agnum

Agnum tu pinguem accipies donum . .

Σάκος, εος, [τὸ], *ſcutum*, priorem ſyllabam communem habet apud Heſiod. ut corripitur

. . χερσίγε μὴν σακὸς εἷλε.

. . *manibus quidem ſcutum cepit*. Producitur vero alibi:

διὰ δὲ μέγα σάκος ἄραξε.

. . *magnum vero diſcidit ſcutum*. Apud Homer. vero ſemper corripitur, ut Iliad. γ. v. 335. & Iliad. ξ. v. 126.

Σαλαμὶς, & ὶν, ῖνος, *Salamis*, & *Salamin*, Inſula in mari Euboico contra Athenas ſita, in qua urbs eſt ejuſdem nominis, ubi Telamon Ajacis & Teucri pater regnavit. Item Σαλαμὶς dicta eſt Elegia, quam Solon ſcripſit recuperandæ Salaminis gratia. Plutarch. in Solone.

Σαλαμινία, ας, (ἡ), navis publica vocabatur apud Athenienſes, qua evocati ad judicium ſubvehebantur. In hac qui erant, rei nauticæ peritiſſimi habebantur.

Σαλλεντῖνοι, [οἱ], populi Italiæ, in Meſſapia, nunc prov. Hydruntina, inter Apenninum M. & Sinum Tarentinum. De his vide ſis, quæ doctiſſime adnotavit Cl. Mazoch. Collectan. IX. pag. 538. num. 98.

Σαμαρῖτης, ε, (ὁ), *Samarita*. Iuvenc. lib. 2. in Iohann. v. 324.

Ecce Samaritum populi venere rogantes.

Σάμη, ης, (ἡ), *Same*, Inſula ante ſinum Ambracium, quæ & *Samos*, & *Cephalenia* dicitur non procul ab Ithaca, ſi Ovidio credimus I. Triſt. Eleg. 3. v. 67.

Σάμος, ε, [ἡ], *Samus*, vel *Samos*, inſula in mari Icario, modica, ſed ortu Iunonis, Pythagoræ philoſophi, & unius ex Sybillis, quæ exinde *Samia* dicta fuit, clariſſima. Unde Virgil. 1. Æneidos:

Poſthabita coluiſſe Samo . . Et Dionyſ. Perieg. v. 524.

Σανδαράκη, & σανδαράχη, ης, [ἡ], *coloris rubri genus*. De hac vide plura apud Plin. lib. 34. cap. 18. & Vitruvium lib. 7. cap. 12.

Σαμψυχίζω, *ſampſuchi odorem reddo, ſum odore amaraci*.

Σάμψυχον, ε, [τὸ], *ſampſuchum*, genus herbæ, quam & *amaracum* vocant. Dioſc. lib. 3. cap. 47. & Nic. in Theriac. v. 616.

Σαν-

Σάνδυξ, υκος, (ἡ), eſt ceruſſa uſta, quam & Sandaracam vocavit Vitruvius, a coloris rubri & ardentis ſimilitudine. Ejus quantitas in obliquis communis eſſe videtur. Gratius in Cyneg. v. 86.

Interdum Libyco fucantur Sandice pinnæ. Ubi & generis maſculini eſt, quod notatu dignum eſt. Propertius vero lib. 2. Eleg. 25. penult. produxit:

Illaque plebejo, vel ſit Sandycis amictu.

Σάνις, ἴδος, (ἡ), *tabula, aſser, ſtipes; liber*. Eurip. in Alceſtide. Σανίδες, *valvæ* Homero. Item σανίδες, tabulæ, in quibus leges ſcribebantur apud Æſchin. Præterea *Album*, in quo Athenis maleficorum crimina deſcribebantur.

Σαοσίμβροτος, ȣ, (ὁ), *ſervans homines*.

Σαπειρίτης λίθος, h. e. σάπφειρος, *ſapphirus*. Interp. Apoll.

Σάραπις, ιδος, [ἡ], & σέραπις, *ſerpens*, Deus apud Ægyptios, qui apud Græcos *Pluto*, quem colunt qui Nilum inhabitant. Martial. lib. 9.

Heu quæ lingua ſilet? non illam mille cataſtæ

Vincebant; nec quæ turba Serapin amat, Mart. Capella auſus eſt corripere penultimam lib. 2.

Te Serapin Nilus, Memphis veneratur Oſirin.

Σάρων, ωνος, ὁ], *libidinoſus*, Heſych. Item *rete venatorium*. Item Σάρων deus nauticus, a quo Saronico mari nomen inditum, ut ſcribit Ariſtides in Themiſtocl. Pauſanias ſcribit Σάρωνα Æthiopiæ maritimæ regioni imperaſſe. Hinc & apud Græcos proverbium illud de hominibus arti nauticæ plurimum deditis, σάρωνος ναυτικώτερος.

Σαρωνὶς, ίδος, *ſinus Saronicus*, qui aliter *Megaricus*, & *Salaminiacus* dictus fuit teſte Strabone lib. 8. Plin. lib. 4. cap. 5. a *querno nemore* ita appellatum cenſet, *quo olim redimitus fuit, ita Græcia antiqua Quercum appellante*. Quod & confirmatur ab Heſychio, qui ſcribit quercus vetuſtas & cavas Græcis Σαρωνίδας vocatas, ſcil. παρὰ τὸ σεσαρέναι, quod *hiare* ſignificat. Dionyſ. Perieg. v. 422.

τὸν μέν τε Σαρωνίδα κικλήσκουσι.

Σάτινον, [τὸ], &

Σάτίνη, ης, (ἡ), *plauſtrum, vehiculum*. Hom. hymn. in Mart.

Ποιῆσαι σατίνας, καὶ ἅρματα ποικίλα.

Feciſſe plauſtra, & currus multiplices.

Σαυ-

Σαυνῖται, [οἱ], *Samnites*, populi in Samnio, quod nunc Aprutium vocamus. *Samnites* (inquit Feſtus) ab haſtis appellati ſunt, quas Græci σαυνία nuncupant: has enim ferre aſſueti erant. Dionyſ. Perieg. v. 375.

Σαυνῖται δ' ἐπὶ τοῖσι μέσην χθόνα ναιετάουσι.

Samnites vero poſt hos mediterraneam terram occupant.

Σεισοπυγὶς, ἴδος, [ἡ], avicula, quæ aſſidue caudam quatit: quidam *motacillam* vocant. Appellatur & σείσουρα.

Σεληνίτης λίθος, *ſelenites lapis*, quem aliqui *aphroſelenon* appellarunt, quoniam noctu plenus creſcente luna reperiatur. Marcell. Latinos ait vocare *Lunarem*.

Σεληνῖται, [οἱ], *gens Arcadiæ*, Comment. Ariſtoph. νεφ.

Σελιγνίτης ἄρτος, *ſiligineus panis*.

Σέλινον, ου, (τὸ), *apium paluſtre*. Iliad. β. v. 283.

. . ἐλεότρεπτόν τε σέλινον.

. . *paluſtre apium ſeu in paluſtri loco proveniens*. Eraſm. in proverbiis: σελίνου δεῖσθαι, *apio egere*, de iis, qui in morbo periclitantur. Apium enim apprime utile ægrotis exiſtimatur. Corripitur vero apud Opp. Κυνηγ. δ. v. 260.

Πρύμναν δ' ὡραίη σέλινος καὶ κισσὸς ἔρεπτον.

Puppim vero venuſtum apium & hedera implicabant.

Quo in loco & illud notandum feminino genere adhiberi.

Σελινίτης οἶνος, *ſelinetes vinum*, h. e. ex apio confectum, Dioſc. lib. 5. cap. 66.

Σελινοειδὴς, έος, [ὁ καὶ ἡ], *apium imitans*.

Σεμίραμις, ιδος, *Semiramis*, Regina Aſſyriorum, uxor Nini. De qua vide Iuſtin. lib. 36. cap. 2. Theocr. Idyll. ιε'. v. 100.

. . ὅπη πλατὺ τεῖχος

Ἀσφάλτῳ δήσασα Σεμίραμις ἐμβασίλευεν.

. . *ubi latum murum*

Bitumine ligans Semiramis regnabat.

Σεμίραμις, *columba ſylveſtris*, *palumbes*.

Σεμνομυθέω, *ſcite fabulam narro*. Eurip. in Hippolyto.

Σεμνύνομαι, *graviter me habeo*, *ad gravitatem me compono*.

Σεμνύνω, *commendo*, *extollo*.

Σέριφος, (ου), inſula maris Ægæi, una Cycladum. Nonn. μζ. v. 553.

Καὶ κατὰ πικρὸν ἄνακτα πολυκλύστοιο Σερίφου.

Et juxta acerbum regem undoſæ Seriphi.

Σε

Σερίφιος, ου, (ὁ), ad Seriphum inſulam ſpectans. Hinc *βάτραχος Σερίφιος*, *Seriphia rana*, Græcum proverbium in hominem mutum, vel taciturnum, vel canendi, dicendique imperitum. Nam in Seripho inſula ranæ non coaxant. Plin. lib. 8. cap. 58.

Σέριφος, Suid. *γραῦς ἐν παρθενίᾳ γεγηρακυῖα*, *anus, quæ in virginitate conſenuit*. Sumpta metaphora a ſylveſtri locuſta, quam vocant *γραῦν σερίφην καὶ μάντιν*.

Σηκῖται, [οἱ], idem atque *σηκῖται*, *agni ſubrumi*. Theocr.

Σῖγα, adverbial. *tacite*, *quiete*. Apollon. 2. Argon. *σῖγα δ' ἄπωθεν . . ἑστηκὼς . . tacite eminus ſtans*.

Σῖγα, *tace*. Odyſſ. ξ. *σίγα νῦν*, *tace modo*.

Σιγαλέος, ου, (ὁ), *tacitus*. lib. 3. Epigr. *κεῖται σιγαλέη*.

Σιγαλφοὶ, (οἱ), *mutæ & agreſtes cicadæ*, Heſych.

Σιγάζω, *tacere facio*, quod proprium erat *Silentiariorum*, cum ſilentium illa ſollemni formula indicebant: *ἐπίσχεσθε τὰς γλώσσας*, vel *εὐφημεῖ*, aut *εὐφημία ἔστω*: cui reſpondet: *Hoc age: favete linguis: paſcito linguam: & bona verba dicito*.

Σιγαλόεις, εντος, (ὁ), *ſplendidus*, *ob pulcritudinem admirationem*, *& ſilentium inducens*, epitheton frenorum. Iliad. ε. v. 226.

Ἀλλ' ἄγε, νῦν μάστιγα καὶ ἡνία σιγαλόεντα
Δέξαι . .
Verum age, nunc ſcuticam & habenas mirifico artificio
Factas accipe . . Et Odyſſ. λ. *ῥήγεα σιγαλόεντα*, h. e. ſtragula ita præclare elaborata, ut cum ſilentio ſpectari debeant. Et Odyſſ. ε. *χιτὼν σιγαλόεις*, *tunica elegans*.

Σιγάω, *ſileo*, *conticeſco*. Euripid. in Hecuba:

Σιγᾶτ' Ἀχαιοὶ, σῖγα πᾶς ἔστω λεώς.
Silete Achivi, tacite eſto omnis populus.

Σίγειον, ου, [τὸ], *Sigeum*, urbs, vel promont. Troadis. Smyrn. η. v. 561.

. . πόδας δ' ἐπέθηκε κολώνῃ
Σιγείῳ . .
Pedes impoſuit colli Sigei.

Σίγειος, ου, (ὁ), *Sigeus*, adject.

Σιγήϊος, *Sigeïus*, ut *tellus Sigeïa* apud Ovid. epiſt. 1.

Σιγιὰς, άδος, [ἡ], *Sigeum Promont.* Smyrn. η. v. 401.

Χρῦσά τε καὶ Σμίνθιον ἕδος, καὶ Σιγιὰς ἄκρα.
Chryſaque, & Sminthium delubrum, & Sigeum Promont.

Σι

Σιγέρπης, ου, (ὁ), *clam adrepens.*

Σιγὴ, ῆς, [ἡ], *ſilentium.* Eurip. in Aiace : *γυναικὶ κόσμον φέρει ἡ σιγή: mulieri decus addit ſilentium.*

Σιγῇ, *tacite, ſubmiſſa voce.* Odyſſ. ο. *σιγῇ νῦν ξυνίει, ſilentio nunc audi.* Et Iliad. γ. v. 8.

Σιγηθὲν, *quod ſilentio retentum eſt.*

Σιγηλὸς, vel *σιγηρὸς, taciturnus*, in Epigr.

Σιγῆν, Dorice, pro *σιγᾷν, tacere.*

Σιγύνη, ης, (ἡ), *jaculum.* Opp. Κυνηγ. α. v. 152.

Αιχμὴν τριγλώχινα, σιγύνην εὐρυκάρηνον.
Cuſpidem triſulcam, jaculum lati capitis.

Σίδη, ης, (ἡ), *Punica arbor.* Nicand. item *malum Punicum.* Nicand. in Alexipharm. v. 871.

Βρύκοι δ' ἄλλοτε καρπὸν ἅλις φοινώδεα σίδης.
Comedat viciſſim multum fructus Punici mali.

Σίδιον, καὶ τὰ σίδια, *mali Punici cortex*, ſive *putamen*, ideſt *malicorium* Plin. quod *σιδόεν κάλυμμα* dixit idem Nicand. in Alexipharm.

Σίδη, *Sida*, urbs Pamphyliæ. Lege Ptolem. & Strabon. Et de Sida Bœotiæ, Athen. lib. 14.

Σιδηρῖτις, (ἡ), *Sideritis*, herba foliis marrubii. Dicta eſt *Sideritis*, quoniam glutinandis vulneribus apta præcipuum in bello haberet uſum. Dioſc. lib. 4. cap. 33.

Σιδηρῖτις, terra ubi foditur ferrum, & lapis incredibilis virtutis, quem *Magnetem* Latini, & *Heraclium* nominant.

Σιδὼν, ωνος, (ἡ), *Sidon*, urbs Phœniciæ. Dionyſ. Perieg. v. 912.

Σιδονίηθεν, *ab urbe Sidonia.*

Σιθονία, ας, (ἡ), *Sithonia*, regio litoralis Macedoniæ, verſus Thermopontum teſte Herod. lib. 7. in qua mons eſt *Sithon* nivoſus. Virgil. 10. Ecloga: Hoc etiam nomine dicta fuit Thracia, ut inquit Gellius lib. 10.

Σιθονὶς, ίδος, *Sithonis*, Patronymicum fem. gen. pro poſſeſſivo. Ovid. epiſt. 2.

Nec vehit Actæas Sithonis unda rates.

Σικανία, ας, (ἡ), *Sicilia*, quod Hiſpani a Sicano, vel Sicare Hiſpaniæ fluvio profecti ipſam inhabitaverunt. Odyſſ. ω. v. 306.

Πλάγξ' ἀπὸ Σικανίης δεῦρ' ἐλθέμεν οὐκ ἐθέλοντα.
Errare fecit a Sicania, ita ut huc venirem nolens.

Σικελὸς, ου, (ὁ), *Siculus.* Theocr. Idyll. η. v. 56.

Σύννομα μᾶλ' ἐσορῶν τὰν Σικελὰν ἐς ἅλα.
Simul paſcentes oves inſpiciens Siculum in mare.

Σικελὸς, ȣ̃, (ὁ), *Siciliensis*. Sed non unum idemque ſunt, Σικελοὶ, & Σικελιῶται. Nam primi erant veteres Siciliæ populi; alteri vero Græci Sicilienſes. Vide Cl. Mazoch. pag. 15. Prodromi ad Tabul. Heracl. num. 16.

Σικελικὸς, ȣ̃, (ὁ), *Siculus*, ut Σικελικὸς βίος, *Siculus vivendi mos*. Plato epiſt. 7. pro *ſoluto*, & *diffluenti*: cui Δωρικὸς opponitur. Hinc Δωριςὶ ζῆν, eſt *ſobrie vivere*. Eſt & apud Suid. Σικελικὴ τράπεζα, *Sicula menſa*, quod dicitur de lautis admodum & voluptuariis. *Siculæ dapes* apud Horatium pro exquiſitiſſimis.

Σιληνοὶ, [οἱ], *Sileni*, comites Bacchi, & Bacchus ipſe. Hom. εἰς Ἀφροδίτην v. 263.

Τοῖσι δὲ Σιληνοί τε κ̀ εὔσκοπος Ἀργειφόντης.

Cum his autem Silenique & bonus explorator Argicida.

Σιληνὸς, ȣ̃, [ὁ], *Silenus*, Bacchi nutricius & pædagogus, ſemper aſino vehi ſolitus, quem Aratus in gratiam alumni inter ſidera translatum dicit.

Σιμὸς, ȣ̃, [ὁ], *ſimus*, *preſſis naribus*. Theocrit. Idyll. η. v. 50.

. . . ὦ βάθος ὕλης

Μυρίον, ὦ σιμαὶ δεῦτ' ἐφ' ὕδωρ ἔριφοι.

. . . *o altitudo ſylvæ*

Immenſa, o ſimi huc venite ad aquam hœdi.

Σιμόω, *ſimum reddo*.

Σινάμωρος, ȣ, (ὁ), *nocuus*, qui ad id natus eſt, ut alios lædat, & detrimento afficiat.

Σίνηπι, εως, (τὸ), *ſinapi*. Nic. in Alexipharm.

Σίνομαι, *noceo*, *lædo*. Iliad. ω. v. 45.

. . ἄνδρας μέγα σίνεται, ἠδ' ὀνίνησι.

. . *viros valde lædit*, *atque juvat*.

Σίνος, εος, (τὸ), *damnum*, *clades*. Nic. in Theriac.

Σίνω, *noceo*, *lædo*.

Σινωπίτης ζεὺς, *Iupiter Sinopita*, nimirum Serapis, cujus imaginem e Sinope Pontica urbe a Ptolemæo, primo ejus nominis rege, viſo nocturno monito, Alexandriam advectam pluribus refert Tacitus lib. 4. hiſt. Dionyſ. Perieg. v. 255.

Ενθα Σινωπίταο Διὸς μεγάλοιο μέλαθρον.

Ubi Sinopitæ Iovis magni templum. Hoc templum Σαράπιον a Strabone vocatur, quod miris laudibus ab Ammiano Marcell. celebrari notat Caſaubonus in Strab.

Σινωπίζειν, *laſcivire*: a Sinope ſcorto quopiam nobili, celebratæque laſciviæ; vel certe a Sinopenſium moribus tractum.

Σιὸς,

Σιὸς, ὁ, (ὁ), *Deus*, lingua Æolica : unde Sibylla dicta; & Σιὼ, *Dii* Lacedæmoniis, gemini Caſtor & Pollux : unde νὴ τὼ Σιὼ, *per geminos*.

Σιρὶς, ίδος, (ἡ), nomen urbis in Libya. Nonn. ιγ. v. 163.

Καὶ Στύγα, καὶ Κοτυλαῖον ἕδος, καὶ Σιρίδος ἕδρην.

Et Stygen, & Corylæum ſolum, & Siriais ſedem.

Item nomen urbis, & fluvii in Magna Græcia, a qua ejus incolæ dicti fuere *Siritæ*, Σιρῖται. Vide Cl. Mazoch. in Tabul. Heracl. pag. 33.

Σιρὴν, ῆνος, (ἡ), *Siren*. Sirenes autem, uti eſt in fabulis, monſtra marina fuerunt, Acheloi fluvii, & Calliopes Nymphæ filiæ tres, ideſt, Parthenope, Ligea, & Leucoſia. Has neque a σειρὰ, *catena*, neque a σύρω, *traho*; ſed a *shir*, quod Hebraice, & in cognatis dialectis eſt *canticum*, & ad quaslibet cantiones, celebritates atque feſtivitates pertinet, derivat ὁ πολύγλωσσος Mazoch. Diatriba 2. de Heraclea & vicinia cap. 5. ſect. II.

Σιρὸς, ὁ, (ὁ), *Sirus*, nimirum ſpelunca ſubterranea condendo aſſervandoque frumento accommodata. Vide Varronem lib. 1. de re ruſt. cap. 57. & Columell. lib. 1. De hodiernis Apuliæ *Siris* cum veteribus comparatis, qui quidem Varronianis temporibus recentiores ſunt; ſed & iidem antiqui, cum ad veterum præcepta conſtructos eſſe conſtet, vide Cl. Mazoch. Tom. I. Spicilegii Biblici pag. 142.

Σισαμὶς, ίδος, (ἡ), & σησαμὶς, *ſeſamum*. Homerus.

Σισαμίτης ἄρτος, *panis ex ſeſamo factus*, Athen.

Σίσυφος, ὁ, (ὁ), *Siſyphus*, filius Æoli. Iliad. ζ.

Ἔνθα δὲ Σίσυφος ἔσκεν, ὃ κέρδιστος γένετ' ἀνδρῶν,

Σίσυφος Αἰολίδης.

Hic autem Siſyphus fuit, qui prudentiſſimus exſtitit virorum,

Siſyphus Æolides.

Σισυφὶς αἶα, vel Σισυφὶη γαῖα, ideſt, ubi Siſyphus regnavit, regio Corinthia.

Σῖτος, ὁ, [ὁ], *frumentum*: σῖτον vero *panis*, & *cibus* in genere: nam Grammatici docent, σῖτον pro *frumento* maſculinum eſſe, pro *cibo*, neutrum. Iliad. ε. v. 341.

Οὐ γὰρ σῖτον ἔδουσ', οὐ πίνουσ' αἴθοπα οἶνον.

Non enim panem edunt, neque bibunt nigrum vinum.

Σι-

Σῖτος, ου, (ὁ), annua penſitatio ad alimentum viduarum & pupillorum, quæ dabatur a curatoribus bonorum, vel a viris uxoribus repudiatis: unde *σίτου δίκη* appellabatur *rei uxoriæ actio*. Demoſth.

Σιτοφάγος, ου, [ὁ], *qui frugibus veſcitur*. Odyſſ. ι. v. 191.

οὐδὲ ἐῴκει
Ἀνδρί γε σιτοφάγῳ.
Neque ſimilis homini, qui frugibus veſcitur.

Σίταρχος, ου, [ὁ], *commeatui præfectus*.

Σιτέομαι, *edo*, *paſcor*. Theocr. Idyll. θ. v. 26.

Σιτεύω, *ſagino*.

Σιτευταὶ, [οἱ], *fartores* Varroni.

Σιτηρέσιον, ου, (τὸ), *frumenti diſtributio*, *frumentatio* Sveton. item annona civilis, teſſera frumentaria.

Σιτηρὸν ἀγγεῖον, *caniſtrum panarium*.

Σιτίζω, *nutrio*, *alo*. Theocr. Idyll. δ. v. 16.

Σιτοβόλον, ου, [τὸ], *granarium*, *borreum*.

Σιτοβολεῖον, ου, [τὸ], apud Menandrum illud ipſum eſt, quod Græci Siciljenſes, imo & Italienſes, præcipue Tarentini, & horum coloni Heracleenſes ῥογὸν appellarunt, *borreum* ſcilicet *frumentarium*. Vide Cl. Mazoch. in Tabul. Heracleenſ. pag. 209.

Σιταγέρτης, ου, [ὁ], vox in re frumentaria prorſus nova, quæque nonniſi Tabulis Heracleenſibus accepto eſt referenda. Reſpondet autem Σιτολόγοις, & Σιτώναις, nimirum *frumenti Curatoribus*, & *Frumentatoribus*. Mazoch. loc. cit.

Σιτοδοτεῖν, *frumentum dare*, *largiri*.

Σιτοδότης, ου, (ὁ), *frumenti largitor*, Menand.

Σιτοδόχος, ου, [ὁ], *frumentum capiens*, Budæus.

Σιτολογῶ, *frumentor*.

Σιτολόγοι, [οἱ], magiſtratus, qui exigunt annonam, & frumentum cogunt.

Σιτομέτραι, [οἱ], qui erogandæ annonæ publicæ munus habent, quique frumentum metiuntur. *Menſores frumenti* vocantur in Pandect.

Σιτομέτρειον, vel σιτόμετρον, ου, [τὸ], *demenſum*, quaſi *frumenti menſura*. Erat autem σῖτος id appellatum, quod ſingulis menſibus ſervi a dominis accipiebant, quaternos ſcilicet modios frumenti.

Σιτονόμος, ου, [ὁ], *cibum præbens*, Sophocl.

Σιτοποιὸς, οῦ, [ὁ], *piſtor*, ſive *coquus*: nam antiquitus hujus nominis ambitu, non modo paniſicium; verum

etiam

Digitized by Google

etiam univerſum coquinæ miniſterium continebatur. Quidquid in menſam inferebatur, id fere totum partim panificii, partim coquinæ arte parabatur. Totum autem hoc ab Etruſcis, qui id ex Oriente imbiberunt, ſcilicet panificium rituale, atque etiam tota ars condimentaria, primum in Latium, ac deinde in totam, quam ipſi pervaſere, Italiam manavit. Hinc Feſtus: *Coquum, & piſtorem apud antiquos eumdem fuiſſe accipimus*. Atque hinc patet, haud mirabile videri, ſi quem Moſes *Opheh* h. e. *coquum* dixit, eum Interpretes alii *piſtorem* vocarint: ſomnium enim Ioſephi *in re piſtoria* verſabatur. Cl. Mazoch. tom. 1. Spicilegii Biblici pag. 131.

Σιτοφόρον, ȣ [τὸ], *caniſtrum panarium*.

Σιτοφόρος, ȣ, (ὁ), *frumentum ſubvectans*. Item σιτοφόρος γῆ, *ager frumentarius*.

Σιτοφυλακεῖον, ȣ, (τὸ), *cumera frumenti*, Horat.

Σιτοφύλακες, [οἱ], Athenis erant, qui frumento afferendo præerant; item ut juſto pretio venderetur, curam gerebant. Quod ipſum fiebat in farina & pane. Erant autem XX. ex quibus XV. in ipſa Civitate V. in Pyræo.

Σιτόχροος, ȣ, (ὁ), *flavus*, qualis eſt color frumenti. Opp. Κυνηγ. α. v. 434. loquens de coloribus canum:

> Ἢ ὁπόσοι δίμορφοι παναίολον εἶδος ἔχουσι
> Σιτόχροοι.
> *Aut qui frumenti geminum colorem habent*
> *Flavi*.

Σιτὼν, ῶνος, [ὁ], *ager frumentarius*.

Σιτωνέω, *frumentum emo*.

Σιτώνη, ης, (ἡ), *res frumentaria*.

Σιτώνης, ȣ, (ὁ), *mercator frumentarius*, *frumentator publicus*.

Σιτωνία, ας, [ἡ], *curatio commeatus atque annonæ*, *frumentationis munus*.

Σίφων, ωνος, [ὁ], *ſiphon*, tubus & canalis, ut in ſalientibus, quo in preſſionibus protrudente ſpiritu humor emittitur. Latini *ſiphonem* dicunt, & *ſiphunculum*. Hinc Iuvenalis Sat. 6.

> *Effigiemque Deæ longis ſiphonibus implent*.

Σίφων, translate ſumitur de Typhone & vortice. Item inſtrumentum quo utuntur in deplendis doliis cum vinum diffunditur, quod Latini *detrullare* dicunt. Tandem lib. 7. epigr. ſumitur pro *calice*, ſive pro *verme* ſimili formicæ.

Σκαμμωνίτης οἶνος, vinum ex ſcammonia confectum, Dioſc. lib. 5. cap. 75.

Σκύθων, ωνος, nomen propr. viri, quem poetæ fabulantur pro ſuo arbitrio modo in feminam ſeſe commutaſſe; modo rurſus in virilem formam rediiſſe. Ovid. lib. 4. Metamorph.

Quid loquar, ut quondam naturæ jure novato,
Ambiguus fuerit, modo vir, modo femina Scython.

Σκίπων, ωνος, (ὁ), idem quod σκίμπων, *baculus*: unde σκιπαῖος, *qui baculo innititur*. Callimachus:

Εἶπεν, ὁ δὲ σκίπωνα, γεροντικὸν ὅπλον, ἀείρας.
Dixit, & hic baculum, arma ſenilia, tollens.

Σκιρῖται, [οἱ], Sciritæ apud Lacedæmones, excubitores erant, qui obſervabant, ne quis noctu extra phalangem progrederetur. Præterea Sciritæ primi inibant pugnam. Philelph. in lib. de Rep. Lacedæmon.

Σκῖρος, ου, (ὁ), Latinis eſt *cæmentum*, *marmoris fragmentum*, ſive *fruſtulum*, quod dum marmor ſcalpitur, excidit: ea fragmenta *aſſulas* vocat Vitruvius lib. 7. cap. 6. Inde Σκῖρος pro ſcrupo ſumitur. Scruporum autem luſus, qui in *latrunculari a tabella*, ut loquitur Seneca, exercetur, ſive in abaco latrunculorum, vocatur a Polluce Σκιραφία, luſorque σκιραφευτής. Hinc σκιράφιον, ſive σκιραφεῖον, *aleatorium* dixit Sidonius: & Svetonius, *forum aleatorium*, ut ludum.

Σκίρων, ωνος, [ὁ], *Sciron*, latro fuit, cujus oſſa cum in mare cecidiſſent, in ſcopulos converſa feruntur, quæ adhuc *Scironia ſaxa* vocantur. Ovid. 7. Metamorph.

Tutus ad Alcathoen Lelegeia mœnia limes
Compoſito Scirone patet . .

Σκληρύνομαι, *indureſco*.

Σκληρύνω, *obduro*, *induro*.

Σκοτοδινιάω, *caligo*, *halucinor*, *vertiginem patior*.

Σκοτόδινος, ου, [ὁ], *tenebricoſa vertigo*.

Σκύβελίτης οἶνος, idem quod πρόχυμα, *vinum ſponte defluens*, *antequam premantur uvæ*.

Σκυλεύω, *ſpolio*, *prædor*.

Σκυλεύματα, [τὰ], *ſpolia*, Eurip. in Phœniſſis.

Σκυλοδέψης, ου, (ὁ), *coriarius*.

Σκῦλον, ου, (τὸ), *ſpolium*, *pannus lacer*, *pellis*, *exuviæ*, *mortuorum manubiæ*, *prædave ac ſpolia*; ſicut λάφυρα vivorum.

Σκυλοφόρος, ου, [ὁ], qui ſpolia, ſeu exuvias fert, qui ampla ſpolia refert; Poteſt etiam ſignificare eum, qui geſtat ſpolium feræ alicujus, ut leonis, urſi præſertim, ſi ei interfecto detraxerit.

Σκύλος, εος, [τὸ], prima brevi in Epigr. pro σκῦλον, & apud Nicand. in Alexiph.

Σκῦρος, ου, (ἡ), *Scyrus*, Inſula eſt contra Magneſiam, in mari Ægæo, una ex Cycladibus. Dicta autem eſt *Scyrus*, quia σκύρος dicitur *ſalebra & aſperitas*, ut ait Euſtath. Dionyſ. Perieg. v. 521.

Σκυριάδες, (αἱ), *Scyriades*, mulieres ex Scyro inſula. Statius lib. 2. Achill.

Nec minus egreſſæ thalamis Scyriades ibant
Oſtentare choros ;

Σκυτάλη, ης, [ἡ], ut σκυτάλη λακωνικὴ, genus erat furtivarum litterarum, quibus utebantur Lacones. Rationem & modum pulcre deſcribit Gellius lib. 17. cap. 9.

Σκυτοτόμος, ου, [ὁ], *coriarius*. Iliad. η. v. 221.

σκυτοτόμων ὄχ' ἄριστος . .
Coriariorum longe præſtantiſſimus . . Et Nonn. 17. v. 67.

Σκυτοτόμου Τυχίοιο περιπυνήμιδα σαθήνην.
Coriarii Tychii extenſa tibialia habentem nutricem.

Σκυτεύς, έως, (ὁ), *coriarius*, *cerdo*, *ſutor*.

Σκυτεύω, *ſum cerdo*, *artem coriariam exerceo*.

Σκῦτος, εος, (τὸ), *corium*, *pellis*. Et, ut inquit Petronius, omnis cutis eſt, quæ inter tendones colli patet. Quidam vero dicunt *occiput*, ſive *nervum cervicis*, alii *capitis cutem*, unde & *caput* quoque ſignificat, Etym.

Σκυτοφάγος, ου, [ὁ], *qui coriis veſcitur* apud Poll. lib. 6. cap. 7.

Σμασάμενος, ου, [ὁ], *tergens*. Th. σμάω. Callimachus:

Οἴσετε καὶ κτένα οἱ παγχρύσεον, ὡς ἀπὸ χαίταν
Πέξηται, λιπαρὸν σμασάμενα πλόκαμον.
Afferetis & pectinem totum aureum ut comam
Pectat, nitidum tergens capillum.

Σμῖλαξ, ακος, (ἡ), *taxus*, arbor feralis & venenata: folio eſt abietis: ligno parantur arcus. Nicander illam vocat σμῖλον.

Σμιλεύματα, [τὰ], *ramenta*, ſive *raſuræ*, *quiſquiliæ*, quæ ex corio ſcalpro coriarii excisa excidunt. Quæ reciſione excidunt, *reciſamenta* dicit Plinius.

Σμι-

Σμίλη, ης, [ἡ], *cælum*, *ſcalpellum*, *culter ſutorius*, *ſcalper exciſorius coriariorum*, *ſcalprum*: Polluci *medicum ferrum*: item ſumitur pro cultello, quo pennæ ſcriptoriæ parantur, in Epigr.

Σμίλιον, ου, [τὸ], *ſcalpellum*.

Σμίνθιον, ου, [τὸ], delubrum Apollinis circa Chryſam in confinio Troadis, & Æolidis, Strabo lib. 13. Smyrn. η. v. 401.

Χρῦσά τε, καὶ Σμίνθιον ἕδος, καὶ Σιγιάς ἄκρα.

Chryſaque, *&* *Sminthium delubrum*, *&* *Sigeum Promont*.

Σμῖνον, ου, [τὸ], *ligo*, aut *aſcia*. Nic. in Theriac.

Σμινύδιον, ου, (τὸ), *dolabella*. Ariſtoph.

Σμῦλαξ, κος, (ἡ), *ſmylax*, arbor quæ & taxus dicitur.

Σμύραινα, *muræna piſcis*. Ariſtot. lib. 2. anim.

Σμῦρις, *ſmyris*, lapis quo gemmas annularii exterunt. Dioſc. lib. 5. cap. 166. Utuntur & vitriarii ad vitrum frangendum.

Σμυρίτης λίθος, *ſmyrites lapis*.

Σωρίτης, ου, (ὁ), *ſorites*, ſyllogiſmi ſpecies, quaſi *acervalis*. Scribitur & σωρείτης.

Σμύχω, *cremo*, *comburo*. Iliad. χ. v. 411.

Ἴλιος ὀφρυόεσσα πυρὶ σμύχοιτο κατ' ἄκρης.

Ilios excelſa igni crematetur a culmine. Et Apollon. Argon. lib. γ. v. 761.

Συρρεντῖνος οἶνος, *Surrentinum vinum*. Dioſc. lib. 5. cap. 13.

Σοφία, & σοφίη, ης, (ἡ), *ſapientia*. Penultima hujus vocis (licet naturâ brevis) famigerata Poetarum licentia producitur. Hinc Theocritus, ſive quis alius auctor, in Syringe:

σύριγξ οὔνομ' ἔχεις· ἄδει δέ σε μέτρα σοφίης.

Syrinx nomen habes: canunt vero te metra Sophiæ. Et Homer. Odyſſ. ψ.

Ὡς κακοεργίης εὐεργεσίη μέγ' ἀμείνων.

Ut beneficium melius eſt maleficio. Hic vero illud obſervandum eſt, non eſſe omnino reprehendendos, qui Latino in carmine idem ſibi permittunt, dum ſyllabam brevem inter duas longas ſitam producunt, ut fit in nomine *Andreas*, *Matthias*, & his ſimilibus, maxime propriis.

Σπάδιξ, ῖκος, [ἡ], genus muſici inſtrumenti. Item *puniceus color*: Gellius lib. 2. cap. 26. Et *rutilus* & *ſpadix*, *phœnicei* ſynonyma: qui factus Græce noſter eſt, exuberantiam, ſplendoremque ſignificat ruboris: quales ſunt

 fru-

fructus palmæ arboris non admodum ſole incocti. Virgil. III. Georg. 21. de equorum coloribus:

Spadices, glaucique, color deterrimus albis.

Σπάθις, ίδος, (ἡ), rudicula, qua Athletæ in gymnaſio ex lecytho oleum corpori ſolebant inungere cum inungebantur. Euthemius apud Poll.

Σπαθίτης, ου, [ὁ], ut σπαθίτης οἶνος, vinum ex palmulis, quæ & *dactyli*, & *caryotæ* dicuntur: *vinum palmeum*, quod capiti noxium ſcribit Plin. lib. 24. cap. 17. Nam palma Græcis καὶ φοῖνιξ, καὶ σπάθη dicitur Galen. auctore.

Σπιλάς, άδος, (ἡ), *ſaxum concavum in aqua*, aut *circa mare*, *petra*. Hom. Odyſſ. γ.

Σπιλόω, *maculo*, *contamino*.

Σπίλον, ου, (τὸ), *macula*.

Σπιλόομαι, *ſordeſco*, *maculor*, *inquinor*.

Σπίλος, ου, (ὁ), *labes*, *nota*, *inquinamentum* Gell. *macula veſtis e vino, aut unguine*. Item *nævus*, *macula faciei*: tandem *pumex*, *ſcopulus*.

Σπίλωμα, τος, (ὁ), *macula*, *labes*, *nævus*: proprie notæ in veſtibus diſcolores. Item *locus ſalebroſus*, *ſaxum aſperum*.

Σπῖνος, ου, [ὁ], paſſeris genus, Gaza lib. 3. Gramm.

Σπληνῖτις, ιδος, (ἡ), *lienis vena*, Ariſtot. lib. 3. Animal.

Σποδίτης, ου, (ὁ), ut σποδίτης ἄρτος, *panis ſubcinericius*, apud Athen. lib. 3. Th. σποδός, *cinis*.

Σταμῖνες, *tabulata navis*. Ariſtarch. dicit *recta ligna ſtaminis ſimilia*. Odyſſ. ε. *Statumina* vocat Cæſar. Alii *foros* expoſuerunt.

Στέμφυλον, & in Plurali τὰ στέμφυλα, uvarum *vinacei*, ſive *vinacea*: reliquiæ, omniaque retrimenta, quæ ſuperſunt poſt expreſſas uvas: Columella *briſam*; veteres *floces* dixerunt teſte Gellio lib. 11. cap. 7. Item *fraces*, quæ vox & de uvarum reliquiis, retrimentiſque, & de olivarum ſimiliter effertur.

Στερνοτύπης, ου, (ὁ), *pectora tundens*, & *feriens*. Eurip. in Supplic.

Στεφανίτης, ου, (ὁ), *athleta coronatus*. Unde στεφανίτης ἀγών, certamen cujus victoriæ præmium *corona* proponebatur. Atque ita dicti fuere omnes ludi, quorum *corona* præmium fuit. In Olympiis corona erat ex *oleaſtro*: in Pythiis *laurea*: in Nemeæis ex *apio*: in Iſthmiis ex *pinu*.

Στηλίτης, ου, [ὁ], *notatus infamia*. Item apud Demoſth. Orat. 1. in Ariſtogitonem, *ærarius factus*, *relatus in tabulas Cæritum*, & *relatus inter ærarios*. Th. στήλη, *columna*.

Στῖα, ας, [ἡ], *lapis*, *calculus*. Apoll. Arg. β. v. 1176.

. . ἦτ' ἐκτὸς ἀνηρεφέος πέλε νηῦ
στιάων . .
Quæ extra excelſum erat templum lapillis.

Στῖάζω, *lapides jacio*.

Στῖβη, ης, (ἡ), *frigus*, *conſtrictio*: proprie *matutinus ros*, *pruina*. Odyſſ. ρ. v. 25.

. . μή με δαμάσσῃ
Στίβη ὑπηοίη . .
. . *ne me lædat*
Frigus matutinum . . Item *aranea*, & *color metallicus niger*.

Στῖβήεις, εντος, (ὁ), *frigidus*.

Στῖβιάω, *frigeſco*.

Στιχάδίτης οἶνος, vinum, quod ex ſtichade conficitur. Dioſc. lib. 5.

Στῖχος, ου, (ὁ), *verſus*. Theocr. Idyll. κγ. v. 45.

Γράψον καὶ τόδε γράμμα, τό σοι στίχοισι χαράσσω.
Scribe & hanc inſcriptionem, *quam tibi verſibus exarabo*. Sed fere ſemper corripitur.

Στροφοδινέω, *in gyrum flecto*, *circumago*. Smyrn. ιγ. v. 7.

Αμφὶ δ' ἄρ' ὀφθαλμοὶ στρεφεδίνεον . .
Oculi vertigine corripiuntur . . .

Στύμφαλος, ου, (ὁ καὶ ἡ), Arcadiæ civitas, & fons: licet στυμφαλὶς corripiatur.

Στὔπάζω, *ſtrepo*, *tono*, Heſych.

Στὔπος, εος, (ὁ), *tonitru*, *ſtipes*, *truncus*. Apoll. δ. Argon. & Nic. in Alexiph.

Στῦφω, *aſtringo*. Nicand. in Alexiph.

Σὔβἄρῖτης, ου, (ὁ), *qui eſt ex Sybari*, *Sybarites*. Theocr. Idyll. ε. v. 1.

Αιγες ἐμαὶ τῆνον τὸν ποιμένα τὸν Συβαρίταν
Φεύγετε τὸν Λάκωνα . .
Capræ meæ illum paſtorem Sybaritam fugite.

Σὔβἄριτικὸς, οῦ, [ὁ], *mollis*, *voluptuoſus*. Unde συβαριτικὴ τράπεζα, *menſa nimio apparatu inſtructa*; eo quod Sybaritæ, gens fuit in architectura voluptatum operoſiſſima, teſte Suida. Συ-

Συβαρίτιδες, *breves & compendioſæ fabulæ*, quo nomine Ovidius de Triſtib. ad Auguſt. vocat opus Hemitheonis cujusdam cinaedi, de generibus voluptatum, & obſcœnarum deliciarum.

Συβώσιον, ου, [τὸ], *paſcuum*, vel *grex porcorum*. Odyſſ. ξ. v. 101.

Τόσσα συῶν συβώσια, τόσ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν.

Tot *ſuum paſcua, tot ſtabula lata caprarum*. Licet alii ſcribant συβόσια.

Συγγίνομαι, *ſimul exſiſto, ſimul naſcor: colloquor, convenio*. Ariſtoph. νεφ.

Συγγινώσκομαι, &

Συγγινώσκω, *ignoſco, veniam tribuo*. Ariſtoph.

Συγκατακλίνω, *una recumbere*, ſeu *accumbere facio*.

Συγκατακλίνομαι, *una accumbo*, aut *diſcumbo*. Ariſtoph.

Συγκινδυνεύω, *ſimul periclitor*.

Συγκινέω, *ſimul moveo, concito*.

Συγκλίνω, *ſimul accumbere facio*. Et Neutr. *accumbo*.

Συγκλίνομαι, *in toro ſimul cubo*.

Συγκρίνω, *comparo, confero, judico, diſcerno*, in Epigr. μή με τάφῳ σύγκρινε . . *ne me tumulo metiaris*.

Συγκυκάω, *commiſceo*. Ariſtoph. in Pluto.

Συγχρίω, *illino, ungo, perungo*.

Συκῆ, ῆς, (ἡ), *ficus*, vel *mariſca: vitium in capite, ſuperciliis, & podice præcipue*. Odyſſ. η. v. 116.

Συκαῖ τε γλυκεραὶ, καὶ ἐλαῖαι τηλεθόωντο.

Ficuſque dulces, & oleæ vireſcentes erant.

Συκάζω, *ficus lego*. Ariſtoph. in Avib.

Συκὰς, άδος, (ἡ), *recens ficus, ficus prima* Horatio.

Συκαςὴς, οῦ, (ὁ), *ſycophanta, delator, quadruplator*.

Σύκινος, ου, (ὁ), *ficulnus*, vel *ficulneus*. Theocr. Idyll. ι. v. 45.

Σφίγγετ' ἀμαλλοδέται τὰ δράγματα, μὴ παριὼν τις
Εἴποι, σύκινοι ἄνδρες, ἀπώλετο χ' οὗτος ὁ μισθός.

Stringite meſſores manipulos, ne præteriens aliquis
Dicat, o ficulneos homines, atque hæc deperiit merces. Ad quod alluſit Horatius, ubi Priapum ita loquentem inducit:

Olim truncus eram ficulnus, inutile lignum. Item σύκινος eſt *acris*, a fumo ficulneo, qui oculis acerrimus accidit. Ariſtoph. in Veſpis.

Συκὶς, ίδος, (ἡ), *ficus*, & *ficetum*, locus ubi ficus creſcunt.

Σι-

Συκῖτης οἶνος, *ſycites vinum*. Dioſc. lib. 5. cap. 32.

Συκόβιος, ου, (ὁ), *ficis vivens*. Vocabantur Sycophantæ hoc nomine Athenis.

Συκολογεῖν, *ficus legere*, Ariſtoph.

Συκολόγος, ου, (ὁ), *quaſi ficus numerans*.

Συκόμορον, ου, (τὸ), *ſycomorus arbor*, & *fructus ejus*. Ficus autem eſt Ægyptia prædulcis, ſine granis. Apud Scriptores modo συκομορέα, & interdum συκομωρέα occurrit. Ex quo factum eſt, ut apud Latinos *Sycomori* penultima communis haberetur. Sed hac de re videſis Grammaticos.

Συκομορίτης οἶνος, *ſycomorites vinum*, quod conficitur ex ſycomoris, Dioſc. lib. 5. cap. 24.

Σῦκον, ου, (τὸ), *ficus*. Dicitur tamen de ficu, & arbore. Eſt tamen proprie σῦκον, *ficus matura*, ut ἰσχάς, *arefacta*: φήληξ, *immatura*, & *ſylveſtris*: ὄλυνθος, *immatura quidem*, *ſed quæ cultura paratur*.

Συκοπειριστής, ου, (ὁ), *ficuum ſector*, *avarus*, *ſordidus*. Vide apud Eraſm. Proverb. *Ficos dividere*.

Συκοφαντῶ, *calumnior*, *accuſo*, *illudo*.

Συκοφάντης, ου, (ὁ), *calumniator*, *ſycophanta*.

Συκοφορῶ, *ficus fero*, & *produco*, in Epigr.

Συκώδης, εος, [ὁ καὶ ἡ], *ſimilis ficui*, *ficoſus*.

Σύκωμα, τος, [τὸ], *ficoſum germen*. In palpebris dicitur, cum ficoſi tumores excreſcunt, Scholiaſt. Ariſtoph.

Συκὼν, ῶνος, [ὁ], *ficetum*.

Συκωρὸς, οῦ, (ὁ), *qui ficus ſervat*. Unde & verbum συκωρεῖν apud Poll.

Συλάω, *ſpolio*, & συλέω. Iliad. δ. v. 116.

Αὐτὰρ ὁ σύλα πῶμα φαρέτρης . .

Ille itaque detraxit operculum ſagittæ . . Et lib. ν. v. 641.

Ὣς εἰπὼν τὰ μὲν ἔντε᾽ ἀπὸ χροὸς αἱματόεντα

Συλήσας . .

Sic fatus, *arma quidem a corpore ſanguinolenta detracta*.

Συλεύω, *prædor*, *furor*, *ſpolio*, *lædo*. Iliad. ω. v. 436.

Τὸν μὲν ἐγὼ δείδοικα, καὶ αἰδέομαι περὶ κῆρι

Συλεύειν . .

Sed eum ego timeo, *& vereor ex animo fraudare*.

Σύλη, &.

Σύλησις, εως, [ἡ], *compilatio*. Unde σύλησις ἱερῶν, *ſacrilegium*.

Σιὸς, ῦ, (ὁ), *Deus*, lingua Æolica : unde Sibylla dicta; & Σιὼ, *Dii* Lacedæmoniis, gemini Caſtor & Pollux : unde νὴ τὼ Σιὼ, *per geminos*.

Σῖρὶς, ίδος, (ἡ), nomen urbis in Libya. Nonn. ιγ. v. 163.

Καὶ Στύγα, καὶ Κοτυλαῖον ἕδος, καὶ Σιρίδος ἕδρην.

Et Stygen, & Corylæum ſolum, & Siridis ſedem.

Item nomen urbis, & fluvii in Magna Græcia, a qua ejus incolæ dicti fuere *Siritæ*, Σιρῖται. Vide Cl. Mazoch. in Tabul. Heracl. pag. 33.

Σῖρὴν, ῆνος, (ἡ), *Siren*. Sirenes autem, uti eſt in fabulis, monſtra marina fuerunt, Acheloi fluvii, & Calliopes Nymphæ filiæ tres, ideſt, Parthenope, Ligea, & Leucoſia. Has neque a σειρὰ, *catena*, neque a σύρω, *traho*; ſed a *shir*, quod Hebraice, & in cognatis dialectis eſt *canticum*, & ad quaslibet cantiones, celebritates atque feſtivitates pertinet, derivat ὁ πολύγλωσσος Mazoch. Diatriba 2. de Heraclea & vicinia cap. 3. ſect. II.

Σῖρος, ῦ, (ὁ), *Sirus*, nimirum ſpelunca ſubterranea condendo aſſervandoque frumento accommodata. Vide Varronem lib. 1. de re ruſt. cap. 57. & Columell. lib. 1. De hodiernis Apuliæ *Siris* cum veteribus comparatis, qui quidem Varronianis temporibus recentiores ſunt; ſed & iidem antiqui, cum ad veterum præcepta conſtructos eſſe conſtet, vide Cl. Mazoch. Tom. I. Spicilegii Biblici pag. 142.

Σίσαμὶς, ίδος, (ἡ), & σησαμὶς, *ſeſamum*. Homerus.

Σισαμῖτης ἄρτος, *panis ex ſeſamo factus*, Athen.

Σίσυφος, ῦ, (ὁ), *Siſyphus*, filius Æoli. Iliad. ς.

Ἔνθα δὲ Σίσυφος ἔσκεν, ὃ κέρδιστος γένετ' ἀνδρῶν,

Σίσυφος Αἰολίδης.

Hic autem Siſyphus fuit, qui prudentiſſimus exſtitit virorum,

Siſyphus Æolides.

Σισυφὶς αἶα, vel Σισυφὶη γαῖα, ideſt, ubi Siſyphus regnavit, regio Corinthia.

Σῖτος, ῦ, [ὁ], *frumentum*: σῖτον vero *panis*, & *cibus* in genere: nam Grammatici docent, σῖτον pro *frumento* maſculinum eſſe, pro *cibo*, neutrum. Iliad. ε. v. 341.

Οὐ γὰρ σῖτον ἔδουσ', οὐ πίνουσ' αἴθοπα οἶνον.

Non enim panem edunt, neque bibunt nigrum vinum.

Σι

Σίτος, ου, (ὁ); annua penſitatio ad alimentum viduarum & pupillorum, quæ dabatur a curatoribus bonorum, vel a viris uxoribus repudiatis: unde σίτου δίκη appellabatur *rei uxoriæ actio*. Demoſth.

Σιτοφάγος, ου, [ὁ], *qui frugibus veſcitur*. Odyſſ. ι. v. 191.

οὐδὲ ἐῴκει
Ἀνδρί γε σιτοφάγῳ.
Neque ſimilis homini, qui frugibus veſcitur.

Σίταρχος, ου, [ὁ], *commeatui præfectus*.

Σιτέομαι, *edo*, *paſcor*. Theocr. Idyll. θ. v. 26.

Σιτεύω, *ſagino*.

Σιτευταὶ, [οἱ], *fartores* Varroni.

Σιτηρέσιον, ου, (τὸ), *frumenti diſtributio*, *frumentatio* Svetoni: item annona civilis, teſſera frumentaria.

Σιτηρὸν ἀγγεῖον, *caniſtrum panarium*.

Σιτίζω, *nutrio*, *alo*. Theocr. Idyll. δ. v. 16.

Σιτοβόλον, ου, [τὸ], *granarium*, *borreum*.

Σιτοβολεῖον, ου, [τὸ], apud Menandrum illud ipſum eſt, quod Græci Sicilienſes, imo & Italienſes, præcipue Tarentini, & horum coloni Heracleenſes ῥογὸν appellarunt, *borreum* ſcilicet *frumentarium*. Vide Cl. Mazoch. in Tabul. Heracleenſ. pag. 209.

Σιταγέρτης, ου, [ὁ], vox in re frumentaria prorſus nova, quæque nonniſi Tabulis Heracleenſibus accepto eſt referenda. Reſpondet autem Σιτολόγοις, & Σιτώναις, nimirum *frumenti Curatoribus*, & *Frumentatoribus*. Mazoch. loc. cit.

Σιτοδοτεῖν, *frumentum dare*, *largiri*.

Σιτοδότης, ου, (ὁ), *frumenti largitor*, Menand.

Σιτοδόχος, ου, [ὁ], *frumentum capiens*, Budæus.

Σιτολογῶ, *frumentor*.

Σιτολόγοι, [οἱ], magiſtratus, qui exigunt annonam, & frumentum cogunt.

Σιτομέτραι, [οἱ], qui erogandæ annonæ publicæ munus habent, quique frumentum metiuntur. *Menſores frumenti* vocantur in Pandect.

Σιτομέτριον, vel σιτόμετρον, ου, [τὸ], *demenſum*, quaſi *frumenti menſura*. Erat autem σῖτον id appellatum, quod ſingulis menſibus ſervi a dominis accipiebant, quaternos ſcilicet modios frumenti.

Σιτονόμος, ου, [ὁ], *cibum præbens*, Sophocl.

Σιτοποιὸς, οῦ, [ὁ], *piſtor*, ſive *coquus*: nam antiquitus hujus nominis ambitu, non modo panificium; verum

etiam

etiam univerſum coquinæ miniſterium continebatur. Quidquid in menſam inferebatur, id fere totum partim panificii, partim coquinæ arte parabatur. Totum autem hoc ab Etruſcis, qui id ex Oriente imbiberunt, ſcilicet panificium rituale; atque etiam tota ars condimentaria, primum in Latium, ac deinde in totam, quam ipſi pervaſere, Italiam manavit. Hinc Feſtus: *Coquum, & piſtorem apud antiquos eumdem fuiſſe accipimus*. Atque hinc patet, haud mirabile videri, ſi quem Moſes *Opheh* h. e. *coquum* dixit, eum Interpretes alii *piſtorem* vocarint: ſomnium enim Ioſephi *in re piſtoria* verſabatur. Cl. Mazoch. tom. 1. Spicilegii Biblici pag. 131.

Σιτοφόρον, ου [τὸ], *caniſtrum panarium*.

Σιτοφόρος, ου, (ὁ), *frumentum ſubvectans*. Item σιτοφόρος γῆ, *ager frumentarius*.

Σιτοφυλακεῖον, ου, (τὸ), *cumera frumenti*, Horat.

Σιτοφύλακες, [οἱ], Athenis erant, qui frumento afferendo præerant; item ut juſto pretio venderetur, curam gerebant. Quod ipſum fiebat in farina & pane. Erant autem XX. ex quibus XV. in ipſa Civitate V. in Pyræo.

Σιτόχροος, ου, (ὁ), *flavus*, qualis eſt color frumenti. Opp. Κυνηγ. α. v. 434. loquens de coloribus canum:

Ἢ ὁππόσοι δίμορφοι παναίολον εἶδος ἔχουσι
Σιτόχροοι

Aut qui frumenti geminum colorem habent
Flavi

Σιτών, ῶνος, [ὁ], *ager frumentarius*.

Σιτωνέω, *frumentum emo*.

Σιτώνη, ης, (ἡ), *res frumentaria*.

Σιτώνης, ου, (ὁ), *mercator frumentarius*, *frumentator publicus*.

Σιτωνία, ας, [ἡ], *curatio commeatus atque annonæ*, *frumentationis munus*.

Σίφων, ωνος, [ὁ], *ſiphon*, tubus & canalis, ut in ſalientibus, quo in preſſionibus protrudente ſpiritu humor emittitur. Latini *ſiphonem* dicunt, & *ſiphunculum*. Hinc Iuvenal. Sat. 6.

Effigiemque Deæ longis ſiphonibus implent.

Σίφων, tranſlate ſumitur de Typhone & vortice. Item inſtrumentum quo utuntur in deplendis doliis cum vinum diffunditur, quod Latini *detrullare* dicunt. Tandem lib. 7. epigr. ſumitur pro *culice*, ſive pro *verme* ſimili formicæ.

Digitized by Google

Σκαμμωνίτης οἶνος, vinum ex ſcammonia confectum, Dioſc. lib. 5. cap. 75.

Σκύθων, ωνος, nomen propr. viri, quem poetæ fabulantur pro ſuo arbitrio modo in fem nam ſeſe commutaſſe; modo rurſus in virilem formam rediiſſe. Ovid. lib. 4. Metamorph.

Quid loquar, ut quondam naturæ jure novato,
Ambiguus fuerit, modo vir, modo femina Scython.

Σκίπων, ωνος, (ὁ), idem quod σκίμπων, *baculus*: unde σκιπαῖος, *qui baculo innititur*. Callimachus:

Εἶπεν, ὁ δὲ σκίπωνα, γεροντικὸν ὅπλον, ἀείρας.
Dixit, & hic baculum, arma ſenilia, tollens.

Σκιρῖται, [οἱ], Sciritæ apud Lacedæmones, excubitores erant, qui obſervabant, ne quis noctu extra phalangem progrederetur. Præterea Sciritæ primi inibant pugnam. Philelph. in lib. de Rep. Lacedæmon.

Σκιρὸς, ȣ, (ὁ), Latinis eſt *cæmentum*, *marmoris fragmentum*, ſive *fruſtulum*, quod dum marmor ſcalpitur, excidit: ea fragmenta *aſſulas* vocat Vitruvius lib. 7. cap. 6. Inde Σκιρὸς pro ſcrupo ſumitur. Scruporum autem luſus, qui in *latruncularia tabella*, ut loquitur Seneca, exercetur, ſive in abaco latrunculorum, vocatur a Polluce Σκιραφία, luſorque σκιραφευτὴς. Hinc σκιράφιον, ſive σκιραφεῖον, *aleatorium* dixit Sidonius: & Svetonius, *forum aleatorium*, ut ludum.

Σκίρων, ωνος, [ὁ], *Sciron*, latro fuit, cujus oſſa cum in mare cecidiſſent, in ſcopulos converſa feruntur, quæ adhuc *Scironia ſaxa* vocantur. Ovid. 7. Metamorph.

Tutus ad Alcathoen Lelegeia mœnia limes
Compoſito Scirone patet . . .

Σκληρύνομαι, *indureſco*.

Σκληρύνω, *obduro, induro*.

Σκοτοδινιάω, *caligo, halucinor, vertiginem patior*.

Σκοτόδινος, ȣ, [ὁ], *tenebricoſa vertigo*.

Σκυβελίτης οἶνος, idem quod πρόχυμα, *vinum ſponte defluens, antequam premantur uvæ*.

Σκυλεύω, *ſpolio, prædor*.

Σκυλεύματα, [τὰ], *ſpolia*, Eurip. in Phœniſſis.

Σκυλοδέψης, ȣ, (ὁ), *coriarius*.

Σκῦλον, ȣ, (τὸ), *ſpolium, pannus lacer, pellis, exuviæ, mortuorum manubiæ, prædave ac ſpolia*; ſicut λάφυρα vivorum.

Σκυλοφόρος, ȣ, [ὁ], qui ſpolia, ſeu exuvias fert, qui ampla ſpolia refert. Poteſt etiam ſignificare eum, qui geſtat ſpolium feræ alicujus, ut leonis, urſi præſertim, ſi ei interfecto detraxerit.

Σκύλος, εος, [τὸ], prima brevi in Epigr. pro σκῦλον, & apud Nicand. in Alexiph.

Σκῦρος, ȣ, (ἡ), *Scyrus*, Inſula eſt contra Magneſiam, in mari Ægæo, una ex Cycladibus. Dicta autem eſt *Scyrus*, quia σκῦρος dicitur *ſalebra & aſperitas*, ut ait Euſtath. Dionyſ. Perieg. v. 521.

Σκυριάδες, (αἱ), *Scyriades*, mulieres ex Scyro inſula. Statius lib. 2. Achill.

Nec minus egreſſæ thalamis Scyriades ibant
Oſtentare choros :

Σκυτάλη, ης, [ἡ], ut σκυτάλη λακωνική, genus erat furtivarum litterarum, quibus utebantur Lacones. Rationem & modum pulcre deſcribit Gellius lib. 17. cap. 9.

Σκυτοτόμος, ȣ, [ὁ], *coriarius*. Iliad. η. v. 221.

: κυτοτόμων ὄχ' ἄριστος .
Coriariorum longe præſtantiſſimus . . . Et Nonn. ιγ. v. 67.

Σκυτοτόμȣ Τυχίοιο πανυκνήμιδα τιθήνην.
Coriarii Tychii extenſa tibialia habentem nutricem.

Σκυτεὺς, έος, (ὁ), *coriarius*, *cerdo*, *ſutor*.

Σκυτεύω, *ſum cerdo*, *artem coriariam exerceo*.

Σκῦτος, εος, (τὸ), *corium*, *pellis*. Et, ut inquit Petronius, omnis cutis eſt, quæ inter tendones colli patet. Quidam vero dicunt *occiput*, ſive *nervum cervicis*, alii *capitis cutem*, unde & *caput* quoque ſignificat, Etym.

Σκυτοφάγος, ȣ, [ὁ], *qui coriis veſcitur* apud Poll. lib. 6. cap. 7.

Σμασάμενος, ȣ, [ὁ], *tergens*. Th. σμάω. Callimachus:

Οἴσετε κ' κτένα οἱ παγχρύσεον, ὡς ἀπὸ χαίταν
Πέξηται, λιπαρὸν σμασάμενα πλόκαμον.
Afferetis & pectinem totum aureum ut comam
Pectat, nitidum tergens capillum.

Σμῖλαξ, ακος, (ἡ), *taxus*, arbor feralis & venenata: folio eſt abietis: ligno parantur arcus. Nicander illam vocat σμῖλον.

Σμιλεύματα, [τὰ], *ramenta*, ſive *raſuræ*, *quiſquiliæ*, quæ ex corio ſcalpro coriarii exciſa excidunt. Quæ reciſione excidunt, *reciſamenta* dicit Plinius.

Σμίλη, ης, [ἡ], *cælum*, *ſcalpellum*, *culter ſutorius*, *ſcalper exciſorius coriariorum*, *ſcalprum* : Polluci *medicum ferrum* : item ſumitur pro cultello, quo pennæ ſcriptoriæ parantur, in Epigr.

Σμίλιον, ου, [τὸ], *ſcalpellum*.

Σμίνθιον, ου, [τὸ], delubrum Apollinis circa Chryſam in confinio Troadis, & Æolidis, Strabo lib. 13. Smyrn. η. v. 401.

Χρῦσά τε, καὶ Σμίνθιον ἕδος, καὶ Σιγιὰς ἄκρα.

Chryſaque, & *Sminthium delubrum*, & *Sigeum Promont.*

Σμῖνον, ου, [τὸ], *ligo*, aut *aſcia*. Nic. in Theriac.

Σμινύδιον, ου, (τὸ), *dolabella*. Ariſtoph.

Σμῦλαξ, κος, (ἡ), *ſmylax*, arbor quæ & taxus dicitur.

Σμύραινα, *murænа piſcis*. Ariſtot. lib. 2. anim.

Σμύρις, *ſmyris*, lapis quo gemmas annularii exterunt. Dioſc. lib. 5. cap. 166. Utuntur & vitriarii ad vitrum frangendum.

Σμυρίτης λίθος, *ſmyrites lapis*.

Σορίτης, ου, (ὁ), *ſorites*, ſyllogiſmi ſpecies, quaſi *acervalis*. Scribitur & σωρείτης.

Σμύχω, *cremo*, *comburo*. Iliad. χ. v. 411.

Ἴλιος ὀφρυόεσσα πυρὶ σμύχοιτο κατ' ἄκρης.

Ilios excelſa igni crem aretur a culmine. Et Apollon. Argon. lib. γ. v. 761.

Συρρεντῖνος οἶνος, *Surrentinum vinum*. Dioſc. lib. 5. cap. 13.

Σοφία, & σοφίη, ης, (ἡ), *ſapientia*. Penultima hujus vocis (licet naturâ brevis) famigerata Poetarum licentia producitur. Hinc Theocritus, ſive quis alius auctor, in Syringe:

σύριγξ ὄνομ' ἔχεις· ἄδει δέ σε μέτρα σοφίης.

Syrinx nomen habes: canunt vero te metra Sophiæ. Et Homer. Odyſſ. ψ.

Ὡς κακοεργίης εὐεργεσίη μέγ' ἀμείνων.

Ut beneficium melius eſt maleficio. Hic vero illud obſervandum eſt, non eſſe omnino reprehendendos, qui Latino in carmine idem ſibi permittunt, dum ſyllabam brevem inter duas longas ſitam producunt, ut fit in nomine *Andreas*, *Matthias*, & his ſimilibus, maxime propriis.

Σπάδιξ, ικος, [ἡ], genus muſici inſtrumenti. Item *puniceus color*: Gellius lib. 2. cap. 26. Et *rutilus* & *ſpadix*, *phœnicei* ſynonyma: qui factus Græce noſter eſt, exuberantiam, ſplendoremque ſignificat ruboris: quales ſunt

fru-

fructus palmæ arboris non admodum ſole incocti. Virgil. III. Georg. 21. de equorum coloribus:

Spadices, glaucique, color deterrimus albis.

Σπάθις, ἴδος, (ἡ), tudicula, qua Athletæ in gymnaſio ex lecytho oleum corpori ſolebant inungere cum inungebantur. Euthemius apud Poll.

Σπαθίτης, ȣ, [ὁ], ut *σπαθίτης οἶνος*, vinum ex palmulis, quæ & *dactyli*, & *caryotæ* dicuntur: *vinum palmeum*, quod capiti noxium ſcribit Plin. lib. 24. cap. 17. Nam palma Græcis καὶ φοῖνιξ, καὶ σπάθη dicitur Galen. auctore.

Σπιλὰς, άδος, (ἡ), *ſaxum concavum in aqua*, aut *circa mare*, *petra*. Hom. Odyſſ. γ.

Σπιλόω, *maculo*, *contamino*.

Σπῖλον, ȣ, (τὸ), *macula*.

Σπιλόομαι, *ſordeſco*, *maculor*, *inquinor*.

Σπῖλος, ȣ, (ὁ), *labes*, *nota*, *inquinamentum* Gell. *macula veſtis e vino*, *aut unguine*. Item *nævus*, *macula faciei*: tandem *pumex*, *ſcopulus*.

Σπίλωμα, τος, (ὁ), *macula*, *labes*, *nævus*: proprie notæ in veſtibus diſcolores. Item *locus ſalebroſus*, *ſaxum aſperum*.

Σπῖνος, ȣ, [ὁ], paſſeris genus, Gaza lib. 3. Gramm.

Σπληνῖτις, ιδος, (ἡ), *lienis vena*, Ariſtot. lib. 3. Animal.

Σποδίτης, ȣ, (ὁ), ut *σποδίτης ἄρτος*, *panis ſubcinericius*, apud Athen. lib. 3. Th. *σποδὸς*, *cinis*.

Σταμῖνες, *tabulata navis*. Ariſtarch. dicit *recta ligna ſtaminis ſimilia*. Odyſſ. ε. *Statumina* vocat Cæſar. Alii *foros* expoſuerunt.

Στέμφυλον, & in Plurali τὰ ςέμφυλα, uvarum *vinacei*, ſive *vinacea*: reliquiæ, omniaque retrimenta, quæ ſuperſunt poſt expreſſas uvas: Columella *briſam*; veteres *floces* dixerunt teſte Gellio lib. 11. cap. 7. Item *fraces*, quæ vox & de uvarum reliquiis, retrimentiſque, & de olivarum ſimiliter effertur.

Στερνοτύπης, ȣ, (ὁ), *pectora tundens*, & *feriens*. Eurip. in Supplic.

Στεφανίτης, ȣ, (ὁ), *athleta coronatus*. Unde ςεφανίτης ἀγὼν, certamen cujus victoriæ præmium *corona* proponebatur. Atque ita dicti fuere omnes ludi, quorum *corona* præmium fuit. In Olympiis corona erat ex *oleaſtro*: in Pythiis *laurea*: in Nemeæis ex *apio*: in Iſthmiis ex *pinu*.

Στυ-

Στηλίτης, ου, [ὁ], *notatus infamia*. Item apud Demoſth. Orat. 1. in Ariſtogitonem, *ærarius factus*, *relatus in tabulas Cæritum*, & *relatus inter ærarios*. Th. στήλη, *columna*.

Στῖα, ας, [ἡ], *lapis*, *calculus*. Apoll. Arg. β. v. 1176.

. . ἧτ' ἐκτὸς ἀνηρεφέος πέλε νηῦ

Στιάων . .

Quæ extra excelſum erat templum lapillis.

Στῖάζω, *lapides jacio*.

Στῖβη, ης, (ἡ), *frigus*, *conſtrictio*: proprie *matutinus ros*, *pruina*. Odyſſ. ρ. v. 25.

. . μή με δαμάσσῃ

Στίβη ὑπηοίη . .

. . *ne me lædat*

Frigus matutinum . . Item *aranea*, & *color metallicus niger*.

Στῖβήεις, εντος, (ὁ), *frigidus*.

Στῖβιάω, *frigeſco*.

Στιχᾰδῖτης οἶνος, vinum, quod ex ſtichade conficitur. Dioſc. lib. 5.

Στῖχος, ου, (ὁ), *verſus*. Theocr. Idyll. κγ. v. 45.

Γράψον καὶ τόδε γράμμα, τό σοι στίχοισι χαράσσω.

Scribe & hanc inſcriptionem, *quam tibi verſibus exarabo*. Sed fere ſemper corripitur.

Στρεφοδῖνέω, *in gyrum flecto*, *circumago*. Smyrn. ιγ. v. 7.

Αμφὶ δ' ἄρ' ὀφθαλμοὶ στρεφεδίνεον . .

Oculi vertigine corripiuntur . . .

Στύμφᾱλος, ου, (ὁ καὶ ἡ), Arcadiæ civitas, & fons: licet στυμφαλὶς corripiatur.

Στῠπάζω, *ſtrepo*, *tono*, Heſych.

Στῠπος, εος, (ὁ), *tonitru*, *ſtipes*, *truncus*. Apoll. δ. Argon. & Nic. in Alexiph.

Στῡφω, *aſtringo*. Nicand. in Alexiph.

Σῠβᾰρῖτης, ου, (ὁ), *qui eſt ex Sybari*, *Sybarites*. Theocr. Idyll. ε. v. 1.

Αιγες ἐμαὶ τῆνον τὸν ποιμένα τὸν Συβαρίταν

Φεύγετε τὸν Λάκωνα . .

Capræ meæ illum paſtorem Sybaritam fugite.

Σῠβᾰρῑτικὸς, οῦ, [ὁ], *mollis*, *voluptuoſus*. Unde συβαριτικὴ τράπεζα, *menſa nimio apparatu inſtructa*; eo quod Sybaritæ, gens fuit in architectura voluptatum operoſiſſima, teſte Suida. Συ-

Συβαριτικοὶ λόγοι, *breves & compendioſæ fabulæ*, quo nomine Ovidius de Triſtib. ad Auguſt. vocat opus Hemitheonis cujusdam cinaedi, de generibus voluptatum, & obſcœnarum deliciarum.

Συβώσιον, ου, [τὸ], *paſcuum*, vel *grex porcorum*. Odyſſ. ξ. v. 101.

Τόσσα συῶν συβόσια, τόσ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν.

Tot ſuum paſcua, tot ſtabula lata caprarum. Licet alii ſcribant συβόσια.

Συγγίνομαι, *ſimul exſiſto*, *ſimul naſcor : colloquor*, *convenio*. Ariſtoph. νεφ.

Συγγινώσκομαι, &

Συγγινώσκω, *ignoſco*, *veniam tribuo*. Ariſtoph.

Συγκατακλίνω, *una recumbere*, ſeu *accumbere facio*.

Συγκατακλίνομαι, *una accumbo*, aut *diſcumbo*. Ariſtoph.

Συγκινδυνεύω, *ſimul periclitor*.

Συγκινέω, *ſimul moveo*, *concito*.

Συγκλίνω, *ſimul accumbere facio*. Et Neutr. *accumbo*.

Συγκλίνομαι, *in toro ſimul cubo*.

Συγκρίνω, *comparo*, *confero*, *judico*, *diſcerno*, in Epigr.
μή με τάφῳ σύγκρινε . . *ne me tumulo metiaris*.

Συγκυκάω, *commiſceo*. Ariſtoph. in Pluto.

Συγχρίω, *illino*, *ungo*, *perungo*.

Σῦκη, ης, (ἡ), *ficus*, vel *mariſca* : *vitium in capite*, *ſuperciliis*, *& podice præcipue*. Odyſſ. η. v. 116.

Συκαῖ τε γλυκεραὶ, καὶ ἐλαῖαι τηλεθόωσαι.

Ficuſque dulces, *& oleæ vireſcentes erant*.

Συκάζω, *ficus lego*. Ariſtoph. in Avib.

Σῦκας, άδος, (ἡ), *recens ficus*, *ficus prima* Horatio.

Συκαστὴς, οῦ, (ὁ), *ſycophanta*, *delator*, *quadruplator*.

Σύκινος, ου, (ὁ), *ficulnus*, vel *ficulneus*. Theocr. Idyll. ι. v. 45.

Σφίγγετ' ἀμαλλοδέται τὰ δράγματα, μὴ παριών τις
Εἴποι, σύκινοι ἄνδρες, ἀπώλετο χ' οὗτος ὁ μισθός.

Stringite meſſores manipulos, ne præteriens aliquis
Dicat, o ficulneos homines, atque hæc deperiit merces. Ad quod alluſit Horatius, ubi Priapum ita loquentem inducit:

Olim truncus eram ficulnus, *inutile lignum*. Item σύκινος eſt *acris*, a fumo ficulneo, qui oculis acerrimus accidit. Ariſtoph. in Veſpis.

Σῦκις, ίδος, (ἡ), *ficus*, & *ficetum*, locus ubi ficus creſcunt.

Συκίτης οἶνος, *ſycites vinum*. Dioſc. lib. 5. cap. 32.

Σικόβιος, ȣ, (ὁ), *ficis vivens*. Vocabantur Sycophantæ hoc nomine Athenis.

Συκολογεῖν, *ficus legere*, Ariſtoph.

Συκολόγος, ȣ, (ὁ), *quaſi ficus numerans*.

Συκόμορον, ȣ, (τὸ), *ſycomorus arbor*, & *fructus ejus*. Ficus autem eſt Ægyptia prædulcis, ſine granis. Apud Scriptores modo συκομορέα, & interdum συκομωρέα occurrit. Ex quo factum eſt, ut apud Latinos *Sycomori* penultima communis haberetur. Sed hac de re videſis Grammaticos.

Συκομορίτης οἶνος, *ſycomorites vinum*, quod conficitur ex ſycomoris, Dioſc. lib. 5. cap. 24.

Σῦκον, ȣ, (τὸ), *ficus*. Dicitur tamen de ficu, & arbore. Eſt tamen proprie σῦκον, *ficus matura*, ut ἰσχὰς, *areſacta*: φήληξ, *immatura*, & *ſylveſtris*: ὄλυνθος, *immatura quidem*, *ſed quæ cultura paratur*.

Συκοπείστης, ȣ, (ὁ), *ficuum ſector*, *avarus*, *ſordidus*. Vide apud Eraſm. Proverb. *Ficos dividere*.

Συκοφαντῶ, *calumnior*, *accuſo*, *illudo*.

Συκοφάντης, ȣ, (ὁ), *calumniator*, *ſycophanta*.

Συκοφορῶ, *ficus fero*, & *produco*, in Epigr.

Συκώδης, εος, [ὁ καὶ ἡ], *ſimilis ficui*, *ficoſus*.

Σύκωμα, τος, [τὸ], *ficoſum germen*. In palpebris dicitur, cum ficoſi tumores excreſcunt, Scholiaſt. Ariſtoph.

Συκὼν, ῶνος, [ὁ], *ficetum*.

Συκωρὸς, ȣ, (ὁ), *qui ficus ſervat*. Unde & verbum συκωρεῖν apud Poll.

Συλάω, *ſpolio*, & συλέω. Iliad. δ. v. 116.

Αὐτὰρ ὁ σύλα πῶμα φαρέτρης . .

Ille itaque detraxit operculum ſagittæ . . Et lib. ν. v. 641.

Ὣς εἰπὼν τὰ μὲν ἔντε' ἀπὸ χροὸς αἱματόεντα Συλήσας . .

Sic fatus, arma quidem a corpore ſanguinolenta detracta.

Συλεύω, *prædor*, *furor*, *ſpolio*, *lædo*. Iliad. ω. v. 436.

Τὸν μὲν ἐγὼ δέδοικα, καὶ αἰδέομαι περὶ κῆρι Συλεύειν . .

Sed eq ego timeo, & vereor ex animo fraudare.

Σύλη, &.

Σύλησις, εως, [ἡ], *compilatio*. Unde σύλησις ἱερῶν, *ſacrilegium*.

Συλητὴς, ȣ, (ὁ), *compilator*, *depeculator* Cic.
Συμμύω, *conniveo*.
Συμπολίτης, ȣ, (ὁ), *concivis*. *Civem meum* pro συμπολίτην ἐμὸν dicit Cicero.
Συμπιλέω, unde Latine *compilo*, *oppilo*, *coarcto*, *denſo*.
Συμπίνω, *combibo*, *ſimul bibo*.
Συμφρύγω, idem quod φρύγω, *torreo*.
Συμφυλέτης, ȣ, (ὁ), *gentilis*, *tribulis*.
Συμφῦλος, ȣ, [ὁ], *contribulis*, *gentilis*, *vernaculus*, *affinis*.
Συμφύομαι, *coaleſco*, *coeo*.
Συμφύρομαι, *commiſceor*.
Συμφιστάω, *una ſto*, ideſt, *conſto*.
Συμφύω, *conglutino*, *coagmento*.
Σύμψυχος, ȣ, [ὁ], *unanimis*.
Συναίγδην, *ſimul*, *uno impetu*. Heſiod.
Συναΐδιος, ȣ, [ὁ], *coæternus*, Heſych.
Συναΐσσω, *ſimul irruo*, Heſiod.
Συναλγύνω, *una dolore afficio*. Opp. Hal. α. v. 716.
. . *αὐτὰς δὲ συναλγύνουσι νομῆας*.
. . *ipſoſque una afficiunt dolore paſtores*.
Συναμῦνειν, idem quod βοηθεῖν, *auxiliari*, Euripid.
Συνανιᾶσθαι, *condolere*, *contriſtari*, Columell.
Συνάορος, ȣ, (ὁ καὶ ἡ), pro συνόαρος, metatheſi τȣ̃ α, *conjux*, *nupta*, *uxor*, Euripid. Th. ἄορες, *mulieres*.
Συναρτύω, *apparo*, *inſtruo*. Apoll. β. Arg.
. . *ἀσπίσι νῆα συναρτύσαντες ἔρεψαν*.
. . *navem ſcutis inſtruentes texerunt*.
Συνεχὲς, *frequenter*, *ſubinde*. Aratus v. 20.
Οὐρανῷ ἕλκονται πάντ' ἤματα συνεχὲς αἰεί.
Cælo volvuntur omnibus diebus continuo ſemper.
Συνεχέως, *idem*. Heſiod. in Theogon.
συνεχέως ἐμάχοντο . .
Continenter pugnabant . .
Συνδακρύω, *collacrymor*.
Συνεκπίνω, *ſimul ebibo*, Ariſtoph. in Pluto.
Συνεπευθύνω, *una dirigo*: Θεȣ̃ συνεπευθύνοντος, *Numinis inſtinctu*.
Συνέριθος, ȣ, [ὁ], *adminiſter*, *mercenarius*: proprie, *qui vel quæ* τὸ ἔριον h. e. *lanam* operatur. Odyſſ. ζ. v. 32.
Καί τοι ἐγὼ συνέριθος ἅμ' ἕψομαι . .
Et ego adjutrix ſimul ſequar . .
Συνηδύνω, *placeo*, *voluptatem affero*.

Συν-

Συνθλῖβομαι, *dilabor*, *pereo*.
Συνθλίβω, *comprimo*, *vexo*.
Συνθυμεῖν, *ſimul indignari*, *conſentire*. Suid.
Συνθύω, *ſimul ſacrifico*.
Σύνναος, ου, (ὁ), *qui in eodem templo colitur*. Hinc θεοὶ σύνναοι, & σύμβωμοι.
Συνόμιλος, ου, [ὁ], *congerro*.
Συνομιλῶ, *colloquor*.
Συνορίνω, *commoveo*, *concito*. Iliad. δ. v. 332.
Ἀλλὰ νέον συνορινόμεναι κίνυντο φάλαγγες.
Sed nuper concitatæ movebantur phalanges.
Συντρίβω, *contero*, *comminuo*.
Συριγγίμβολος, ου, (ὁ), & contracte, σύριμβολος, *canalis ſubterraneus*, per quem aqua intra caſtella obſeſſorum defertur: compoſita vox a dictionibus æquivalentibus, σύριγξ videlicet, & ἔμβολος, Euſtath. Iliad. η.
Συρίγγιον, ου, [ὁ], *parva fiſtula*: item *foramen rotæ*, *in quo axis volvitur*. Heſych.
Συριγγόω, *in fiſtulam excavo*.
Συριγμὸς, οῦ, (ὁ), *ſibilus*, *ſtridor*, *tinnitus*. Item *barritus elephantorum*.
Σύριγξ, γος, (ἡ), *fiſtula*. Iliad. κ. v. 13.
Αὐλῶν, συρίγγων τ' ἐνοπὴν, ὅμαδόν τ' ἀνθρώπων.
Tibiarum, *fiſtularumque ſonum*, *tumultumque hominum*.
Συρίζειν, ambigua vox eſt: nam & *fiſtula canere* ſignificat, & *Syriſſare*, ſive *Syrum agere*, h. e. *molliculum* eſſe. Συρίζειν etiam eſt idem cum συρίσσειν, *ſibilare*, *ſibilum edere*.
Συρικτὴς, οῦ, [ὁ], *fiſtulator*. Theocr. Idyll. ς. v. 28.
Συρίσδω, pro συρίζω, *fiſtula cano*. Theocr. Idyll. α. v. 3.
Σύριος, ου, [ὁ], *Syrius*, Stella eſt in canis poſitu.
Συρίτης λίθος, *Syrites lapis*, qui in lupi veſica naſcitur.
Σύρω, *traho*: item *evagino*, *ſtringo enſem*, in Epigr.
Συσσιτία, ας, (ἡ), *ſodalitas*, *convictus*.
Συσσιτεῖν, *in contubernio eſſe*, *convivere*, *una cibum capere*.
Συσσίτιον, ου, [τὸ], *locus convivii*, *ſodalitates*, *convivia publica*, quæ apud Lacedæmonios inſtituit Lycurgus, ut ſimul cœnatum convenientes cives ad communia & ordinata opſonia ac cibos, frugalitatem inter ſe amplecterentur. Plutarch.
Σύσσιτος, ου, [ὁ], *ſodalis*, *convictor*. Theogn. v. 309.
Ἐν μὲν συσσιτίοισιν ἀνὴρ πεπνυμένος ἔσθι.

Ἰατεῖ

Inter ſodales vir prudens eſto.

Συφορβὸς, ȣ, [ὁ], pro συοφορβὸς, *bubulcus*. Iliad. φ. v. 281.

Σφαιρίτης, ȣ, [ὁ], *rotundus* & *globoſus in modum ſphæræ*. Femin. σφαιρῖτις, ιδος, (ἡ).

Σφεδανὸς, ȣ, [ὁ], *terribilis, intenſus, vehemens:* quaſi σπευδανὸς a σπεύδω, ſecundum Euſtath. Iliad. λ. v. 165. unde σφεδανὸν adverbialiter ſumptum, *vehementer*, ut ibidem:

Ἀτρείδης δ' ἕπετο, σφεδανὸν Δαναοῖσι κελεύων.

Atrides autem inſequebatur, vehementer Danaos adhortans.

Σφονδύλιον, ȣ, (τὸ), *vertebra, ſpina dorſi*, ſeu unum ex viginti quatuor oſſibus, quibus tota ſpina conſtructa eſt. Iliad. υ. v. 483.

. . μυελὸς αὖτε

Σφονδυλίων ἔκπαλθ'. . .

Medulla vero vertebris exiliit . .

Σφραγίδιον, ȣ, (τὸ), *ſigillum*. Pollux. Item antrum Cithæronidum Nympharum, quæ ibi olim vaticinabantur, ut in fabulis.

Σφραγιδονυχαργοκομήτας, vocat Ariſtoph. in Nebul. homines voluptuarios, qui comam nutriunt, & ungues expoliunt, vel digitos ad ungues uſque annulis onerant.

Σφραγίζομαι, *ſigno, obſigno*.

Σφραγίζω, *idem*.

Σφραγὶς, ῖδος, (ἡ), *ſigillum, ſignum, annulus*, quo ſigilla imprimuntur: *ſignatorius annulus*, ſeu *gemma*: Latine *Pala* apud Ciceronem. Orph. hym. in Apoll.

Οὕνεκα παντὸς ἔχεις κόσμȣ σφραγῖδα τυπωτήν.

Quoniam Mundi habes ſignum impreſſorem.

Σφράγισμα, τος, [τὸ], *ſigillum impreſſum*.

Σφῦρα, ας, [ἡ], *malleus quo occantur glebæ*. Et malleus inſtrumentum fabrile. Odyſſ. γ. v. 434.

Ἄκμονά τε, σφύραν τ', εὐποίητόν τε πυράγρην.

Incudemque, malleumque, benefactumque forcipem. Et Apoll. Arg. β. v. 81.

Θείνȣσι σφύρῃσιν . . *pulſant malleis* . .

Σφύραινα, ης, (ἡ), *ſphyræna*, nomen piſcis. Opp. Hal. γ. v. 117.

Σφύραιναι δ', ὅτε κέν ποτ' ἐπιπλήξωσι λίνοισι.

Sphyrænæ, ſi quando in retia inciderint.

Σφυ-

Σφυρήλατος, ου, (ὁ καὶ ἡ), *fabricatus malleo*, *malleo ductus*, *ſolidus*. Theocr. κβ. v. 47.

Σαρκὶ σιδαρείη, σφυρήλατος οἷα κολοσσός.

Carne ferrea, quaſi malleis fabricatus inſtar coloſſi.

Σφυρὸν, οῦ, [τὸ], *pedis malleolus*, ſemper corripit penultimam, ut Iliad. δ. & apud Nonnum μη. v. 158.

Η σφυρὸν, ἢ κνήμην, κ. τ. λ.

Aut malleolum, *aut tibiam*, &c. Atque eamdem omnino habent quantitatem, quæ ex eodem themate componuntur, ut : *εὔσφυρος*, *ῥοδόσφυρος*, aliaque id genus ſexcenta.

Σχινίζομαι, *ad dentes purgandos*, *vel albos reddendos utor lentiſci cuſpidibus*, ſeu *ſcilla* herba, Etym.

Σχίνινος οἶνος, *lentiſcinum vinum* : *σχινίνη ῥητίνη*, *lentiſcina reſina*, ideſt, *maſtiche* : *σχίνινον ἔλαιον*, *lentiſcinum oleum*, quod ex maturo lentiſci fructu conficitur, Dioſc. lib. 1. cap. 51.

Σχῖνος, ου, (ὁ), *lentiſcus frutex*, ex cujus ligno fiunt cuſpides repurgandis dentibus accommodatæ propter vim adſtringendi. Aratus v. 1045.

Σχῖνοι ἀπείρητοι . .

Lentiſci ſine ſigno ſunt . .

Σχινοτρῶγες, (οἱ), *lentiſci arroſores*. Rodebant enim effeminati lentiſcum ad nitelam, alboremque dentium. Hinc proverbium apud Eraſm. *Lentiſcum mandere*.

Σωρῖτις, ιδος, epith. Cereris. Orph. hym.

Σπερμεία, σωρῖτι, ἀλωαία, χλοόκαρπε.

Seminatrix, *accumulans*, *perfecta areis*, *germinare faciens fructum*.

T

Τᾰβᾰϱίτης, panis genus, ut ταβαϱίτης ἄρτος. Sopater apud Ath. lib. 3.

Ταινία, & ταινίη, (ἡ), *tænia*, *faſcia*, *linea*, licet penultimam brevem habeat; apud Oppianum vero ſemper producta reperitur; ut Κυνηγ. γ. v. 187.

Ταινίη δὲ μέλαινα μέσην ῥάχιν ἀμφιβέβηκε.

Linea autem nigra mediam ſpinam dorſi cingit. Et v. 275.

Χυανέῃς ἑκάτερθεν ἐπίτριμα ταινίῃσι.

Nigris utrinque denſe lineis. Et lib. δ. v. 387.

Τήκω, *tabeſco*. Theocr. Idyll. α. v. 88.

Τάκεται ὀφθαλμώς . .

Tabeſcit oculis . .

Τᾰλᾰπενθής, έος, [ὁ ϗ ἡ], *luctum patiens*, Odyſſ. ξ.

Τᾰλᾰπείριος, ȣ, (ὁ), *miſer*, *laborioſus*, *multa incommoda expertus*. Odyſſ. ξ.

Τᾰλᾰϱίσκος, ȣ, (ὁ), *quaſillus*, in Epigr.

Τᾰλᾰρος, ȣ, (ὁ), *calathus vimineus*, *calathus*, *in quo caſeus coagulatur*, *qualus*. In Epigr. & Heſiod.

Οἱ δ᾽ αὖτ᾽ ἐν ταλάροις ἐφόρευν ὑπὸ τρυγητήρων.

Alii autem in ſportis ferebant a vindemiatoribus, uvas videlicet accipientes.

Τᾰλαύϱινος, ȣ, (ὁ), *patiens ærumnarum* & *laborum*, *fortis*, *audax*, *bellicoſus*. Iliad. ε. v. 289.

Αἵματος ἆσαι Ἄρηα ταλαύϱινον πολεμιστήν.

Sanguine ſatiarit Martem invictum bellatorem.

Τᾶλις, ιδος, (ἡ), *virgo nubilis*, ſeu *quæ ſponſa futura eſt*, teſte Euſtathio. Callimachus:

Αὐτίκα τὴν τάλιν παιδὶ σὺν ἀμφιθαλεῖ.

Τᾰμεσίχρως, οος, (ὁ), *incidens corpus*. Iliad. δ. v. 511.

Τᾰμίας, Ion. ταμίης, ȣ, (ὁ), *promus condus*, *diſpenſator*, *arbiter*. Iliad. δ. v. 84.

Τᾰμίη, ης, (ἡ), *diſpenſatrix*. Iliad. ζ. v. 383.

Τᾰμίσος, ȣ, (ὁ), *coagulum*. Theocr. Idyll. ε.

. . νέας ταμίσοιο ποτόσδον.

Τᾰναιμύκος, ȣ, (ὁ), *vehementer mugiens*, in Epigr.

Τᾰνάηκης, εος, (ὁ ϗ ἡ), *acutam habens aciem*. Iliad. ν. v. 77.

Τἀναός, ὃ, (ὁ), *longus, porrectus, acutus*, in Epigr.
Τἄνηλεγὴς; ἐος, (ὁ ϰὴ ἡ) ; ut θάνατος τανηλεγὴς, *mors longum ſomnum afferens*. Iliad. θ. γ. 70.
Τἄνύμηκης, εος, (ὁ ϰὴ ἡ), *in longum protentus*, in Epigr.
Τἄνύγλωσσος, ε, (ὁ), *habens linguam extenſam*, epith. cornicum Odyſſ. ι.
. . τανύγλωσσοί τε κορῶναι . Ubi Volaterranus vertit, *garrulæ cornices*.
Τἄνυγλώχιν, ἶνος, [ὁ], *extenſos habens angulos, & cuſpides acutas habens*. Iliad. θ.
Οϰτὼ δὴ προέηκα τανυγλώχινας ὀϊςὺς.
Octo præmiſit ſagittas acutas cuſpides habentes. Et Opp. Hal: τ. v. 88.
Τἄνυθριξ, ἶχος, [ὁ], *qui promiſſo eſt capillo*, aut *etiam tenui, qui eſt rigentibus pilis, qualis capra*. Hinc τανύθριχα αἶγα; *protentos pilos habentem capram*, Heſiod.
Τἄνύπεπλος, ε, (ὁ ϰὴ ἡ), *habens longam veſtem*. Iliad. γ.
Τἄνύπλευρος; ε, (ὁ ϰὴ ἡ), *qui eſt lateribus patulis*, in Epigr.
Τἄνυπλόκαμος, ε, [ὁ], *capillos longos habens*, Nonn.
Τἄνύπους, οδος, (ὁ ϰὴ ἡ), *rectipes, extendens pedes longis paſſibus, latis paſſibus incedens, velox*, epitheton Furiarum apud Sophocl. in Ajace. Et Odyſſ. ι. v. 464.
Καρπαλίμως δὲ τὰ μῆλα τανύποδα πίονα δημῷ
Πολλὰ περιτροπέοντες ἐλαύνομεν . .
Celeriter autem pecora velocia pinguia pinguedine
Multa ferientes abegimus . .
Τἄνύπτερος, ε, (ὁ), *habens extenſas alas, patentibus alis volans*, Heſiod.
Τἄνύπτερυξ; ὕγος, idem. Οἰωνοῖσι τανυπτερύγεσσι, *præpetibus volucribus*.
Τἄνυσίπτερος, idem quod τανύπτερος, avium epitheton apud Homer. Odyſſ. ε. Et apud Heſiod. τανυσίπτερος ὄρνις.
Τἄνυσκόπελος, ε, (ὁ), *ſcopulos longos habens*.
Τἄνυσφυρος, ε, (ὁ ϰὴ ἡ), *talos extendens, velox*. Heſiod.
. . . τανύσφυροι Ὠκεανῖναι.
Τἄνύω, *diſtendo*. Iliad. ρ. v. 390.
Λαοῖσιν δώῃ τανύειν, μεθύουσαν ἀλοιφῇ.
Populis dederit diſtendendam, ebriam pinguedine.
Τἄραντῖνος, ε, (ὁ), *Tarentinus*.
Τἄραντῖνοι, (οἱ), vocabantur genus quoddam militum, de quibus vide Liv. Dec. 4. lib. 5.

Τα-

Ταραντινίδιον, ου, (τὸ), genus veſtis ſubtilis.

Ταρχύω, ſepelio, parento. Iliad. π. v.

Ενθα ἑ ταρχύσουσι κασίγνητοί τε, ἔται τε.

Ibi ei exequias facient fratreſque, familiareſque.

Ταυρεῖα, (τὰ), feſtum quoddam Neptuni. Cur autem ita dicerentur, & cur Neptunus ταύρεος ab Heſiodo in ſcuto v. 104. & ταυροκέρως ab Eurip. in Baccho, & ταυροκράνος ab eodem in Oreſte vocatus ſit, videſis apud Cl. Mazoch. Collectan. 1. Pæſtanæ originis pag. 506. num. 15.

Ταυροπάτωρ, ορος, *taurigena*, epitheton apum apud Theocrit. quod ex putri taurorum carne naſcantur.

Ταυροφάγος, *quaſi taurivorus*, Ariſtoph. Bacchi epitheton. Nam Dithyrambici carminis præmium erat taurus, Etym.

Ταυροφανὴς, έος, [ὁ καὶ ἡ], *tauro ſimilis*, Dionyſ. de ſitu orbis.

Ταφεὺς, έος, [ὁ], *mortuorum curator*, quem Plautus *pollinctorem* vocat; *veſpillo*, *ſandapilarius*.

Ταφήϊος, ου, (ὁ), *funeſtus*. Apoll. 2. Arg. μῆλα ταφήϊα, *pecudes funereæ*.

Τάφος, ου, (ὁ), *ſepulcrum*, *tumulus*, *funebre epulum*, in Epigr. Item *ſtupor*; & Inſula quædam.

Ταχύβουλος, ου, (ὁ), *qui ex re conſilium capit*. Ariſtoph. in Acharn.

Ταχύγουνος, ου, (ὁ καὶ ἡ), *velox*, *cui velocia ſunt genua*, Nonn.

Ταχινὸς, οῦ, (ὁ), *celer*.

Ταχυδινὴς, έος, (ὁ καὶ ἡ), *celeriter volubilis*, Nonn.

Ταχυκίνητος, ου, (ὁ), *qui celeriter movetur*.

Ταχυμήνις, ιος, (ὁ), *qui ſubito ad iram provocatur*, in Epigr.

Ταχυμήτις, ιος, [ὁ], *qui cito deliberat*, *aut conſilium capit*, Nonn.

Ταχύνω, *celero*, *accelero*, Sophocl.

Ταχυπειθὴς, έος, (ὁ καὶ ἡ), *credulus*, Nonn.

Ταχύποτμος, *celeriter moriturus*: unde ὥρη ταχύποτμος, *hora mortem cito allatura*.

Ταχύπωλος, ου, (ὁ), *celeres habens equos*; *bellicoſus*. Iliad. ξ. v. 21.

Ταχύπους, idem quod ὠκύπους, ποδώκης, *pedibus celer*.

Τελχὶν, ῖνος, [ὁ], *furioſus*, *ſupra hominem vires habens*.

Τελχῖνες, οἱ, *homines afflati ſpiritu & furioſi*, *invidioſi fa-*

ſi faſcinatores, quales Corybantes, & Cabri fuiſſe commemorantur.

Τελχινοδύς, εος, [ὁ καὶ ἡ], *duræ cervicis*.

Τελχινταίνω, *contentioſe me oppono*.

Τεμάχιτης, ου, (ὁ), *piſcis ingens, qui in fruſta diſſecatur muria condienda*. Ariſtoph. in Equitib.

Τέμαχος, εος, [τὸ], *fruſtum*, de piſcibus dicitur, & placentis, non item de carne, ut notat interpres Ariſtoph. in Nebul.

Τερεντῖνος, ου, [ὁ], *Terentinus*. Unde *ludi Terentini*, qui & *ſæculares* vocantur, qui centeſimo quoque anno tribus diebus continuis, tribuſque noctibus celebrabantur. Auſonius in Ternario:

Trina Terentino celebrata trinoctia ludo.

Τετράγλωχιν, in Vocativo, in Epigramm. ideſt *quadrate*, epitheton Mercurii. Scribit enim Thucydides vetuſtiſſimos Græcos ſolitos eſſe Mercurii ſtatuas ante domos ponere, Deinde quia terminos faciebant lapide terram verſus acuminato, & in quadratam figuram ſeſe extollente, in cujus ſummitate caput hominis pectore tenus imponebant, ſuſpicari licet eum Mercurium fuiſſe, quem *quadratum*, vel *quadrangulum* Leonides Epigrammatarius appellat.

Τετρακισμύριοι, [οἱ], *quadraginta millia*.

Τετρακισχίλιοι, (οἱ), *quatuor millia*.

Τετράοροι ἵπποι, Hom. Od. ζ. *quadriuges equi*, *quatuor equi in quadrigis*.

Τετράπαλαι, *jampridem*, in Epigr.

Τετράῤῥυμον, vel

Τετράρυμον, *quadriga*. Eſt & τετράρυμον ἅρμα, *currus quatuor conſtans temonibus*.

Τετριγώς, ῶτος, (ὁ), *triſtem & exilem vocem emittens*, ſicut veſpertiliones, & pulli. Thema eſt τρίζω. Iliad. β.

Τέττιξ, ιγος, (ὁ), *cicada*. Iliad. γ. v. 151.

Εσθλοὶ, τεττίγεσσιν ἐοικότες, οἵ τε καθ' ὕλην.

Boni, cicadis ſimiles, quæ in ſylva. Veteres Athenienſes aureas cicadas capillis ſuis implicatas geſtabant, quod eſſent αὐτόχθονες, ideſt, *indigenæ*, ut cicadæ, ut ſcribit Thucydides.

Τεττιγόμητρα, ας, [ἡ], *cicadæ matrix*, ſeu *cicadarum mater*.

Τεττιγόνια, (τὰ), ſive τεττιγόνιαι, *cicadæ minores*. Ariſtot. lib. hiſt. animal. cap. 30. Unde Plinius lib. 11. cap. 26.

cap. 26. *Quæ canunt vocantur Achetæ* (ἀχέται) ; *& quæ minores eis ſunt, tettigoniæ, ſed illæ magis canoræ. Mares canunt in utroque genere, feminæ ſilent.*

Τεττιγγόνιον, ου, [τὸ], *cicadæ ſimile.*

Τεττιγοφόροι, *cicadiferi*, ideſt, Athenienſes, propterea quod capillis complicandis adhiberent cicadas aureas, ut eo argumento *αὐτόχθονας* ſe probarent, ſicuti creduntur cicadæ, & *γηγενεῖς*, Thucydid. lib. 1.

Τευχῖτις, *teuchitis*, *juncus odoratus Arabicus*, Dioſc. lib. 1. cap. 16.

Τηλεδαπὸς, οῦ, [ὁ], *peregrinus*. Odyſſ. ξ.

Τηλεθάων, οντος, & οντος, *valde vireſcens*. Odyſſ. ν. *δένδρεα τηλεθάοντα*, *arbores late frondentes.*

Τηλεφανὴς, έος, (ὁ καὶ ἡ), *procul apparens*, aut *lucens.*

Τηλύγετος, ου, (ὁ), *unicus*, *in ſenectute genitus*, *ultimo natus*, *natu minimus*, Laſcaris. Dicitur de eo, poſt quem natum non eſt integrum alium rurſum parere ; aut qui peregrinante, ac procul abſente patre natus eſt, ut Tegonus Ulyſſis e Circe ; & Telemachus, cum procul a domo, apud Trojam pugnaret. Accipitur etiam pro *caro* & *ſolo* abſolute, & *καταχρηστικῶς* (abuſive). Hinc apud Homer. *ἄμφω τηλυγέτω*, *ambo cari*, *& præter quos non habebat alios pater*, *nec habiturus erat*. Reperitur & *τηλυγέτη* in genere Feminino, ut Iliad. γ. *παῖδά τε τηλυγέτην*, *filiamque caram.*

Τησίχρυσος ῥίνη, *lima atterens aurum*. Scribendum *τειψίχρυσος*.

Τιάρα, ας, [ἡ], *tiara*, ornamentum capitis, quod & *τιάρις* a quibusdam appellatur. Hoc erectum ſoli reges apud Perſas geſtabant: duces vero, inflexum. Herodot. lib. 7. Hoc verbum Græcum eſt, & uſu verſum in Latinum. Hinc Virgil. Æneidos lib. 7.

Sceptrumque, ſacerque tiaras. Hic advertesis dici per uſurpationem. Nam *tiara* dicimus, ait Servius. Tiaram (inquit Donatus) dixit pileum, quo Phryges utuntur cum celebrant ſacra ; atque inde *Sacrum* dixit, quia, quod ad ſacra pertinet, ſacrum eſt.

Τιάρις, (ἡ), *galeæ criſta*, *pileus a ſole defendens.*

Τιαροειδὴς, έος, (ὁ καὶ ἡ), *ſimilis tiaræ.*

Τιμαλφέω, *honoro.*

Τιμαλφὴς, έος, (ὁ), *pretioſus*, *ſplendidus*. Epitheton eſt auri, quo utitur Ariſtoph.

Τῑμάομαι, *honoro*, *honore afficio*. Item *multo*, *in aliquem animadverto*, *litem æſtimo*, quod & τῑμῶ dicitur. Τιμᾶσθαι dicebant pro eo quod eſt *civem cenſere*, *cenſum agere*; & paſſive pro *cenſeri*, ideſt, æſtimatis facultatibus in *cenſum redigi*. Τιμᾶσθαι etiam interdum erat vendentis, quod Latine *indicare* dicitur, ſicut *liceri* ementis.

Τῑμάορος, ου, (ὁ), *ultor*, *vindex*.

Τῑμάω, *honoro*, *magnifacio*. Iliad. ο.

Λισσομένη τιμῆσαι Ἀχιλλῆα πτολίπορθον.

Supplicans honore afficere Achillem urbium vaſtatorem.

Τῑμὴ, ῆς, [ἡ], *honor*, *dignitas*, *cultus*. Iliad. δ. v. 410.

Τῷ μή μοι πατέρας ποθ' ὁμοίῃ ἔνθεο τιμῇ.

Quare ne mihi patres umquam in ſimili ponas honore.

Τῑμὴ, ῆς, (ἡ), *ultio*, *pœna*. Iliad. α. τιμὴν ἀρνύμενοι, ideſt *pœnas repetentes*.

Τιμήεις, εντος, [ὁ], *pretioſus*, *honoratus*. Iliad. σ. v. 475.

Καὶ χρυσὸν τιμῆντα καὶ ἄργυρον .

Et aurum pretioſum & argentum .

Τῑμημα, τος, (τὸ), *pretium*, *æſtimatio*, Eurip.

Τιμήορος, ου, [ὁ], *adjutor*, *vel ultor*, *ſeu ultrix*, ut τιμήορος ὀργὴ, *ultrix ira*, Nonn. & Apoll. Arg. δ. v. 709.

Τιμηρεύειν, idem quod τιμιοπωλεῖν, *magno pretio vendere*.

Τίμησις, εως, (ἡ), idem quod τίμημα, *multa*, *ſupplicium*.

Τιμητέος, *honorandus*.

Τιμητὴς, οῦ, [ὁ], *cenſor*, *æſtimator bonorum*. Hinc τιμητικὸν πινάκιον, *cenſoria tabella*, in qua reos damnabant, longa linea protracta, brevi vero abſolvebant. Ariſtoph. in Veſpis.

Τίμιος, ου, [ὁ], *pretioſus*, *carus*, *honorabilis*. Anacr. ode μγ.

Σὺ δὲ τίμιος βροτοῖσι.

Tu autem honoratus mortalibus.

Τιμόπολις, *qui civitatem honeſtat*, Eurip.

Τῑμωρέω, *punio*, *crucio*, *injuriam perſequor*, Eurip. in Hecuba.

Τῑμωρὸς, οῦ, [ὁ], *ultor*, *vindex*, Soph. in Electra.

Τίνω, *pendo*, *ſolvo*: unde τιννύω, & τίνυμι pro eodem per duplex νν in derivativis, licet primitivum per unicum, Gaza lib. 3. Grammat. Iliad. γ. v. 289.

Τίνειν οὐκ ἐθέλωσιν, Ἀλεξάνδροιο πεσόντος.

Pendere noluerint, *Alexandro proſtrato*. Licet inveniatur etiam priori brevi lib. 3. Epigram.

Τίομαι, *ulciſcor*. Odyſſ. ο.

. . . *τίσατο ἔργον ἀεικὲς*.

. . *ultus eſt indignum facinus*.

Τιρέσιας, ου, (ὁ), *Tireſias*, *vates Thebanus*. Odyſſ. λ.

Τίρυν, υθος, (ἡ), nomen urbis, quæ *Tirynthia* dicitur Plinio. Civitas autem eſt Argis vicina, in qua nutritus eſt Hercules, qui inde *Tirynthius* dictus Virgil. Æneid. 7. Theocrit. Idyll. κε. v. 171.

Αὐτόθεν, ἢ Τίρυνθα νέμων πόλιν, ἠὲ Μυκήνην.

Indidem, an Tirynthe habitans, aut Mycenis.

Τίσις, εως, (ἡ), *ultio*, *pœna*. Heſiod.

. . . *τοῖς τίσιν μετόπισθεν ἔσεσθαι*.

. . *illis pœnam retrorſum futuram*. Sed corripitur Iliad. χ. v. 19.

. . *ἐπεὶ οὔ τι τίσιν γ' ἔδδεισας ὀπίσσω*.

. . . *non enim ultionem ullam veritus es in poſterum*.

Τισιφόνη, ης, [ἡ], *ultrix cædis*. Eſt una ex Furiis, a cædibus plectendis dicta. Eurip.

Τιταίνω, *traho*, *extendo*. Iliad. β. v. 391.

. . *εὔξοον ἅρμα τιταίνων*.

. . *bene politum currum trahens*. Item *gratias ago*, ut apud Nonnum:

. . *χάριν γενετῆρι τιταίνων*.

. . *gratias patri agens*.

Τιτὰν, ᾶνος, (ὁ), *dæmon ſubterraneus*, & epitheton Solis. Iliad. ξ. v. 279.

Τὰς ὑποταρταρίους, οἳ Τιτῆνες καλέονται.

Subterraneos, qui Titanes appellantur.

Τιτανὶς, *terra univerſa* a quibusdam ſic dicitur; a quibusdam vero Attica ſolum: a Titano uno ex Titanibus.

Τιτανοκράτωρ, ορος, [ὁ], *domitor Titanum*, epitheton Iovis.

Τίτανος, ου, (ὁ), mons Theſſaliæ, ſic a candore dictus. Iliad. β. v. 751.

Τίτανος, ου, [ὁ καὶ ἡ], Suid. *calx*: *gypſum*. Heſiod. de Scuto Herculis:

Πᾶν μὲν γὰρ κύκλῳ τιτάνῳ λευκῷ, τ' ἐλέφαντι

Ἠλέκτρῳ ὑπολαμπὲς ἔην . .

Nam totus quidem circumquaque gypſo, candidoq. ebore

Et electro lucidus erat . .

Τιτανῶδες ἐνιδὼν, *inſpiciens Titanis in modum*, ideſt, *torve*. Lucian.

Τιτανωτὸς, οῦ, [ὁ], *gypſatus*, *calce oblitus*.

Τίτυις, ιδος, [ἡ], *Diana*, Latonæ, & Cæi Titanis filia. Callimach.

Τιτίζειν, *titiſſare, pipire, vocem edere more paſſerculorum, & aliarum avium.*

Τίτοι, dicuntur columbæ ex paſſerum ſalacitate, qui ſolent τιτίζειν.

Τιτυβίζω, *garrio*. Hirundinum eſt, cum vocem edunt, aut quarumdam perdicum, ſicut cæteræ dicuntur κακκαβίζειν, quo etiam Latini utuntur. Scribitur & πιττυβίζω.

Τιτύζω, *idem*.

Τιτυοκτόνος, epitheton Dianæ, quod Tityum interfecerit.

Τιτύρινος, *fiſtula paſtoralis ex ſtipula*, Heſych.

Τιτυρισταί, *fiſtulatores non ſunt*, ſed *Satyri*, apud Appianum in Λιβυκῇ, motu turpi atque indecoro ſaltantes ac geſticulantes.

Τίτυρος, ου, (ὁ), *nomen paſtoris*. Theocrit. Idyll. γ. v. 3.

Τίτυρ' ἐμὶν τὸ καλὸν πεφιλάμενε βόσκε τὰς αἶγας.
O Tityre mihi bene care paſce capellas.

Τιτύσκομαι, *obſervo, collimo*. Iliad. γ. v. 80.

Τίφη, ης, (ἡ), *tiphe*, genus eſt frumenti diverſum a ſiligine, & olyra; licet confuſe Heſychius τίφην per ὄλυραν exponat. Quod vero de pabulo equorum loquens dixit Homerus Iliad. θ.

Τμῖν πὰρ προτέροισι μελίφρονα πυρὸν ἔθηκε.
Vobis prioribus ſuave triticum appoſuit, id inſignes Grammatici cum Galeno per τίφην explicant.

Τίφος, εος, [τὸ], *locus humectus & uliginoſus*. Apoll. 2. Argon. v. 824.

. . κατὰ πλατὺ βόσκετο τῖφος,
. . *in vaſto paſcebatur cœno*.

Τίφυς, υος, *Tiphys*, nomen viri proprium, in navibus fabricandis arte ſingulari, & qui Argonautarum gubernator fuit, auctore Virgil. Eclog. 4. & Ovid. epiſt. 6. *Quid tibi cum patria navita Tiphy mea?* Et Apoll. Arg. α. v. 562.

Τίω, *honoro*. Iliad. ι. v. 218.

Αἰτωλοῖσιν ἄνασσε, θεὸς δ' ὣς τίετο δήμῳ.
Ætolis imperabat, deuſque tamquam honorabatur a populo.

Τίω, *pœnas ſolvo, pendo*. Iliad. α v. 42.

Τίσειαν Δαναοὶ ἐμὰ δάκρυα σοῖσι βέλεσσι.
Pendant pœnas Danai ob meas lacrymas tuis ſagittis.

Τλήθυμος, ου, (ὁ), *forti animo præditus*, *magnanimus*, Heſych.

Τορύνη, ης, (ἡ), *rudes*, *rudicula*, vel *cochlear*, in Epigramm. Videſis proverb. apud Eraſm. *ollæ ſubariæ toryna aurea*.

Τορύνω, *agito*. Ariſtoph. in Equit.

Τοφιὼν, ῶνος, (ὁ), *tophaceæ lautumiæ*, hujus vocis nullum prorſus apud Græcos ſignatum exſtat veſtigium. *Tofus*, ſive *Tofum* quid ſit, ſtructores non latet. At id de Græco fuiſſe ſublatum, nemo vel eruditiſſimus norat, (inquit Cl. Mazochius) abſque tabulis Heracleenſibus fuiſſet. Hinc (pergit) Voſſio danda eſt venia, reprehendenti illos, qui cum PH *Tophum* ſcriberent, cum ſit, inquit, vox mere Latina. Niſi quod, ſi qui *Tofum* adhuc malunt, hi antiquorum conſuetudine excuſabuntur, apud quos & *Filippus*, & *Fryx*, & ſimilia ὀρθογραφεῖσθαι mox erat: tantum abeſt, ut a *Tofus* abhorruerint. Hæc ille pag. 227. Comment. in Tabul. Heracl. num. 30.

Τράγος, ου, (ὁ), *hircus*, ἐνόρχης eſt: nam caper caſtratus: improprieque dixit pro *hirco* Virgil.

Vir gregis ipſe caper . . Translate *fœtor alarum* in hominibus, qui a Latinis *caper* dicitur, ut a Catullo: & *capra*, & *hircus* Horat. 1. epiſt. 5.

Sed nimis arcta premunt olidæ convivia capræ. Idem Epod. 12.

. . *gravis hirſutis cubat hircus in alis*. Præterea τράγους Hippocrates vocat pubeſcentes juvenes, qui & τραγίζοντες dicuntur, Latineque *hirquitallos* Sextus Pomp. & Cenſorinus appellant. Atque hinc τραγίζειν, *hirquitallire*, *caprire* vertit Gaza nove & improprie, ſignificanter tamen.

Τραγοριγάνος, ου, (ἡ), & τραγοριγανον, *herbæ genus*, Dioſc. lib. 5. cap. 47.

Τραγοριγανίτης οἶνος, ex tragorigano confectum vinum.

Τραγοσκελὴς, έος, (ὁ), Panos epitheton, *hircina habens crura*, *hircinis cruribus*.

Τραπεζίτης, ου, (ὁ), *nummularius*, *menſarius*, Pollux.

Τράπης, ητος, *trapes*, vel *trapetum*, *mola olivaria*, ut ait Servius.

Τραπητὸς, ου, (ὁ), *calcator uvarum*.

Τρασύμενος, ου, (ὁ), *Traſymenus*, lacus in agro Peruſino, unde & hodie vocatur *Lacus Peruſinus*, teſte Blon-

do in Italia illuſtrata; juxta quem Hannibal Flaminium Conſulem cum XXIII. Romanorum millibus interfecit, & VI. millia cepit. Meminit hujus Plin. lib. 2. cap. 84.

Τρᾱχουρος, ου, (ὁ), *trachurus*, piſcis de quo Ælianus, & Athenæus. Eſt haleculæ figura; ſed utrinque laterum a capite ad caudam ſerrata ſpina armatur deorſum. Opp. Hal. α. v. 99.

Τραχούρων τ' ἀγέλας, βούγλωσσοι, καὶ πλατύουροι.

Trachurorumque greges, bugloſſi, & platyuri.

Τρᾱχῖνη, ης, [ἡ], *Trachina*, oppidum Volſcorum in Campania, quæ poſtea interpoſita α, *Tarachina*, vel *Tarachinæ, Tarachinarum* tantum pluraliter. *Anxur* etiam antea dicebatur. Nunc autem *Taracina*, vel *Tarracina* vocatur.

Τρηχὶν, ῖνος, (ἡ), *Trachina*, ſeu *Trachyna*, urbs Theſſaliæ, quæ Heraclea ab Hercule cognominata eſt. Græci τράχυνα vocant *aſpera*. Vnde *Trachynam* quaſi *Trachynam* ab aſpretis dici autumat Strabo. Et ab hac Trachyna Theſſaliæ, Sophoclis tragœdia *Trachyna* dicta eſt. Apollon. Argon. v. 1355.

. . εὐκτιμένην τε μέλοντο

Τρηχῖνος . .

. . *munitamque curant Trachina*.

Τρηχύνω, *turbo*. Apoll. Arg. δ. v. 768.

Τρηχύνοι πέλαγος . .

Perturbet pelagus . .

Τρηχυνόμενος ποταμὸς, *impetu decurrens fluvius*.

Τρᾱχὼν, ῶνος, *locus ſaxoſus*.

Τρίαινα, ης, (ἡ), *fuſcina*, *tridens*: piſcatorum inſtrumentum, quo feriunt piſces; & Neptuni inſigne. Odyſſ. ι. χερσὶ τρίαιναν ἑλών.

Τρίβω, *tero*, *trituro*, *tundo*, *contundo*. Iliad. υ. v. 490.

Τριβέμεναι κρῖ λευκὸν ἐϋτροχάλῳ ἐν ἀλωῇ.

Ut triturent hordeum album æquabili in area. Item τρίβειν μέτωπον, *pudorem abjicere*, Ciceroni *os perfricare*. Τρίβειν τὴν κεφαλὴν, *hærere*, *perplexum eſſe*, Ciceroni *perfricare caput*. Hinc & Horat. lib. 1. Sat. 10.

. . *& in verſu faciendo*

Sæpe caput ſcaberet, vivos & roderet ungues. Et Quintilianus Inſtitut. lib. 11. In *hac cunctatione ſunt quædam*, ut appellant Scænici, *moræ non indecentes*, *caput mulcere*, *manum intueri*, *infringere articulos*.

Τριγλῶχιν, ῖνος, [ὁ], *triſulcus, tricuſpis.* Iliad. λ. v.507.
Ἰῷ τριγλώχινι βαλὼν κατὰ δεξιὸν ὦμον.
Sagitta triſulca percuſſum ad dextrum humerum. Valla vero vertit *ſagittam trigoniam.* Iliad. ι. Τριγλώχινι λόγῳ, h. e. *ſermone tricuſpide.*

Τρικλίνιον, ου, [τὸ], &

Τρίκλινος, ου, [ὁ], *triclinium*, ideſt, *locus tribus lectis inſtructus.*

Τρικυμία, ας, [ἡ], *procella maxima*, & *tempeſtas: trinus fluctus*, Latine *fluctus decumanus.* Nam fluctus decimus fieri maximus dicitur, ut ait Sextus Pompejus. Ovid. lib. 2. Metam.
Vaſtius inſurgens decimæ ruit impetus undæ.

Τρινακρία, *Trinacria*, vel *Trinacris*, Ovid. *Sicania*, *Triquetra*, ideſt *Sicilia*, quod ἄκρας, h. e. promontoria tria habeat, ſcilicet Pachynum, Lilybæum, & Pelorum.

Τρίναξ, ακος, vide Θρίναξ.

Τριοδῖτις, ιος, [ἡ], *Trivia*, h. e. Diana, ita dicta, quod in triviis coleretur. Orph. v. 45.
Εἰνοδίαν Ἑκάτην κλήζω, τριοδῖτιν ἐραννήν.
In via habitantem Hecatem voco, Triviamq. amabilem.

Τρίῤῥυμος, ου, [ὁ, *tres temones habens.*

Τρισκοπάνιστος, ου, [ὁ], *ter piſtillo ſubactus*, ut ἄρτος τρισκοπάνιστος, Hom. Βατραχ.

Τρισμακάριος, ου, (ὁ), & τρισμάκαρ, *ter felix*, Ariſtoph. in Nubib. & Homerus:
Τρισμάκαρες Δαναοὶ. Odyſſ. tamen lib. ε. ſic disjunctim reperitur:
Τρὶς μάκαρες Δαναοὶ καὶ τετράκις. Quod eſt Virgilio,
O terque quaterque beati. Et Horat.
Felices ter & amplius. Dicitur & Τρισευδαίμων, & τρισόλβιος, ideſt inquit Heſych. τρισμακάριστος.

Τρισμύριοι, [οἱ], *triginta millia*, ut τρισμύριοι ὁπλῖται, XXX. *millia peditum.*

Τρισοϊζυρὴ πόλις, ab Archilocho Thaſus vocatur, h. e. *nimie calamitoſa*, Euſtath. Iliad. ϑ.

Τριτογένεια, ας, [ἡ], epitheton Minervæ: vel quod apud Tritonem Africæ fluvium apparuerit; vel a nomine Τριτώ, ideſt κεφαλή, quod ſit ex Iovis capite edita. Heſiod. in Theog.
Αὐτὸς δ' ἐκ κεφαλῆς γλαυκώπιδα τριτογένειαν, &c.
Habet autem caput vim triplicem, ſcilicet, νῦν, μνήμην,

μην, & Sίληση; vel quia ſunt tres partes Prudentiæ, memoria, intelligentia, providentia. Τριτογένεια apud Ariſtoph. in Nebul. eſt etiam ἐνόπλιος ὄρχησις, genus ſaltationis in armis, in Minervæ honorem inſtitutum.

Τριτογενὴς, έος, in Epigr. pro Minerva.

Τριτὼ, όος, ἡ κεφαλὴ, *caput*: ſic enim Æoles vocant, ut ait Comment. Ariſtoph. in Nubib. item *metus*.

Τρίτων, ωνος, (ὁ), *Triton*, Deus marinus, filius Neptuni, & Salaciæ Nymphæ marinæ, quem Poetæ fingunt Neptuni tubicinem eſſe. Heſiod. in Theog. v. 930.

Ἐκ δ' Ἀμφιτρίτης, καὶ ἐρικτύπου Ἐννοσιγαίου
Τρίτων εὐρυβίης γένετο μέγας.

Ex Amphitrite, & gravicrepo Neptuno
Triton late potens natus eſt magnus.

Τριτωνὶς, ίδος, [ἡ], *Minerva*, in Epigr.

Τρίφυλος, ου, (ὁ), *in tres tribus diſtributus*.

Τριχάϊκες, (οἱ), qui aſſidue verſantur in præliis, veluti aſſidue concutientes ac motantes criſtas, in quibus pleramque capillorum quadam ſimilitudine propendent equinæ ſetæ. Unde illud:

criſtaque hirſutus equina. Odyſſ. τ. v. 177.

Dorienſes vocantur τριχάϊκες, h. e. *capillati*, & *quaſſantes crines*:

Δωριέες τε τριχάϊκες, δῖοί τε Πελασγοί.
Dorienſeſque Trichaicos, diviniquε Pelaſgi. Heſiodus tres illos populos diverſos hoc nomine appellavit, qui Cretam incoluerunt, Pelaſgos videlicet, Achæos, & Dores,

Οὕνεκα τρισσὴν γαῖαν ἑκὰς πάτρης ἐδάσαντο.
Quoniam procul a patria terram diſtribuerunt trifariam.

Τρίχαπτον, ου, (τὸ), quod *ex crinibus contextum eſt*, *bombycinum*, *ſericum*, aut *bombycinum quoddam textum*, *quo capitis crines conſtringuntur*, Poll. Ovid. 3. de Ponto:

nec habens crinale capillis. Βομβύκινον ὕφασμα, Heſychius exponit, *capillare* vocat Martialis. Ezechielis cap. 16. τὰ περιβόλαιά σου βύσσινα, καὶ τρίχαπτα, καὶ ποικίλα: *amictus tui byſſini, & trichapti & verſicolores*. D. Hieronymus volens tenuitatem exprimere veſtimenti, pro trichapto, *ſubtilibus* tranſtulit, quod tenui ſtamine atque ſubtegmine contextum eſſet. Ὀξύπται (achitur) apud Heſychium.

Τρίχες, [αἱ], a Nominativo θρὶξ, *pili*, *capilli*, *capillamenta*, *acetabula*, *cirri*, Pro *villis ovium* apud Homerum.

rum. Nonius ſcribit inde *tricas* dici Latine extrita aſpiratione. Τρίχας δῦσαι, *pilis veſtiri*, quod *pilare* dixerunt veteres.

Τρῠγᾰβόλιον, ου, [τὸ], locus in quem reconditur ἡ τρύγη, ut σιτοβόλιον dicitur frumenti reconditorium. Heſychius, τρυγαβόλια dicta fuiſſe ſcribit loca, in quibus fructus aridos reponebant, ut ſunt granaria.

Τρῠγάω, *vindemio*. Ariſtoph. in Veſpis: οὐκ ἐρήμας τρυγήσεις: cui reſpondet Eraſmi proverbium: *Haud impune vindemiabis*. Unde fit ἀτρύγετος, ut Iliad. α. v. 315. ἅλς ἀτρύγετος, *indomitum mare*, *ſive fundo carens*, adeo ut ejus τρύγας h. e. fæces invenire nemo queat: a τρὺξ *vinum recens*, *& fæx vini*. Et Iliad. σ. v. 566.

. . ὅτε τρυγόωεν ἀλωήν.
. . *quando vindemiarent vineam*.

Τρῦγη, ης, [ἡ], *triticum*, *hordeum*, *cereales fruges*, & *quilibet fructus*. Homerus teſte Euſtath.

Τρυγητὴρ, ῆρος, (ὁ), *vindemiator*: primam producit apud Heſiod.

. . . ἐς ταλάρους ἐφόρευν ὑπὸ τρυγητήρων. Item *ſidus cæleſte*: Columella lib. 11. cap. 2. *Sexto nonas Martii Vindemiator apparet*, *quem Græci* Τρυγητῆρα *dicunt*.

Τρῦγητὴς, οῦ, (ὁ), &

Τρῦγητὸς, οῦ, (ὁ), *vindemiæ tempus*: Dicitur etiam τρυγητὸς de mellatione, ut Latine *vindemia*: & τρυγᾶν μέλι, eſt *eximere favos* Varroni: ἐξαίρειν τὰ κηρία Ariſtot. *alvearia caſtrare* Pallad. *caſtrare favos*, & *demetere* Columell. lib. 9. cap. 15. *Mox vere tranſacto ſequitur mellis vindemia*. Dixit etiam *meſſem* in hoc ſignificatu.

Τρῦγηφάνιος οἶνος, vinum quod fit ex expreſſis acinorum folliculis, & aqua perfuſis, *lora* Varr. Sic dici videtur quoniam velut fæx eſt, ſi comparetur cum illo, quod ex ſubjectis uvis defluit, Poll.

Τρῦγηφόρος, ου, (ὁ), *uvæ ferax*. Hom. hymn. in Apoll. v. 529.

Οὔτε τρυγηφόρος, οὐδ' γ' ἐπήρατος, οὔτ' εὐλείμων.
Neque uvæ ferax, *neq. amabilis*, *neq. pratorum copioſa*.

Τρῦγόβιοι, apud Polluc. ſordidi homines, reſtricti & illiberales, quique genium ſuum defraudarent, qualis ille apud Horat. 2. Serm. Sat. 3.

Quò

Qui Vejentanum feſtis potare diebus
Campana ſolitus trulla, vappamque profeſtis. Sic dicti quaſi fæce victitarent.

Τρυγοδαίμονες, poetæ qui fæce faciem inuncti, ne cognoſcerentur, plauſtriſque invecti, poemata canebant. Ariſtoph. *νεφ.*

Τρυγῳδέω, *convicior, ſcommate noto*: quo modo de Scænicis dicebatur, qui ora fæce perluebant. Eraſm. in Proverb. *E plauſtro loqui*.

Τρύζω, *gemo*. Tryphiod. v. 309.
Τετρύγει δὲ ξύλων ξυνοχή.
Gemebat etiam lignorum ſtrues. Dicitur & τρύζω.

Τρυγὼν, όνος, *turtur*, a verbo τρύζειν, quod turturum eſt. Theocr. Idyll. ζ, v. 141.
Ἄειδον κόρυδοι, ϗ ἀκανθίδες, ἔστενε τρυγών.
Canebant caſſidæ, & cardueles, gemebat turtur.

Τρυγὼν, όνος, (ἡ), *paſtinaca piſcis*. Opp. Hal. α. v. 108.
Τρυγών τ' ἀργαλέη ϗ ἐτήτυμον οὔνομα νάρκη.
Paſtinacaque difficilis, & verum nomen torpedo.

Τρῦμα, &

Τρυμαλιά, ᾶς, (ἡ), *foramen*, Comment. Ariſtoph. *νεφ.*

Τρύμη, ης, (ἡ), *idem*: aliquando *veteranus* & *exercitatus in rebus agendis*. Ariſtoph. *νεφ.*

Τρύπα, ας, [ἡ], *foramen*.

Τρυπάνη, ης, (ἡ), &

Τρύπανον, ου, [τὸ], *terebra*.

Τρυπάω, *terebro, perforo, pertundo*. Theocr. Idyll. ε. v. 42.
Αἳ δὲ κατεβληχῶντο, ϗ ὁ τράγος αὐτὰς ἐτρύπη.
Hæ balabant, & hircus ipſas terebrabat. Hinc τετρυπημένον πίθον, *dolium pertuſum*: τετρυπημέναι ψῆφοι, *calculi damnatorii*; ſicut πλήρεις, *abſolutorii*: ὦτα τετρυπημένα, *aures perforatæ*, quæ erat Barbariæ exprobratio. Xenoph.

Τρύπημα, τος, [τὸ], *foramen*. In Epigr. lib. 2.

Τρύπησις, εως, (ἡ), *terebratio*.

Τρυσίβιος, ου, (ὁ ϗ ἡ), *ſordidus* & *illiberalis*, *vitam crucians, parce ac duriter vivens*. Terent. Fit a verbo τρύω, *affligo*. Ariſtoph. *νεφ.*

Τρυσίππειον, ſtigma quod inuritur mandibulæ equi obſoleti, rotæ imaginem ferens. Apud Heſych. ſcribitur τρυσίππιον. Ita dictum eſt, quod equis attritis illa nota imprimeretur, Vide Eraſm. in Prov. *equo ſeneſcenti*.

Τρύ-

Τρυφάω, *genio indulgeo, delicate vivo.* Phocyl. v. 114.

Μὴ μεγαληγορέῃ τρυφῶν φρένα λυσσωθείης.

Ne grandiloquentiæ indulgens, mente rabioſus fias.

Τρυφὴ, ῆς, [ἡ], *deliciæ, mollities, luxus*, corripitur apud Phocyl. v. 56.

Ἡ πολλὴ δὲ τρυφὴ πρὸς ἀμέτρους ἕλκει ἔρωτας.

Nimius luxus ad immodicos trahit amores.

Τρῦχόω, *laboro.* Mimnermus:

Τρυχοῦται, πενίης δ᾽ ἔργ᾽ ὀδυνηρὰ πέλει.

Laborat, & paupertatis opera triſtifica fiunt. Et Phocyl. v. 50.

Μηδὲ παρισχομένοισι κακοῖς τρύχου τεὸν ἦτορ.

Τρῦχω, &

Τρύω, *attero, conſumo, corrumpo.* Odyſſ. π. v. 125.

Τόσσοι μητέρ᾽ ἐμὴν μνῶνται, τρύχουσι δὲ οἶκον.

Tot matrem meam petunt, conſumunt autem domum.

Et Odyſſ. σ. v. 248. & lib. α. v. 288.

Τρωγλοδύνω, *foramen ingredior, ſubeo.* Βατραχ. v. 62.

Ἡ καὶ τρωγλοδύνοντα κατὰ τρώγλην ἐρεείνει.

Quæ & me qui foramen ingredior, per foramen perquirit.

Τρωγλοδῦται, (οἱ), *populi cavernas incolentes*, nullarum opum domini, inquit Mela lib. 1. *Strident magis, quam loquuntur: ſpecus ſubeunt, aluntur que ſerpentibus.* Meminit & Cic. lib. 2. de offic.

Τρωγλοδύτης, ου, [ὁ], *paſſer*, avis quam ſimillima *regulo, trochilo*, vel *regi avium.*

Τρωγλοδυτεύω, *cavernis gaudeo.*

Τρωγλοδυτική, ῆς, [ἡ], ſpecies viperæ, ſic dictæ a regione Troglodytarum, ubi naſcitur.

Τύλη, ης, (ἡ), *callus.* Lib. 2. Antholog.

Τύλος, ου, [ὁ], *idem.* Item *clavus ligneus.* Ariſtoph. in Acharnenſ.

Τύλους etiam ſuperciliorum pilos vocarunt Medici, teſte Poll.

Τυλόω, *calli inſtar obdureſco, obcalleſco.* Hinc τετυλωμένος ὦμος, *dorſum calloſum*, quod uſuvenire ſolet jumentis doſſuariis propter aſſiduam vecturam. Τὰ τετυλωμένα, *partes obdureſcentes*, ut calloſa genua, & pedum veſtigia. Theocr. Idyll. 15. v. 32.

Ὥσει τις μακέλᾳ τετυλωμένος ἔνδοθι χεῖρας.

Quaſi foſſor aliquis, qui ligone manus calloſas habet.

Τυ-

Τῡλώδης, εος, (ὁ ϗ ἡ), *calloſus*, Poll.

Τῡλωμα, τος, (τὸ), idem quod τῦλος : ſic etiam dicitur a Poll. pars pedis inferior, h. e. *ſolum*.

Τῡλωσις, εως, (ἡ), *aſperitas*, *aſprities palpebræ inveterata*, *quæ in calli duritiem tranſit*, Poll.

Τῡλωτὸς, ὃ, [ὁ], ut τυλωτὰ ῥόπαλα, *clavæ præferratæ*.

Τῡνη, *tu*, Heſiod. in Theog.

Τύνη μουσάων ἀρχώμεθα . . *O tu*, *a Muſis ordiamur*, ideſt, *ego & tu incipiamus a muſis* : vel *heus tu*, *incipiamus*. Et Iliad μ. v. 237.

Τύνη δ' οἰωνοῖσι τανυπτερύγεσσι κελεύεις.

Tu vero alitibus alas-patulis imperas.

Τῡπος, ȣ, (ὁ), *typus*, ſeu *ſimulacrum*, quod ex impreſſione effingitur. Proprie vocabulum eſt Plaſtices, quæ cælaturæ, ſtatuariæ, & ſcalpturæ mater exſtitit, in quibus artibus τύπȣ vox uſurpatur. In typographia autem Τύποι, ſunt ſtili chalybei, in quibus exarati characteres, & elementorum converſæ notæ prominent.

Τῡρεια, ας, (ἡ), *lactis in caſeum denſatio*, H. Stephanus: ſed rectius verteris, *Caſeale*, *Tabernam caſeariam*, aut potius cum τῷ πάνυ Mazochio, *officinam caſeariam*, locum nempe, in quo caſei conficiuntur. Videſis quæ idem Mazoch. ad hanc vocem eruditiſſime adnotavit pag. 191. Comment. in Tabul. Heracl. num. 33.

Τῡρεύω, idem quod τῡρόω, *in caſeum cogo* & *denſo*. Item *agito*, *turbo*, *commiſceo*, Heſych. & Euſtath. *ſtruo*, *molior*.

Τῡρέω, *cogo*, *coagulo*. Inde & deducitur τῡρὸς, h. e. *caſeus*, qui lacte agitato coagulatoque conficitur.

Τῡρίον, ȣ, [τὸ], *parvus caſeus*.

Τῡρόγαλα, τος, (τὸ), *ſerum*, Heſych.

Τῡρόεις, εντος, [ὁ], ut ἄρτος τυρόεις, panis qui intritum caſeum permiſtum habet. Τυρόεντα corripitur apud Theocr. Idyll. α. Sed ajunt eſſe συνίζησιν; cum τυρὸς ſemper producatur.

Τῡράκνηστις, εως, (ἡ), *radula qua caſeus raditur*.

Τῡροκομεῖον, [τὸ], *fiſcella in qua caſeus ſervatur*; & *Caſearia taberna* Ulpiano, *Caſeale* Columellæ.

Τῡρόγλυφος, ȣ, (ὁ), *qui excavat caſeos*, Βατραχ. v. 136.

Τυρογλύφȣ υἱὸς μεγαλήτορος Ἐμβασίχυτρος.

Tyroglyphi filius magnanimi Embaſichytros.

Τῡροκόσκινον, ȣ, (τὸ), *caſeus cretus incerniculo*, ut quidam interpretes apud Athen. lib. 14.

Τῡ-

Τυροπωλέω, *caſeos empturus pondero, ad libram expendo*. Ariſtoph. in Ranis.

Τυρὸς, ȣ̃, (ὁ), *caſeus*. Odyſſ. ι. v. 225.

Τυρῶν αἰνυμένȣς ἰέναι πάλιν . .

Vi ſumptis caſeis abiremus rurſus . .

Τυρȣ̃σθαι, *denſari in caſeum, coagulari*. Unde τυρέμενον γάλα, *denſatum in caſeum lac*, vitium quod fit in puerperis aliquando ſtatim a partu, aliquando poſtea: quod *coloſtrum* dicitur.

Τυροφορεῖον, [τὸ], *aſſer, lignumque, quo diſpoſiti caſei ſuſtinentur*.

Τυφεδανὸς, ȣ̃, (ὁ), ſenis eſt epitheton, decrepiti nimirum, & propediem cremandi. Euſtath.

Τυφήρης, εος, (ὁ ϰ̀ ἡ), *ardens*, vel *fumans*, in Epigr. lib. 6.

Τυφλῖνος, ȣ, (ὁ), ſerpentis genus, quod oculis captum creditur, vocaturque *Cæcilia*. Ariſtot. lib. 8. Animal.

Τυφογέρων, οντος, (ὁ), *ſenex*: item *delirus*, *inſanus* & *inſolens*; vel *decrepitus* & *capularis*, idem prorſus, ac τυφεδανὸς, & τυμβογέρων, apud Ariſtoph.

Τύφομαι, *fumigo, fumo*. Apoll. δ. Argon. v. 623.

Τυφομένȣ Φαέθοντος ἐπιῤῥοαὶ Ἠριδάνοιο.

Fumantis Phaethontis influxus Eridani.

Τύφω, *incendo, uro*.

Τυφώδης, εος, [ὁ ϰ̀ ἡ], Etymolog. *ſenex eo provectus ætatis, ut propediem cremandus ſit; decrepitus & capularis*.

Τυφωεὺς, έος, [ὁ], *Typhæus gigas*. Iliad. β.

Εν Αρίμοις, ὅθι φασὶ Τυφωέος ἔμμεναι εὐνάς.

In Arimis, ubi dicunt Typhæi eſſe cubilia.

Τυφὼν, ῶνος, *Typhon*, gigantis nomen, qui & *Typhæus* dicitur. Item *ventus contortus* & *turbulentus*, *vortex*, *turbo*. Hinc Plinius *typhonem* appellat præcipuam navigantium peſtem, ut qui non antennas modo, verum etiam ipſa navigia contorta frangat. Lucan. lib. 7.

Et trabibus miſtis magnos Typhonas aquarum

Detulit . . & Nonn. α. v. 382.

Τέπον τυφῶνα . .

Pluvioſum Typhonem . .

Υ

Υάδες, [αἱ], *Hyades, ſtellæ quinque* Heſiodo, *ſex* Proclo, vel *ſeptem* Hygino, quæ Tauri ſigni caput conſtituunt. Cic. 2. de Nat. deorum, de Tauro, *ejus caput ſtellis conſperſum eſt frequentibus:*
Has Græci ſtellas Hyadas vocitare ſuerunt. Ex poeta. *A pluendo: ὕειν enim eſt pluere, noſtri imperite ſuculas quaſi a ſuibus eſſent, non ab imbribus nominatæ.* Hom. Iliad. σ. v. 486.
Πληϊάδας θ' ὑάδας τε, τό τε σθένος Ὠρίωνος.
Plejadaſque Hyadaſque, roburque Orionis. Dicuntur etiam *Palilicium ſidus*, qua de re vide Plin. lib. 18. cap. 26.

Ὕαινα, ης, (ἡ), *hyæna*, animal, de quo plura Plin. lib. 8. cap. 30. Opp. Κυνηγ. γ. v. 262.
Μηλοφόνον τε λύκον, δυσδερχέα αὖθις ὕαιναν.
Ovicidamque lupum, cæcutientemque rurſus hyænam.

Ὑάκινθος, ου, (ὁ), *Hyacinthus*, puer memoratus in fabulis. Vnde & ὑάκινθος, ὁ, vel ἡ, *hyacinthus flos*, *vaccinium*. Nonn. γ. v. 153.
Γράμματα δενδρώεντα φιλοκλαύτων ὑακίνθων.
Litteras arboreas multum deflendorum hyacinthorum:
Ex quo Virgil. in Bucol.
Et violæ nigræ ſunt, & vaccinia nigra. Rurſus:
. . *vaccinia nigra leguntur.* & Ovid. 10. Metam.
Ipſe ſuos gemitus foliis inſcribit, & ai, ai,
Flos habet inſcriptum, funeſtaque littera dicta eſt.

Ὕαντες, [οἱ], Bœotis hoc nomen dedit innata genti ſtupiditas, ut ὕαντες, quaſi *Suini* vocarentur: unde locus adagio: *Sus Bœotica*.

Ὕαλος, ου, [ὁ], vel ἡ, *vitrum*. Ariſtoph. νεφ. ubi interpres ſcribit Homerum non noſſe hoc nomen, ſed ejus loco apud eundem, & alios antiquos reperiri ἤλεκτρον. Apud Virgil. 4. Georgic.
. . *Mileſia vellera Nymphæ*
Carpebant hyali ſaturo fucata colore. Ideſt *vitri*: quod ſit naturaliter coloris viridis. Vnde *hyalinus color*, pro *vitreo*: & *calices hyalini* antiquis dicebantur. Scribitur & ὕελος.

Ὑβός,

Ὑβὸς, ῦ, (ὁ), *curvus*, *gibboſus*. Theocr. Idyll. ι. v. 43.

Μὴ βάθιον τήνω . . . ὑβὲ ταφείης.

Non profundius illa . . . gibboſe ſepultus ſis.

Ὑβάζω, *vomo*, *incurvo me quemadmodum vomentes ſolent.* Suid.

Ὕβιος, ου, (ὁ), *curvus*, *tortuoſus*.

Ὕβος, ου, [ὁ], *tuber in cameli dorſo*, Gaza ex Ariſtot.

Ὕβωμα, τος, [τὸ], *gibbus*, vel *gibber*.

Ὕβωσις, εως, [ἡ], affectus ſpinæ dorſi incurvatæ, quo gibberes, ſive gibboſi fiunt; cui opponitur λόρδωσις, ideſt, *pandatio*: quod ita diſtinguunt, ut λόρδωσις ſit in corpore adverſo; ὕβωσις cervicis; dorſi vero κύρτωσις.

Ὑγεία, &

Ὑγίεια, ης, (ἡ), *ſanitas*, *valetudo*, ſeu *bona valetudo*. Apud Orph. hymn. εἰς Ὑγίειαν:

Κλῦθι μάκαιρ' ὑγίεια φερόλβιε, μῆτερ ἁπάντων,

Audi beata Sanitas, divitias ferens, mater omnium. Eſt etiam epitheton Minervæ, Etymolog. τῆς ὑγιείας Ἀθηνᾶς ἄγαλμα, *ſalubris Minervæ ſignum* Athenis fuit a Pericle erectum. Plutarch. in Pericle.

Ὕδωρ, ατος, [τὸ], *aqua*, *humor*, *pluvia*, *imber*. Iliad. β. v. 307.

Καλῇ ὑπὸ πλατανίστῳ, ὅθεν ῥέεν ἀγλαὸν ὕδωρ.

Pulcra ſub platano, unde fluebat limpida aqua. Ὕδωρ κατὰ χειρὸς, ſeu κατὰ χειρῶν appellaſſe veteres tradit Ariſtophanes Grammaticus, aquam qua abluerentur manus ante cibum; ἀπόνιμμα vero, qua poſt cibum. Hanc differentiam ita ſervavit Ariſtophanes poeta in Veſpis;

Ὕδωρ κατὰ χειρὸς, τὰς τραπέζας εἰσφέρειν,
Δειπνοῦμεν, ἀπονενίμμεθ', ἤδη σπένδομεν.
Manibus dari jube aquam, apponi menſulas:
Cœnamus, abluimus nos, libamus modo.

Ὑδάπνοος, ου, (ὁ), *roſcidus*, in Epigr.

Ὑδατοειδὴς, έος, [ὁ καὶ ἡ], *aquæ-ſimilis*.

Ὑδατόεις, εντος, (ὁ), *aquoſus*, *pluvioſus*. Theocr. Idyll. κε. v. 89.

. . ὡσεὶ νέφη ὑδατόεντα.
. . *ſicut nubes pluvioſæ.*

Ὑδατοπήγης, εος, (ὁ καὶ ἡ), *aquoſus*. Opp. Κυνηγ. β. v. 142.

Συρόμενος κρημνοῖσι καὶ ὑδατοπήγεσιν ἄκραις.
Labens per præcipitia & aquoſa juga.

Ὑδ-

Digitized by Google

Ὑδρογενὴς, έος, [ὁ καὶ ἡ], *ex aqua natus*. Antimach. v. 33.
Ὡς λόγος ἀρχαίων, ὡς ὑδρογενὴς διέπαξεν.
Unde habet ſermo antiquorum, ut ex aqua ortus deſcripſit. Ὕδωρ quandoque corripitur, ut Iliad. π. v. 229.
. . ἔπειτα δὲ νίψ' ὕδατος καλῇσι ῥοῇσι.
. . *poſteaque lavit aquæ puro liquore*. Et lib. β. v. 333. Et id in compoſitis, derivatiſque obtinet. Hinc corripiuntur:

Ὑδατοτρέμμων, ονος, [ὁ καὶ ἡ], *aquatilis*, Empedocl. ὑδατοτρέμμονες ἰχθῦς, *piſces humoris alumni*.

Ὑδατοτροφὴς, έος, (ὁ καὶ ἡ), *aqua nutritus*. Iliad. ρ.

Ὑδατώδης, εος, [ὁ καὶ ἡ], *aquaticus*, *aquoſus*, *hydropicus*.

Ὑετίζειν, *pluere*.

Ὑέτιος, ου, (ὁ), *imbrem afferens*, *pluvialis*, *pluvius*: ὑέτιος ζεὺς, *pluvius Iupiter*. Nam Græci Iovem ὄμβριον venerati ſunt, ut teſtes Strabo, & Pauſanias: & ὑέτιον, ut Arrianus, & Pharnutus. Latini *pluvium* verterunt. Tibullus,
Arida nec pluvio ſupplicat herba Iovi. Et Nonn. lib. α. v. 382.
Ὑέτιον Τυφῶνα . .
Pluvium Typhonem . . Quibus conceptis verbis *Iupiter Pluvius* eliciebatur ab Athenienſibus, videſis apud Cl. Ducem Mich. Vargas Macciucca tom. I. hiſt. Neap. pag. 243.

Ὑετόμαντις, ιος, (ὁ), *qui pluviam futuram prædicere novit*. Cornicis cognomen apud Euphorionem. Et Horat. lib. III. Od.
. . . *Aquæ niſi fallit augur*
Annoſa cornix . .

Ὑετὸς, οῦ, (ὁ), *pluvia*. Smyrn. ια. v. 306.
. . πάντῃ δ' ἀπερείσιον ἔῤῥεεν αἷμα
Ὑετὸς ὥς . .
Ubique magna cruoris vis manat pluviæ inſtar. Sed corripitur apud Aratum v. 987.
. . περισκοπέων ὑετοῖο.
. . *obſervans pluviam*. Et v. 145.

Ὑζειν, *ululare*, proprium eſt noctuarum, Pollux lib. 5. *Cucubare* id dixit auctor Philomelæ:
Noctua lucifuga cucubat in tenebris. Significat etiam *grunnire*, quod Ariſtoph. γρυλλίζειν καὶ ὕζειν: unde

grun-

grunnitus, ὑϊσμὸς ϰ̀ γρυλλισμός.

῾Υλακτέω, *latro*, *inſane clamo*. Canibus proprie tribuitur, ut κνυζᾶσθαι, ἀράζειν, ϰ̀ ῥύζειν, Pollux lib. 5. & βαΰσδειν apud Theocr. Idyll. ϛ. h. e. *latrare*, quod & *baubari* dicitur a Lucret.

Et cum deſerti baubantur in ædibus omnes. Dicitur ὑλακτεῖν, & ὠρύεσθαι de vulpibus, lupis, lupiſque cervariis, qui θῶες dicuntur. Poll. Theocr. Idyll. ϛ. v. 29.

Σῖγα δ' ὑλακτεῖν νιν ϰ̀ τῷ κυνί.

Placide quoque (*juſſi*) *canem adlatrare.* Corripitur vero apud eundem Idyll. η. v. 29.

Ω ποτὶ ταῖς ἐρίφοις ὁ κύων ὁ φάλαρος ὑλακτεῖ.

Cui prope hœdos canis ille albus adlatrat.

῞Υλαγμα, τος, (τὸ), *clamor*, *latratus*, corripitur Iliad. φ. v. 573.

῾Υλακόμωρος, ου, (ὁ), *natus ad latrandum*, *ad latrandum factus*, *vocalis*, *voce acuta*. Odyſſ. π. v. 4.

Τηλέμαχον δὲ περίσσαινον κύνες ὑλακόμωροι.

Telemachum autem circumblandiebantur canes latrantes.

῾Υλάω, *latro*, ſemper corripitur, ut Odyſſ. π. v. 5.

Οὐδ' ὕλαον προσιόντα . . .

Neque latrabant advenientem . . & ibid. v. 162.

῾Υλακὴ, ης, (ἡ), *latratus*, *clamor*, primis brevibus, in Epigramm.

῞Υλη, ης, (ἡ), *ſylva*, *materia*: nam *materiam* Latini vocant arbores deſtinatas ædificiis, ſed non dolatas. Iliad. β. v. 455.

Ἠΰτε πῦρ ἀΐδηλον ἐπιφλέγει ἄσπετον ὕλην.

Velut ignis edax comburit immenſam ſylvam.

῾Υλαγωγοὶ, [οἱ], *qui ligna convehunt*. Poll.

῾Υλάζομαι, *ligna colligo*, Heſych.

῾Υλασσα, ης, [ἡ], *lignatio*, *ſarmentorum collectio*.

῾Υλάστρια, ας, (ἡ), *ligna colligens*, *lignatrix*.

῾Υλειώτης, ου, (ὁ), *ſylvicola*, epitheton Panos.

῾Υλήεις, εντος, (ὁ), *ſylvoſus*, *nemoroſus*, *opacus*. Iliad. ζ. v. 396.

Ἠετίων, ὃς ἔναιεν ῾Υποπλάκῳ ὑληέσσῃ.

Eetion, *qui habitabat in Hypoplato ſylvoſa*.

῾Υληβάτης, ου, [ὁ], *ſylvigradus*, *qui per ſylvas graditur*.

῾Υληκοίτης, ου, (ὁ), *cubile in ſylvis habens*: de feris dicitur. Heſiod. Sic apud Catullum dicitur *cerva ſylvicultrix*, & *aper nemorivagus*.

῞Υλημα, τος, (τὸ), *frutetum*, herba enecans fruges.

῾Υλη-

Ὑληουργός, ȣ, [ὁ], *lignator*. Apoll. Arg. δ. v. 80. ἀνέρες ὑληουργοί.

Ὑληγενής, έος, [ὁ καὶ ἡ], *in ſylvis, vel frutetis natus*, Syneſ.

Ὑληρεύς, έος, (ὁ), *paſtor qui in ſylva paſcit.*

Ὑληφόρος, ȣ, (ὁ), *lignifer, ſeu lignator: ſylviger*, Ariſtoph. in Avib.

Ὑλομανέω, *ſylveſco, luxurio*. De arboribus dicitur, quæ nimia ubertate in materiam; vel de vitibus, quæ in ſarmenta eluxuriantur.

Ὑλομανής, έος, [ὁ], *qui ſylvis delectatur impenſe.*

Ὑλοτομία, ας, (ἡ), *materiæ ſucciſio.*

Ὑλοτόμιον, ȣ, [τὸ], *ſylva cædua.*

Ὑλοτόμος, ȣ, (ὁ), *cæſor lignorum*. Iliad. ψ. v. 114.

Οἱ δ᾽ ἴσαν ὑλοτόμους πελέκεας ἐν χερσὶν ἔχοντες.

Hi ibant aptas materiæ cædendæ ſecures in manibus ferentes.

Ὑλοτομέω, *materiam cædo.*

Ὑλόκομος, ȣ, (ὁ), *frondoſus, ſylvis ſeu arboribus comans*, in Epigramm.

Ὑλοφάγος, ȣ, (ὁ), *ſylvas paſcens*. Heſiod. ε. v. 589. καὶ βοὸς ὑλοφάγοιο κρέας: *bovis ſylvas paſcentis caro.*

Ὑλωρός, ȣ, [ὁ], *qui, quæ per ſylvam fiunt, obſervat, nemorum cuſtos*: ὑλωροί, *ſylvarii*, ſic dicuntur quidam Magiſtratus extra urbem, quos alii vocant ἀγρονόμους. Ariſtot. lib. 6. Polit. cap. 8. ubi Aretinus vertit: *ſylvarum cuſtodes, & agrimenſores; ſaltuarios* Pompon.

Ὑμεδαπός, ȣ, (ὁ), *conterraneus, veſtras*, quaſi eodem loco natus, Ariſtoph. in Pace.

Ὑμεναιάω, & ὑμεναιόω, *Hymenæum cano, matrimonio conjungo*, Theocr. Idyll. κβ. v. 179.

Ὑμέναιος, ȣ, (ὁ), *Hymenæus, carmen nuptiale, nuptiæ*, & *Deus ipſe nuptiarum*: qui & ὑμήν a Polluce dicitur, & à Latinis *Hymen*. Iliad. σ. v. 493.

Ὑμενήιος βάκχος, in Epigr. h. e. *genialis*, & *nuptialis*: nam tum vino utuntur copioſo.

Ὑμενόπτερος, ȣ, (ὁ), *alas habens pelliceas, ſeu ex membranis*, ut veſpertiliones, & cicadæ, Lucian.

Ὑμήν, ένος, (ὁ), *pellicula, membrana, tunicula*: tum *Hymen, nuptiarum Deus*. Theocr. Idyll. ιη. v. 58.

Ὑμὴν, ὦ Ὑμέναιε, γάμῳ ἐπὶ τῷδε χαρείης.

Hymen, o hymenæe, nuptiis his gaudeas.

Ὑμέτερος, ου, (ὁ), *veſter*. Iliad. ρ. v. 222.

Ενθάδ' ἀφ' ὑμετέρων πολίων ἤγειρα ἕκαστον.

Huc e veſtris urbibus excivi quemque.

Ὑμὸς, ῦ, [ὁ], *idem*. Odyſſ. β. v. 140.

Ὑμὰ κτήματ' ἔδοντες ἀμειβόμενοι κατὰ οἴκυς.

Veſtra bona edentes alternis conviviis per ſingulas domos.

Ὑμῖν, *vobis*. Iliad. α. v. 18.

Ὑμῖν μὲν θεοὶ δοῖεν

Vobis quidem Dii dent

Ὕνις, ιος, [ὁ], *vomer*, lib. 6. Epigr. Aliquando producitur addito altero ν, ut apud Heſiod. lib. 2. ἔργων.

Ὑοβόσκος, idem quod ὑοβότης, καὶ ὑοπόλος, *ſubulcus*, *porcarius*.

Ὕομαι, *pluvia perfundor*. Hinc ὑομένη χώρη, *pluvia regio*.

Ὑοσκυάμᾶν, *vacillare in ſermone*, *inſanire*: ab hyoſcyami herbæ natura, quæ inſanire, & rerum omnium obliviſci facit, Suidas.

Ὑοσκύαμος, υ, [ὁ], *hyoſcyamus*, *faba porcina*, *altercum* Plin. Vocatur etiam *Apollinaris faba*, ab Apolline medicinæ inventore, ut notat Marcell. lib. 4. & Dioſc. Nicand. in Ther.

Ὑπαμβλύνω, *obtundo*.

Ὑπανιάω, *infeſto*, *moleſtia afficio*. Ariſtoph. νεφ.

Ὕπατος, υ, [ὁ], *ſummus*, *excelſus*, epith. Iovis. Iliad. ε. v. 756.

Ὑπεκδύνω, *emergo*, Apoll. Arg. δ. v. 224.

. . . ὐδὲ δύνανται

Αὖτις ὑπεκδῦναι . . .

Non poſſunt rurſus emergere

Ὑπεκπρολύω, *ſolvo*. Odyſſ. ζ. v. 8.

. . ἡμιόνυς μὲν ὑπεκπροέλυσαν ἀπήνης.

. . *mulos quidem ſolvebant a curru*.

Ὑπεραὴς, έος, (ὁ καὶ ἡ), *deſuper flans*. Iliad. λ. v. 297.

Εν δ' ἔπεσ' ὑσμίνῃ, ὑπεραέϊ ἶσος ἀέλλῃ.

Irruebat in prælium, deſuper flanti par procellæ.

Ὑπεραισχύνομαι, *vehementer me pudet*.

Ὑπερακτινοβολεῖσθαι, *præradiari*; *in radios incurrere*; & *obſcurari*, Bud.

Ὑπερβρυχάομαι, *mugio*. Tryphiod. v. 309.

Δεινὸν ὑπερβρυχᾶτο.

Graviter mugiebat . .

Ὑπέρθυμος, ȣ, (ὁ), *magnanimus*. Iliad. δ. v. 365.

Εὗρε δὲ Τυδέος υἱὸν ὑπέρθυμον Διομήδεα.

Invenit Tydei filium fortem Diomedem.

Ὑπέρθυρον, ȣ [τὸ], *lapis oſtii ſuperior*, *limen ſuperum*, Plin. *ſuperliminare*, *hyperthyrum*. Vitruv. Heſiod. dixit ὑπερθύριον.

Ὑπερίων, ονος, [ὁ], epitheton Solis. Iliad. θ. v. 480.

. . . Οὔτ' αὐγῆς Ὑπερίονος ἠελίοιο.

. . *Neque ſplendore ſupra gradientis ſolis*. Eſt & nomen proprium Hyperion, cujus Sol eſt filius, ut ſcribit Heſiod. in Theogon. Unde Sol Ὑπεριονίδης dictus eſt.

Ὑπερκύδας, αντος, [ὁ], *glorioſus*. Iliad. δ. v. 66.

. . ὥς κεν Τρῶες ὑπερκύδαντας Ἀχαιοὺς.

. . *ut Trojani gloria elatos Achivos*.

Ὑπερτίμιον, ȣ, (τὸ), *magni pretii*.

Ὑπερφιλότιμος, ȣ, [ὁ], *qui ſupra modum honoribus ſtudet*, *ambitioſus*.

Ὑπερφιλοτίμως, *nimio honoris ſtudio*: item, ſumma cum æmulatione & contentione, Athen.

Ὑπερφυής, έος, [ὁ καὶ ἡ], *ingens*, *immenſus*, *inſignis*. Ariſtoph. in Pluto.

Ὑπερφυσάω, *ſupra modum inflatus ſum*.

Ὑπερφύω, *ſupercreſco* Celſo; *innaſcor* Plin.

Ὑπερώνυμος, ȣ, (ὁ), epitheton Dei, qui omnem appellationem excedit, & major eſt omni nomine.

Ὑπεύδιος, *ſub dio*, *ſerenus*, *tranquillus*. Aratus: ὑπεύδιος ἀκτὴ, *mare tranquillum*.

Ὑπεύθυνος, ȣ, (ὁ), *obnoxius*, *reus*, *ſons*. Ariſtoph. in Equitib.

Ὑπαΐσσω, *irruo*. Iliad. β. v. 310.

Ὑπόβρυχα, (Adv.) *in profundo*. Odyſſ. ε. v. 319.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόβρυχα θῆκε πολὺν χρόνον . . .

Illum vero ſub aqua detinuit longo tempore . . .

Ὑποβρύχιος, ȣ, [ὁ], *ſubmerſus*. Apoll. Arg. δ. v. 1219.

Ὑπόγρυπος, ȣ, [ὁ], *qui eſt adunco naſo*.

Ὑποδῦμι, & ὑποδύομαι, *ſubeo*, *ingredior*, Ariſtoph.

Ὑποθλίβω, *premo aliquantum*, *vel leniter premendo exprimo*.

Ὑποκινέω, *moveo*: ὑποκινεῖν dicitur lepus, qui e cubili excitatur audito ſtrepitu: Iliad. δ. v. 423.

Ὑποκλίνω, *declino*, *inclino*. Lib. 1. Epigr.

Ὑποκρίνομαι, *reſpondeo*. Iliad. η. v. 407.
Ὡς σοι ὑποκρίνονται . .
Quemadmodum tibi reſpondent . .

Ὑποκρίνω, *idem*.

Ὑποκύομαι, *gravida fio*. Iliad. υ. v. 225.
Αἱ δ' ὑποκυσάμεναι ἔτεκον δυοκαίδεκα πώλους.
Illæ gravidæ factæ pepererunt duodecim equas.

Ὑπολύω, *ſolvo*, proprie *calceamenta*: ὑπολύειν γούνατα, *genua diſſolvere*, h. e. *vitam eripere*, & *eſſe cauſſam exitii*. Odyſſ. ξ.
. . Πολλῶν ἀνδρῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσε.
. . *Multorum hominum genua diſſolvit* h. e. *multos homines lucis uſura privavit*.

Ὑποξύω, *ſubrado*. Dionyſ. Perieg. v. 385.
Θῖνας ὑποξύουσα Λιβυρνίδας . .
Litora ſubradens Liburnica . . .

Ὑποξυρίω, *idem*.

Ὑποπίνω, *largius bibo*. Ariſtoph. in Avibus.

Ὑποῤῥίνιον, ου, [τὸ], *barba ea, quæ ſub naribus naſcitur*, & *locus ipſe ſub naribus*: *myſtacem* Latini vocant, & μύστακα Græci, Pollux lib. 2.

Ὑπόῤῥινος, ου, (ὁ), *qui ſic loquitur*, *ut vox in naribus ſtridat*. Ut Horatius, *balba de nare locutus*.

Ὑποσμύχομαι, *attenuor*. Apoll. Arg. β. v. 447.
. . κενεαὶ γὰρ ὑποσμύχονται ὀπωπαί.
. . *inanes enim attenuatæ ſunt acies*.

Ὑποσμύχω, *ſuburo*, *ſuccendo*; aut potius, *paullatim*, vel *ſenſim uro*. Apoll. lib. 2. Argon.

Ὑπόσιμος, ου, [ ], *ſubſimus*, Philoſtrat. in Heroicis.

Ὑποσυρίζω, *reſono*, Æſchyl.

Ὑποσύρω, *ex imo ſurſum traho*, *funditus evello*.

Ὑποτιμάω, *irrogo pœnam*, *condemno*.

Ὑποτίμησις, εως, (ἡ), *pœna*.

Ὑποτρίβω, *ſubtero*.

Ὑποτρύω, *urgeo*. Nicand. Alexiph. v. 83.

Ὑποτύφομαι, *ſuccendor*.

Ὑποτύφω, *ſuccendo*.

Ὑποφρίκος, ου, (ὁ), *ſubhorrens*.

Ὑποφύομαι, *orior*, *ſubnaſcor*: non raro corripitur.

Ὑποψύχω, *leviter refrigero*.

Ὑποχρίω, *lino*, *illino*.

Ὑπόχρυσος, ου, [ὁ], *ad auri colorem efflaveſcens*.

Ὕραξ, ἄκος, [ὁ], *mus* : ab ὗς, *ſus* : quod ſuillo roſtrum ſimile habet. Nicand. in Alexipharm.

Ὑρία, ας, (ἡ), *Hyria*, Bœotiæ regio prope Aulidem, cum oppido, & lacu cognomine. Ovid. lib. 7. Metamorph. v. 372.

Inde lacus Hyriæ videt, & Cycneja Tempe. Et Iliad. *β.* v. 496. Eſt & hoc nomine urbs in Sallentinis a Cretenſibus ſeu Iapygibus condita, quæ Straboni & aliis Οὐρία, & hodiedum *Oria* vocatur, Epiſcopali ſede gaudens : de qua vide Cl. Mazoch. Collect. 9. de prim. Italiæ, & Iapyg. incolis pag. 534. num. 86.

Ὕσγινον, ου, [τὸ], *hyſginum*, quod quidam male crediderunt eſſe *hyacinthum*, ſive *vaccinium*, ut Hermolaus, & Philander, alii *glaſtum*. Veroſimilius autumarunt, qui nomine ὑσγίνου intellexerunt *hyacinthum purpureum*. Hinc Vitruvius lib. 7. cap. 14. *fiunt etiam purpurei colores infecta creta rubiæ radice, & hyſgino*. Plin. lib. 21. cap. 26. *Hyacinthus* (rubentem intellige) *in Gallia eximie provenit. Hoc ibi pro cocco Hyſginum tingitur*, h. e. ὑσγινοβαφῆ fiunt. Ex quo facile colligitur Hyſginum eſſe hyacinthum rubrum. Nicand. in Theriac.

Ἄνθεα δ᾽ ὑσγίνῳ ἐνερεύθεται . .

Flores autem hyſgino rubeſcunt. . .

Ὑσμίνη, ης, [ἡ], *pugna*. Iliad. *ν.* v. 314.

. . ἀγαθὸς δὲ καὶ ἐν σταδίῃ ὑσμίνῃ.

. . *ſtrenuus & in ſtataria pugna.*

Ὕστριξ, ιχος, (ἡ), *hyſtrix*. Oppian. δ. Κυνηγ. Eſtque Proverbium: θρὶξ ὕστριχος, de quo Eraſm. in adag. *hyſtricis ſeta*.

Ὑστριχὶς, ίδος, (ἡ), *hyſtrix*. Ariſtoph. in Pace. Item *flagellum* ex ſetis ſuillis, quo cædebantur ſervi. Ariſtoph. in Ranis:

Ὑστριχίδι μαστιγῶν . .

Ex ſetis flagro verberans . .

Ὑφαίνω, *texo*. Odyſſ. *β.* ἱστὸν ὕφαινε, *telam ordiebatur*. Transfertur etiam ad alia, ut & Latine *ordiri telam* dicitur, & *ordiri orationem*. Iliad. *γ*.

. . μύθους καὶ μήδεα πᾶσιν ὕφαινον.

Verba & curas omnibus texebant. Et Iliad. *ζ*.

. . δόλον ἄλλον ὑφαίνειν.

. . *dolum alium nectere.*

Ὑψιγένεθλος, ου, [ὁ], *in alto natus*, Nonn.

Υψίζυγος, ου, (ὁ), *in alto trutinans humana, gubernator ſupremus.* Heſiod. Κρονίδης ὑψίζυγος, ideſt, *Iupiter in alto facta hominum æſtimans.* Nam ζυγὸς, *ſtatera* (libra enim Iovi tribuitur). Theognis v. 157.

Ζεὺς γάρ τοι τὸ τάλαντον ἐπιῤῥέπει ἄλλοτε ἄλλῳ.

Iupiter enim libram inclinat alias alii. Et Virgilius:

Iuppiter ipſe duas æquato examine lances, &c.

Υψιθέμεθλος, ου, (ὁ), *habens alta fundamenta*, Nonn.

Υψικάρηνος, ου, (ὁ), *habens altum caput, ſeu cacumen.* Iliad. *ν.* v. 265.

Υψικέλευθος, ου, (ὁ), *altas vias habens*, in Epigramm.

Υψικερὼς, ut ὑψικερὼς ἔλαφος, quod ita extulit Virgilius: *cervus capita alta ferens*: & alibi: *ſurgens in cornua cervus.*

Υψιμέδων, οντος, [ὁ], *in alto regnans, altipotens*: ὑψιμέδων ζεὺς, *alte imperans Iupiter*, in Epigr.

Υψιπέτης, ου, [ὁ], *altivolans* Cic. & *altivolus* Plin. Iliad. *ν.* v. 822.

Υψίπορος, ου, [ὁ], *per cacumina currens*: ὑψίπορον ἅρμα, Nonn.

Υψιφαὴς, έος, [ὁ καὶ ἡ], *alte lucens*, in Epigr.

Υψιφανὴς, έος, [ὁ καὶ ἡ], *in alto apparens*, Nonn.

Φ

Φάέθων, οντος, *Phaëthon*, Solis epitheton. Heſiod. ἠέλιος φαέθων ἐπιδέρκεται : *lucidus Sol intuetur*. Et Apoll. Arg. ε. v. 600.

Φάεινὸς, ᾶ, (ὁ), *lucidus*, *tenuis*, *rutilus*. Odyſſ. ζ. ζῶμα φαεινὸν : *cingulum fulgens*. Et Iliad. γ. 2. 247.

Φάεσίμβροτος, ᾶ, [ὁ], *ferens lucem mortalibus*. Nonn. & Heſiod. in Theogon. υἱὸς φαεσιμβρότου ἠελίοιο, *filius Solis lumen præbentis mortalibus*. Et Iliad. ω. v. 785.

Φαιδρύνω, *exorno*, *polio*, *purgo*, *lavo*, *lætifico*, Heſiod. ε. v. 750.

Φάλάγγιον, ᾶ, [τὸ], *phalangium*, quod eſt genus aranei. De ſignis morſum phalangii conſequentibus, Dioſc. lib. 8. cap. 1. De remediis autem lib. 9. cap. 3. Sed potiſſimum de hac re vide eruditiſſimum Opus Franciſci Serai, viri de bonis artibus, ac præſertim de Medicina præclariſſime meriti; quod ſi abſolviſſet, nihil profecto eſſet, quod limatius, doctius, perfectiuſque deſideraretur.

Φάλαγγίτης, ᾶ, [ὁ], *Phalangites*, *legionarius*.

Φάλαγξ, γος, (ἡ), *internodium in digitis*, hoc eſt, *digiti pars rigida*, & *quæ non flectitur*, *quæ inter duos articulorum eſt nodos*. Φάλαγγες tres ſunt digitorum, dicunturque a Polluce σκυταλίδες : duæ tantum ſunt in pollice : vide Galenum de oſſibus. φάλαγξ *phalanx*, ordo militaris, agmen militare, quo Macedones utebantur, quemadmodum legione Romani. Iliad. β. v. 558.

Φάλαινα, ης, (ἡ), *balæna*, *quæ* & *phocæna*, *vel thirſio*. Item *cicindela*, *lampyris*, *quæ noctu lucernis advolat*. Nic. in Theriac.

Φάλάκραι, (αἱ), *loca nuda arboribus*, *glabreta*. Unde Stephanus Ethnicographus in φαλάκραι, docet, & glabros omnes montes fuiſſe φαλάκρας dictos, & ipſum Idæ montis verticem ob eamdem cauſam appellatum fuiſſe φαλάκραν, quod plantis careret. Ex quo liquet, cum unus idemque vertex & *Gargaron*, & φαλάκρα diceretur, tantumdem fuiſſe ſermone Phalegico *Gargarum*, quod Græcis φαλάκρα, & Latinis *Glabretum* vocatur.

Id vero nominis maxime in montium cacuminibus uſurpabatur, quæ ubi ſtirpibus denudata eſſent, φαλάκραι h. e. *calvitia* appellabantur. Atque hinc eamdem ſignificantiam nominibus *Golgothæ*, & Κρανίυ, & *Calvariæ* attribui debere doctiſſime collegit Cl. Mazochius tom. 2. Spicileg. Bibl. p. 123. 124. 125. quem vide.

Φαλάκραι, [αἱ], ſunt Nymphæ quædam hoc nomine appellatæ, nimirum Paridis naves, quod in Ida fabricatæ fuerant, uti apud Lycophronem vocantur v. 24.

Πελαργοχρῶτες αἱ φαλάκραι κόραι.

Ciconipelles, Phalacriæ puellæ; ſive ut Scaliger ἐμμέτρως reddidit,

Ciconiveſtes pupulæ Phalacriæ. Ubi vates naves illas ſic *puellas* vocavit, ut Horatius *Sylvæ filia nobilis*; & Cælius Firmianus Symphoſius in ænigmate de navi, *Frondoſæ filia ſylvæ*. Vide Cl. Mazochi loc. laudato.

Φάλαρος, υ, (ὁ), *Phalarus*, nomen canis. Theocr. Idyll. 5. v. 26.

Τῆνον πῶς ἐνταῦθα τὸν αἰπόλον ἤ καλέσωμες,
Ω ποτὶ ταῖς ἐρίφοις ὁ κύων ὁ φάλαρος ὑλακτεῖ;
Quid ſi caprarium iſtum vocemus,
Cui apud hædos canis albus latrat? Et Idyll. 5. v. 102.

Οὐκ ἀπὸ τᾶς δρυὸς ἦτος Κώναρος, ἅ τε Κυναίθα,
Τυτεὶ βοσκησεῖσθε ποτ' ἀντολας, ὡς ὁ Φάλαρος;
Non a quercu, tu Conare, tuque Cynætha,
Hic paſcimini verſus ortum, quemadmodum Phalarus?

An vero hic φάλαρος canem potius notet, quam montem, aut caprum, quod ſenſit Heinſius in Theocritum; vel potius caprum, quod voluit Valckenaer Epiſt. ad Röverum pag. XVII. Videſis apud Cl. Ducem Michaelem Vargas Macciucca tom. 1. hiſt. Neap. pag. 178. ubi etiam doctiſſime litem diremit, vocis ſignificatione ab Oriente repetita.

Φάληρον, υ, [τὸ], *Phalerum*, aut potius, *Turris Phaleri*, quod nomen poſtea, τῷ ἐσιώδει vocis retento, in illud *Mergillines* transfuſum eſt; quod Phœnicium vocabulum, unde deducitur, apertiſſime præ ſe fert. Quid multa? Φάληρον, haud hanc noſtram urbem Neapolim denotat, quod viri ceteroqui doctiſſimi autumarunt; verum illum ipſum Mergillines collem ſignificat, apud quem Parthenope tempeſtatibus jactata appulit. Alias haud Τύρσις Φαλήρυ, ſed Πύργος, aut Τεῖχος nuncupa-

ta

ta fuiſſet, uti apud Græcos dici aſſolet; quod acutiſſime omnium vidit Spanhemius in Callimach. pag. 151. Hinc Lycophron v. 717.

Τὴν μὲν Φαλήρυ Τύρσις ἐκβεβασμένην,
Γλάνις τε ῥείθροις δέξεται τέγγων χθόνα.
Unam quidem Phaleri Turris ejectam,
Claniſque rivis excipiet irrigans terram. Sed videſis Cl. Ducem Michaelem Vargas Macciucca tom. 1. hiſt. Neapol. pag. 160. & ſeqq. ubi hanc Spartam eruditiſſime ornavit.

Φαληριάω, *ſpuma albeſco*, *ſpumeſco*. Hinc apud Hom. Iliad. ν. v. 798.

Κύματα παφλάζοντα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
Κυρτὰ, φαληριόωντα, κ. τ. λ.
Fluctus æſtuantes multo-ſtrepitu-reſonantis maris,
Tumidi, ſpuma-albeſcentes, &c. Sed veriſimillimam hujuſce vocis interpretationem videſis apud cit. Ducem Michaelem Vargas Macciuoca tom. 1. hiſt. Neap. pag. 173.

Φαλύνω, *polio*, *ſplendidum reddo*, *illuſtro*.

Φᾶμαι, *dico*, *opinor*. Odyſſ. ο. Ἔλεγε φάτο μῦθον, *dixit*.

Φᾶν, pro ἔφησαν, *dixerunt*, Hom. & Apoll.

Φᾶναι, *dicere*, *affirmare*, priori longa, ut docet Gaza lib. 3. Grammat. quod pro ἔφη aliquando ponitur.

Φαναῖος, ου, [ὁ], Apollinis cognomentum apud Chios. φαναῖος ζεὺς, *Iupiter ſplendidus*, *nitidus*; ſeu potius *manifeſtus*, *præſens*, tantumdem ſcil. valet quod ἐπιφανὴς, δῆλιος, & ἐπιδήμιος. Hoc Iovis cognomen, prius non recte intellectum, nunc clariſſimo in lumine collocatum, vide apud Cl. Michael. Vargas Macciucca tom. 1. hiſt. Neapol. pag. 238. & ſeqq.

Φανερόμισος, ου, (ὁ), *qui palam odit*.

Φάνης, ητος, [ὁ], *Sol*, & *Phanes* nomen viri. φάνης apud Orpheum in Argon. idem quod ἔρως, quia primus, ut idem Poeta interpretatur, ex Chao apparuit.

Φάος, εος, [τὸ], *lux*, *lumen*. Odyſſ. ξ. ὁρᾷ φάος ἠελίοιο, *lucem ſolis videt*. Nonnus priorem facit indifferentem: longam: ut λιπόσκια φάεα νίπτων: *clara lumina abluens*: alibi corripit. Producitur etiam apud Naumach. v. 7.

Θεσπεσίοις ἐπέεσσι νοήματα φάεα τίκτει.
Divinis verbis lumine plenas meditationes parit. Φάος, *oculus*, ὀφθαλμός. Odyſſ. ubi Telemachi ſubulcus:

Κύσσε δέ μιν κεφαλήν τε καὶ ἄμφω φάεα καλά,

Χεῖ-

Χεῖρας δ' ἀμφοτέρας . .

Oſculatus eſt & caput, caraque lumina,

Ambaſque manus . .

Φάραξ, γος, [ἡ], & ὁ, *barathrum*, *locus præruptus*, *hiatus*. Apoll. lib. 2. Argon. *terræ fauces* vocat Cic.

Φαρικὸν, ȣ, (τὸ), *genus veneni*. Dioſc. lib. 15. cap. 15. & Nic. in Alexipharm.

Φαρικȣ ἡ γναθμοῖσιν . .

Φαρμακίτης, [γῆ], *pharmacites terra*, quæ & ἀμπελῖτις, Dioſc. lib. 5. cap. 173.

Φᾶρος, εος, (τὸ), *palla*, *pallium*, *veſtis exterior*: ſicut χιτὼν, *interior*. Odyſſ. ε.

. . Ἀργύφεον φᾶρος μέγα ἕννυτο νύμφη.

. . *Argenteam pallam magnam induit Nympha*. Et Iliad. ω. v. 231. Sed corripitur apud Heſiod. ἐν ἔργοις:

Λευκοῖσιν φαρέεσσι καλυψαμένω . .

Albis veſtibus induti . . Licet alii hic legant φάρεσσι.

Φάρος, ȣ, [ἡ], *Pharus*, Inſula ante Ægyptum apud Plin. & Odyſſ. δ.

Αἰγύπτȣ προπάροιθε· Φάρον δέ ἑ κικλήσκȣσι.

Ægyptum ante Pharum ipſam vocant. Et turris maxima prope Alexandriam, navigantibus lumen præbens noſturno tempore; unde etiam aliæ turres in hoc factæ φάροι vocantur.

Φαρίας, ȣ, (ὁ), *Pharias*, ſerpens eſt, ſulcum, dum ſerpit, cauda in terra faciens, & ſuper ea fere ambulans. Lucan. lib. 9.

Et contentus iter cauda ſulcare Pharias.

Φάρσαλος, ȣ, (ὁ), *Pharſalos*, ſeu *Pharſalum*, Theſſaliæ oppidum in ripa Enipei fluminis ſitum, de quo Lucan. lib. 8.

Æmathis æquorei regnum Pharſalos Achillis. Et Epigr. lib. 3.

Φαρσαλία, ας, (ἡ), *Pharſalia*.

Φαρύγγετρον, ȣ, (τὸ), *fauces*.

Φαρυγγηδὸν, *cum ingluvie*, *cum voracitate*.

Φάρυγξ, &

Φάρυξ, ὁ, & ἡ, γος, *frumen*, ideſt, *quidquid eſt ſupra gulam interius*. Servius λάρυγγα, & βρόγχον interpretatur *frumen*, & inde *fruges* deducit. Donatus autem in explicatione Eunuchi, *Frumen*, inquit, *ſumma gulæ pars*, *a qua Frui*, *delectatio cibi*, *& potus*. Proprie eſt

ſum-

ſumma gulæ pars interior, per quam lingua cibum in ventrem demittit, *fauces* dixit Plin. Homerus de Cyclope Odyſſ. ι. v. 373.

. . φάρυγος δ' ἐξέσσυτο οἶνος.

. . *e faucibus autem erumpebat vinum*. Et Odyſſ. τ.

Φαρυγγίζειν, quod λαρυγγίζειν dixit Demoſthenes, h. e. *gula deducta loquor*.

Φασιανὸς, [ȣ], *Phaſianus*, avis nota, a Phaſi fluvio ad nos traducta ab Argonautis. Martial. lib. 13. epigr. 72. cujus titulus eſt: *Phaſianus*. Ariſtoph. in Avib.

Φᾶσις, ιδος, (ἡ), *Phaſis*, urbs Colchidis in Aſia.

Φᾶσις, ιδος, *Phaſis*, Colchorum prægrandis fluvius. Dionyſ. Perieg. v. 691.

Οὔρεσιν ἠλιβάτοισιν ἀέξεται· ἔνθά τε Φᾶσις.

Montibus altiſſimis excreſcit: ubi Phaſis. Et Lucan. lib. 3.

Colchorum qua rura ſecat ditiſſima Phaſis.

Φατίζω, *dico*. Sophocl. in Ajace:

Οὐδὲν ἀναύδητον φατίξαιμ' ἄν.

Nihil non dicendum dixerim. Et Callim. lib. 39.

Φατὸς, ȣ, [ὁ], *dicendus*: cui opponitur ἄφατος. Heſiod. ε. v. 3.

. . εἰσιν ὁμῶς ἄφατοί τε φατοί τε.

Φεγγίτης, ȣ, (ὁ), lapis de quo Plin. lib. 36. cap. 22.

Φερεκίδης, ȣ, [ὁ], *Pherecides*, Syrius, præceptor Pythagoræ.

Φερενίκη, ης, [ἡ], *Pherenice*, nomen mulier. de qua Ælian. lib. 10. de Varia hiſt. *Duxit ad Olympicum certamen filium ſuum Pherenice femina, prohibentibus eam ſpectare, qui præſidebant, licere id ſibi perſuaſit, quæ patrem, & fratres tres haberet Olympionicas. Spectavit, & victorem filium reduxit*.

Φερενίκης, ȣ (ὁ), *victoriam referens, victoria potitus*.

Φθάνω, *anteverto*. Iliad. ι. v. 502.

Φθίνω, *conſumo, corrumpo*. Odyſſ. ε. v. 161.

Κάμμορε, μή μοι ἔτ' ἐνθάδ' ὀδύρεο, μηδέ τοι αἰὼν φθινέτω . .

Infelix, ne amplius mihi hic lugeas, neque tibi ætas Conſumatur . .

Φθίνω, *deſino*. Aratus v. 414.

Φθίνοντος θέρεος τότε δ' εἴαρος ἱσταμένοιο.

Deſinentis æſtus, veriſque inſtantis.

Φθινὰς, ἄδος, (ἡ), *tabidus*, *lethalis*, ut φθινὰς νόσος, *tabidus morbus*.

Φθίνασμα, τος, (τὸ), *tabes*, *phthiſis*. Æſchyl. ἡλίου φθινάσμασι, *Solis deſcenſum ſive occaſum* dixit, h. e. τὴν δύσιν.

Φθινοπωρινὸς, ȣ, (ὁ), *autumnalis*.

Φθινόπωρον, ȣ, [τὸ], *autumnus*: ſic dicitur, quod eo tempore poma fructuſque omnes, & folia quaſi mortis quadam imagine decidant. Opp.

Φθινύθισκω, καὶ

Φθινύθω, *corrumpo*, *conſumo*. Odyſſ. ξ. οἶνον δὲ φθινύθουσι, *vinum abſumunt*. Et Iliad. π. v. 146.

Φθινώδης, εος, [ὁ καὶ ἡ], *tabidus*.

Φθίνων, οντος, (ὁ), ut φθίνων μὴν, *menſis inclinatus*, & *deficiens*: dicebatur a viceſima die uſque ad triceſimam. Odyſſ. ξ.

Τȣ̃ μὲν φθίνοντος μηνὸς . .

Deficientis quidem menſis . . .

Φθισήνωρ, ορος, [ὁ], *hominibus peſtifer & exitioſus*. Iliad. β. v. 340. & Opp. Hal. β. v. 667.

. . καὶ θȣ̃ρος Ἄρης φθισήνορος ἄτης.

. . *& crudelis Mars homines perimentis noxæ*.

Φθισίμβροτος, ȣ, (ὁ), *homicida*, *mortalibus pernicioſus*. Iliad. ν. v. 339.

Ἐφρίξεν δὲ μάχη φθισίμβροτος . .

Horruit itaque pugna mortalibus pernicioſa . .

Φθιτὸς, ȣ̃, (ὁ), *mortalis*, *corruptioni obnoxius*, corripitur in Epigr.

Φθίω, *conſumo*, *corrumpo*, *perdo*. Iliad. ζ. v. 407.

Δαιμόνιε, φθίσει σε τὸ σὸν μένος . .

Animoſe, *perdet te tua virtus* . . Et lib. σ. v. 329.

Οἴον ἐμὲ φθίσεσθαι ἀπ' Ἄργεος ἱπποβότοιο.

Solum me moriturum eſſe longe ab Argo apta equis, Corripitur vero Iliad. υ. v. 173.

. . ἢ αὐτὸς φθίεται πρώτῳ ἐν ὁμίλῳ.

. . *vel ipſe perit prima in turba*.

Φιαρὸς, ȣ̃, (ὁ), *crudus*, *acerbus*. Item *purus*, *lucidus*, *nitidus*, *pinguis*. Nicand. φιαρȣ̃ς ὄρνιθος, *pinguis gallinæ*. Hinc verbum,

Φιαρύνω, idem quod λαμπρύνω, *illuſtro*.

Φιλάγλαος, ȣ, [ὁ], *amans ſplendoris*. Pind.

Φιλάδελφος, ȣ, [ὁ], *fratris ſtudioſus*, Sophocl.

Φιλάεθλος, ου, (ὁ), *amans certaminum*, in Epigr.
Φιλαίματος, ου, [ὁ], *ſanguinarius*, epitheton Martis, ut φιλαίματος Ἄρης, in Epigr. φιλαίματος βδέλλα, *hirudo ſanguinis avida*, Nic. in Theriac.
Φίλαιπος, ου, (ὁ), *contentioſus*, Æſch. in Suppl.
Φιλακόλουθος, ου, [ὁ], *qui libenter ſequitur*. Ariſtoph. in Ranis.
Φιλάκρητος, ου, (ὁ), *meri cupidus*, in Epigr.
Φίλανδρος, ου, (ὁ καὶ ἡ), *amans virum*, Æſch.
Φιλαοιδός, οῦ, (ὁ), *cantus ſtudioſus*, in Epigr.
Φιλάργυρος, ου, [ὁ], *avarus*, Sophocl.
Φιλάρχαιος, ου, [ὁ], *antiquarius*, Ariſtoph.
Φίλαυλος, ου, (ὁ), *qui tibiis delectatur*, Ariſtoph.
Φιλεχθής, οῦ, (ὁ), *inimicitiæ amans*. Theocr. Idyll. α. v. 137.
Φιλέλαιος, ου, (ὁ καὶ ἡ), *olearum ſtudioſus*, Nonn. & lib. 3. Epigr.
Φιλέλλην, ηνος, [ὁ], *amicus Græcorum*, *ſtudioſus Græcorum*.
Φιλέμπορος, ου, (ὁ), *negotiationis cupidus*, Nonn.
Φιλήνεμος, ου, (ὁ), *venti ſtudioſus*, in Epigr.
Φιλέρημος, ου, (ὁ), *amicus ſolitudinis*, in Epigr.
Φιλήρετμος, ου, (ὁ), *rei nauticæ amator*. Odyſſ. α. v. 181.
Φιλέριθος, ου, (ὁ), *ſtudioſus lanificii*, in Epigr. & Theocr. Idyl. κη. v. 1.

Γλαύκας ὦ φιλέριθ' ἀλακάτα δῶρα Ἀθάνας.
Glaucæ, o colus, amica lanificii, donum Minervæ.

Φιλεύιος, ου, (ὁ), Bacchi epitheton, h. e. *ſtudioſus ovationis, & lætitiæ*, in Epigr.
Φιλέω, *amo*. Iliad. ε. v. 61.

. . ἔξοχα γάρ μιν ἐφίλατο Παλλὰς Ἀθήνη.
. . *egregie enim ipſum diligebat Pallas Minerva.*

Et Iliad. υ. v. 304.

. . ὃν Κρονίδης περὶ πάντων φίλατο παίδων.
. . *quem Saturnius præ omnibus diligebat liberis.*

Sed hoc videtur factum ob liquidam, quod Græcis perfamiliare eſt, ſicut paſſim videmus in καλός. φιλέω etiam *ſuaviari*, *oſculari*: Unde φίλημα, *oſculum*. Mulieres Romanæ ſalutando cognatos mane exoſculabantur. Plin. lib. 14. cap. 13. ubi: *Cato, ideo propinquos feminis oſculum dare, inquit, ut ſcirent, an temetum olerent*. φιλέω tandem, *conſueſco*, *ſoleo*, ut Latinis *amo*. Tacitus: *ut ferme amat poſterior adulatio*: ubi

ubi *amat*, pro *ſolet*, dixit. Apud Salluſt. *vulgus amat fieri*. Thucydid. lib. 2. ὅσπερ φιλεῖ ὅμιλος &c. & Horat. lib. 3. Od.

Aurum per medios ire ſatellites,
Et perrumpere amat ſaxa . .

Φιλοθρηνής, έος, [ὁ ϗ ἡ], *luctus amans*. Moſch. Idyll. δ. v. 66.

Φιλοθύτης, ου, (ὁ), *ſacrificiis intentus, divini cultus amans, ſacrorum ſtudioſus*. Item φιλοθύται, *ſuperſtitioſi*. Ariſtoph. in Veſp.

Φίλοινος, ου. [ὁ], idem quod φιλάκρητος.

Φιλοκερδής, έος, (ὁ ϗ ἡ), *quæſtus cupidus*, Ariſtoph. in Pluto.

Φιλοκέρτομος, ου, (ὁ), *conviciorum amans, mordax*. Odyſſ. χ. v. 787.

Φιλοκίνδυνος, ου, (ὁ), *periculorum cupidus, alacriter ſubiens pericula*.

Φιλοκνήμιδες, (οἱ) *tibialium, ſive ocrearum amantes*.

Φιλόμβρειος, ου, [ὁ], *pluviæ cupidus*: φιλόμβρειος τέττιξ in Epigr. lib. 6. Dicitur & φίλομβρος.

Φιλομειδής, έος, (ὁ ϗ ἡ), & metri cauſſa, φιλομμειδής, *riſus amans*, epith. Veneris Iliad. γ. v. 424.

Φιλόμισος, ου, [ὁ], *odiorum amans, qui libenter odit*, Suid.

Φιλομίσως, *odioſe*.

Φιλομυθεῖν, *libenter fabulari, fabularum ſtudioſum eſſe*.

Φιλόμυθος, ου, [ὁ], *qui fabulis gaudet*.

Φιλόμουσος, ου, (ὁ), *muſarum ſtudioſus*, Ariſtoph. νεφ.

Φιλονάματος, ου, [ὁ], *amans fontes*. Orph. hym. in Sol.

Δίκτα δικαιοσύνης, φιλονάματε, δεσπότα Κόσμου.
Demonſtrator juſtitiæ, amans fontes, domine Mundi.

Φιλόπολις, εως, (ὁ ϗ ἡ,) *amans civitatis, civitatis ſtudioſus*. Æſchyl.

Φιλοπολίτης, ου, (ὁ), *ſtudioſus civium, ſaluti civium conſulens*.

Φιλόπυρος, ου, (ὁ ϗ ἡ), *ſtudioſus tritici*, in Epigr. lib. 6.

Φιλορνιθία, ας, [ἡ], *amor, & deſiderium avium*, Ariſtoph.

Φίλορνις, ιθος, (ὁ), *amans aves*. Æſchyl.

Φιλόρνιθος, ου, [ὁ], *idem*. Opp. Κυνηγ. α. v. 78.

Ηδὲ φιλορνίθων δρυάδων χορὸς . .
Et aves amantium Dryadum cœtus . .

Φίλος, ου, [ὁ], *amicus*, *carus*. Iliad. ω. v. 775. producitur vero Iliad. δ. v. 155. Φίλε κασίγνητε, Ionice nempe, unde etiam φιλομαι, φιλητὴς, φιλόσοφος, &c. deducuntur; cum φιλέω, φιλοῦμαι, & φίλημι ſint a radice φίλος.

Φιλόσιτος, ου, [ὁ], *cibi appetens*.

Φιλοτιμέομαι, *ſtudioſe ago*, *contendo*, *conor*, Ariſtoph. in Ranis.

Φιλοτιμία, ας, [ἡ], *gloriæ cupiditas*. Eurip. in Phœniſſ.

Φιλότιμος, ου, [ὁ], *gloriæ cupidus*, *ambitioſus*, Æſch.

Φιλοτιμοῦμαι, *ambitioſe quidpiam conor*, *ſtudioſe ago*.

Φιλοτιμῶ, *honori ſtudeo*.

Φιλότιμος, ου, (ὁ), *ambitioſus*, *contentioſus*, *gloriæ cupidus*. Æſch.

Φιλοτίμως, *ambitioſe*.

Φιλοχρημοσύνη, ης, (ἡ), *avaritia*. Phocyl. v. 38.

Ἡ φιλοχρημοσύνη μήτηρ κακότητος ἁπάσης.

Φιλόχρηστος, ου, [ὁ], *ſtudioſus bonorum*, in Epigr.

Φιλόχρυσος, ου, [ὁ], *auri cupidus*, *avarus*.

Φιλοψυχῶ, *vitæ turpiter & ignave parco*, *& vitæ retinendæ nimium cupidus ſum*. Eurip.

Φιλόψυχος, ου, (ὁ), *cupidus vitæ*, *vitæ avidus*, Euripides. Cap. II. lib. Sapientiæ φιλόψυχος etiam Deus dicitur, hoc eſt, *amans animas*.

Φιλύδωρ, ορος, [ὁ], *aquæ amans*, *aquaticus*, *gaudens riguis*.

Φιλύρα, ας, (ἡ), *tilia*, *arbor commendabilis cortice*. Apoll. β. v. 1243.

Φιμὸς, ὁ, & φιμὸν, οῦ, [τὸ], *camus*, ideſt, κημὸς, vinculi genus, quo ferarum, canumque ora obligantur, ne mordeant, παράσημον Heſychio. Fiſcellis etiam capiſtrantur jumenta, ne ſegetes depaſcantur, quod eſt φιμοῦσθαι. Φιμὸν præterea proprie reſpondet *Emmuſeler* Gallorum, & φιμὸς, *muſeliere*. Quin & ornamentum illud, quo ora obducunt, quod pariter Galli *cacho-nez*, vel *touret de nez* vocant, φιμὸς proprie appellaretur. Epigr. lib. 1.

... κὴ λάσιφ φιμὰ περὶ στόματος.

Φιμὸς, ſignificat etiam *camum*, quo urinatores ſibi os obligant, ne aquam ſorbere cogantur.

Φιμὸς, οῦ, (ὁ), *fritillus*, quem alii vocant, *turrim*, *turriculam*, *pyrgum*, & *orcam*, nimirum vaſculum, quo conjecti tali agitatique in alveolum mittuntur. Æſchines adverſ. Timarch.

Φῑμόω, *camo obligo*, *fiſcella capiſtro*, *os obduco*. Ariſtoph. νεφ.

Φῑμώδης, εος, (ὁ ϰ̀ ἡ), *conſtringens*. Nic. in Theriac. v. 892.

. . σὺν δ' αἰθαὶ βάλοις φιμώδεα μύρτα.

. . *unaque conjeceris ſtringentis*, *& calentis myrti ſuccum*.

Φθῖη, ης, (ἡ), *Phthia*, oppidum eſt Theſſaliæ, Achillis patria. Coluthus v. 216.

Φθίη βωτιάνειρα ϰ̀ εὐρυαγυῖα Μυκήνη.

Phthia virorum educatrix, *& Mycene latas vias habens.*

Φλῠᾰρέω, *nugor*, *garrio*, *blatero*. Ariſtoph.

Φλῠᾰρογρᾰφοῦντες, [οἱ], *nugarum ſcriptores*, Interpres Nicand.

Φλῠᾰρος, ȣ, [ὁ], *nugator*, *inepte loquax*, *garrulus*. Ariſtoph. νεφ.

Φλῠᾰρώδης, εος, (ὁ ϰ̀ ἡ), *nugax*.

Φοῖνιξ, ῖκος, *Phoenix*, *Achillis pædagogus*. Iliad. ι.

Φοίνικι ϛορέσαι πυκινὸν λέχος ὅττι τάχιϛα.

Phœnici ſternere denſum lectum quam celerrime.

Φοίνῑκες, [οἱ], *Phœnices*, pop. Phœniciæ, qui a poetis etiam *Agenoridæ*, & *Pygmalionæi* dicuntur. Nomen accepere a Phœnice filio Neptuni, & Libyes. Dionyſ. Perieg. v. 905.

Οἱ δ' ἁλὸς ἐγγὺς ἐόντες, ἐπωνυμίην Φοίνικες.

Alii autem prope mare ſunt cognomine Phœnices.

Φοινῖκη, ης, (ἡ), *Phœnice*, & *Phœnicia*, regio Syriæ maritima. Item Inſula parva maris Ægæi, Sigeo promont. objecta. Plin. lib. 3. cap. 5. Et *morbus* in ea regione aliis Orientalibus frequens. Quidam pro Elephantiaſi, quam nos leptam dicimus, accipiunt.

Φοινῖκεος, ȣ, (ὁ), *Phœniceus*, *puniceus*, *ruber*, Apoll. 2. Argon.

Φοινῑκίζειν, *Phoenices æmulari*, Lucian.

Φοινῖκη, ης, (ἡ), *palma*. Theophr. lib. 2.

Φοινῑκίτης οἶνος, *palmeum vinum*, h. e. *e palmulis confectum*. Dioſc. lib. 5.

Φοινῑκόεις, εντος, [ὁ], *purpureus*. Odyſſ. φ. v. 118.

Η, ϰ̀ ἀπ' ὤμοιϊν χλαῖναν θέτο φοινικόεσσαν.

Dixit, *& ab humeris lænam poſuit purpuream*.

Φοινῑκόλοφος, ȣ, (ὁ), *habens criſtam rubram*. Theocr. Idyll. κβ. v. 72.

Φοι-

Φοινῑκοπάρῃος, ου, (ὁ), *rubro colore pictus*. Hinc apud Hom. Odyſſ. λ. φοινικοπάρῃοι, naves dicuntur; ut μιλτοπάρῃοι, *puniceo colore picta*, *&* *miniatæ*, Iliad. β.

Τῷ δ' ἅμα νῆες ἕποντο δυώδεκα μιλτοπάρῃοι.

Illum una ſequebantur duodecim naves rubris proris.

Φοινῑκόπτερος, ου, (ὁ), *Phœnicopterus*, avis ſpecies rubentes pennas habentis. Plin. lib. 10. cap. 48. Phœnicopteri linguam præcipui ſaporis eſſe Apicius docuit, nepotum omnium altiſſimus gurges. Vide Martial. epigram. 71. lib. 13.

Φοινῑκόρυγχος, ου, (ὁ), *qui eſt roſtro rutilo.*

Φοινῑκών, ῶνος, (ὁ), *palmetum*.

Φοίνιξ, ῑκος, [ὁ], *Phœnix*, cujus meminit Oppian. in Ixeut. & Eraſm. in proverb. *Phœnice rarior*, aut *vivacior*. Sic dici auctor eſt Plin. lib. 13. cap. 4. a palmæ (quæ Græce φοίνιξ) genere quodam, quod moritur iterumque renaſcitur.

Φοῖνιξ, ῑκος, (ὁ), *purpureus*. Apoll. Arg. β. v. 452.

Τετράφαλος φοίνικι λόφῳ ἐπελάμπετο πήληξ.

Quatuor criſtis purpureo cono radiabat galea.

Φοίνῐος, ου, (ὁ), *ruber*; *funeſtus*, *cruentus*. Unde φοίνιος ἀνὴρ lib. 1. Epigr. *vir homicida*: & apud Eurip. χεὶρ φοίνιος, *manus ſanguinolenta*. Ubi tamen & φοινία legitur.

Φοιτᾰλέος, ου, (ὁ), *impetuoſus*, *inſanus*. Apoll. lib. 4. Arg.

Φοιτᾰλιώτης, ου, (ὁ), ut φοιταλιώτης Βάκχος, in Epigr. *vagus Bacchus*.

Φολῡνω, idem quod μολύνω, *inquino*, item *impleo*, Heſych.

Φορίνη, ης, (ἡ), *pellis porci*. *Pellis* etiam *humana*, Suid. Præterea *olfactorium*, ideſt ex ramulis herbarum, floribuſque faſciculus. Unde apud Athen. lib. 13. illud meretricis dictum, quæ Γράσωνι cuidam (quaſi dicas *hircoſo*) olfactorium vorandum obtulit, velut hirco ramum: λαβὲ, εἶπε, καὶ κατάτραγε· *cape*, inquit, *ac devora*.

Φόρκυν, ῡνος, (ὁ), *portus*, & nomen propr. viri. Iliad. ρ. v. 302.

Φορῡνω, *pinſo*, *ſubigo*, *miſceo*, *turbo*. Odyſſ. χ. v. 21.

Σῖτός τε, κρέα τ' ὀπτὰ φορύνετο . .

Panis, *caroque aſſata fœdata eſt* . . .

Φορυτὸς, ου, [ὁ], *funis ex congeſtis ſtramentis, vitilibus, atque ex ejus generis confuſa materia ad plexus*, ideſt πλέγματα. Tali miſcellanea materia tortiles reſtes parantes figuli, & ſua vaſa comportare volentes colligant, ne figlina rumpantur: ſic & vitriarii. Ariſtoph. in Acharn. & Callim.

Φραγμίτης, ου, [ὁ], *ad ſæpiendum idoneus*: φραγμίτης κάλαμος, *arundo*, ſeu *calamus phragmites*, ideſt *vallatorius*, ut Ruellius: vel ut Marcellus, *vallis, ſæpibuſque utilis*, quaſi dicas *vallaris*.

Φράτηρ, ηρος, & φράτωρ, ορος, [ὁ], *Curialis* proprie: *contubernalis, tribulis*. Ariſtoph. in Equit.

Φρατρία, ας, [ἡ], & φρήτρη, *Curia*: populus enim Athenienſis diviſus erat in XII. tribus, ſingulæque tribus in tres φρατρίας. Curias Græce interpretatur φρατρίας Dionyſ. Halicarnaſſ. hiſt. lib. 6. & Plutarch. in Romulo. Iliad. β. v. 163.

Φρενῖτις, ιδος, (ἡ), *mentis delirium*.

Φρίκη, ης, [ἡ], *horror frigoris, febrilis horror, algor*. Item motus maris incipiens. Sophocl.

Φρικαλέος, ου, (ὁ), *terribilis*. Nonn. θ. v. 42.

φρικαλέαι δ' ἀλάλαζον . . .
Horribiles ſtrepebant . . .

Φρικώδης, εος, [ὁ καὶ ἡ], *horridus*.

Φριμαγμὸς, ου, (ὁ), *fremitus, ſonitus, ſive flatus, qui emittitur per nares equorum*. Eſt & *hinnitus*, Lycophr.

Φριμάσσω, *fremo*: de equorum fremitu dicitur, ſive flatu, qui naribus emittitur. φριμάττεσθαι de hircis, & capris. Theocr. Idyll. ε. v. 146.

Πέμψω καὶ τὸν Πᾶνα. φριμάσσεο πᾶσα τραγίσκων
Νῦν ἀγέλα . .
Mittam per Pana. Fremat totus hircorum nunc grex.

Φρὶξ, ικὸς, (ἡ), *maris*, vel *fluctuum fremitus*. Iliad. η. & Odyſſ. δ. v. 401.

Πνοιῇ ὕπο ζεφύροιο, μελαίνῃ φρικὶ καλυφθεὶς.
Flatu ſub zephyri, nigra procella obiectus.

Φρύγανον, ου, (τὸ), *virgultum*. Vocatur autem φρύγανον ἀπὸ τοῦ φρύγειν, h. e. *torrendo*. Nam hac voce omnia ſarmentoſa ligna arida, & ad cremandum facilia continentur. Ariſtoph. in Avibus. De hac voce vide, quæ erudite notavit Cl. Mazoch. tom. 1. Spicileg. Bibl. pag. 123. num. 1.

Φρῦγέω, *areo*, *areſco*.

Φρύγιον, ου, [τὸ], *cremium*, h. e. *lignum aridum*: item *cantilena incitans ad arma*, Anacr.

Φρῦγομαι, *torreſio*, in Epigr. Deducuntur enim ab aor. 2. ἔφρυγον.

Φρύγω, *torreo*, *ſicco*, *frigo*. Theocrit. Idyll. θ. v. 12.

Τῶδε θέρευς φρύγοντος ἐγὼ τόσσον μελεδαίνω.

Æſtatem autem torrentem ego tantum curo.

Φρὺν, ὑνὸς, καὶ φρῦνεος, καὶ φρύνη, &

Φρῦνος, ου, (ὁ), *rubeta*, rana venenoſa, in ſicco ſemper rubens, a rubis, in quibus plerumque victitat. Nic. in Alexiph. v. 567.

Ηνγε μὲν ἐκ φρύνοιο θερειομένου ποτὸν ἴσχοις.
Pocula ſi quiſquam æſtivis medicata rubetis
Ebibit . .

Φρυνοειδὴς, έος, (ὁ καὶ ἡ), *faciem rubetæ repreſentans*.

Φρυνολόχος, ου, (ὁ), ut φρυνολόχος ἱέραξ, *accipiter rubetas inſidioſe captans*.

Φυκιόεις, εντος, (ὁ), *algoſus*. Theocr. Idyll. ια. v. 14.

Αὐτῶ ἐπ' αἰόνος κατετάκετο φυκιοέσσας.
In ipſo litore tabeſcebat algoſo.

Φυκιοφάγος, ου, [ὁ], *cui alga in cibo eſt*.

Φυκοφάγος, ου, (ὁ), *idem*.

Φυκὶς, ίδος, (ἡ), *fuca*, vel *phuca piſcis*. Opp. Hal. v. 126.

Καὶ κίγκλαι ῥαδιναὶ, καὶ φυκίδες . .
Et turdi delicati, & *phucæ* . .

Φυκίδιον, ου, [τὸ], *piſciculus quidam*. Gaza in Ariſtot. vertit: *parvam phucam*.

Φυκιώδης, εος, (ὁ καὶ ἡ), *algoſus*.

Φῦκος, εος, [τὸ], *alga*, marina herba, quæ maris æſtu in litus effunditur: eſt autem mari alga, ut etiam dixit Servius, quod ulva paludi. Iliad. ι. v. 7.

. . ἄμυδις δέ τε κῦμα κελαινὸν
Κορθύεται, πολλὸν δὲ παρὲξ ἅλα φῦκος ἔχευαν.
. . *ſimul itaque*, & *unda nigra*
In acervum attollitur, multamque extra mare algam fundunt.

Φῦκος, radicula, qua ſe fucant mulieres; unde *fucus* Latine. Hoc autem nihil aliud eſt, quam genus algæ, frutexque potius quam herba, qua utuntur infectores; & mulieres exalbidæ genarum colorem roſeum purpureumque ementiuntur. Hinc Nicander φοινικοῦν φῦκος appellavit. Φῦκος præterea *muſcus*. Oppian. Hal. v. 124.

φύκεσι μυδαλέαι . .
Muſco humidæ . .
Φυκόω, *fuco*, *fuco oblino*.
Φυκώδης, εος, [ὁ καὶ ἡ], *algoſus*.
Φυλαδὸν, *per tribus*, *tributim*. Iliad. β. v. 668.
Φυλακίδης, ου, (ὁ), nomen propr. viri. Iliad. β. v. 214.
Φυλείδης, εος, [ὁ], nomen propr. Iliad. β. v. 135.
Φυλεύς, έος, (ὁ), *Phyleus*, nomen propr. Iliad. κ. v. 175.
Αλλ' ἴθι νῦν, Αἴαντα ταχὺν, καὶ Φυλέος υἱὸν
Ανστησον . .
Verum i nunc, *Ajacem velocem*, *& Phylei filium excita*. . .
Φυλοβασιλεῖς, *reges tribuum*, *qui ſacris præſunt*.
Φυλοκρινέω, *judicis officio fungor in tribu*.
Φῦλον, ου, (τὸ), *genus*, *gens*, *natio*, *tribus*. Iliad. β. v. 362.
Φύλοπις, ιδος, (ἡ), *pugna*, *contentio*, *certamen*. Heſiod.
Ιέμενοι πολέμοιο τε, φυλόπιδός τε . .
Cupidi & belli, *& pugnæ* . . Et Iliad. δ. v. 15.
Η ῥ' αὖτις πόλεμόν τε κακὸν, καὶ φύλοπιν αἰνὴν
Ορσομεν . .
An rurſus bellumque pernicioſum, *& certamen grave*
Excitemus . .
Φυλέτης, ου, [ὁ], *tribulis*, *contribulis*. Ariſtoph. in Avib.
Φυλεύω, *in tribus divido*.
Φυλὴ, ῆς, [ἡ], *tribus*, *cognatio*, *familia*, *cohors*. Ariſtoph. Cave, ne φυλὴν cum ὠβῇ confundas. Nam ὠβὴ erat ſubdiviſio tribûs. Quod facile patebit, ſi Lycurgi factum cum Romuli inſtitutis comparetur. Lycurgus enim vulgus univerſum tres primum in tribûs diſtribuerat; deinde tribus ſingulas in *Obas* h. e. Curias denas, ex quibus exſtitit ille Obarum triginta numerus a Plutarco commemoratus. Cetera videſis apud Cl. Mazoch. Comment. in Tabb. Heracleenſ. pag. 148. num. 12. §. 1. 2. & 3.
Φῦμα, τος, [τὸ], *tuber* (nam tuber hoc ſignificatu vocat Seneca, quod Valer. Maximus, & Plin. *vomicam*) *tuberculum*, & *oriens tuberculum* dixit Celſus.
Φυματώδης, εος, (ὁ καὶ ἡ), *phymatis abundans*.
Φυνεὺς, έος, (ὁ), *Phyneus*, nomen propr. viri.
Φύξιμον, ου, (τὸ), *aſylum*. Odyſſ. ε. v. 359.
Φύξιος, ου, (ὁ), *fugæ favens*. Inde φύξιος Iupiter, qui mala fugat, amoliturque: vel fugæ præſes, qui exules con-

confugientes ad ipſum defendit. Apoll. Arg. β. v. 1151.

Φύομαι, *naſcor*, *gignor*, *exſiſto*, *pullulo*, in Epigr. & Iliad. α. v. 235. corrip. Opp. Κυνηγ. β. v. 569.

Φύρω, *rigo*, *miſceo*, *confundo*. Iliad. ω. v. 162.

Δάκρυσιν εἵματ' ἔφυρον . .

Lacrymis veſtes perfundebant . . Et Heſiod. ἐν ἔργ. v. 61.

Γαῖαν ὕδει φύρειν . .

Terram aquæ miſcere . .

Φυράομαι, *fermento*, *ſubigo*, *pinſo*, *macero*. Ariſtoph. νεφ.

Φύραμα, τος, (τὸ), proprie *farina humore maceratæ*, & *temperatæ ad panificium*, *materia pinſita* & *ſubacta*, Suid. Videſis, quæ in hanc vocem commentatus eſt Cl. Mazoch. tom. 2. Spicileg. Bibl. pag. 24.

Φυράτης, ε, [ὁ], *decoctor*, *interverſor*, ut & φύραμα, *interverſio*, exponitur. Cic. lib. X. epiſt. ad Attic. Philotimum φυράτην vocat, h. e., *rationum conturbatorem*.

Φυράω, idem quod φυράομαι.

Φῦσα, ης, (ἡ), *follis*. Iliad. σ. v. 409.

Ὄφρ' ἂν ἐγὼ φύσας ἀποθείομαι . .

Dum ego folles reponam . . & v. 412.

Φύσας μὲν ῥ' ἀπάνευθε τίθει πυρὸς . .

Folles quidem ſepoſuit ab igne . .

Φῦσα, ης, (ἡ), *flatus*. Item *veſica*. Ariſtoph. νεφ.

Φυσαλὶς, ίδος, [ἡ], *bulla aquarum*, quæ & πομφόλυξ dicitur. Ariſtoph.

Φυσαλὶς, ίδος, (ἡ), *phyſalis*, *veſicaria*, frutex, teſte Dioſc. cap. 72. ita dicta quod veſicas, & folliculos orbiculatos habet veſicis non diſſimiles.

Φύσαλος, ε, (ὁ), illud venenatum ranarum genus, quod ſe inflat ac turgeſcit ita, ut ſæpe crepet veneni crapula diſtentum. Latini *bufonem* appellant.

Φυσάω, *inflo*, *ſpiro*, *flatu diſtendo*, *tumefacio*. Iliad. ψ. v. 218.

Φυσῶντες λιγέως . .

Flantes vehementer . .

Φύσημα, τος, (τὸ), *flatus*. Item arrogantia, quod & *flatus* dicitur, ut apud Virgil. & Hom. Iliad. lib. σ. Cic. *verborum inanitatem* appellat. Eurip.

Φύσησις, εως, (ἡ), *flatus*, *flandi actio*.

Φυσητὴρ, ῆρος, piſcis quidam cetaceus apud Ælianum. Item *flabellum*. Ariſtoph.

Φυσητήριον, ε, (τὸ), *tibia*, αὐλός.

Φυσητικὸς, ȣ, (ὁ), *inflandi vim habens*.

Φυσίφρων, ὄνος, [ὁ], *inflatus mente*, *arrogans*, Heſych.

Φυσιάω, *flo*, *ſufflo*. Iliad. δ. ἵπποι φυσιόωντες, quod Virgilius vertit: *ſpirantes naribus ignem*.

Φύσιγξ, γος, (ἡ), in alliis dicitur, circa caput in quo ſemen, velut *turgida veſicula*. Ariſtoph. in Acharn.

Φύσιγγες, *puſtulæ*, *veſiculæ*, tumoreſque in manibus, & pedibus. Pollux lib. 4.

Φυσιγνάθος, ȣ, (ὁ), *buccas*, & *maxillas inflans*, nomen proprium Ranæ. Βατραχ. v. 145.

Μεμφομένων δ᾽ αὐτῶν, φυσίγναθος εἶπεν ἀναςάς.

Accuſantibus autem ipſis, Phyſignatus dixit cum ſurrexiſſet.

Φυσίζοος, &

Φυσίζωος, ȣ, (ὁ), *ad victum generans neceſſaria*, *victum producens*, *almus*. Iliad. γ. v. 243.

Ὣς φάτο, τὺς δ᾽ ἤδη κάτεχεν φυσίζοος αἶα.

Sic dixit, hos autem jam continebat alma tellus. Eſt etiam nomen proprium loci in Lacedæmone, ubi Caſtores terra abſorpti, rurſus emerſiſſe, vel prognati eſſe traduntur.

Φυσιόω, *inflo*, *anhelo*, *ſufflo*. Iliad. δ. v. 227.

Καὶ τὺς μὲν θεράπων ἀνάπευθ᾽ ἔχε φυσιόωντας.

Et hos quidem miniſter ſeorſum tenebat anhelantes.

Φυσώδης, εος, (ὁ καὶ ἡ), *ventoſus*, *inflationem pariens*.

Φυταλιὰ, ᾶς, (ἡ), *vinea*, *locus arboribus conſitus*, *hortus*, *arbuſtum*. Iliad. ε. v. 195.

Καὶ μὴν οἱ Λύκιοι τέμενος τάμον ἔξοχον ἄλλων,
Καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρύρης, ὄφρα νέμοιτο.

Quin ei Lycii portionem agri dederunt præſtantem ceteris,
Amœnam & vitiferam, *& amabilem*, *ut coleret*.

Φυταλιάζω, *planto*.

Φυταλίδαι, nomen herbæ, & omnia quæ naſcuntur.

Φυτάλιμος, ȣ, (ὁ), *ſativus*.

Φυτάλμιος, ȣ, (ὁ), *ſator*, *progenitor*. Iovis epitheton.

Φυτάομαι, *genero*, *produco*, *pario*. Heſiod. in Theogon.

. . . Κεφάλῳ φυτήσατο φαίδιμον ὑιὸν.

. . . *genuit pulcrum filium*.

Φυτεία, ας, (ἡ), *plantatio*, *ars plantandi*, *conſitio*.

Φύτευμα, τος, (τὸ), *planta*, vel *arbuſtum*.

Φυτευτήριον, ȣ, (ὁ), *plantarium* Plin. *ſeminarium* Columell. Dicitur etiam φυτώριον. Conſtantinus Geoponicôn lib. 5.

Digitized by Google

Φῠτεύω, *planto, produco, ſero.* Item *genero, gigno; procreo.* Heſiod. & Ariſtoph. in Veſpis. Quandoque corripitur, ut Odyſſ. lib. ξ.

. . . κατὰ δὲ μνηστῆρσι φύτευεν.

Serebat . .

Φῠτήκομος, ου, [ὁ], *qui plantas curat, ſator* Plin.

Φύτιος, ου, (ὁ), *germinationis auctor:* Solis cognomen, Heſych.

Φυτοκομέω, *plantandi ſtudio teneor.*

Φυτοκόμος, ου, (ὁ), *ferendi ſtudioſus.*

Φυτὸν, οῦ, [τὸ], *planta, propago, ſtirps, virgultum, arbor:* generalius eſt quam δένδρον. Iliad. σ. v. 57.

Τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα, φυτὸν ὡς γουνῷ ἀλωῆς . .

Quem ego educatum, ut plantam, &c. Et Iliad. ξ. v. 123.

. . πολλοὶ δὲ φυτῶν ἔσαν ὄρχατοι ἀμφίς.

. . *multique plantarum erant ordines ſeorſum.* Producitur Colutho v. 122.

Καὶ χορὸν εὐκελάδων δονάκων ἐπὶ φυτοῦ ἐάσας.

Et choro bene-ſonantium arundinum in plantis relicto.

Φυτοσπόρος, ου, [ὁ], *prolificus,* lib. 5. Epigr.

. . ἔφαινε φυτοσπόρον.

. . *apparuit prolificum.* Aliquando pro parente capitur & patre.

Φῠτεύργημα, τος, [τὸ], *inſitum: locus conſitus.*

Φυτουργέω, *plantas colo,* & *ſero,* & *curo.*

Φυτουργὸς, οῦ, (ὁ), *ſator.* Dionyſ. Perieg. v. 997.

. . οὐδὲ μὲν ὕλην

Παντοίην φυτουργὸς ἀνὴρ ἀπεμέμψατο καρπῶν.

. . . *neque ſane ſylvam*

Omnigenam fructuum vituperavit ſator.

Φύτωρ, ορος, (ὁ), *ſator, genitor.*

Φύω, *planto, produco, gigno.* Iliad. α. v. 235.

φύσει, ἐπειδὴ πρῶτα τομὴν ἐν ὄρεσσι λέλοιπεν.

Producet, poſtquam primum truncum in montibus reliquit. Sed corripitur Theocr. Idyll. δ. v. 24.

Καὶ ποτὶ τὸν Νήαιθον· ὅπα καλὰ πάντα φύοντι.

Et ad Neæthum: ubi præclara omnia naſcuntur. Hic nota, quæ ab hoc themate derivantur, quandoque produci, & interdum corripi a Poetis pæne ad libidinem. Quare, ut tutius & rectius ſcribas, uſum potius, quam Etymon, tamquam magiſtrum, ſequeris. Illud vero omnino damnatur, neque imitatione dignum eſt, quod Coluthus tertiam in νεόφυτος produxerit.

X

Χάλαζα, ης, (ἡ), *grando*. Iliad. ο. v. 171.

Ὡς δ' ὅταν ἐκ νεφέων πτῆται νιφὰς, ἠὲ χάλαζα.

Ut cum ex nubibus volat nix, aut grando.

Χαλαζοβολέω, *grandine ferio*, in Epigr. lib. 7.

Χαλαίνω, *laxo*. Heſiod. α. v. 380.

Ρυτὰ χαλαίνοντες . .

Χαλεπαίνω, *ſuccenſeo*. Iliad. ι. v. 512.

Χαλεπὸς, ȣ, [ὁ], *difficilis, moleſtus*. Iliad. ε. v. 391.

Χαλεπῶς, *difficulter*. Iliad. υ. v. 186.

Χαλέπτω, *damno afficio*. Odyſſ. δ. v. 423.

Χαλκελάτος, ȣ, [ὁ], *æreus*, in Epigr. lib. 10.

Χαλινὰ, [τὰ], *funes nautici*, Opp. Κυνηγ. β. v. 140.

Ενθεν μὲν βορέαο τεμὼν ἀργῆτα χαλινά.

Hinc Boreæ ſecans candida frena.

Χαλινὸς, ȣ, [ὁ]; *frenum*, in Plur. χαλινοὶ, & χαλινα apud Poetas. Χαλινοὶ translate, *dentes*, Nicand. in Alexipharm. Et Iliad. τ. v. 59.

Χαλινόω, *freno*. Phocyl. v. 52.

Μὴ προπετὴς ἐς χεῖρα, χαλίνȣ δ' ἄγριον ὀργήν.

Ne ſis præceps ad manum, ſed frena ferocem iram.

Χάλις, ιδος, [ἡ], *merum*. Athen. lib. 1.

Χαλιφρονέων, οντος, (ὁ), *ſtultus*. Odyſſ. ψ. v. 13.

Χαλίφρων, ονος, (ὁ), *idem*. Odyſſ. δ. v. 371.

Χαλιφροσύνη, ης, (ἡ), *mollities, animi remiſſio*. Odyſſ. π. v. 310.

Χαλινωτήρια, [τὰ], ut χαλινωτήρια νεῶν, *navium retinacula*, Euripides in Hecuba. Sic Virgil. 7. Æneid.

Claſſique immittit habenas.

Χαλκιδῖτις, ιδος, (ἡ), meretrix a vilitate nummi, qui pendebatur, quam *diobolare ſcortum* dixit Plautus. Chalcidenſes enim avari audiebant. Euſtath. Hinc χαλκιδίζειν, Suid. *ſordidum eſſe*, & *præparcum*.

Χαλκῖτις, εως, & ιδος, [ἡ], *Chalcitis*, medicamenti genus ſic dictum, quod æris rubri colorem habeat.

Χαλκογλώχιν, ῖνος, *habens angulos æreos*, vel *cuſpidem æream*, Iliad. χ. v. 225.

Χα

Χαλκοκνήμιδες, [οἱ], *ferreas, æreaſve habentes tibias*: Χαλκοκνήμιδες Ἀχαιοί. Iliad. η. v. 41.

Χαλκοπάρηος, vel

Χαλκοπάρειος, ου, (ὁ), *habens maxillas æreas*. Iliad. μ. Pindarus etiam χαλκοπάραον ἄκοντα, dixit *præferratum jaculum*. Et Νεμέων ζ. Χαλκοπάραον γλῶσσαν, *ære*, vel *ferro acutam linguam*.

Χαλκότυπος, ου, [ὁ], *ferro percuſſus, æreis typis excuſus*: unde χαλκότυποι σελίδες, *impreſſæ paginæ*, in Epigr.

Χαλκοχίτων, ωνος, (ὁ), *habens loricam æream*. Iliad. α.

. . ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.

. . *ad naves Achivorum ære loricatorum*.

Χαμάδις, χαμαὶ, χάμαζε, *humi*. Iliad. γ. v. 300. & Iliad. δ. v. 482.

Χαμαιγενής, έος, (ὁ καὶ ἡ), *terra prognatus, terræ filius*. Heſiodus in Theogon.

Χαμαισύκη, ης, [ἡ], *ficus humilis, Chamæſyce, & Syce, herba peplo ſimilis*. Dioſc. lib. 4. cap. 170.

Χάονες, [οἱ], populi Epiri, a quibus Chaonia regio dicta, Plin. lib. 14. Ariſtoph. in Avib.

Χαονία, ας, (ἡ), *pars montana Epiri*; licet quandoque ſumatur pro tota Epiro.

Χαόνιος, ου, (ὁ), *Chaonius*.

Χαόνιδες, canum genus ex chais, h. e. lupis cervariis conceptum, ut videtur ſentire Hermolaus in Plin. Veroſimilius tamen eſt a Chaonia regione dictos, quemadmodum & *Moloſſos* a Moloſſia. Chaonidum canum originem refert Iulius Pollux ad æneum canem a Vulcano fabricatum.

Χάος, εος, [τὸ], *Chaos, miſcella, confuſio, incondita congeries*. Heſiod. in Theog. v. 116.

Ἤτοι μὲν πρώτιστα Χάος γένετ' . .

Rerum principio Chaos exſtitit . . . Et Ovidius:

Unus erat toto Naturæ vultus in orbe,

Quem dixere Chaos, rudis indigeſtaque moles. Χάος autem neque ex χαίνω *hio*, neque ex inuſitato themate χάω, quod voluit H. Stephanus, deducendum eſſe; ſed peregrinæ nativitatis eſſe in Oriente ſatum, ac proinde ex *Thohu* Moſaico, ex quo Tyrrhenicum ſive Phœnicium *Cohu* fluxit, *O* tantum in *A* mutato, repetendum eſſe doctiſſime oſtendit Cl. Mazochius, quem vide Diſſert. 1. de Chao, & Ovo primigenio pag. 178. & ſeqq.

Χάος,

Χᾱὸς, ȣ, [ὁ], *bonus, generoſus, priſcus*, ἀρχαῖος. Lacedæmoniorum peculiaris eſt dictio a Theocr. uſurpata Idyll. ζ. v. 5.

. . εἴπ πὲρ ἐσθλὸν·
Χαῶν τῶν ἔτ' ἄνωθεν . . .
Si quid boni reſtat a generoſis illis nobilibus.

Χᾰρὰ, ᾶς, [ἡ], *gaudium*. Euripid.

Χᾰραγμα, τος, [τὸ], *inciſura* Plin. *character*. Sophocl. in Phœniſſ.

Χᾰράδρα, ας, (ἡ), *alveus, foſſa*. Iliad. δ. v. 454.

Χᾰραδραῖος, ȣ, (ὁ), ut χαραδραῖα βέλεμνα apud Nonnum, *tela e loco confragoſo lecta*, i. e. *lapides*, & *ſaxa*.

Χᾰράδριος, (ȣ), *rupex*, aviculæ nomen. Ariſtoph. in Avib. Vide proverb. Eraſmi: *Charadrium imitans*.

Χᾰραδεὺς, έως, *foſſa, vallum, canalis, vallis*, ſive *vallis depreſſa, torrentis alveus*. Hoc vocabulum inauditum eſt, & bis tantum in Tabulis Heracleenſibus occurrit. Nam χαραδέως quod affert H. Stephanus in Theſ. tom. 4. pag. 401. eſt adverbium, quod ipſe exponit ἀθρόως h. e. *Acervatim, Confertim*, ſive potius *Impetuoſe*: ſed hoc nomen eſt, licet ab eadem ſit origine. Vide Cl. Mazoch. Comment. in Tabb. Heracl. p. 186. num. 21.

Χᾰράκωμα, τος, [τὸ], *palus præacutus*: item *perpetua præacutorum ſtipitum depactorum catena, qua caſtra muniebantur*; & id quod Græcis tum χαράκωμα, tum etiam χάραξ, Latinis non tantum neutro genere *Vallum*, ſed & maſculino *Vallus* vocatur, ut apud Cæſarem in III. Bell. Civ. 63. *Erat eo loco foſſa pedum* XV. & *Vallus contra hoſtem in altitudinem pedum decem*. Et Tibullus:

Non arces, non Vallus erat . .

Χᾰριδώτης, ȣ, (ὁ), *lætitiæ dator*, Bacchi epith.

Χᾰρίεις, εντος, (ὁ), *gratioſus*. Iliad. α. v. 39.

Χᾰριεντίζω, *jocor*. Ariſtoph.

Χᾰριεργὸς, ȣ, (ὁ), *gratioſus*, in Epigr.

Χᾰριν, idem quod ἕνεκα, *cauſâ, gratiâ*. Phocyl. v. 189.

Χᾰρις, ιτος, (ἡ), *gratia*. Iliad. δ. v. 95.

Χᾰριτες, [αἱ], *Gratiæ*. Iliad. ε. v. 338.

Αμβροσίȣ διὰ πέπλȣ, ὅν οἱ Χάριτες κάμον αὐταί.
Divinum per peplum, quod ei Charites elaborarunt ipſæ.

Χᾰριτογλωσσέω, *ad gratiam loquor*, uti vertit Eraſmus. Æſchyl.

Χε-

Χάροπὸς, ὂ, (ὁ), *oculis decorus*. Aratus:

. . χήτει χαροποῖο σελήνης.

. . *defectu pulcræ aſpectu Lunæ*. Item *cæſius*, *cæruleus*, *fulvus*, aut *ravus*, qualis eſt color aquilarum, atque Leonum, quos *ravos* Latine dixeris, ut *ravam lupam* Horat. Carm. lib. 3. Ode 27. & Hom. Odyſſ. λ. v. 610.

. . ἀγρότεροί τε σύες, χαροποί τε λέοντες.

. . *ſylveſtreſque ſues*, *ravique leones*. Et Theocr. in Bucolic.

. . ὄμματα . . χαροπώτερα πολλὸν Ἀθάνας.

. . *Oculi* . . *magis cæſii quam ſint Minervæ*.

Χάρυβδις, εως, (ἡ), *Charybdis*, vortex maris. Odyſſ. μ. v. 430.

Χάρων, οντος, (ὁ), *Charon*, *Orci portitor*: quem & Orcum Latini appellarunt. Unde χαρωνῖται, ideſt *Orcini*: turba ſcilicet illa novorum Senatorum, qui poſt necem Cæſaris fraude Antonii in Senatum irrepſerunt, quos χαρωνικοὺς *Orcinos* dixerunt. Plutarch. in Anton. Quod & Sueton. in Auguſto memoriæ prodidit. Lycophr. & Ariſtoph. in Pluto.

Χατέω, *careo*, *egeo*. Odyſſ. γ. v. 48.

Χαυνοπολῖτις, ε, (ὁ), *civis inflatus urbis ſuæ opinione & gloria*. Ariſtoph. in Avib.

Χειροδῖκαι, (οἱ), *violenti*, *quibus jus eſt in manibus*, & *viribus corporis*. Ita Heſiod. lib. 1. τῶν ἔργων vocat ferreæ ætatis homines:

Χειροδίκαι, ἕτερος δ' ἑτέρου πόλιν ἐξαλαπάξει.

Præferoces, *alter alterius urbem depopulatur*.

Χελιδόνιον, ε, (τὸ), *chelidonium*, herba ita dicta a χελιδὼν, quod eo avium genere adveniente naſcatur, & diſcedente extinguatur: dicitur a Latinis *chelidonia*, de qua Dioſc. lib. 2. cap. 214. a Gaza *hirundinaria* lib. 7. cap. 14. hiſt. Plant. Theocr. Idyll. ιγ. v. 41.

Κυάνεόν τε χελιδόνιον, χλοερόν τ' ἀδίαντον.

Ceruleumque chelidonium, *virideque adiantum*.

Χελῖδονία, ας, [ἡ], *hirundo*.

Χελῖδονίας, ε, [ὁ], *piſcis*.

Χελῖδὼν, όνος, [ἡ], *hirundo*. Odyſſ. χ. v. 240.

Ἕζετ', ἀναΐξασα χελιδόνι ἰκέλη ἄντην.

Sedit, *ruens hirundini ſimilis contra*. Et Anacr. Od. ιβ. v. 2.

Τί κωτίλη χελιδών;

Quid

Quid o garrula hirundo? Præterea χελιδὼν, piſcis apud Athen. lib. π. polypo ſimilis, *hirundo marina*, ut Gaza transfert apud Ariſtot.

Χελυνάζειν, *irridere*, Heſych.

Χελύνη, ης, (ἡ), *labium*, *labrum*. Ariſtoph. in Veſpis:

. . ὑπὸ ὀργῆς τὴν χελύνην ἐσθίων.

. . *præ ira labrum mordens*.

Χελύνιον, ου, [τὸ], *labellum*: eſt etiam idem quod χελώνιον, *armus*, vel pars illa gibboſa, quæ in ſcapulis prominet, Poll.

Χελυνοίδης, [ὁ], *labeo*, Plin. *labroſus*:

Χειρόφυρής, έος, [ὁ καὶ ἡ], *manu ſubactus*, in Epigr.

. . . μάζης χειροφυρέα δαῖτα.

. . . *maſſam manu ſubactam*.

Χηραμὸς, οῦ, (ὁ), *latebra*, *ſeceſſus*, *antrum*. Iliad. φ. v. 495.

Χηραμοδύτης, ου, [ὁ], *luſtra ſubiens*, *in antris degens*, in Epigr. lib. 3.

Χηροσύνη, ης, [ἡ], *viduitas*. Apoll. Arg. δ. v. 1064.

Χιλεύω, *alo*, *paſco*, *pabula carpo*. Nic. in Theriac.

Ἵπποι χιλεύουσι . . h. e. τρέφονται ἐσθίοντες, *aluntur*, *ſaginantur comedentes*.

Χιλὴ, ῆς, [ἡ], *nutrimentum*, *materia eſculenta*.

Χίλια, (τὰ), &

Χίλιαι, [αἱ], *mille*. Heſiod. in Theogon.

. . τρεῖς γὰρ χίλιαί εἰσι.

. . *tres enim mille ſunt*.

Χιλιαρχέω, *tribuni officio fungor*.

Χιλιάρχης, ου, [ὁ], idem quod χιλίαρχος, *tribunus qui præeſt mille militibus*. Lycoph.

Χιλιὰς, άδος, (ἡ), *numerus mille continens*. Theocr. Idyll. ιζ. v. 84.

Τρεῖς δ' ἄρα χιλιάδες τρισσαῖς ἐπὶ μυριάδεσσι,
Δοιαὶ δὲ τριάδες, μετὰ δὲ σφίσιν ἐννεάδες τρεῖς.
Tria inſuper millia ſupra triginta millia,
Duo item terniones, *& præterea ter undecim*.

Χιλιετὴς ὁ βίος, *decies centum annis vita ſervata*.

Χίλιοι, (οἱ), *mille*. Heſiod. in Theogon.

Χιλιονταύρολος, (ἡ), *claſſis mille navium*.

Χιλὸν, οῦ, (τὸ), &

Χιλὸς, οῦ, (ὁ), *pabulum*, *frumentum*, *triticum*, *cibus*. Dionyſ. Perieg. v. 791.

Δεινὸν ἀπὸ στομάτων βαλέειν σιαλώδεα χιλόν.

Ta-

Tætrum e faucibus projeciſſe ſalivæ ſimilem ſuccum.

Χῖλόω, *paſco*; idem quod χιλεύω, παχῦνω, σῖτίζω.

Χῖλωτὴρ, ῆρος, (ἡ), Heſych. *fiſcella, quæ ori equi* circumponitur e vertice loro, aut funiculo aliquo ſuſpenſa, in quam fœnum, aliudve pabulum conjicitur.

Χῖόνεος, ου, (ὁ), *albus, niveus*. Opp. Κυνηγ. v. 188.

Χιονέης ἑκάτερθε περισχομένη στεφάνοισι.

Niveis utrinque ſecus diſtincta coronis. Producitur *licenter* propter tres breves.

Χῖονίζω, *nive perfundo*.

Χῖονοβὰς, αντος, (ὁ), *per nives gradiens*.

Χῖονοβόλος, ου, (ὁ), *qui nivem jactat*.

Χῖονόκτῦπος, ου, (ὁ καὶ ἡ), *nivibus percuſſus*. Sophocl. in Ajace.

Χῖονόχρωος, ου, [ὁ], *niveus*. Eurip.

Χῖονόω, *nivibus obruo, nive operio*: item *niveo colore imbuo*.

Χῖονώδης, εος, (ὁ καὶ ἡ), *niveus, nivalis; nivoſus*, in Epigr.

Χῖος, ου, [ὁ], *Chius* Adject. ut χῖος οἶνος, *Chium vinum*. Dioſc. lib. 5. cap. 11. Χῖα ναῦς, *Chia navis*. Ariſtoph. in Avibus, & Theocr. Idyll. ζ. v. 47.

Χῖος, ου, [ὁ], *teſſerarum jactus, monadem tantum valens*, qui & κώων dicitur. Χῖον ὁρῶντες ἀστράγαλον, *videntes taxillum Chium*, ideſt *cum uno puncto*, qui dicitur *as* vulgo, in Epigram.

Χῖος, ου, (ἡ), Inſula maris Ægæi: Hom. hym. in Apoll. v. 38.

Καὶ Χῖος, ἣ νήσων λιπαρωτάτη ἐν ἁλὶ κεῖται.

Et Chius, quæ Inſularum fecundiſſima, &c.

Χῖτὼν, ῶνος, [ὁ], *tunica, amictus*: item *interula* Apulejo lib. 8. Valerius Maximus appellat *interiorem tunicam; ſubuculam*, & *induſium* dixit Varro. Iliad. ι.

. . ἔνδυνε περὶ στήθεσσι χιτῶνα.

. . *induit circa pectora tunicam*.

Χῖτὼν πολύμιτος, *tunica polymita*, h. e. *plurimis liciis texta*. Hanc Latini *Multicia* (curtato vocabulo pro *multilicia*) appellant. Eam autem acu pictam fuiſſe docuit Martialis, qui XIV. 150. huic lemmati, CUBICULARIA POLYMITA, ſubjecit hoc diſtichon:

Hæc tibi Memphitis tellus dat munera: victa eſt

Pectine Niliaco jam Babylonis acus. Χιτὼν ποικίλος, *tunica varia, variegata*, ſive potius *picta*, ut

La-

Latine dicebatur. Quod enim in re veſtiaria apud Græcos *ποικίλον* appellabatur, id Latinis eſt *pictum*, aut *picturatum*. Hinc triumphantium *toga picta* Dionyſio Halicarn. *ποικίλη ἀλουργὶς* nuncupatur. Plutarchi in Apophth. *τὰ ποικίλα στρώματα*, Ciceroni *ſtragula picta*, Virgilio *picta tapeta* appellantur. Vide Cl. Mazoch. Diſſ. VI. de Tunica polymita ſive *Phaſſim* pag. 211.

Χιών, *όνος*, (ἡ), *nix*. Odyſſ. ξ. *ἔπειτα χιὼν γένετο*. Et Iliad. μ. v. 278.

Τῶν δ' ὥστε νιφάδες χιόνος πίπτουσι θαμειαί.
Horum autem, ſicut grumi nivis cadunt crebri.

Χοινίκη, *ης*, [ἡ], *modiolus rotæ*.

Χοινικὶς, *ίδος*, (ἡ), &

Χοινίκιον, *ου*, (τὸ), *modiolus* (a modii figura), inſtrumentum chirurgicum, quo os cranii vitiatum eximitur. Vocatur ab Hippocrate *ὀρθοπρίων* (ideſt *ſerra recta*) a Galeno *χοινικίς*.

Χοῖνιξ, *ικος*, (ἡ), *Semodius* Vallæ apud Herod. lib. 3. ubi conſtat chœnicem frumenti eſſe quantum homini uno die ſatis ſit. *Sextarium* Gaza vertit lib. 9. hiſtor. plant. Verum de hac voce vide omnino Cl. Mazoch. Comment. in Tabb. Heracl. pag. 175. §. 2. Hom. Odyſſ. τ. v. 28.

ὅς κεν ἐμῆς γε
Χοίνικος ἅπτηται
Qui meum modium guſtet

Χοῖνιξ, item pedicæ genus, ut *numellæ* Plauto: aliis *cippus*, vel *craſſa*, & *rotunda ligna*, in quæ crura immittebantur. Ariſtoph. in Pluto: dicuntur etiam *χοινικίδες* ab Interpr.

Χοιρίνη, vide *φοιρίνη*.

Χοιρῖναι, [αἱ], *conchæ marinæ*, quibus etiam in judiciis utebantur Athenienſes, *αἱ θαλάσσιαι ψῆφοι*, Comment. Ariſtoph. in Veſpis, & Equit.

Χονδρίτης, *ου*, (ὁ), ut *χονδρίτης ἄρτος* apud Athen. III. 26. *panis chondrites*, ſive *panis ex zeæ farina* factus, quem alii voce inaudita *cinarium* appellarunt, cujus in locum *cibarium* ſubrogandum putat Cl. Mazoch. tom. 1. Spicileg. Biblici pag. 136. num. 7. & 8.

Χρίω, *ungo*, *lino*. Odyſſ. σ. v. 193.

οἵῳ περ ἐϋστέφανος Κυθέρεια
Χρίεται εὖτ' ἂν ἴῃ Χαρίτων χορὸν ἱμερόεντα.
quali bene coronata Venus

Un-

Ungitur, quando adit Gratiarum chorum amabilem.

Χρονίων, ονος, (ὁ), *Saturnius*, Coluth. v. 76.

Ὣς ὁ μὲν Ἑρμάωνι πατὴρ ἐπέτελλε Χρονίων.

Sic quidem pater Saturnius Mercurio præcipiebat.

Χρῦσᾶλὶς, ίδος, [ἡ], *eruca* dicitur, quando a motu ceſſat, nec cibum capit amplius. Gaza in Ariſtot. vertit *Aureliam*.

Χρύσαμμος, ου, (ὁ), *aurea arena*.

Χρύσαμπυξ, ῦκος, [ὁ], idem quod χρυσάχαλινος, *habens auream habenam*, vel *frenum aureum*, vel *mitram*. Heſiod. in Theog.

Ἐξ ἧς αἱ Μοῦσαι χρυσάμπυκες ἐξεγένοντο.

Ex qua Muſæ aureo crinali redimitæ exſtiterunt. Et Iliad. ε. v. 363.

Ὣς φάτο· τῷ δ' Ἄρης δῶκε χρυσάμπυκας ἵππους.

Sic dixit: ei Mars dedit aureis frenis ornatos equos. De hac voce videſis, quæ eruditiſſime ſcripſit Cl. Dux Mich. Vargas Macciucca in Appendice tom. 1. hiſtor. Neap. pag. 408.

Χρυσάνθεμον, &

Χρυσανθέμιον, ου, (τὸ), Heſych. *flos aureus*, Latinorum eſt *Caltha*, vulgo *Soucy*, potiuſque *ſolſi*, quaſi *ſolſequium*: *Calendulam* vocant herbarii. Herba tenera eſt & fruticoſa, leves caules proferens & folia: multifidos flores, luteos (ideo dixit Virgilius

Mollia luteola pingit vaccinia caltha) ſplendentes admodum oculi rotundi ſimilitudine.

Χρυσάορος, ου, (ὁ), *aureum enſem geſtans*. Iliad. ε. v. 509.

Φοίβου Ἀπόλλωνος χρυσαόρου, ὅς μιν ἀνώγει
Τρωσὶν θυμὸν ἐγεῖραι . .

Phœbi Apollinis aureum enſem geſtantis, qui ipſum juſſerat Trojanis animum excitare.

Χρυσάσπις, ιδος, *cui eſt ſcutum aureum*, ſive *auratum*, qui mos erat Macedonum. Eurip. in Phœniſſ.

Χρυσαστράγαλος, (ου), ut χρυσαστράγαλος φιάλη, *phiala aureis aſtragalis cælata*, Sappho apud Pollucem.

Χρυσαυγέω, *radio ut aurum*, *fulgeo*.

Χρυσαυγής, έος, [ὁ καὶ ἡ], *aureus*. Sophocl.

Χρυσελεφαντήλεκτροι ἀσπίδες, *auro*, *ebore*, *electro facti clypei*: dictio eſt Poetica.

Χρυσένδετος, ου, (ὁ), *in auro ligatus*. Et *chryſendeta vaſa* dicuntur auro revincta pocula, aut gemmata, & aurea. Martialis:

re-

. . *tegunt chryſendeta multi.*

Χρύσεος, ἔς, [ὁ], *aureus*. Iliad. α. v. 15.

Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ . . .

Aureo cum ſceptro . . Sed corripitur Iliad. θ. v. 42.

Ὠκυπέτα, χρυσέῃσιν ἐθείρῃσιν κομόωντε.

Celeriter volantes, aureis jubis comantes. Verum potius id Synæreſi dandum eſt.

Χρυσηλάκατος, ε, [ὁ], *habens aureas ſagittas*, vel *telum aureum*. Nam ἠλακάτη, *ſagitta* eſt. Iliad. π. v. 183.

Ἐν χορῷ Ἀρτέμιδος χρυσηλακάτε . .

In choro Dianæ aureo arcu inſignis . .

Χρυσήλατος τρίπες, *tripus auro ductili factus*. Ariſtoph.

Χρυσήνιος, ε, (ὁ ϗ ἡ), *habens auratas habenas*. Odyſſ. θ. v. 285.

Οὐδ' ἀλαοσκοπιὴν εἶχε χρυσήνιος Ἄρης.

Neque cæcam ſpeculationem tenuit aureo freno utens Mars.

Χρυσήρης, εος, [ὁ ϗ ἡ], *aureus*, *auratus*, Eurip.

Χρυσίδες, [αἱ], *aureæ crepidæ*, aut *phialæ*. Poll.

Χρύσινος, ε, (ὁ), *aureus*: Euſtath.

Χρύσιον, ε, (τὸ), *aurum*: τὰ χρυσία, *aurei nummi*.

Χρυσῖτις, ιδος, (ἡ), terra ubi ſunt minuta fruſta auri, auri ſpuma &c. & lapis Lydius, quo aurum exploratur, dicitur χρυσίτης λίθος.

Χρυσοβάλανος, ε, (ὁ), aliis eſt *nux moſchata*; aliis vero *Myrobolanus flavus*, *ſive citrinus dictus*.

Χρυσοβαφὴς, έος, (ὁ ϗ ἡ), *auratus*.

Χρυσοβέλεμνος, ut χρυσοβέλεμνος Ἀπόλλων, *aureis ſagittis utens Apollo*, in Epigr.

Χρυσόδετος, ε, [ὁ], *auro ligatus*. Lycophr.

Χρυσόθεμις, ιδος, (ἡ), *Chryſothemis*, filia Agamemnonis, & Clytemneſtræ. Iliad. ι. v. 207.

Χρυσόθρονος, ε, [ὁ], *aureum thronum habens*. Iliad. α. v. 611.

Ἔνθα καθεῦδ' ἀναβὰς· παρὰ δὲ χρυσόθρονος Ἥρη.

Illic dormivit cum aſcendiſſet: juxtaque aureum thronum habens Iuno.

Χρυσοκέρως, ε, (ὁ), *qui habet aurea cornua*.

Χρυσόκερως, ωτος, (ὁ), *coronatus auro*, *ſive auro coagmentatus*, Eurip. Χρυσόκερως ἔλαφος, dictus cervus, qui captus fuit ab Hercule, Poll.

Χρυσοκόμης, ε, [ὁ], *auream habens comam*. Heſiod. in Theog.

Χρυσοκόμης δὲ Διώνυσος: & *χρυσοκόμης ὑμεναῖος*, in Epigramm.

Χρῡσολαβὲς ξίφος, *enſis habens aureum capulum*, aut *manubrium*. Menand.

Χρῡσόλιθος, ου, (ὁ), *chryſolithus*, lapis pretioſus. Orph. in Lun.

Χρῡσόλογχος, ου, (ὁ), *auream lanceam geſtans*, Pollucis epitheton apud Euripidem, & Ariſtoph. in Avib.

Χρῡσόλοφος, ου, (ὁ), ut *χρῡσόλοφοι δράκοντες*, *dracones aureis jubis & criſtis*. Ariſtoph.

Χρῡσολύρης, ου, [ὁ], *habens auream lyram*. Orph. hym. in Sol.

Χρῡσομανὴς, έος, (ὁ ϗ ἡ), *auri inſano amore captus*, *avarus*. Χρυσομανὴς μελέτη, in Epigr.

Χρῡσόμφαλος, ου, (ὁ), ut *χρυσόμφαλος φιάλη*, *phiala cui umbilicus eſt aureus*, Sappho apud Poll.

Χρῡσόος, vel contracte, *χρυσοῦς*, οῦ, (ὁ), *aureus*, *auro ſolidus* dicitur a Virgilio. Χρυσῆ Ἀφροδίτη, ideſt, *καλὴ*, *pulcra*: *χρυσῆν* Ἀφροδίτην dixit Homerus ex hiſt. Ægyptiaca: noverat enim in Ægypto *Veneris aureæ* lucum, ut ſcribit Iuſtinus Martyr Orat. ad Gentiles.

Χρῡσοπέδιλος, ου, (ὁ), epith. Iunonis. Odyſſ. lib. λ. *χρυσοπέδιλος Ἥρη*, *Iuno habens aureos calceos*.

Χρῡσοπλόκαμος, ου, [ὁ], *auream habens comam*. Homer. hym. in Apoll. v. 205.

Χρῡσόπτερος, ου, (ὁ), *aureas habens alas*. Iliad. θ. v. 205.

Χρῡσόῤῥαπις, εως, [ὁ ϗ ἡ], *habens baculum aureum*, *aureo caduceo inſignis*, epitheton Mercurii. Odyſſ. κ. v. 277.

> Ενθά μοι Ἑρμείας χρυσόῤῥαπις ἀντεβόλησεν.
> *Ibi mihi Mercurius aurea virga obviam venit.*

Χρῡσοῤῥόας, ου, (ὁ), *Pactolus amnis*, *a ramentis auri*, *quæ fert*. Eurip.

Χρῡσοῤῥήμων, ονος, (ὁ), *qui aurea verba loquitur*.

Χρῡσόῤῥυτος, ου, (ὁ ϗ ἡ), *aurifluus*, apud Æſchyl.

Χρῡσὸς, οῦ, [ὁ], *aurum*. Χρυσὸς ἄπεφθος, *aurum recoctum*, *aurum purum putum*, *obryzum*, Poll. Iliad. β. v. 872. & Phocyl. v. 40.

> Χρυσὲ κακῶν ἀρχηγὲ, βιοφθόρε, πάντα χαλέπτων.
> *O aurum malorum dux, vitæ corruptela, omnia labefactans.*

Χρῦσὸς, ȣ̃, [ὁ], *piſcis aurei coloris*, ut tradit Plin. a quo *Chryſos* dicitur, diverſus ab Aurata, qui eſt χρύσοφρυς, de quo Athen. lib. 6.

Χρῦσοςέφᾰνος Ἥβη, in Epigr. *Hebe* ſive *Iuventa corona aurea caput redimita*.

Χρῦσόςομος, ȣ, (ὁ), *habens os aureum*, cognomen quod merito Divo Iohanni Conſtantinopolitano Patriarchæ inditum fuit ob auream ejus eloquentiam.

Χρυσοτέκτων, ονος, [ὁ], *aurifex*, in Epigr. corripitur.

Χρῦσοτόρευτα, [τὰ], *vaſa aurea ſculpta*, Suid.

Χρῦσοφᾰὴς, έος, (ὁ καὶ ἡ), *qui eſt lucis aureæ*, *auratus deſuper*, *auro intertextus*. Eurip. in Hecuba.

Χρῦσοφορεῖν, *aurum geſtare*. Sotad.

Χρῦσοφόρος, ȣ, [ὁ], *aurifer*. Χρυσοφόρον aliqui vocant *electrum* teſte Dioſc.

Χρῦσοφρυς, υος, [ὁ], *aurata piſcis*. Athen. lib. 4.

Χρῦσοχᾰλῖνος, ȣ, (ὁ), *auro frenatus*, *aureo freno ornatus*, & de Sole dicitur, in Epigr.

. . Χρυσοχάλινον ὁρᾷ φάος ἠελίοιο.

Χρῦσοχόος, ȣ, [ὁ], *aurifex*, *aurarius faber*. Odyſſ. γ. v. 425.

Εἷς δ' αὖ χρυσοχόον Λαέρκεα δεῦρο κελέσθω
Ἐλθεῖν, ὄφρα βοὸς χρυσὸν κέρασιν περιχεύῃ.
Unus iterum aurificem Laërceum huc jubeat
Venire, ut bovis aurum cornibus circumfundat.

Χρῦσώπιδες ἰχθύες, piſces in quibus aureæ notæ refulgent. Ariſtoph.

Χῡλίζω, *ſuccum elicio*, *ſuccum exprimo*.

Χῡλισμα, τος, (τὸ), *ſuccus expreſſus*, *liquamentum*.

Χῡλισμὸς, ȣ̃, (ὁ), *ſuccus*.

Χῡλὸς, ȣ̃, [ὁ], *ſuccus*, *humor*. Dionyſ. Perieg v. 791.

Δεινὸν ἀπὸ ςομάτων βαλέειν σιαλώδεα χυλόν.
Tætrum e faucibus projeciſſe ſalivæ ſimilem ſuccum.

Χῡμὸς, ȣ̃, (ὁ), proprie *ſapor*. Eſt & χυλὸς, *ſuccus*, *humor*. Damaſcenus.

Χῡτὴ, ῆς, [ἡ], *caverna*, vel *terra*, *quæ aggeritur mortuorum ſepulcris*. Nonn. ιβ. v. 327.

Πετραίην βαθύκολπον ἐδύσατο γείτονα χυτήν.
Saxeam profundam ſubiit vicinam cavernam. **Sed** corripitur Iliad. ζ. & ψ.

Χωρίτης, ȣ, (ὁ), *agreſtis*, in Epigr.

Χωρῖτις, (ἡ), *indigena*, *villica*.

Ψ

Ψακὰς, ἄδος, (ἡ), *gutta*, *ſtilla*. Ariſtoph. in Pace.
Ψαλάσσω, *attrecto*. Lycophr.
Ψαλίζω, *forficibus reſeco*. Anacr. Ode ιβ.
Ψάλιον, ου, (τὸ), *frenum*. Ariſt. in Pace.
Ψάλις, ἴδος, [ἡ], *forfex*, in Epigr. lib. 2.
Ψαφαρὸς, οῦ, (ὁ καὶ ἡ), & ψάφαρος, *tenuis*, in Epigr.
Ψαφαρόθριξ, (χος), ut ψαφαρόθριχα μῆλα, *oves tenui lana*. Hom. hym. in Pan.
Ψαφαρόχροος, ου, (ὁ), *ſqualidus*, ut ψαφαρόχρυν κάρα, *ſqualidum caput*, Eurip.
Ψαμάθη, ης, [ἡ], *Pſamathe*, una ex Nereidibus, Phorci mater, Heſiod.
Ψάμαθος, ου, (ὁ), vel ἡ, *arena*, *ſabulum*. Ariſtoph. in Acharn. & Iliad. ι. v. 38.
Ψάρ, ἀρὸς, [ὁ], *ſturnus*, *genus avis*. Iliad. ν. 755.
Τῶν δ' ὥς τε ψαρῶν νέφος ἔρχεται, ἠὲ κολοιῶν.
Horum ſicut ſturnorum nubes venit, aut graculorum.
Ψαρὸς, οῦ, [ὁ], *velox*. Eſt etiam coloris ſpecies, ποικίλος: unde ψαρὸς ἵππος apud Ariſtoph. νεφ.
Ψευδόχρυσα, [τὰ], *aurum arte mentientia*.
Ψηφὶς, ἴδος, (ἡ), *lapillus*, *calculus*, *ſcrupulus*, ſecunda longa in obliquis, in Epigr. ubi etiam pro gemma accipitur.
Ψιθυρίζω, *ſuſurro*: dicitur de hominibus in aurem ſuſurrantibus: vel de foliis arborum vento agitatis; quod vult interp. Theocriti Idyll. α. v. 1.
Ἁδύ τι τὸ ψιθύρισμα . .
Dulcis ſuſurrus . . Sed Pollux hoc hirundinum proprium eſſe ait lib. 5. ubi dicit χίττας κιτταβίζειν, χελιδόνας ψιθυρίζειν, ἀηδόνας εὐστομεῖν &c. Id haud dubie eſt *trinſare*: nam ſic auctor Philomelæ carminis:
Pupillat pavo, trinſat hirundo vaga.
Ψιλὸς, οῦ, (ὁ), *tenuis*, *nudus*, *purus*, *gracilis*. Iliad. ι. v. 576.
Ἥμισυ δὲ, ψιλὴν ἄροσιν πεδίοιο ταμέσθαι.

Dimidium autem non conſiti arabilis agri ſeparatum accipere. Et Odyſſ. *ν.* v. 436.

Ἀμφὶ δέ μιν μέγα δέρμα ταχείης ἕσσ' ἐλάφοιο Ψιλόν . .

Circum autem ipſum magnam velocis induit cervi nudam.

Ψιλίζω, *nudo.*

Ψιλῖται, (οἱ), *levis armaturæ milites*, *Velites*, quos & γυμνῆτας Græci vocarunt, nimirum *veris armis* (puta lorica ſcutoque) *nudatos*. Sed de hac voce vide omnino Cl. Mazoch. Comment. in Tabb. Heracleenſ. pag. 238. num. 45.

Ψιλὴ γῆ, *terra arboribus nuda*, cui opponitur γῆ πεφυτευμένη. Et Hom. loc. ſupra laud. ἄροσιν ψιλὴν, vocavit *nudum plantis arvum*. Qua notione ſæpe accipitur in Tabb. Heracleenſibus, quod videſis apud eundem Mazoch. pag. 146.

Ψιλοδάπιδες, [αἱ], *tapetes tonſis villis*, Suid. apud Heſych.

Ψιλοκόρσης, ου, [ὁ], *qui raris eſt capillis*, *recalvaſter*. Apud Suid. ſcribitur ψιλοκόρης.

Ψιλομετρία, ας, (ἡ), *carminis tenuitas.*

Ψιλοτάπητες, (οἱ), *comptiores tapetes*, *qui villis carent*, *non villóſi.*

Ψιλόω, *nudo*, *denudo*, *exſuo*, *depilo*, *evello pilos.*

Ψίλωθρον, ου, (τὸ), *Pſilothrum*, *unguentum depilatorium*. Theophraſt. lib. 9. cap. 22. hiſt. plant. & Nic. in Alexiph.

Ψιλῶς, *leviter*, *ſimpliciter*, *nude.*

Ψίλωσις, εως, [ἡ], *depilatio*, *evulſio pilorum.*

Ψιχάρπαξ, γος, [ὁ], *micarum raptor.* Βατραχ. v. 24.

Τὸν δ' αὖ ψιχάρπαξ ἠμείβετο, φώνησέν τε.

Huic autem rurſus Pſicharpax reſpondit, dixitque.

Ψίξ, ψιχὸς, (ἡ), *mica.*

Ψίχα, &

Ψιχίον, ου, [τὸ], *idem.*

Ψιχώδης, εος, [ὁ καὶ ἡ], *minutus*, *micæ inſtar*, Euſtath.

Ψίχω, *cibo præmanſo nutrio*, *tenuo*, *ſeco*, *divido.*

Ψυχίδιον, ου, (τὸ), *animula.*

Ψυχάριον, ου, [τὸ], *idem.*

Ψυχικὸς, οῦ, [ὁ], *animalis*, *humanus*, cui opponitur, ὁ πνευματικὸς; hinc ψυχικὰ πάθη, *animi affectiones.*

Ψυ-

Ψῡχοδαΐκτὴς, ȣ̃, (ὁ), ut ψυχοδαΐκτὴς βάκχος, *animorum diremptor*, in Epigr.

Ψῡχοδοτὴρ Ἀπόλλων, ibidem.

Ψῡχόλεθρος, ȣ, [ὁ], *pernicies animarum*, Suid.

Ψῡχομαι, *refrigeſco*, *inalgeſco*, *reſtinguor*, in Epigr.

Φορβῆς ἡ μανίη ψύχεται αὐτομάτως.

Eſcæ furor ſponte reſtinguitur.

Ψῡχομαντεῖον, ȣ, (τὸ), *Pſychomantium*, locus in quo animæ reddunt oracula.

Ψῡχομᾰχεῖν, *uſque ad extremum ſpiritum pugnare.*

Ψῡχομαχία, ας, [ἡ], *acris ac vehemens contentio.*

Ψῡχοῤῥᾰγέω, *frigore pereo*, *animo deficio.*

Ψῡχοῤῥᾰγȣ̃ντες, [οἱ], *frigore pereuntes.*

Ψῦχος, εος, (τὸ), *frigus*, *tempus frigidum*, *algor*, *gelu*:

Ψῡχοσόλος ἠχὼ, a Nonno dicitur vox Chriſti animas inſtruens, aut mittens.

Ψῡχοτᾰκὴς, έος, [ὁ ϗ ἡ], *animum liquans*, *animum macerans*: in Epigr. ψυχοτακῆ δάκρυα.

Ψῡχότροφον, ȣ, (τὸ), *Pſychotrophum*, herba ſic dicta, quod frigidis locis gaudeat, Dioſc. lib. 4. cap. 2.

Ψῡχοτρόφος, ȣ, (ὁ), *frigidis gaudens*. Orph.

Ψῡχοφθόρος, ȣ, (ὁ), *lethifer*. Ibidem.

Ψῡχόω, *animo*. Lib. 4. Epigr. Τίς λίθον ἐψύχωσε; *quis lapidem animavit?*

Ψῡχω, *frigefacio*, *poſt calorem recreo*, *refrigero*. Theocr. Idyll. β. v. 106.

Ω

Ὠβάτης, ου, (ὁ), *contribulis*. Th. ὠβὴ, quæ apud Lacedæmonios erat ſubdiviſio tribûs. Apud illos enim juxta Lycurgi inſtituta populus diviſus fuit in tres φυλὰς, h. e. tribus; ſingulæque tribus in denas ὠβὰς, ideſt *Curias*.

Ὠ᾽γᾶθὲ, *o bone*, pro ὦ ἀγαθέ. Scribitur etiam ὤγαθέ. Theocr.

Ὠγῦρις, ιος, [ἡ], *Ogyris*, Inſula apud Plin. lib. 6. cap. 28. & apud Melam lib. 3. cap. 7. qui pariter affirmant Erythræ regis monumento claram fuiſſe. Dionyſ. Perieg. v. 607.

Ἔστι δέ τοι προτέρω Καρμανίδος ἔκτοθεν ἄκρης
Ὤγυρις . .
Eſt autem tibi ulterius, Carmaniæ extra promont.
Ogyris . .

Ὠγυγία, ας, (ἡ), Inſula Calypsûs, in mari Auſonio, ante Lacinium promont. ita dicta ab Ogyge Thebanorum Rege, ubi Vlyſſes a Calypſo Nympha hoſpitio exceptus eſt. Plin. lib. 3. cap. 10. Apud Dionyſ. Perieg. v. 911. Tyrus dicitur Ὠγυγίη, h. e. *vetuſta*.

Καὶ Τύρον Ὠγυγίην . .

Ὠδίνω, *parturio*, *pario*. Iliad. λ. v. 269.

Ὡς δ᾽ ὅταν ὠδίνουσαν ἔχῃ βέλος ὀξὺ γυναῖκα.
Ut cum parturientem tenet telum doloris acutum mulierem. Et Coluthus v. 96.
Πολλάκις ὠδίνουσι, καὶ οὐ θνήσκουσι γυναῖκες.
Sæpe dolent, nec tamen moriuntur mulieres.

Ὠδὶν, & ὠδὶς, ῖνος, *dolor partus*, *partura* Varron. *partitudo* Plaut. Iliad. λ. v. 271. & Odyſſ. ι. v. 415.

Ὠκεανίνη, ης, [ἡ], *Oceanitis*, *Oceani filia*. Heſiod. in Theog. poteſt etiam *Oceanis* Latine dici.

Ὠκεανῖτις, ιδος, [ἡ], *Oceani filia*: quare male legitur a quibusdam in quarto Georgicorum, *oceanides ambæ*, cum ſit legendum: *oceanitides ambæ*. Nam *oceanus* antepenultimam, & penultimam corripit.

Ὠκεανὸς, οῦ, [ὁ], *Oceanus*, *mare ambiens orbem terrarum*. Dionyſ. Perieg. v. 3.

Μνήσομαι Ὠκεανοῖο βαθυῤῥόου· ἐν γὰρ ἐκείνῳ

Πᾶ-

Πᾶσα χθὼν, ἅτε νῆσος ἀπείριτος, ἐστεφάνωται.
Memorabo Oceanum profunde fluentem: illo enim
Tota tellus, ſicut inſula immenſa, eſt cincta.

Ὠκύαλος, ου, [ὁ ϗ ἡ], *velox in mari*, epith. navis. Iliad. ο. v. 705.

Ὠκυβόλος, *pernix*, Gaza ex Ariſtot. de Aquila. Item *celeriter feriens*, ὠκυβόλους χεῖρας, *manus celeriter ferientes*, in Epigr.

Ὠκυδήκτωρ ῥίνη, *lima cito mordens*, in Epigr.

Ὠκυεπής, έος, [ὁ ϗ ἡ], *celeriter loquens*, in Epigr.

Ὠκύθοος, ου, (ὁ), *rapidus*, *celer*, in Epigr.

Ὤκυμον, ου, (τὸ), *ocymum* Varroni, h. e. pabuli, & farraginis genus: non ſimplex herba; ſed ex miſcellâ ſeminum herbarumque varia multitudo celeriter enata ad jumentorum pabulum: unde a celeritate creſcendi nomen inditum, ἀπὸ τοῦ ὠκύς.

Ὠκύμορος, ου, (ὁ), *cito periturus*. Iliad. α. v. 417.
. . ὠκύμορος ϗ ὀϊζυρὸς περὶ πάντων.
. . *cito moriturus*, & *infelix præ omnibus*.

Ὠκυπέτης, ου, [ὁ], *celeriter volans*. Heſiod. in Theog. ὠκυπέτης ἴρηξ, pro ἱέραξ, *accipiter celeriter volans*.

Ὠκυπόδης, ου, [ὁ], *velox*, *pernix*, in Epigr.

Ὠκυπέδιλος, ου, [ὁ], *velox pedibus*. Nonn. ιγ. v. 320.
Εἶπε, ϗ ὠκυπέδιλος ἀπὸ χθονὸς εἰς χθόνα βαίνων.
Dixit, & *velox pedibus e terra in terram tranſiens*.

Ὠκύπορος, ου, [ὁ], fluvii, vel navis epith. quòd celeriter, vel rapide feratur. Odyſſ. ξ. ὠκυπόροισι νέεσσι.

Ὠκύπους, οδος, ου, [ὁ], *celer pedes*. Heſiod. ἵπποις ὠκυπόδεσσι.

Ὠλεσίθυμος, ου, [ὁ ϗ ἡ], *noxius animo*.

Ὠλεσίκαρπος, ου, [ὁ], epitheton ſalicum, quod fructus cito amittant. Plin. lib. 16. cap. 26. *Ocyſſime autem ſalix amittit ſemen*, *antequam omnino maturitatem ſentiat*: ob id dicta ab Homero *frugiperda*. Odyſſ. κ. v. 150.
Μακραί τ' αἴγειροι, ϗ ἰτέαι ὠλεσίκαρποι.
Et proceræ populi, & *ſalices frugiperdæ*.

Ὠλεσίοικοι, [οἱ], *nepotes*, *decoctores*, *aſoti*. Æſchyl.

Ὡμίλει, imperf. *converſabatur*: th. ὁμιλέω.

Ὠμοδάϊκτος, ου, (ὁ), *dilaniatus*.

Ὠμόθυμος, ου, (ὁ), *ſævus*, *crudelis*, Sophocl. in Ajace.

Ὠμοκρατής, έος, (ὁ ϗ ἡ), *fortis humeros*, Sophocl. in Ajac.

Ὠμόσιτος, ου, (ὁ), *cruda comedens*. Eurip.

Ὠμοτριβὴς, έος, [ὁ καὶ ἡ], ut ὠμοτριβὲς ἔλαιον, oleum ex nondum maturis olivis expreſſum, quod & ὀμφάκινον dicitur, Dioſc. lib. 1. cap. 26.

Ὠμοχάρων, οντος, in Epigr. *crudelis Charon*.

Ὡρεσιδώτης Ἀπόλλων, h. e. *horarum dator*, in Epigr.

Ὡρεσίλοιπος, ου, [ὁ], *montes relinquens*. Ibidem.

Ὡραῖκὸς, οῦ, [ὁ], *pulcher*, *tempeſtivus*. Ariſtoph. in Acharn.

Ὡραϊκῶς, *tempeſtive*. Idem in Pluto.

Ὡραῖος, ου, (ὁ); *maturus*, *tempeſtivus*. Odyſſ. ι. v. 131.

. . φέροι δέ κεν ὥραια πάντα.

. . *ferret autem omnia tempeſtiva*.

Ὡρίων, ωνος, [ὁ], *Orion*, ſignum cæleſte apud Procl. de Sphæra:

Πληϊάδας θ', Ὑάδας τε, τό τε σθένος Ὠρίωνος.

Plejadaſque, *Hyadaſque*, *roburque Orionis*. Sed corripitur apud Anacr. ode ιζ.

Μὴ στυγνὸν Ὠρίωνα.

Neque inviſum Orionem. Quod & Latini ſecuti ſunt.

Ὠρυδὸν, adverb. *luporum more ululando*. Nic. in Alexipharm.

Ὠρυγὴ, ῆς, (ἡ), *ululatus*, *vociferatio*, *tumultus*, vox proprie canis.

Ὠρύομαι, *rugio*, *lugeo*, *latro*, *ululo*, proprie luporum eſt. Theocr. Idyll. α. v. 71.

Τῆνον μὰν θῶες, τῆνον λύκοι ὠρύσαντο.

Illum ſane lycopantheres, *illum lupi ulularunt*.

F I N I S.

TRA-

TRACTATUS
DE
POESI GRAECORUM
AUCTORE
THOMA MORELL S. T. P.

CAP. I.

SECTIO I.

Definitiones.

TEMPUS (χρονος, ſive σημεῖον) eſt temporis, quod, dum profertur ſyllaba, abſumitur, menſura.

Syllaba brevis eſt unius temporis, longa vero duorum.

Vocales naturâ { breves, ε, ο.
longae, η, ω.
ancipites, α, ι, υ.

Ex ſyllabis juſto ordine diſpoſitis fiunt pedes.

Eſt autem pes duarum ſyllabarum, pluriumve compoſitio, ex certa temporum obſervatione.

Pedum tria ſunt genera; quidam diſyllabi, alii triſyllabi, alii tetraſyllabi.

Diſyllabi ſunt quatuor { Pyrrichius, θεός.
Spondaeus, ψυχή.
Iambus, θεά.
Trochaeus, σῶμα.

Tria

Triſyllabi ſunt octo	Tribrachys,	πολεμος.
	Moloſſus,	ευχωλη.
	Dactylus,	σωματα.
	Anapaeſtus,	βασιλεύς.
	Bacchius,	ανασσα.
	Antibacchius,	μαντευμα.
	Amphibrachys,	θαλασσα.
	Amphimacer,	δεσποτης.

Cum unus ſimplex pes, bis poſitus, compoſitum pedem fecerit, *Syzygia* dicitur; proprie, ſi diſpares jugati fuerint, ut *Trochaeus* cum Iambo; ſin pares, *Dipodiam*, aut, ut quidam, *Tautopodiam* efficiunt. Et in iis ſpatia temporum a Tetrachrono ad Octochronum, i. e. a quatuor temporibus ad octo, producuntur. Vnde apud Grammaticos formantur,

Proceleuſmaticus,	πολεμιος.
Diſpondaeus.	συνδυλευσω.
Diiambus,	επιςατης.
Ditrochaeus,	δυςυχημα.
Choriambus,	σωφροσυνη.
Antiſpaſtus,	Αμαρτημα.
Ionicus a majore,	κοσμητορα.
Ionicus a minore,	πλεονεκτής.
Paeon primus,	Αςρολογος.
—— ſecundus,	Αναξιος.
—— tertius,	Αναδημα.
—— quartus,	Θεογενης.
Epitritus primus,	Αμαρτωλη.
—— ſecundus,	Ανδροφοντης.
—— tertius,	ευρυςενης.
—— quartus,	λωβητῆρα

Duorum etiam pedum conjunctio, *Baſis* dicitur; veluti quidam greſſus pedum; ſeu fundamentum cujusdam verſûs.

Verſus eſt una integra pedum certo aliquo numero, & ordine conſtructio.

Minimus eſt Dimeter, maximus Hexameter; procedit autem dimenſio, vel per ſingulos pedes, ſive Monopodiam, vel per duos ſimul ſumptos, ſive Dipodiam. Dipodia ultra Trimetrum raro progreditur.

Appellatur Dimeter, Trimeter, Tetrameter, Pentameter, vel Hexameter, a numero pedum, vel Syzygiarum.

Pars verſûs, cum integræ fuerint Syzygiæ, *Colon* dicitur; cum imperfectæ *Comma*.

Cum

Cum verſus plenus fuerit, dicitur, *Acatalectus*; ſi ſyllaba deeſt, *Catalectus*; ſi pes deeſt, *Brachycatalectus*; ſi vero pes vel ſyllaba ſuperabundat, *Hypercatalectus*, ſive *Hypermetrus*.

Porro accidunt unicuique pedi, ſublatio, quæ Ἄρσις dicitur, & Poſitio, quæ *Theſis*.

Arſis, Theſiſque, non ſyllabarum numero, ſed ratione temporum penſatur: ſimplici ergo aut duplici, aut ſeſcupla ratione taxatur.

Simplici, cum verſus conſtat ex pedibus Dactylicis, vel Anapæſtis; quippe Dactylus, Spondæus, & Anapæſtus, ſunt quatuor temporum: Duplici, cum conſtat ex pedibus Iambicis, Trochaicis, Choriambicis, Ionicis, & Tribrachis; & Seſqui, in Bacchio, Palimbacchio, Amphibracho, Cretico, & Pæonibus.

De Arſi, & Theſi manat *Rhythmus*.

Rhythmus, ῥυθμὸς, eſt pedum temporumque junctura velox, diviſa in Arſi & Theſi, vel, tempus, quo ſyllabas metimur; Latine *numerus*.

Syllaba, a qua pes; & pes, a quo Syzygia; & Syzygia, a qua Comma; & Comma, a quo Colon; & Colon, a quo verſus naſcitur, aliquando *Metra* vocantur. Generaliter vero

Metrum eſt conceptio certis ac legitimis pedibus expedita. Vel, compoſitio pedum, ordine quodam decurrens, modum poſitionis, ſublationiſque conſervans.

Differt Metrum a Rhythmo, quod Metrum certa qualitate ac numero ſyllabarum, temporumque finitur, certiſque pedibus conſiſtit, ac clauditur; Rhythmus autem temporum, ſyllabarum, pedumque congruentia in infinitum multiplicatur, ac profluit.

S E C T. II.

De Figuris.

Aliæ ſunt dictionis, aliæ carminis.

I. Figuræ dictionis ſunt Apoſtrophus, Synæreſis, Diæreſis, Tmeſis, & Cæſura.

Apoſtrophus eſt eliſio vocalium, α, ε, ι, ο, in fine dictionis ante alteram in initio ſequentis, ut,

Ὡς ἔφατ᾽· ἔδδεισεν δ᾽ ὁ γέρων — Il. α. 33.

Ali-

Aliquando etiam eliditur αι diphthongus,

Βουλομ' εγὼ σοον εμμεναι — Ibid. 117.

Rarius, οι,

Ως μ' επελεν φιλοτητι — Iliad. ζ. 165.

Et rariſſime longa vocalis, vel diphthongus ου.

Ειλαπιν', ηε γαμος — Odyſſ. α. 226.

Not. Eliſionem pro arbitrio negligunt Poetæ; ut,

Ω γυναι, η μαλα τοῦτο επος — Il. γ. 204.

Atticis vero Poetis non licet ullam, ne αι quidem diphthongum elidere.

Initialis brevis poſt finalem longam non raro perimitur; ut,

Ω' γαθε — Theocr. 5. 16.

Εν δε δικαιοσυνη συλληβδην πᾶσ' αρετη 'στι - Theog. 147.

Elidunt etiam Poetæ brevem ante conſonam, præſertim in præpoſitione παρα, ut,

Παρ μὲν οἱ ὥρια κεῖται — Theocr. 15. 112.

Et in fine carminis utuntur Synalœpha, ſi dictio inſequentis membri a vocali incœperit, ut,

—— ερύκεμεν ευρυοπα Ζην', Αυτου — Iliad. θ. 206.

Synæreſis eſt duarum ſyllabarum in unam contractio.

Και σφεας φωνησας — Il. δ. 284.

Χρυσεῳ ανὰ σκηπτρῳ — Iliad. α. 374.

Syllabæ breves ita contractæ pro longa habentur.

Αυτος τ' αμφὶ νεκυι κατατεθνειῶτι μαχωμαι. Il. π. 526.

Interdum longa ante brevem colliditur.

Ειαρι πολεῖν — Heſiod. εν εργ. 460.

Longa etiam ante longam, & in diverſis dictionibus,

Η ειςοκεν αμφὶ πυλησι — Il. ε. 466.

Et ſæpiſſime η ante ου,

—— Η ουχ ἅλις, ὅττι — Il. ε. 349.

Diæreſis, (ſive Diazeuxis) eſt ubi ex unâ ſyllabâ diſſectâ fiunt duæ.

Εκτωρ δε Πριαμοιο παῖς — Il. γ. 314.

Tmeſis eſt vocis compoſitæ ſectio, una dictione vel pluribus interjectis,

—— Κατα γαῖα καλυψε. Il. ξ. 114.

—— απὸ μεν φιλα ειματα δυσω — Il. β. 261.

Cæſura ſyllabam brevem in fine dictionis, & initio pedis, extendit; eaque fit apud Græcos poſt ſingulos pedes Hexametri.

O

Οι δε μεγα ιαχοντες — Il. ξ. 421.
Σπευται γαρ τι επος ερεειν — Il. γ. 83.

II. Figuræ carminis, ſunt Antipodia, Brachycatalexis, Catalexis, Hypercatalexis, & Dialyſis.

Antipodia eſt, qua pes pro pede ponitur, ut Spondæus pro Dactylo in quinto loco Hexametri.

—— γενεαι μεροπων ανθρωπων. Il. α. 250.

De Brachycatalexi, Catalexi, & Hypercatalexi, quas Græci nominarunt αποθεσεις, i. e. *Depoſitiones*, ſive *Terminationes*, dictum eſt ſupra, & frequentiſſime occurrent in ſequentibus.

Dialyſis eſt, qua dictio in fine poſita ita diſtrahitur, ut una pars in præcedente ſit verſu, altera in principio ſequentis,

—— απ' ωραν' αιθε
ρος δια μεσσω. Sapph. I.

CAP. II.

SECTIO I.

De Metrorum Generibus.

Metra principalia, Græc. Πρωτοτυπα & Αρχηγονα dicta, ſunt novem,

Dactylicum, Anapæſticum, Iambicum, Trochaicum, } Ex ſimplicibus pedibus;

Ionicum a majore, —— a minore, Choriambicum, Antiſpaſticum, Pæonicum, } Ex compoſitis.

Cetera ex his ſunt, quæ mutilata per cola, & commata, aut paribus agglutinantur ſibi, aut ſola ponuntur, & ſumunt nomina,

Ab inventoribus, ut, *Phalæcium*, *Sotadicum*;
Ab his, qui maxime frequentarunt, ut *Ariſtophanium*; *Aſclepiadeum*;
Ab uſu, ut, *Priapejum*;
A paſſione, ut, *Scazon*; aut,

A con-

A conjugatione ſimilium, ut, *Periodicum*; aut,
A certa mixtura diverſorum pedum; ut, *Proſodiacum*.
Innumera ſunt alia, quæ ab irregulari mixtura pedum *Aſynarteta* vocantur.

Sect. II.

De Dactylico.

Carmini Dactylico, Heroico, ſive Delphico, tamquam ex Proſodia Latina ſatis noto, non immorabimur; modo notandum eſt, hæc per *Monopodiam*, cetera per *Dipodiam* ſcandi moris eſſe; i. e. Dactylicum plenum eſſe Hexametrum, Iambicum [Lat. *Senarium*] modo Trimetrum.

Sect. III.

De Anapæſtico.

Carmen Anapæſticum, quatuor recipit pedes quatuor temporum,
Anapæſtum,
Dactylum,
Spondæum, & rariſſime
Proceleuſmaticum.

Anapæſticus verſus Monometer Acatalectus, qui etiam Baſis appellatur, in hunc modum variari poteſt,
Τινα Τρωϊαδων. Eur. Hec. 94. purus.
Ταδε θωΰσσων. Ib. 112.
Ποια δε πολις. Ib. 159.
Της δ' ὑπο γαῖαν. Ib. 146.
Συνδυλευσω. Ib. 202.
Ενθα νεκρῶν μετα. Ib. 208.

Ex Dimetris vero Anapæſticum ſyſtema fere conflatur. Baſis, ſive Monometer, Parœmiacum plerumque præcedit. Parœmiacus ſententiæ finem occupat. Dictus autem ita fuit a παροιμια, quia plurimæ ſententiæ proverbiales in hoc metro circumferebantur.

Parœmiacus eſt, in ſyllabam Catalectus, i. e. ubi poſt tres pedes quatuor temporum una redundat ſyllaba communis; aut una deeſt ſyllaba ad implendum verſum, ut,

Της

Tȣς σȣς δε πονȣς
Χρησω διαπαν | *τος ακȣ* | *σαι*. Æſch. Pr. 283.

Communem dico ſyllabam, quia ſententiam claudit, nec aliter alibi permiſſa eſt ultimæ ſyllabæ licentia; ſed ad hanc continuandi ſunt Anapæſti, aut pares Anapæſto pedes, ac ſi unus eſſet verſus: notandum vero, quod in Parœmiacis ſyllaba Catalectica ſoli Anapæſto debet ſubjici.

Sunt & alii Anapæſtici, ſc. Brachycatalecti, Hypercatalecti, & Catalecti, in ſyllabam, & diſyllabam. Hi vero in Choris, Monoſtrophis, & Pindaricis ſolummodo reperiuntur.

N. In ceteris metris vitioſum eſt, ſi ſinguli pedes partem orationis finiant, ſed in his bonum, ut,

Σφαγιον θεσθαι | *τυμβȣ δ' επιβας*. Eur. Hec. 108.
Διϲσων μυθων | *ρητορες ησαν*. Ib. 123.

S e c t. IV.

De Iambico.

Carmen Iambicum Iambos ſolos primo admiſit; ut illud repertoris Archilochi,

Πατερ Λυκαμβ | *α, ποῖον εκ* | *φρασω λογον*. Sed cum hoc non modo ſcriptori operoſum eſſet, verum etiam auri, ob perpetuum ejuſdem pedis recurſum, ingratiſſimum,

Tardior ut paulo graviorque veniret ad aures,
Spondæos ſtabiles in jura paterna recepit. Horat.

His ſemel receptis, aliis quoque data porta: nam prima Spondæi ſyllaba in duas breves ſolutâ, fit Anapæſtus; ſoluta ultima fit Dactylus; Tribrachys autem eſt Iambi ſolutio; hinc recipit jam,

In locis imparibus ſive ſiniſtris { Iambum, Tribrachyn, Spondæum, Dactylum, Anapæſtum,

In paribus, ſive dextris, i. e. in ſecundo & quarto, { Iambum, vel Tribrachyn,

Et in ſexto { Iambum, vel Pyrrichium; ob indifferentem ſyllabam.

Iam-

Iambicum ſyſtema fere ex Trimetris Acatalectis conſtatur; ſed & alii ſunt, ut,

Monometer Acatalect. ſive Baſis
Ιω πελας. Eur. Hec. 2077.
Επεσ' επεσεν. Soph. Aj. 625.
Μομφαν εχων. Ib. 180.

Monometer Hypercatalect. ſive Penthemim.
Οσον ταχιϛ | α. Soph. El. 1458.
Αχεσι συνωδ | ος. Eur. Ph. 1543.

Dim. Brachycatalect. (Euripideus, Eupolidius.)
Τεκνων εμων | φυλαξ. Eur. Hec. 1087.

Dimet. Catalect. Hepthemimer, (Anacreonticus.)
Προσειπε δ' αλλ | ος αλλον. Eur. Or. 1428.

Dim. Acatalect. (Archilochius, Ariſtophanius.)
Δι' ασπιδων | δι' αιμακτων. Eur. Ph. 1311.

Trim. Catalect. (Hipponacteus.)
Εχων εμ' ὡς | πε ναυσιπομπ | ον αὔραν. Eur. Ph. 1741.

Tetram. Brachycatalect. (Ariſtophanius.)
Γελως πονων | πε φαρμακον | μεγιϛον εν | βιῳ. *Scal.*

Sect. V.

De Trochaico.

Carmen Trochaicum ad Iambicorum leges quam proxime accedit; admittit enim

In imparibus { Trochæum, Tribrachyn,

In paribus { Trochæum, Tribrachyn, Spondæum, Dactylum, Anapæſtum,

Eo tamen differunt, quod ſedes impares ſervantur intactæ; idque multo diligentius quam in Iambicis pares. Scal.

Trochaicum ſyſtema fere conſtat ex Tetrametris Catalecticis; vel ex duobus Commatibus Dimetris, Acatalecto, & Catalectico.

N. Quod poſt ſex pedes reſtat; videl. *pes & communis ſyllaba*, *καταληξις* vocatur.

Sunt & alii apud antiquos, ſcil.

Mo-

Monometer Acatalect.

Αςενακτος. Hec. 689.

Monometer Hypercatalect. ſive Penthemimer (Pancratius.)

Φευγε λοιδο | ρων. Eur. Or. 996.

Dim. Brachycatalect. Ithyphallicus (vel, Phallicus, Bacchiacus.]

Βακχε, Βακχε | Βακχε. Scal.

Τοξα τ' ευλο | γησω. Hec. 463.

Dim. Catalect. Hepthemimer. (Euripidius, Lecythius, Glyconius.)

Ωλενασι | ματερος Eur. Ph. 317.

Καδμος εμολε | τανδε γαν. Ib. 651.

Trim. Brachycatalect. (Sapphicus.)

Οι δε προς θορο | νυς εσω μο | λοντες. Eur. Or. 1418.

Tetram. Catalect. (Archilochius, Epicharmius, Hipponactius.)

Πυ 'ςιν υτος | ὃς πεφευγε | τεμων εκ δο | μων ξιφος. Eur. Or. 1537. purus.

Αλλα μετα βυ | λευσομεσθα | τουτο δ' ου κα | λως λεγεις. Ib. 1557.

Pentam. Catalect. (Callimachius.)

Ερχεται πο | λυς μεν Αιγαι | ον διατμηξ | ας απ' οι-νη | ρας χιυ. Hephæſt. pag. 19.

SECT. VI.

De Ionico A Majore.

Carmen Ionicum ex ſolis Ionicis rariſſime conſtat; ſed Trochaicas Dipodias ſibi adjungit; nullis ſedibus ſervatis.

Monom. Hypercatalect. ſive Penthemimer.

Πτωσσουσι μυ | χων. Eur. Hec. 1064.

Dim. Brachycatalect. (Hipponactius.)

Και σωφρονα | πωλοις. Eur. Ph. 184.

Dim. Catalect. ſive Hepthemimer.

Η Παλλαδος | εν πολει. Hec. 464.

Dim. Acatalect.

Δαφνα θ' ιε | ρυς προσισχε. Hec. 457.

Dim. Hypercatalect.

Νυν δ' ουτος α | νειται στυγε | ρω. Soph. Aj. 1232.

Trim. Brachycatalect. (Praxilleus.)

Ουδας θανα | τυ στρυφνον α | ηδεις. *Scal.* purus.

Trim. Catalect.

Αιει κατε | χων αννηξε | μεν ξιφυς. Eur. Ph. 343.

Trim. Acatalect. (Æolicus.)

Κρησσαι νυ πο | θ' ωδ' εμμελε | ως ποδεσσιν

Ωρχευνθ' ἁπα | λοις αμφ' ερο | εντα βωμον. Hephæſt.

Trim. Hypercatalect.

Ματερ περι | νων χαιρε με | λων Καλλιο | πη. Scal.

Hi ſunt puri, ſive legitimi Ionici ; impuri vero tot ſibi vindicant licentias, ut hos omnes admittant pedes,

Anapæſtum & Pyrrichium, ſoluta prima.

Dactylum & Pyrrichium, ſoluta ſecunda.

Moloſſum, contractis brevibus.

Pæona ſecundum.

Tribrachyn & Pyrrichium, ſoluta ſecunda Pæonis.

Et inde, prout duas breves vel primas vel medias, vel finales contraxeris, Pæonas omnes.

Tribrachyn & Trochæum, ſoluta prima Ditrochæi.

Trochæum & Tribrachyn, ſoluta tertia.

Ditribrachyn, ſolutis omnibus.

Et Ionici κατ' αντιπαθειαν, ſive Epionici, junguntur Iambicis, Dipodiis, & Choriambis, & Epitritis omnibus.

S E C T. VII.

De Ionico A Minore.

Ionicus minor, purus, pro Ditrochaeo, Dijambo gaudet.

Monom. Hypercatalect. ſive Penthemimer.

Εραστω δευ | ρο. Scal.

Dim. Brachycatalect.

Επι πανδ' εσσ | υθεις. Hec. 1085.

Dim. Catalect. ſive Hepthemimer. (Timocratius.)

Ελατας αχρ | οκομοις. Ph. 1540.

Dim. Acatalect. (Anacreonticus.)

Μελεα παιδ | ος εν οικοις. Eur. Supp. 972. purus.

Dim. Hypercatalect.

Θανατυ συ | αναμνησθητ | ι. Scal.

Trim. Brachycatalect.

Κυπρι ματερ | μελερων φροντ | ιδων. Scal.

Trim. Catalect. (Anacreonticus.)

Χει μοι νεκτ | αρ ανυδρον | μελιρον. Scal.

Trim. Acatalect. (Sapphicus.)

Γλυκυφόρμιγγ | ες υμνοι Λεσβ | ιδος αυρας, Ibid.

Trim. Hypercatalect.

Παρια φειδ | εο δεσποιν | α γεροντευ. Ibid.

Tetram. Brachycatalectus.

Τι λεγεις θυμε | ε; εγω γ' ευρ | εν αλιτρον θεος, Ibid.

Tetram. Catalect. (Phalæcius.)

Θεραπευων | φυγας αυλαν | φυγας εςι | δεκακις, Ibid.

Tetram. Acatalect. (Alcmanius.)

Κακοδαιμων | κακοπραγμων | κακοπαιγμων | κακοπειςμων. ibid.

Hi ſunt puri, ſive legitimi; impuri vero fere omnes eoſdem pedes, quos impuri Ionici a majore recipiunt; ut & Epionici Ditrochæos. Obſervemus modò majori Jonico Moloſſum in fine, vel in paribus locis; minori intra initia, vel in imparibus locis, poni; & Jonicos a majore rariſſime in Jonico pede terminari.

N. Cum metra, non numero, ſed temporum ſpatio, examinanda ſint: Dipodiæ ſuperioris, ſi imminuta ſit, tempora ex ſubditis compleantur; ut quando Pæon tertius adhibetur, & poſt ultimam brevem ſequitur Ditrochæus Heptaſemus, ſive Epitritus ſecundus. Hujus modi autem inter ſe *συζυγιας* paſſionem, ſive communionem Muſici *ανακλασιν* vocant; & metra, ſi qua forte advenerint talia, *ανακλωμενα* appellant. Metrum autem dicitur *ανακλωμενον*, quia in eo ſæpe deficiens tempus in pede aliquo *reflectitur*, & compenſatur in ſequente pede.

S E C T. VIII.

De Choriambico.

Carmen Choriambicum principaliter conſtat Choriambo, a quo nomen ſumpſit; deſinens proprie in Dactylum, vel Creticum; & interdum, priore Trochæi ſyllaba in duas breves ſoluta, Tribrachyn admittit, raro autem Moloſſum.

Monometer.

Digitized by Google

Ω μοι εγω. Eur. Hec. 1055

Monom. Hypercataleƈt. ſive Penthemimer.

Τᾶνδε γυναικ | ων. Hec. 1071.

Dim. Brachycataleƈt. (Alcmanius.)

Αλιος αυγ | αζει. Hec. 635.

Dim. Cataleƈt. ſive Hepthemimer.

Πορθμὸν αἶξ | ω ταλας. Hec. 1113.

Dim. Acataleƈt. (Anacreonticus.)

Αμφι κλαδοις | εζομενα. Ph. 1541.

Dim. Hypercataleƈt.

Οφελε προτερον | αιθερα δῦν | αι. Soph. Aj. 1211.

Trim. Brachycataleƈt.

Πολιον αφανὲς | αιθερος εισ | ωλον. Eur. Ph. 1569.

Trim. Cataleƈt.

Ουδε λεόντ | ων σθενος ὐδ | ε τροφαι. Hephæſt.

Tetram. Cataleƈt.

Φοιβε πατερ | χαιρε διδυ | αγλαοφων | ον Βιον. Scal.

Hi ſunt puri; impuri vero ſive mixti admittunt fere omnes pedes, ut Ditrochæum, Pæona primum, Epitritum tertium, alioſque tum Pæonas, tum Epitritos; &, κατα αντιπαθειαν, Dijambum, & Antiſpaſtum, ut ſicut Epionici, ſint etiam Epichoriambici: qui non ſine venuſtate deſinunt in Amphibrachyn, & Bacchium.

SECT. IX.

De Antiſpaſtico.

CArmen Antiſpaſticum purum ex ſolis Antiſpaſtis, & Jambis conſtat; deſinens, ſi non ſit verſus Acatalectus, in illorum pedum portiunculas; & legitimi quidem verſus non reſpuunt Epitritos, primum, tertium, & quartum.

Monom. Hypercataleƈt. Penthemimer. Dochmaicus.

Ιδυ πειθο | μαι. Eur. Or. 144.

Dim. Brachycataleƈt.

Εις αυλον εμπ | εσων Hec. 1024.

Dim. Cataleƈt. Hepthemimer. Pherecratius.

Ταλάιν' ως ε | λελιζω. Ph. 1538.

Dim. Acataleƈt. Glyconius.

Τει

Γερωιον πο | δα δεμνιοις. Ph. 1563. purus.

Dim. Hypercatalect. (Sapphicus, Hipponacteus.)

Λερναια πε | δωσειν Τεμων | αι Ph. 196.

Trim. Brachycatalect. (Praxillius.)

Εωοισιν | ὁμοια φλε | γεθων. Ph. 173.

Trim. Catalect. ſive, Hendecaſyllabus. (Phalæcius, Anacreonticus, Sapphicus) perfectiſſimus.

Χαιρ' ω χρυσο | κερως βαβακτ | α Γαλλων. Hephæſt.

Trim. Acatalect. (Alcaicus, Alcmanius, Aſclepiadeus.)

Λαβων τω ξι | φεος χρυσο | δεταν εχων. Hephæſt.

Tetram. Brachycatalect. (Alcaicus.)

Φερω δ' ιο | γενεσιν Δι | θυμοις ἀσμα | φιλον. Scal.

Tetram. Catalect.

Αυτον λυ | ρων δεχν | τελχαρπεε | Πελωπε. Scal. Hephæſt.

Tetram. Acatalect. (Sapphicus, Alcaicus, Alcmanius.)

Αλκμανος γλυ | κεσιν Μοισα | μελος βαπτε | δροσοισι σοις. Ib.

Tetram. Hypercatalect. (Simmiacus.)

Τον στυγνον Με | λανιππε φο | νον αἰ πατρο | φονων εελθ | οι. Ibid.

Impuri vero, Ditrochæis etiam, Choriambis, Epitrito ſecundo, Pæonibus, & Jonicis κατ' αντιπαθειαν conjuncti ſunt. Qui & omnes longarum ſolutiones admittunt.

N. Antiſpaſticum Pindaricum ſequuntur Trochæi, ut in Phalæciis Jambi.

Vel Pæone vel Ditrochæo rarius utitur Euripides: ſed Antiſpaſtum vel Epitritum quartum fere ſemper in prima ſede locat; Jonicos rariſſime ſubjungens vel Pæonas.

S E C T. X.

De Pæonico.

CArminis Pæonici hæc univerſa erit lex, ut *quælibet dimenſio quinque conſtet temporibus*: ne vero exinde colligatur, omnes pedes quinque temporum poſſe recipi: Palimbacchius enim, & ejus peculiaris ſolutio, i. e. Pæon tertius, rariſſime vel apud Comicos, legibus ſolutiores, reperietur. Hos igitur admittit pedes,

Creticum,
Bacchium,
Pæona primum, ſoluta ultima Cretici.
—— quartum, ſoluta prima ejuſdem.
—— ſecundum, ſoluta ultima Bacchii.
Tribrachyn, & Pyrrichium, ſolutis ambabus Cretici.

Hi ſoli carmen Pæonicum conſtituunt, & quacumque demum ſede locentur, legitimum Pæonicum agnoſcemus. Sin alicui & peregrini ſe ſe ingeſſerint pedes, niſi ob ultimam ſyllabam communem, verſus ſpurius eſt & exſibilandus.

N. Antiqui Pæonas omnium ſedium fecere poſſeſſores præterquam ultimæ, cui Creticum peculiarem aſſignarunt. Scal.

Elegantiſſimus eſt verſus, cum per ſingulos pedes pars orationis impletur. Diomed.

Dim. Brachycatalect.

Τινι μορφ | θνησκεις. Eur. Hec. 693.

Ετερα δ' εφ' ε | τερων. Ib. 686.

Dim. Catalect.

Χαλκοδετα | τ' εμβολα. Ph. 115.

Dim. Acatalect.

Λακαινα πο | λυδακρυτος. Hec. 1108.

Μεταφερων | ιθυνει. Ib. 655.

Dim. Hypercatalect.

Θεων Νεμε | σις εις Ελε | ναν. Or. 1367.

Trim. Brachycatalect.

Ορεγε νῦν | ορεγε γηρ | αιαν. Ph. 103.

Trim. Catalect.

Βαλοιμι χρο | νῳ φυγαδα | μελεον. Ph. 171.

Trim. Acatalect.

Θανασιμον | προς Αΐδαν | ω ταλας. Hec. 1031.

Tetram. Brachycatalect.

Θυμελικαν | οθι μακαρ | φιλοφρονως | εριν. Hephæſt.

Tetram. Acatalect. (Ariſtophanius, Simmiacus.)

Ματερ ω | ποτνια κλ | ῦθι Νυμφ | αν αβραν. Simm.

Pentameter Acatalect. (Theopompius.)

Παντ' αγαθα | δη γεγονεν | ανδρασιν ε | μης απο
συν | ουσιας. Heph.

Sa-

S E C T. XI.

PÆne infinita verſuum genera Græcorum ſollertia excogitavit, ex quibus licitum eſt Poetæ, quem velit numerum, quod velit genus, pro lubitu uſurpare. Ubicumque vero pedes alieni conjunguntur dicitur *κατ' αντιπαθειαν μιξις*, ſive *per diſcordiam mixtura*. E. G. Ex conjunctione Jambicæ Syzygiæ, vel Antiſpaſti cum Choriambis, efficies Choriambicum impurum, ſive *Epichoriambicum*; ſic & Jonici *a majore* Jambicæ Syzygiæ (ut Jonici *a minore* Ditrochæo) Choriambo, Epitritis, & Pæoni ſecundo, conjuncti ſunt impure, & proprie dicti *Epionici*; unde etiam,

I. P R O S O D I A C U S.

Sc. Choriambi cum Jonicis, vel Pæonibus pro Jonicis, mixtura; ſolutione longarum admiſſa.

Dim. Acatalect.

Κρυπταν βασιν | *αισθανεται*. Hec. 1070.

Dim. Hypercatalect. (Phaliſcus.)

Μολπαν δ' απο | *κ̓ χαροποι* | *ᾶν*. Hec. 916.

Trim. Hypercatalect.

Υδασι δυλ | *ειαν περι* | *βαλων*. Eur. Ph. 198.

Ευιππον Α | *ρεῖ κατοχον* | *γενος*. Hec. 1094.

Trim. Catalect.

Λαϊνεοις | *Αμφιονος* | *οργανοις*. Ph. 116.

Trim. Hypercatalect.

Μεγαλα δε | *τις δυναμις* | *δι' αλοσο* | *μων*. Or. 1582.

Ubicumque vero bini verſiculi alienæ indolis ita connectuntur, ut unum conſtituant, & novum quoddam conficiant genus, verſus ille dicitur

II. A S Y N A R T E T U S,

Sive *inconnectibilis*. Hujuſmodi varia ſunt genera: primum autem locum ſibi vindicat

PERIODICUS.

Qui fit, cum Jambicam Syzygiam Trochaica ſequitur; vel vice verſa.

Dim. Catalect.

Τις Ελλας η | βαρβαρος. Ph. 1532.

Dim. Acatalect.

Επαισ' επαισ | εν μελαθρα. Eur. Or. 1583.

Dim. Hypercatalect.

Πυ με ταν με || λεαν πορευ || σεις. Hec. 445.

Trim. Acatalect.

Λαθα δε ποτμ || ω συν ευδαι || μονι γενοιτ' αν. Pind. Ol. 2. 34.

Innumeri ſunt alii, ασυναρτητοι, ſive συνθετοι dicti. Paucos accipe,

A Dactylis incipientes.

Ελθ' επι | καρον. ε || μοις φιλοισι | παντως. Or. 1305.

Ab Anapæſtis.

Επιδαμνιος ως || πεσοιμ' ες ευν | αν. Eur. Hec. 926.

Ab Jambis.

Μακρων πονων | ορισ. Soph. Aj. 895.

A Trochæis.

Αιθερ' αμπτα || μενος ουρανιον. Eur. Hec. 1107.

Verſus, quorum pedes omnino ſunt irregulares, ut puta, Choriambus, cum Ditrochæo, Antiſpaſto, aut Bacchio; vel Epitritus primus cum Choriambo; vel Jambicus cum Spondæo aut Dactylo in paribus locis, dicti ſunt

III. POLYSCHEMATISTI.

Dim. Catalect.

Δυρατερ τ' η | εφ' ιππω. Hephæſt.

Dim. Acatalect.

Μεγα δε μη γε | γαθε πολις. Ibid.

Trim. Acatalect.

Οιδιποδα | βροτων ουδε | να μακαριζω. Soph. Oed. 1218.

Tetram. Catalect.

Παντα φορητ | α παντα πολμ | ητα τωδε | τω χορω. Heph.

CAP.

CAP. IV.

De Carminum formis in cantu Chorico.

CHoricus Cantus eſt illa Chori pars, quæ veterem Tragœdiam (*fere*) in quinque actus diſtinguit: & in omni perfecta Tragœdia ſunt quatuor Cantus; quorum primus vocatur *Parodus*; reliqui tres *Staſimon* (*melos*.) Hi autem ex variis carminum generibus formantur; quæ appellantur.

Systematica,

I. E. quæ vario carminum genere in unum congeſta conſtant; & hæc porro, ſecundum Hephæſtionem, ſex generum ſunt:

I. Κατα σχεσιν, *ſecundum convenientiam.*
II. Απολελυμενα, *ſoluta.*
III. Ατακτα, *inordinata.*
IV. Εξ ὁμοιων, *ex ſimilibus.*
V. Μικτα, *mixta.*
VI. Κοινα, *communia.*

I. Κατα σχεσιν, ſunt, quæ inter se reſpondent; & hæc rurſum ſex generum,

1. Monoſtrophica.
2. Epodica.
3. Κατα περικοπην ανομοιομερη, *poſt Pericopen partibus diſſimilibus conſtantia.*
4. Antithetica.
5. Mixta.
6. Communia, *κατα σχεσιν.*

1. Monoſtrophica ſunt, quæ una Stropha conſtant, qualia Anacreontis, & Alcæi carmina. — Eur. Hec. 1022.
2. Epodica ſunt, quæ ſimilibus Syſtematibus diſſimile Adjunctum habent. Eur. Hec. 627.

Antiqui Deorum laudes, carminibus comprehenſas, circum aras eorum euntes, canebant; cujus primum ambitum, quem ingrediebantur ex parte dextra *Strophen* vocabant: reverſionem autem ſiniſtrorſum factam, completo primo orbe, *Antiſtrophen* appellabant. Deinde in conſpectu Deorum ſoliti conſiſtere, Cantici reliqua con-

Digitized by Google

ſequebantur, appellantes id *Epodon*. Ita ut omnis Strophe, & Antiſtrophe totidem habeant ſyllabas, (vel ſaltem eadem reſervent tempora) in proxima periodo, quæ ſubjicitur priori; ut ſit aut *ἰσόμετρος*, aut *ἰσόχρονος*, quolibet metro ſeu Rhythmo ſubſiſtens. Epodos vero formatur ad libitum.

N. Si Adjunctum in fine ponatur, vocantur *Epodica*; ſi in principio, *Proodica*; Soph. Aj. 877.) Si in medio, *Meſodica*. (Soph. An. 100.) Et *Epodica* quidem ſunt fere Pindarica omnia, ternario numero conſtantia; verumtamen nihil prohibet quinario (Eur. Hec. 904.) & ſeptenario uti. (Æſc. Ag. 375.)

3. Κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερῆ, ſive, Περικόμματα ſunt, quæ poſt variorum Syſtematum congeriem, ſive *Pericopen*, aliam priori per totum reſpondentem ſubjectam habent:

Sic ut in alterutra quidem congerie ſint inter se ſyſtemata diſſimilia; verum utraque ſimilibus conſtent partibus. (Eur. Or. 125. & Sophocl. Aj. 901.) Hujus generis in *Euripide* multa ſunt; in *Sophocle*, permulta; nullum in *Æſchylo*.

Antithetica ſunt, quæ in vario carminis genere, primum ultimo, ſecundum penultimo, ac reliquum ſimiliter inter se reſpondens habent. Cujus generis eſt *Ovum Simmiæ*.

5. Mixta κατὰ σχέσιν, quæ partim Epodica ſunt, partim Monoſtrophica.

6. Communia κατὰ σχέσιν, hoc quidem modo diſpoſita, verbi gratia, ſunt Epodica; illo vero Monoſtrophica.

II. Ἀπολελυμένα ſunt, quæ certum carminis genus nullum habent. Et rurſum ſunt,

1. Ἄστροφα.
2. Ἀνομοιόστροφα.
3. Ἄτμητα.

1. Ἄστροφα ſunt, quæ tam paucos habent verſus, ut Strophen complere non poſſe videantur.

2. Ἀνομοιόστροφα ſunt, quæ aliquibus interjectis interrumpuntur. (Eur. Or. 1366.) ea, ſi duo ſunt, vocantur

Ἑτερόστροφα. Soph. Aj. 201.

Si plura,

Ἀλλοιόστροφα. Eur. Hec. 685. Quod quidem genus ſolus de Tragicis uſurpat Euripides.

2. Ἀτ-

2. Ατμητα, quæ ut ſecari poſſe videntur, ita nullum ſecandi dant ſignum.

III. Αταкτα, quæ nullam habent inter ſe ſimilitudinem: qualis fertur Homeri *Margites* fuiſſe; & tales in Euripide Chori, Iphig. T. 1234. Hec. 1055.

IV. Εξ ὁμοιων, quæ pedum quidem ſunt eorumdem, certum autem numerum non habent, quales Anapæſti. Et ea ſunt

1. Απεριορισα.
2. Κατα περιορισμους ανισους.

1. Απεριορισα, quæ ad finem uſque ſunt inter ſe ſimilia:
2. Κατα περιορισμους ανισους, quibus aliquid nonnunquam brevius interjicitur. Eur. Hec. 59.

V. Μικτα Syſtematica ſunt, partim κατα σχεσιν, partim ex ſimilibus.

Κοινα Syſtematica, quæ hoc quidem modo diſpoſita, verbi gratiâ, ſunt e ſimilibus; illo autem κατα σχεσιν.

CAP. V.

De Quantitate Syllabarum.

Quantitas ancipitum in prioribus ſyllabis vocalium octo modis cognoſcitur;

I. Poſitione.
II. Vocali ante vocalem.
III. Contractione.
IV. Dialecto.
V. Derivatione.
VI. Compoſitione.
VII. Incremento.
VIII. Uſu, ſeu Auctoritate.

I. Positio.

Vocalis brevis ante duas conſonantes, aut duplicem, vel in eadem dictione, vel in diverſis, fere ſemper longa eſt.

Πολλ-ας δ' ιφθ-ιμους ψυχας αϊδι προϊα-ψεν. Il. α. 3.

Fi-

Finalis vero brevis ante initialem duplicem, vel duas ſimplices, aliquando corripitur,

Οιτὶ Ζακυνθον εχον — Iliad. β. 634.

II. Vocalis ante Vocalem.

Vocalis ante aliam corripitur, ſed non neceſſario, ut apud Latinos, ſi vocalis ſit anceps,

—— Πολυᾶϊκος πολεμοιο. Il. α. 165.

Vocales longæ, & diphthongi, breves eſſe poſſunt pro arbitrio, modo ſubſequens dictio a vocali, aut diphthongo incipiat.

Ωρῃ εν εαρινῃ, ὁτε — Il. β. 471.

Ημετερῳ ενι οικῳ, εν Αργεϊ. Il. α. 30.

III. Contractio.

Omnis ſyllaba ex contractione, ſive per Craſin, facta longa eſt:

Αυταρ ὁ αυλᾶ πῶμα φαρετρης. Il. δ. 116.

Et in diverſis,

Ως τε διὰ τετων τ᾽ ἀγαθ᾽ ανθρωπες εχειν. Eurip.

IV. Dialecto.

A Doricum, natum ex η, longum eſt,

Εντοσθεν δε γυνᾶ — Theocr. ι. 32.

A Æolicum breve eſt,

Δευρ᾽ ιθι, νυμφᾶ φιλη — Il. γ. 130.

Producitur autem incrementum genitivorum;

Μεσᾶων θ᾽, αἱ αειδον — Il. α. 604.

Tertia perſona pluralis aoriſti primi brevis eſt in ετυψᾶσα pro ετυψαν. Æol. & Poet.

A Ionicum breve eſt in penultimis præteritorum; ut γεγᾶα, γεγᾶως.

—— ον ελειπε νεον γεγᾶωτ᾽ ενι οικω. Odyſſ. δ. 112.

Et in tertiis perſonis pluralibus paſſivis,

Οι δη νῦν εᾶται — Il. γ. 134.

—— πολλοὶ δεδμηᾶτο κῦροι. Ib. 183.

Et in Aoriſto primo,

—— δειγῳ δε οἱ οσσε φᾶανθεν. Il. α. 200.

Item, in ſecunda aoriſti primi,

—— χρυσεον δ᾽ εζευξᾶσ διφρον. Call. 3. 110.

At-

Atqui α Jonicum verbis in αω interpoſitum longa ſyllaba præcedente, producitur,

Ειπερ γαρ θυμῳ γε μενοινᾱα πολεμιζειν. Il. τ. 164.

Uti etiam in tertiis perſonis verborum in μι, ut τιθεᾱσι,

——και μειζονες αλλοι εᾱσι. Il. γ. 168.

V. Derivatio.

Derivativa eamdem cum primitivis quantitatem plerumque ſortiuntur;

Η μαν αυτ' αγρῃ νῑκᾱς — Il. β. 370.

——κεχαρηοτε, νῑκη. Il. η. 312.

Diximus *plerumque*, quia non pauca a primitivis diſcedunt, ut μᾰνικος, à μανια — vel potius à μαινομαι, ut μαινολης; vel geminetur liquida.

—— πρᾱγος, ab επρᾱγον. — rectius a πεπρᾱγα (Vid. Cler. ad Il. β. 314.

—— νῑφας, νῑφετος, νῑφοεις, a νῑφω. — potius ab aor. ſecundo ενιφον. Sic

—— πνῑγοεις, a πνῑγος, vel πνῑγω. Sed rectius ab aoriſto 2. επνῑγον.

A longa eſt ante μα in verbalibus deductis a prima perſona præteriti perf. ut, ορᾱμα, δρᾱμα, φυρᾱμα, &c. (Vid. infra in *Uſus, ſive Auctoritas.*)

VI. Compositio.

Compoſita etiam ſimplicium quantitatem (*fere*) ſequuntur.

—— εκ δε Διος τῑμη και κυδος οπηδει. Il. ρ. 251.

Ενθαδ' ατῑμος εων — Il. α. 171.

Diximus *fere*, quia in aliquot compoſitis id non obtinet, ſic, τιτᾰνοκτονος corripitur, licet a gen. τιτᾱνος dimanet. — Sed hoc fortaſſe proprii nominis privilegium poſcit.

—— Ασπῐλος, α σπῑλος — Epigr. lib. 1.

Sed σπῐλος correptum legitur Lycoph. 188. ut σπῑλας? Odyſſ. ε. 405.

Privativa particula α in compoſitione plerumque corripitur.

Θερσιτης δ' ετι μῠνος ᾰμετροεπης εκολῳα.

N. In quibuſdam vocibus, pluſquam triſyllabis aliquando produci, ut in αθανατος (Il. β. 306.) ακαματος (Il. ρ. 13.)

φ. 13.) & ſimilibus. Atque hæc licentia vel in pueris ferenda eſt; ſicuti etiam in vocibus, *αλληκτος*, *αλεφος*, & ſimilibus, quæ, *certe apud Homerum* in huiuſmodi vocabulorum ſyllabis *non mediis*, producta leguntur, propter liquidam in enunciando duplicatam.

Particulæ etiam *δα*, *ζα*, *αρι*, *ερι*, *δυς*, in compoſitione repertæ corripiuntur.

—— *Δρακων επι νῶτα δἄφοινός*. Il. β. 308.
Κιλλαν τε ζἄθεην —— Il. α. 38.
—— *Κοων ἄριδεικετος ανδρων*. Il. λ. 243.
—— *Θεῶν ερἴκυδεα δῶρα*. Il. γ. 65.
—— *εξ ανεμοιο δῦσαέος ορνυμενοιο*. Il. ο. 865.

Sic in nominibus, aliiſque orationis partibus, quæ compoſitionem ineunt, ut *αγχῐνοος*, *αρτιθαλης*, *ηδυμελης*, &c.

Παν initiale in compoſitis ante vocalem corripitur,
Αυτὰρ εγὼ πανάποτμος — Il. ω. 493.
—— *Αρισηες πᾰναχαιων*. Il. ν. 73.

Sic *ἄπαν*, *προπαν*, *παμπαν*, &c.

Item, *ὗς*, *σῦς*, & *πυρ* in compoſitione corripiuntur.
Τεσσαρες, ὡς εὗρε ψε σῦβωτης. Odyſſ. ξ. 22.
—— *δῖος ὑφορβος*. Ib. 48.
Ηνορεης σκηπτουχε, πῦραυγέα κυκλον ελισσων. Hom. VII. 6.

VII. Incrementum.

1. *Nominum*.

Ancipitum quantitas in ultima vocis rectæ manet plerumque in penultima vocis variatæ; ut *γιγᾱς*, *γιγᾰσι*, — *τυψᾱς*, *τυψᾰσι*, *αψῑς*, *αψῖσι*, — *φορκῦν*; *φορκῦνος*, — *ζευγνῦς*, *ζευγνῦσι*.

Incrementum quintæ declinationis breve eſt in neutris in *α*, *ας*, *αρ*.
—— *ψυχη δ' επι σωμᾰτος εστη*. Il. β. 207.
Εδρῃ τε κρεᾰσιν τε — Il. θ. 162.
—— *και νεκταρός εστιν απορρωξ*. Od. ι. 359.

In maſculinis, & femininis in *ας*,
Παλλᾰδ' Αθηναιην — Il. α. 200.
—— *κῆρες* — *μελᾰνος θανατοιο*. Il. β. 834.

Et nominibus plerumque in ξ & ψ.

Ὀλβίςων Ἀράβων — Dionyſ. 927.

—— τὰς αὐλακας ἐκ ἀποτρωγεις. Theocr. 10. 6.

Excipias ῥαξ, θώραξ, cum compoſitis, ἱραξ, κνώδαξ, κορδαξ, οιαξ, Φαιαξ, φεναξ, & Λαβραξ.

Item, in maſculinis, & femininis in αρ, & λς.

—— ἀνδρὸς μακᾶρος κατ᾽ αρυραν. Il. λ. 68.

—— βαθεινς ἐξ ἅλὸς ἐλθων. Il. ν. 44.

Excipe ψὰρ, & κάρ.

Genitivus in ανος producitur, præter τάλᾶνος & μέλᾶνος,

Ὦ Τιτᾶνας ἐπεφνὲς — Hom. B. 274.

—— ἐνεργεα Πᾶνὸς ακνειν. Epigr. l. 4.

In dativis pluralibus nominum, quorum penultima in genitivo ſingulari eſt longa, α producitur, ut in Γιγᾶσι, πᾶσι, τυψᾶσι, &c. Sed in iis, quæ ſyncopen patiuntur, α corripitur, ut in ανδρᾶσι, πατρᾶσι, μητρᾶσι.

Ανδρασι πανροτεροισι — Il. β. 12.

Ι, breve eſt in nominibus neutrius generis, ut μελι, μελῐτος — (Il. α. 249.)

Et in maſculinis, & femininis, in ιος, ιδος, & ιτος.

Νῦν δ᾽ ἐκαθεν πολῐος — Il. ι. 791.

—— μεμαυ᾽ ερῐδος και αὐτης. Il. ι. 732.

—— χαρῐτων μιαν ὁπλοτεραων. Il. ξ. 267.

Excipias αψὶς, βαβλὶς, καελὶς, κηλὶς, κλῆϊς, κνημὶς, κρηπὶς, νεβρὶς, νησὶς, σφραγὶς, cum compoſitis, item, βατραχὶς, κανονὶς, πλοκαμὶς, ραφανὶς, σισαμὶς, & ſi quæ aliæ ſunt triſyllabæ, quæ duas priores corripiunt.

Producitur autem in maſculinis, & femininis Dicatalectis (i. e. quæ habent duas terminationes in recto) ut

Δελφῖνας τε κυνας τε — Odyſ. μ. 97.

—— επιδερκεται ακτῖνεσσιν. Odyſ. λ. 16.

Et in monoſyllabis; præter τις, & Δὶς, Διὸς,

Ἶνα ταμη δια πᾶσαν — Il. ρ. 522.

—— Εαυω λῖτι καλυψαν. Il. σ. 352.

Ρῖνα παρ᾽ οφθαλμον — Il. ε. 291.

Item in nominibus in ις, ιθος, in ιψ, ιπος, & ιξ, ιγος, vel ικος.

Ορνῖθος μεν αμαρτε — Il. ψ. 865.

Φραξε δε μιν ρῖπεσσι — Odyſ. ε. 255.

Εσθλοι τεττῖγεσσιν ἐοικοτες — Il. γ. 151.

Sed in ιψ, ιβος, & ιξ, ιχος, fere corripitur.

Χερνῐβα δ᾽ αμφιπολος — Odyſ. α. 136.

——Κεφαλῆς τρῐχας ἐν πυρὶ βαλλων. Odyſ. γ. 446.

Υ breve eſt in monoſyllabis in υς, υος.

Η δρῦ-

Η δρῦος, ἢ πευκης — Il. ψ. 328. Et neutris in υ.
—— δευοντο δε δακρυσι κολποι. Il. ι. 566.

Item in maſculinis, & femininis in υς, & υρ.

Στας προσθεν νεκῦος — Il. η. 321.
Τω δ' αυτω μαρτῦρες εσων. Il. α. 338.

Si quæratur, qui factum ſit, ut μαρτῦροι, & μαρτῦρες ſecundam corripiant, cum in μαρτῦρομαι ſemper producatur, hoc fieri ex Analogia generali monet Clarkius; ſcilicet ex futuro μαρτῦρεμαι: unde etiam verbum μαρτῦρεω; quod in omnibus ubique temporibus corripitur. (Vide inf. *Increment. Verborum*.)

Excipe δαγυς, ῦδος, & Κωμυς, υθος.

Nomina etiam in ξ, & ψ, *fere* habent breve incrementum.

Νεβρον εχοντ' ονῦχεσσι — Il. θ. v. 248.
Ναιουσιν Χαλῦβες στυφελην και απηνεα γαιαν. Dionyſ. 768.

Excipias δοιδυξ, κοκκυξ, κηρυξ, γρυψ, & γυψ.

Γρῦπας φυλαξαι. Æſch. Pr. 803.
—— τερενα χροα γῦπες εδονται. Il. δ. 237.

Producuntur autem nomina Dicatalecta in υς, & υν.

Φορκῦνος θυγατηρ — Odyſ. α. 72.
—— Γορτῦνα τε τειχιοεσσαν. Il. β 642.

2. Incrementum Verborum.

Quantitas penultimæ manet in præſenti, & imperfecto per omnes voces, & modos; ut κεῖρω, εκεῖρον, κεῖρε, κεῖνοιμι, κεῖρω, κεῖρειν, κεῖρων. Κεῖρομαι, εκεῖρομην, κεῖρε, &c.

Manet itidem quantitas in temporibus cognatis ejuſdem, & alterius vocis, ut ετῦπον, τῦπω, ετῦπην, τῦπησομαι, τετῦπα, ετετῦπειν. — κεῖρω, κεκεῖκα, κεκεῖμαι, εκεῖθην, κεῖθησομαι.

Quantitas futurorum, & aoriſtorum, ex verborum formatione ſatis conſtat.

Nonnulli tamen obſervant aoriſtum primum in quarta conjugatione penultimas α, ι, υ, breves habere, cum ſint breves in futuro.

Ουρην μεν πρωτ' επλᾰσ' εφ' ὑδασιν — Hom. B. 73.
—— εκλυσε δινα. Theocr. ι. 140.
—— και εφρασε θεσπιν αοιδην. Hom. M. 441.
—— και ακοντισε δουρὶ φαεινῷ. Iliad. δ. 496.

Fit

Fit idem in quibuſdam verbis in αω, niſi ρ, vel vocalis præcedat α: tunc enim penultima & in aoriſto, & in futuro ſemper producitur.

—— γελᾶσαν δ' επι παντες Αχαιοί. Il. ψ. 890.
Ex χειρὸς χεῖρα σπᾶσεν Αντινοοιο. Odyſ. β. 321.
Μιαν με μεῖναι τηνδ' εᾶσον ἡμεραν. Eur. M. 340.
Κνημην τε διεπερᾶσεν Αργειον δορυ. Ib. Ph. 1402.

Anceps penultima aoriſti primi ſemper producitur in verbis quintæ:

Τρωας δ' εκλιναν Δαναοι — Il. ε. 37.
Αυταρ επει πλῦναν τε — Odyſ. ζ. 93.

Et in iis, quæ penultimam in futuro producunt:

Πραγμ' εκ εδρᾶσα — Soph. An. 245.
—— οτ' αρισον Αχαιων ουδὲν ετῖσας. Il. α. 244.
Ος τοι γυνατ' ελῦσα — Il. χ. 335.
—— ελῦσατο κεςὸν ιμαντα. Il. ξ. 114.

In aliis vero breviatur, niſi addatur σ alterum.

—— χαι ευτ' επὶ νηυσιν ελασσας. Il. ω. 392.
—— εφρασσατο κηρυξ. Ib. 351.

Quod etiam fit nonnunquam in futuro:

—— οφρα τελεσσω. Il. α. 523.

Si anceps penultima ſit brevis in aoriſto primo, & futuro ſimul, aut ſaltem in futuro, brevis etiam erit in perfecto activo, & temporibus inde deductis; ſi longa, longa: πεπλεκα, εκτικα, ηνυκα (ab ανυτω) — τετῖκα, τετῖμαι, πεφῦκα. Quod ſi in futuro fuerit longa poſitu tantum, erit in perfecto brevis; ut τετῦφα, γεγρᾶφα.

Anceps penultima in aoriſtis ſecundis omnium conjugationum brevis eſt, ετρᾶγον, ελῖπον, εφῦγον.

Præterita media ex uſu, vel lectione Poetarum diſcenda ſunt, quippe *non unam habent omnia formandi rationem*. Alia enim aoriſti ſecundi ſequuntur Analogiam, ut εφρᾶδον, πεφρᾶδα; alia autem vel ex aoriſto primo, vel ex præſenti retinent vel diphthongum, vel ſyllabam longam, vel vocalem longam, πεπρᾶγα (Ariſt. Pl. 633.) κεκρᾶγα, (Ar. Eq. 256.) κεκρῖγα, (Ib. Av. 1524.) τετρῖγα, (Il. β. 314.) ερρῖγα, (Il. ρ. 175.) βεβρῖθα, (Il. π. 384.) μεμῦκα, (Il. σ. 580.) &c.

Tertia perſona pluralis in ασι ſemper longa eſt:

Τεθνᾶσιν. τιμην δε λελογχᾶσ' ἶσα θεοῖσιν. Odyſ. λ. 303.

Sic & participium femininum in *ασα*,

Ανδρ' ολεσασα. Odyſ. *τ*. 265.

Verba in *ιω*, & *υω* producunt penultimam in futuro, & aoriſto primo.

Propria reduplicatio verborum in *μι* brevis eſt:

—— *Τεκνον* — *τυτο διδωμι*. Odyſ. *ο*. 125.

Impropria vero communis:

Αλλ' ανιεις — Il. *ε*. 880.

—— *εμε δ' υδ' ως θυμος ανιει*. Il. *ο*. 25.

A ſecundæ conjugationis ubique corripitur, extra tertiam perſonam pluralem indicativi, ſubjunctivum modum, & participia activæ vocis, *ισατον*, *ισατε*, *ισασαν*, *ισαθι*, &c. *ισαναι*, *ισαμαι*, *ισαμην*, &c. *εσαμαι*, *εσαμην*, *εσαθην*, *σταθησομαι*, *ισασο*, *σταθεις*, *ισαμενος*.

Υ quintæ conjugationis in polyſyllabis ubique corripitur, extra ſingularem activæ vocis, & tertiam pluralem, *ζευγνυμι*, *ζευγνυσι*.

In diſyllabis vero ubique producitur, *δυθι*, *δυναι*, *δυμεναι*, *δυτε*, *εδυτε*, *εδυσαν*, *εδυτην*, uti videre eſt exempla Il. *π*. 64. — *γ*. 322. — *ζ*. 185. — *σ*. 140. — Od. *ω*. 106. Il. *σ*. 145. — *κ*. 272.

VIII. Usus, sive Auctoritas.

A in ſuperlativo ſemper corripitur, Odyſ. *δ*. 441.

Verba in *ανω* penultimam ſemper breviant, excipe *ικανω*, & *κιχανω*. *Αυξανομαι* aliquando producitur:

Ηυξανομην ακυων. Ar. *ν*. 336. Et *φθανω* ſemper apud Homerum. Tragici vero Scriptores Attici corripiunt, ut etiam penultimam in *κιχανω*. Eurip. Alc. 477. & Hipp. 1444.

Verba in *αω* naturâ brevia ſunt, in præſenti, & imperfecto.

Nomina in *αων* producunt penultimam, ſive in obliquis incrementum breve ſit, ut *Μαχαων*, *Λυκαων*, *Οπαων*, &c. ſive longum, ut *Ποσειδαων*, *Ερμαων*, *Τυφαων*, &c. Excipiuntur, *Φαων*, *Γαβαων*, & ſi qua alia.

Neutra vero in *ανον* corripiuntur, ut *οργανον*, *ξοανον*, *δρεπανον*, &c.

A longum eſt, 1. in gentilibus & nominibus propriis in *ανος*, & *ανις*, ut *Γερμανος*, *Καρμανις*, *Βρετανις* apud Dionyſ. 606. Sed corripitur *Δαρδανις* — Ib. 1138.

2. In nominibus propriis, & lapidum in *ανης*, & *ανας*, ut

Ευ-

Ευλράτης, Αχάτης, Ασιάτις, &c. Excipe Γαλάτης, Δαλμάτης, Σαρμάτης. Item Αντιφάτης, Ευρυβάτης, cum paucis aliis.

3. In pleriſque nominibus propriis feminini generis in αϊς, ut Ναΐς, Λαΐς, Πτολεμαΐς, Αχαΐς, &c.

Maſculina vero, ut Καλαϊς, Ταναϊς, Θηβαϊς, & ſimilia penultimam corripiunt.

A producitur in numeralibus, ut τριάκοσιος, &c. Et in quibuſdam verbalibus in ασις, ασιμος, ατος, ατηρ, ατης, ατικος, ut κρᾶσις, ιάσιμος, θεᾶτος, ιάτηρ, θεάτης, πυράτικος, aliiſque ejuſdem cum iliis originis.

Corripitur autem in reliquis, ut δυνᾶσις, εργᾶσιμος, δυνᾶτος, ελᾶτηρ, εργᾶτης, γραμμᾶτικος, &c. Breve eſt etiam in patronymicis in αδης, ut Πηληϊαδης, &c.

Et in derivativis & verbalibus in αλεος, αλιος, ασιος, ut διψάλεος, ενάλιος, θαυμάσιος, &c. — Sic in αφος, ut φληνᾶφος a φληνὸς, εδᾶφος ab εδος, &c. In adverbiis in ακις, & ακι, ut πολλᾶκις, τοσσᾶκι.

Item, in diminutivis in αδιον, ακιον, αριον, ατιον, ut λοπᾶδιον, στρᾶκιον, δυλᾶριον, δορᾶτιον, &c.

Excipe θωρᾶκιον, οιᾶκιον, & ſi qua alia a primitivis productis derivantur; ut κοράσιον, &c.

N. Ανηρ, in recto commune; in obliquis autem, & in compoſitis producitur, ut, μεγᾶνωρ.

Verba in ιω variant penultimam, ut, κυλιω, τιω, &c. Sic etiam in ινω, ut τινω, φθινω, &c. quæ Homerus producit, Attici vero Scriptores Tragici corripiunt.

Nominum in ια, vel ιη, penultimam ſæpe correptam & non raro productam, legimus, ut,

Ηειπε δ' εν κονίη — Il. ε. 75.

—— μιανθησαν δε κονίη. Il. ψ. 732.

Patronymica, & alia fere omnia in ινη producuntur, ut Νηρΐνη, Ευηνΐνη, &c. Sic, δωτΐνη, αξΐνη, &c. Excipias ελατΐνη, & feminina adjectiva materialia, quæ orta ſunt a maſculinis in ινος, ut, μυρρΐνη, κεδρΐνη, &c.

Item nomina in ιτης & ιτις, ut Θερσΐτης, μεσΐτης, μαχαιρΐτης, πολΐτης, πολΐτις, νεφρΐτις, &c. præter verbalia quædam, ut κρΐτης, κτΐτης, & ſi qua alia.

I plerumque breve eſt, In diminutivis in ιον, & ιδιον; ut, χοιρΐον, χειρΐδιον, &c. Excipe, ιματΐδιον, αργυρΐδιον, & ſimilia, quæ craſi Attica efferuntur.

In adjectivis poſſeſſivis, & materialibus in ινος, ut αν-

 θρω-

θρωπῖνος, *λαϊνος*, &c. & in illis fere, quæ tempus ſignificant, ut,

Ωρῃ εν ειαρινῃ —— Il. *β*. 471. Sic *χειμαρινος*, *θερινος*, a *χειμα*, & *θερος*. At *οπωρινος* ab *οπωρη* *penultimam habere videtur ex iſta η partim contractam, atque exinde productam*, (Cler. in Il. ε. 5.

Αςερ' οπωρινω εναλιγκιον —

Ομβρῳ πολλῳ οπωρινω — Heſ. ε. 675.

—— *και οπωρινον ομβρον*. Ib. 672. potius igitur *licenter* Heſiodus, qui ſimul corripit, & producit, quam Homerus, qui ubique produxit. Utrumvis tamen ſequi licitum eſt, modo non eodem tempore & carmine.

Corripiuntur etiam nomina derivativa in *ισις*, & *ιτος*, ut *κρισις*, *κτισις*, &c. *ακριτος*, *αφθιτος*, *αχλιτος*, &c. Sic in *ικος*, & *ιμος*, ut *πρακτικος*, *νοςιμος*, &c. At in *ιμα* variant, ſecundum primitivi quantitatem, ut *κριμα*, a *κεκριμαι*; ſed *χριμα*, a *χριω*, *χρισω*; *μηνιμα*, &c. quæ modò ab uſu & lectione diſcenda ſunt.

Et patronymica in *ιδης*, ut *Νεςοριδης*, &c.

Item diminutiva in *ιδευς*, ut *Λυκιδευς*, *Ερωτιδευς*, &c. & quæ diminuendi notionem retinent in *ιλος*, ut *Ζωιλος*, *Ναυτιλος*, &c. Adde comparativa in *ιων*, ut,

Ως ηδιον γλυκιον —— Odyſ. ι. 34.

—— *μελιτος γλυκιων ρεεν αυδη*. Il. *α*. 249.

Notantur autem hæc comparativa ſermone Attico ſemper producere penult.

Φρονουσι γαρ κακιον Ελληνων πολύ. Eur. B. 483.

Reliqua nomina in *ιων* protrahunt penultimam, cum in obliquis incrementum breve eſt in *ονος*, ut *Αμφιων*, *Χιων*, *Τπειριων*, &c. contra breviatur, cum incrementum longum eſt, & deſinit in *ωνος*, ut, *Δευκαλιων*, *Μολιων*, &c.

N. utroque modo variantur *Κρονιων*, *Ωριων*, & (ut quidam volunt) *βραχιων*.

Penultima verborum in *υνω*, *υρω*, & *υχω* plerumque producitur, ut *ιθυνω*, *κυρω*, *βρυχω*, ſic *μαρτυρομαι*, &c. Sed ab eorumdem futuris deducta corripiuntur, ut *κυρεω*, *μαρτυρεω*, &c.

Verba in *υω* penultimam variant; & nihil vetat, quin omnibus, ex idonea auctoritate, ut communibus abuti liceat.

Υ in polyſyllabis nominibus in *υνη*, & quibuſdam quintæ in *υτης*, corripitur, ut, *γηθοσυνη*, *βραδυτης*, &c.

Item

Item in diminutivis in υλος, ut μικκῠλος, ερωτῠλος, &c. Et Adjectivis quamplurimis in υνος, & υρος, ut γηθοσῠνος, πιθῠνος, μινῠρος, βλοσῡρος, &c. Excipe οϊζῡρος, οχῡρος, & ſi qua alia. Et in verbalibus in υσις, ut λῠσις, φῠσις, &c. Producitur autem in υμα, υμος, υτηρ, υτωρ, ut λῡμα, χῡμος, ρῡτηρ, μηνῡτωρ, &c. plerumque etiam in υτος, υτης, & υτις, ut Κωκῡτος, ατρῡτος, ρῡτος, ρῡτις, πρεσβῡτης, πρεσβῡτις, &c. Excipias quædam a præteritis deducta, ut λῠτος, δῠτος, (unde αδῠτον), θῠτος, φῠτος, & ſimilia, cum compoſitis.

C A P. VI.

Ancipitum Quantitas in ultimis Syllabis.

A Finita corripiuntur, ut, μοῖρᾰ, τραπεζᾰ, ινᾰ, τετῠφα, τυψασᾰ. — Excipe

1. A purum, ut Αθηναιᾱ, θεᾱ, φιλιᾱ, σικυᾱ, σεληναιᾱ, προφητειᾱ; præter verbalia in τεια, ut, ψαλτειᾰ, & quæ manant ab adjectivis in ης, ut, αληθειᾰ; item feminina ἱερειᾰ, αγγελιειᾰ — Muſ. 31. — Apoll. 4. 1217. & nomina urbium, quæ a viris illuſtribus appellationem habeant, ut, Αντιοχειᾰ, ſic & Βατιειᾰ, nomen Collis; Κωδειᾰ, *caput*; ναπειᾰ, *ſinapi*.
2. Doricum α pro η vel ε, ut, φαμᾱ, Αινειᾱ.
3. Deſinentia in δα, ut Βασιλινδᾰ, Ληδᾱ; in θα, ut Σιμαιθᾱ, præter ηλιθᾰ; in ρα, (non præcedente diphthongo) ut καρᾱ, πηρᾱ, χαρᾱ, præter αγχυρᾰ, γεφυρᾰ, ολυρᾰ, Κορκυρᾰ; & quæ habent alteram conſonantem cum ρ, ut, αγρᾱ, πετρᾱ, αχεϛρᾱ, φαιδρᾱ, præter σκολοπενδρᾰ, παναγρᾰ: Excipe etiam aor. 1. & præter. m. verborum in ρω, ut, διεφθειρᾰ, διεφθορᾰ; επειρᾰ, πεπορᾰ.
4. Omnia feminina ab adjectivis in ος, præter διᾰ, ποτνιᾰ, ιᾰ, & μιᾰ.
5. Dualia in α primæ, & ſecundæ declinationis, Αινειᾱ, Μουσᾱ; item καλλᾱ, cum compoſitis, & vocativos poeticos, ut Πολυδαμᾱ, Λαοδαμᾱ.

Αν finita corripiuntur, ut ᾰν, παμπᾰν, Αιᾰν, μελᾰν, ποιησᾰν, &c. Phocylides v. 35. produxit ισωσαν, ut

Ισωσᾱν ὁμοτιμοι — Sed licenter, ob Cæſuram, aut vo-

vocalem aſpiratam in voce proxima ſequentem — Vid. Cler. ad Il. α. 51.

Excipe maſculina in αν, ut Τιτᾶν, & Πᾶν, niſi in compoſitis; Accuſativos etiam primæ & ſecundæ declinationis, nominum ſcilicet, quæ habent longam in recto, ut Αινειᾶν, φιλιᾶν. Sed ποτνιαν, φυζαν, &c. ultimam brevem habent, quia itidem rectum ſequuntur. — Hom. V. 24. — Il. ρ. 381.

—— Κωδειαν ανασχων. Il. ξ. 499.

Αχρηςον μετανοιαν εμεμφετο — B. 69.

Item excipe adverbia, ut αγᾶν, λιᾶν, περᾶν; ſed ονᾶν breve eſt.

Αρ finita corripiuntur, ut, αυτᾰρ, ονᾰρ, νεκτᾰρ, μακᾰρ; præter monoſyllaba κᾱρ, & ψᾱρ.

Ας finita producuntur, ut Αινειᾶς, ιμᾶς, Μυσᾶς, τυψᾶς, — præter nomina impariſyllabice inflexa, quæ non formant genitivum in αντος, ut μελᾰς, μεγᾰς, λαμπᾰς, σελᾰς; & accuſativos plurales quintæ ſimplicium, ut Τιτανᾰς, τυπτοντᾰς; item adverbia, ut ατρεμας, αγκᾰς. — Nec non in ſecundis aoriſti primi & præteriti activorum, & præteriti m. corripitur, ut ετυψᾰς, τετυφᾰς, τετυπᾰς.

Ι finita brevia ſunt, ut ιφῐ, ὀτῐ, μελῐ, τυπτουσῐ, Αιαντῐ, τιθημῐ; præter contracta, ut σινηπῑ; & adverbia, ſeu pronomina, aucta per Paragogen, ut νυνῑ, ουτοσῑ; & Atticum ι, ut οδῑ, δευρῑ, ταυτῑ; item, κρῑ, & nomina literarum, ξῑ, πῑ.

Adverbia in τι tutius ſemper corripiuntur, ut,

—— μεγας μεγαλωστῐ τανυσθεις. Il. σ. 26.

Sic μελεϊστι — Il. ω. 409. — Πελοποννησιστῐ, Theocr. 5. 92. — αμογητῐ — Call. 3. 25., &c. Licet producantur αφρικτῑ. Call. 3. 65. — εγρηγορτῑ. Il. κ. 182. — ανιδρωτῑ. Il. ο. 228. — αναιμωτῑ. Il. ρ. 363. Verumtamen in omnibus hiſce locis τι Cæſura eſt.

Ιν finita brevia ſunt, ut τυπτουσῐν, εριν, παλῐν. Excipe ιν, ῑνος, ut ρηγμῑν, & nomina dicatalecta, ut ῑν, ρῑν, λῑν, ακτῑν, δελφῑν. — Producuntur etiam ἡμῖν, ὑμῖν; ſed ἥμιν, vel ἧμιν, ἀμμιν, ὗμιν, ὑμμιν Poetice, & Æolice brevia ſunt.

Ις finita brevia ſunt, ut τρις, πολῐς, τυραννῐς. — Excipe,

1. Nomina monoſyllaba. (præter τις indefinitum) & dicatalecta, ῑς, ρῑς, λῑς, ακτῑς, δελφῑς; excipe etiam no-

nominativum pluralem Ionice contractum, αἱ πολῖς. (Labb. p. 50.) — Communia dicuntur eſſe Αχεις, Περσις, νεβεις. — Πατεις vero plerumque breve,

— και πατεις αρυρα. Odyſ. α. 407.

2. Diſyllaba feminina in ις, ῖδος, & ῖθος: ut αρπῖς, αψῖς, βαλβῖς, κληῖς, κνημῖς, &c.

3. Hyperdiſyllaba, cum duabus brevibus ante ultimam, ut, βατραχῖς, καλαμῖς, κανονῖς, κεραῗς, πλοκαμῖς, ραφανῖς.

Υ finita corripiuntur, ut σῠ, γονῠ, γλυκῠ, δακρῠ.

Excipe tertias perſonas ſingulares quartæ conjugationis in μι, in imperfecto, ut εδῡ, εφῡ, ζευγνῡ, δαινῡ. — Item nomina literarum μῡ, νῡ; & adverbia fictitia, ῡ, & γρῡ. Quidam tradunt adverbia finita in υ corripi, excepto αντικρυ. — Sed & hoc corripitur:

— θεοῖς αντικρῠ μαχεσθαι. Il. ε. 819.

Nec productum legitur, niſi cum forte Cæſuram patitur, ut,

Αλλα καταντικρυ τεγεος πεσεν — Odyſ. κ. 559.

Υν finita brevia ſunt, ut σῠν, πολῠν, βραδῠν; præter νῦν, μῦν, & quæ υς in nominativo habent longam, ut ιλῦν, ιχθῦν, κλιτῦν; & dicatalecta, ut φορκῦν; vel υν, υνος, ut μοσσῦν; primas etiam perſonas verborum in μι, ut ζευγνῦν, εφῦν. Sed neutrum ζευγνὺν breviatur, quemadmodum & cetera omnia neutra participiorum. (Labbæus p. 68.) & ſic εφῦν in tertia plurali Bæotice pro εφυσαν.

Υρ finita producuntur, ut πῦρ, μαρτῦρ, ψιφῦρ.

Υς finita corripiuntur, ut βαθῠς, κορῠς, πηχῠς, αδακρῠς.

Excipe, quæ declinantur per ος purum, ut ιλῦς, ιχθῦς, αρκῦς, αχλῦς, νηδῦς, οφρῦς; & dicatalecta, ut φορκῦς; item monoſyllaba, ut μῦς, σῦς; & participia quartæ in μι, ut ζευγνῦς.

F I N I S.

523569

	ERRATA	CORRIGE.
	Αὐτολεξὶ	Αὐτολεξεὶ
Pag. 2.	Abidi	Abydi
Pag. 15.	Αλύης	Αλύεις
Pag. 27.	πελέκῳ	πελέκκῳ
Pag. 43.	Ασῖνὴς	Ασῖνὴς
Pag. 50.	Iſthmum Corinth.	Iſthmus Corinth.
Pag. 57.	Thryni	Thyni
Pag. 79.	Διπνῖτις	Δειπνῖτις
Pag. 112.	῎Ιθυντὴρ	῎Ιθυντὴρ
Pag. 131.	Κῐνῡρα	Κῑνῠρα
Pag. 137.	πύρ	πῦρ
Pag. 206.	πνῑγεὺς	πνῑγεὺς
Pag. 207.	πνῑγηρὸς, πνῑγώδης	πνῐγηρὸς, πνῑγώδης
Pag. 228.	229. Ρῡπαίνω, Ρῡπαρία, Ρῡπαρὸς, &c.	Ρῠπαίνω, Ρῠπαρία, &c.
Pag. 239.	Σ῀ρος	Σῖρος
Pag. 242.	Σκῦτἄλη	Σκῦτἄλη
Pag. 244.	Σταμῖνες	Στἄμῖνες
Pag. 281.	μύθον	μῦθον

523569
B